

A Hajtóvadászat
a háborús Afganisztánban

KANDAHÁRI FOGOLY

■ RÉTI LÁSZLÓ ■

KRIMI

RÉTI LÁSZLÓ

A kandahári fogoly

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2015

*„Nincs olyan nemzet, amely meg tudná őrizni szabadságát,
ha állandóan háborúskodik.”*

JAMES MADISON
(az Egyesült Államok 4. elnöke)
1795

Prológus

Elgondolkodva bámulta a szemben ülő görnyedt alakot. Órák óta hintázott már az ócska támlás széken, bakancsos lába az asztalon. Közben számtalanszor eszébe jutott, hogy át akarják verni. Mindig át akarják verni – ez a szakmájával járt. Van, hogy sikerül, de ez a mostani alak nem ilyen volt. Erről rögtön tudta, hogy hazudik. Pofátlanul hazudik.

Eleinte majdnem hitt neki, de aztán mégsem.

Hiszen ott voltak a felvételek.

Az elkobzott bűnjelek.

A fegyver.

És a vallomások.

Sakk-matt.

Már csak a kíváncsiság tartotta ott, hiszen a miértet még mindig nem értette. *Miért* nem mondja el ez a férfi, amit hallani akar, és könnyíti meg mindkettőjük dolgát?

A diktafonra nézett. Még itt, a világ végén is be volt poloskázva a kihallgatóhelyiség, de hát ezt nem kellett a fogoly orrára kötni azzal, hogy nem tesznek elé magnót. A látszat kedvéért visszatértek a régi módszerekhez: kézi hangfelvétel és jegyzetelés. Ha ez az átokfajzat végre beszélni kezdene, Brownnak jó esélye volna rá, hogy két nap múlva már el is hagyhatja ezt az istenverte országot. Negyvennyolc óra, és egy 747-es gyomrában szürcsölgeti a Chivast, miközben a frankfurti

leszállásra vár.

Ez azonban még messze volt. Hetek óta nem tudta megtörni.

Levette a lábát az asztalról, a szék koppant a padlón. A túloldalon ülő meztelen, megbilincselte figura összerezte. A fejére fekete csuklyát húztak, így nem látott semmit. Red Brown felemelte a diktafont, egy pillantást vetett a kijelzőre, hogy mennyi memória áll még rendelkezésére, azután a készüléket a tenyerében forgatva ismét a fogolyra bámult.

- Maga tényleg azt gondolja, hogy elhiszem, amit mond?

- Ez az igazság.

- Ennyire nem lehet ostoba.

- Ez az igazság.

- Mégis gyilkos lett.

- Már megmondtam, hogy nem vagyok az.

- A hulla mellett fogtuk el.

- Beszélni akarok a követséggel.

- Majd később.

- Azt mondtam, beszélni akarok a követséggel!

- *Én* meg azt mondtam, hogy majd később.

- Jogaim vannak.

Brown rendíthetetlen nyugalommal bámult a fogolyra. Ez az, húzd csak fel magad, te szemétláda! Érezd, hogy azt tehetünk veled, amit akarunk.

- Jelenleg nincsenek jogai.

- Ezt nem teheti.

- A katonai igazságszolgáltatás hatálya alatt áll. A jogait felfüggesztettük.

- Nem függeszthetik fel csak úgy a jogaimat! - csattant fel a rab. - Nem vagyok amerikai állampolgár.

- Ez az első, amiben igazat adok magának.
- A követséget akarom.
- Itt nincs követség. Csak én vagyok. Engem kell meggyőznie.
- De maga nem hisz nekem.
- Vagyis nem sikerült meggyőznie.
- Azt mondta, a katonai törvények vonatkoznak rám. Maga mégis civil. Bár nem látom magát, hallom, hogy nem úgy beszél, mint egy katona.
- Ki mondta, hogy katona vagyok?
- Akkor mi? Rendőr?
- Mit számít az?

A fogoly tehetetlenül az arcához emelte összehilincselt kezét. Az ajtó mellett álló, terepruhát, golyóálló mellényt és oldalfegyvert viselő tizedes ellökte magát a faltól. Egy lépést tett az asztal felé, miközben ujjai a combjára szíjazott pisztoly agyára fonódtak. Brown egy pillantással megállította a katonát, majd figyelmét ismét a fogolyra fordította. A tizedes ellazította a kezét, és visszalépett az ajtó mellé.

Brown szemügyre vette a széken kuporgó szánalmas alakot. Középtermetű, vékony, barna bőrű férfi volt. Talán harmincöt körül járhatott, de idősebbnek nézett ki. Testén hegek éktelenkedtek. Különösen oldalt, a csípőjén futó mély, tépett szélű sebhely és a sípcsontokon látszó varas dudorok vonzották a tekintetet. Felsőkarján vakítóan fehér kötés virított, amit a felcser tett rá. Bár most sötét maszk fedte a fejét, Brown a fotókról emlékezett rá, hogy zsíros fekete haját rosszul nyírták meg: egyik oldalon eltakarta a fülét, a másikon kilátszott a fülcimpa. Arca beesett, sovány volt, sűrű szakáll keretezte, amely majdnem teljesen elfedte az állát elcsúfító mély sebhelyet. Sötét szeme a

fényképen elkeseredetten meredt a kamerába.

Mint egy fogságba ejtett vadállat – futott át Brown agyán.

A férfi meztelenül ült a széken. Ruhái a sarokban heverték egy kupacban. Néhány órával korábban rendkívül alaposan átvizsgáltak minden egyes darabot. Az elkobzott tárgyak egy széken sorakoztak. Egy pipa, öngyújtó, apró zsebkész, kis gombolyagnyi bálamadzag. Mellette katonai tájoló, egy darab lapos, lepényszerű kenyér és némi kemény, sárga kecskesajt.

A másik széken is volt valami. Két jókora tömbnyi nyers ópiumgyurma. Legalább négyfontnyi, de inkább több.

A harmadik széken a fogolytól elkobzott amerikai katonai eszközök voltak. Éjjellátó készülék és gépkarabély. Egy gerilla felszerelése – vagy terroristáé. Nézőpont kérdése. Az amerikai magához húzta a széket, és felemelte az éjjellátót. A pántokon fekete tintával írt szöveg látszott: *Lauren*. Brown lecsatolta a szíjakat, és az asztal lapján odalökte a meztelen alak elé, majd lekapta a fejéről a csuklyát.

– Látja ezt?

– Látom.

– Laurené volt.

– Nem tudtam, hogy ez a neve.

– Miért kéne tudnia? – vont fel a szemöldökét Brown. – Maga csak megölte. Nem kellett, hogy az adatait is megtanulja.

– Nem öltem meg senkit!

– Lauren halott.

– De nem én öltem meg – vicsorgott a fogoly.

– Dehogynem. És ezért az éjjellátóért végzett vele.

– Már halott volt, amikor elvettem tőle. Pontosabban a kezemben maradt.

– Halott volt, mert maga megölte.

– Nem is volt nálam fegyver.

– És ha lett volna?

– Elkaptam a nyakát, hogy ne tudjon rám lőni. Sajnálom azt az embert, de nem én lőttem agyon.

Red Brown vágott egy grimaszt.

– Egy szóval sem mondtam, hogy lelőtték.

A fogoly értetlenül nézett az amerikai szemébe.

– Tűzharc volt. Nyilván nem náthában hunyt el! Láttam, amikor mellbe lőtték.

– Ne legyen cinikus. Nincs abban a helyzetben.

– Ki a fene maga? És miért nem szól már a követségnek?

– Ott tartottunk, hogy lelőtték.

A megbilincselte férfi bólintott.

– Igen. Láttam, hogy éjjellátót visel. A kezemben maradt, amikor kicsúszott a karomból. Fel akartam venni, hogy a sötétben megszökhessek...

– Honnan tudja, hogyan kell használni?

– Nem nagy dolog, gondolom, csak felteszem, és kész.

– Mire kellett magának az a készülék?

– Csak ki akartam jutni onnan! Máshogy esélyem sem lett volna.

Brown lassan ingatta a fejét, és közben egy zsebkendővel felitatta nyakán a hájredők közül csordogáló izzadságot. Khakiingének gallérját már így is sötétbarnára áztatta a verejték.

Döntésre jutott.

– Nem hiszek magának.

Az amerikai intett az őrnek, mire a tizedes két lépéssel a szakállas fogoly mögött termett, és durván felrántotta a székről.

- A tizedes Lauren barátja volt - jegyezte meg mintegy mellékesen Brown. - Viselkedjen rendesen.

- Hívja fel a követségemet!

- Minek?

- Hogy bebizonyíthassam, ki vagyok!

- Maga gyilkos - nézett rá keményen az amerikai. - Függetlenül attól, hogy mi volt valamikor régen az állampolgársága. Most már *hozzájuk* tartozik. Viselje a következményeit.

- Szóljon nekik! Kérem!

Red Brown már kifelé indult volna, ám most megtorpant és visszafordult.

- Kérem? Azt mondta, *kérem*?

- Igen!

- Talán Lauren is ezt mondta volna, ha megteheti. Nem gondolja?

A tizedes megmarkolta a férfi felsőkarját, és kirántotta a szobából. A fogoly a lendülettől nekicsapódott a folyosó szemközti falának, és nyekkenve lecsúszott a durva beton mentén. Levegő után kapkodott. Az ajtón kívül őrködő katona is a hóna alá nyúlt, kíméletlenül talpra rántotta, majd a tizedessel elvonszolták.

Brown odament a földre dobott ruhákhoz, és lábával széttúrta a kupacot. Egy piszkos vászonnadrág. Egy valaha fehér színű, térdig érő, tunikaszerű ing, amit az ottani férfiak hordanak. Egy régi orosz zubbony, és végül az elmaradhatatlan afgán sapka. A halom alján a bakancs. Émelyítően bűzlött a kosztól kemény zoknitól. Elnyűtt szovjet katonai darab volt, a fűzöt madzag helyettesítette.

Brown felemelte a műanyag tasakba tekert ópiumgyurmát, és beleszagolt. Istenem, tényleg legalább négy font! Visszahajította a zacskót a székre.

Ki a fene lehet ez az ember?, morfondírozott.

Egy dolog volt csak biztos: már nem lesz ott két nap múlva a frankfurti gépen.

1

A fehér selyeminges férfi kitárta az ablakot, és kihajtotta a geometriai mintákkal áttört spalettát. Mélyen beszívta a levegőt.

Alkonyodott, a nap már eltűnt a hegyek mögött, de az ég alja még bordó színben játszott. A Hindukus félelmetes lánc most mélyfeketének tűnt a gyérülő ellenfényben. A férfi beleszimatolt a levegőbe, orrát átjárta a város jól ismert szaga. Frissen cserzett bőr, napszitta agyagtéglák, narancs, állati ürülék és vizelet. Benzinbűz, friss festék és a mosdatlan emberi testek savanyú kipárolgása keveredett a sarki kebabsütőtől felszálló ínycsiklandó pecsenyeillattal és a parázsló faszén füstszagával. A szomszéd utcában dolgozó asztalos szerszámai most is szaporán zümmögtek. Fűrészpör és faforgács gyantás szaga keveredett az illatorgiába, amit a sikátorban megbúvó kávéházból szivárgó ópiumfüst varázsolt tökéletesen egyedivé.

Az olasz a harmadik emeleti bérelt lakásból bámult kifelé. Alant Pesavar lapos tetős, fehér, szürke és halványokker házainak elképesztően kusza erdeje terült el. A városközpont fiatalabb épülettömbjei pár kilométerrel északabbra nyújtózkodtak a sötétedő ég felé. Köröttük parkok és ligetek törték meg a házak összevisszaságát.

– Carmine!

A férfi összerezszent, és elfordult az ablaktól.

– Mi az?

- Gyere, segíts már egy kicsit.

Carmine Grimaldi otthagya a kilátást, és a parányi konyha pultjához lépett.

- Mit csinálsz?

- Az előételt.

- És az mi lesz?

- Rákkorongok.

- Nofene. Mit segítek?

- Bontsd fel a rákkonzervet – lökött elé egy fémdobozt a harminc körül járó nő.

Grimaldi csodálkozva emelte fel a konzervet.

- Ezt meg hol szerezted?

- Fél Pakisztánt feltúrtam érte, de sehol sem kaptam. Végül a német iskola igazgatóhelyettese segített ki.

- Vagy úgy.

- Sehol sem kaptam, s mivel Frau Steiner hazautazott pár napra, megkértem, hogy hozzon néhány dolgot.

- Kedves tőle.

- Az. Tehát van pár garnélakonzervünk, kemény sajtunk, némi pármai sonkánk, olajbogyónk, meg végre egy kis oregánó.

A férfi végzett a konzervvel.

- És most?

- Megvajaztam a kenyérkorongokat, tegyél rájuk egy mentalevelet meg két-három rákot, a tetejére pedig olajbogyót.

- Zöldet?

- Feketét. Gyorsan, Carmine, gyorsan! Már nyolc is elmúlt, mindjárt itt lesznek! Adrianát lefektetted?

- Persze hogy lefektettem – dűnnyögte a férfi. – Egy hatéves gyerekeknek ilyenkor már ágyban a helye.

– Vacsorázott?

– Kétszer is.

A házaspár egy-két percig némán tüsténkedett, egymást kerülgetve a szűk helyen.

– Már nem hiányolja az anyját? – kérdezte Chiara.

Carmine letette a kést, és tűnődve az asszony felé fordult. Megvonta a vállát.

– Emlegeti néha, de kopnak az emlékei. Végül is már három éve...

Chiara a gyerekszoba felé pillantott.

– Sosem fogom megérteni, hogy volt képes elhagyni.

– Semmi különös – vonta meg a vállát a férje. – Valószínűleg már nem szeretett. Így aztán egy nap nem volt ott az ágyban...

– Nem téged, hanem Adrianát. – Chiara megtörölte a kezét, és kinézett Pesavar esti fényeire. – Hogy tudja valaki elhagyni a gyerekét?

– Így.

A nő eltöprengett.

– Te megérted?

– Túl vagyok rajta. Három éve volt, Chiara, mit keseregjek még? Azóta csak egyszer láttam, a válóperes tárgyaláson. Nem is akartam beszélni vele. Miről is? Itt vagy nekem te. Most ez a fontos.

A nő a tűzhelyhez lépett, levette a készre főtt *gnocchit*, és leszűrte róla a vizet.

– Jó az illata.

– Anyám receptje. *Gnocchi à la San Marco*.

– Kötve hiszem, hogy Szent Márk hallott volna erről az ételről.

– Az most mindegy. Add csak ide a tejszínt!

Chiara az olívaolajon és fokhagymán puhára főtt csirkemellkockákra borított egy felszeletelt paradicsomot, beletett két kanál oregánót, némi vízzel felengedte, majd lefedte.

- Kicsit összeforralom.

- Tulajdonképpen ki is ez a Madzsid? - kérdezte váratlanul a férfi.

Chiara a keze fejével megtörölte a homlokát, és fáradtan nekitámaszkodott az ablakpárkánynak. Odakinn már teljesen besötétedett, Pesavar főbb útjain ragyogó, bár sok helyütt foghíjas gyöngyfűzérnek tűnt a közvilágítás.

- Ezerszer elmondtam már, Carmine. A kollégám. A múzeumban ő felel a helyi műtárgyak katalogizálásáért. Nagyon rendes ember.

- *Madzsid* - ízlelgette a szót Grimaldi, miközben az utolsó olajbogyókat rakosgatta az előételre. - Madzsid Ikbal... Nem úgy hangzik, mintha pakisztáni lenne.

- Mert nem is az. Afgán. Pontosabban pastu. Egy menekülttáborban nőtt fel Thal közelében, ahová gyalog jutottak el az anyjával, és minden tiszteletet megérdemel azért, ahogy kiverelkedte magát abból a reménytelen környezetből.

A férfi savanyúan elmosolyodott.

- Talán abban a kiverelkedésben volt némi része a svájci nagybácsikájának is.

- Az nem a nagybácsikája. Amikor Madzsid édesanyja meghalt a menekülttáborban, a fiút egy svájci diplomata vette magához.

- Valóban? Hogy került oda az a pasas?

- A Vörös Félhold egyik szállítmányát kísérte. Meglátta a kisiút, ahogy az anyja holtteste mellett zokog, és megesett rajta a

szíve. Magával vitte.

- Meseszerű - jegyezte meg flegmán a férfi. - Nem úgy hangzik, mint egy törvényes örökbefogadás. Inkább mint egy gyerekrablás, nem?

- Megmentette a gyermeket a nyomortól, a reménytelenségtől és a haláltól.

- Mellesleg. És törvényesen is örökbe fogadta?

- Arra már Svájcban került sor.

- Miután kicsempészte a gyereket?

- Nem kicsempészte, hanem magához vette. Ne légy már ennyire cinikus! Az a férfi nagyszerű ember volt! Akár törvényesen tette, akár nem, jót cselekedett.

Carmine a fejét ingatta. Megérezte, mikor kell meghátrálni.

- Ebben igazad van. Ő valóban remek férfi volt.

- Most miért kötzködsz?

- Csak rá akartam világítani, hogy a te Madzsidod nem egészen a saját erejéből lett az, ami.

- Senki sem számíthat pusztán csak magára...

- Úgy van. Madzsid Ikbal, éppen azért, mert egy a millióhoz típusú szerencse érte, ma pakisztáni és svájci állampolgár, ha jól tudom. Jól tudom?

- Jól. Két útlevele van. Tizenhárom éves korától hét éven át élt Svájcban, ahol a diplomata valóban örökbe fogadta, majd amikor meghalt, Madzsid hazatért Pakisztánba.

- De itt nincs senkije, igaz?

- Igen. Egyedül van. Sem itt, Pesavarban, sem Cossonayben nincs senkije. Az afganisztáni rokonait pedig reménytelen vállalkozás felkutatni.

- Á! - vigyorgott gonoszul Carmine. - Szóval Cossonay? Még

a svájci címe is megvan? Sokat tudsz róla.

- Ne féltékenykedj már, drágám - lökte el magát a nő az ablaktól, és megkeverte a mártást. - A sírba viszel! Napi nyolc órát dolgozunk együtt, az övé a szomszéd iroda. Persze hogy tudok róla egy s mást.

- Egy s mást?

- Például öt nyelven beszél az urdu mellett. Angolul, franciául, valamint pastu, üzbég és dari nyelven.

- Ebből hárommal aztán sokra megy.

- A világnak ezen a részén igenis sokra! - csattant fel Chiara. - Ne csináld már! Jól akarom ma érezni magam.

- Bocsánat. Hiszen a te születésnapod.

- Különben is - engedte el a nő a füle mellett a megjegyzést -, éppen miatta hívtam meg Danielát.

- Danielát össze akarod hozni ezzel a Madzsiddal?

- Miért ne? Egyedülálló, korban összeillenek...

- És érdeklődésben is - jegyezte meg rosszmájúan a férfi.

Chiara levette a fedőt, és a mártásra öntötte a tejszínt, majd szaporán kavargatni kezdte.

- Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Semmit... - vont vállat Carmine. - Csak az egyik muzeológus, aki, mint nem győzted eléggé hangsúlyozni, öt-hat nyelven beszél, a másik meg pilóta.

- Daniela okos nő.

- Ki állította az ellenkezőjét?

- Erre célozgat sz egy ideje... Na, kész!

A nő félrehúzta a fazekat, egy tálba borította a gőzölgő mártást, majd apróra vágott petrezselyemlevelet szórt a tetejére.

- Reszelj egy kis sajtot, Carmine.

- Jó. - A férfi benézett a hűtőbe. - Tényleg! Mit iszunk?

- Hogyhogy mit? Ott az a négy üveg kaliforniai chardonnay. Csak elég lesz!

- Úgy értettem, hogy a te Madzsidod mit iszik?

- Nem az *én* Madzsidom. És ha arra gondolsz, hogy a vallása miatt ne inna, hát ki kell hogy ábrándítsalak. Mértékkal, de azért fogyaszt alkoholt.

Carmine vállat vont, és reszelni kezdte a sajtot.

- Daniela hogy van?

- Kérdezd meg tőle!

- Ugyan már, Chiara! Tudod, mit akartam kérdezni.

- Már túl van rajta. Másfél év telt el, mióta a férje lezuhant.

Nem lehet örökké gyászolni.

- És te, mint tapasztalt kerítő, elérkezettnek láttad az időt...

- ...hogy végre elvegyem a kedved a féltékenykedéstől, amit Madzsid miatt naponta el kell tőled viselnem. Pontosan. Te is ezt akartad mondani, igaz?

- Nem egészen.

A nő valami csípős válaszon törte a fejét, és már nyitotta a száját, amikor kopogtattak az ajtón.

- Mosoly! - sziszegte a férje felé, mire Grimaldi felemelte a kezét.

- Megígérem! Egy két lábon járó smiley leszek!

- Carmine, *kérlek!*

- Oké, oké, jó leszek.

A nő kisietett az előszobába, Carmine a konyhában maradt. Felbontotta az egyik fehérbort, töltött magának egy nagy pohárnyit. Hallotta a férfi hangját. A csukott konyhaajtóra emelte az italt.

- Proszit, Madzsid! Már csak te hiányoztál.

* * *

Daniela Sikora elégedetten dőlt hátra a széken, és felsóhajtott.

- Remekül főzöl, Chiara.

- Úgy bizony - helyeselt Madzsid Ikbal.

Daniela tűnődve nézte a vele szemben ülő házaspárt.

Chiara Sforzinit még Padovából ismerte. Jó barátnők voltak, de igazán közel alig pár hónapja kerültek egymáshoz. Daniela férje, Fabio az elmúlt tavaszon helikopterével lezuhant az Alpokban. Daniela lélekben összetört. Hónapokig nem csinált semmit, csak bámult ki az ablakon. Végül az rángatta ki az apátiából, hogy már a megélhetése is veszélybe került. Akkor ment vissza a légitaxi-céghez, és sokszor fuvarozta Chiarát a különböző magángalériák között. Chiara régész volt, akit valamiért felkaptak az újjgazdag műgyűjtők. Előszeretettel ajánlották egymásnak partikon és estélyeken, így aztán dőltek hozzá a megrendelések: hol egy műkincset kellett felbecsülnie Milánóban, hol egy hamisítványt lebuktatni Palermóban, hol pedig bérásatást vezetett Szardínián. Az ilyen terepmunkák alkalmával előkerülő tárgyak egy része szőrén-szálán eltűnt, s hamarosan az ásatás megrendelőjének magángyűjteményében bukkant fel.

Daniela csak pár hete tudott Chiara valódi munkájáról, ám egyáltalán nem zavarta a csempészet és a műkincsek feketekereskedelme. Chiara mindig pontosan fizetett a légitaxiért, és emellett nagyon jó barátnő volt - ennél jobbat pedig ugyan ki kívánhatott volna magának?

Daniela elnézte a kissé molett, barna hajú, kreol bőrű asszonyt, és ahogy tekintete a mellette ülő Carminére esett, egy pillanatra elrévedt.

Chiara férje középmagas, vékony, latinos vonású, simára borotvált férfi volt. Kissé hullámos fekete haját félhosszúra növesztette, és keret nélküli, keskeny szemüveget hordott. Szikár, inas ember volt, alig pár évvel idősebb Chiaránál.

Ahogy nyitott nyakú, könyékig feltűrt ujjú fehér ingében az asztal mellett ült és kezében egy pohár fehérbort forgatott, Daniela roppant vonzónak találta. Sosem értette igazán, hogyan fogta meg magának ezt a kellemes külsejű, ám kissé jámbor és tétova férfit a némileg túlsúlyos, arrogánsan céltudatos Chiara. A pilótanő magában nagyot sóhajtott, mert a házigazda körül kóborló gondolatai eszébe juttatták, hogy Fabio halála óta Carmine az első, akire férfiként gondol, és akiről néha fantáziál. Pár héttel ezelőttig persze – tette hozzá gyorsan gondolatban. Akkorra már olyan bensőséges kapcsolat fűzte Chiarához, hogy ízléstelennek érezte volna, ha a férfival kapcsolatban nem helyénvaló gondolatai támadnak.

Pedig, ha jól magába nézett, nem értette, mi tetszik neki Grimaldin. Bár a külsejét tekintve egyértelmű a válasz. Ám a férfi esendősége, tétovázása és állandó körülményeskedése olyannyira távol állt a határozott, kemény férfiakhoz szokott Daniela ízlésétől, hogy maga is értetlenül fogadta lelkének visszajelzéseit.

Carmine Grimaldi építész volt. Egy kis padovai cégnél dolgozott már vagy tíz éve. A vállalkozás az év májusában csődbe jutott. A férfi épp akkor került utcára, amikor Chiara Sforzinit megkereste egy gazdag milánói műgyűjtő az

ajánlatával. A mecénás felajánlotta az asszonynak, hogy százezret fizet, ha elmegy Pakisztánba pár hónapra, és megkísérel minél több műkincset beszerezni a számára. Amiket aztán természetesen ki is kell csempésznie az országból. A milánói üzletember érdeklődése érthető volt: már hosszú évek óta tartott Afganisztán megszállása, a tálibok valahogy mégis tartották magukat. Teljes volt a káosz. A kabuli és a tartományi múzeumokat kifosztották, és számos elveszettnek hitt műtárgy került hozzá nem értő kezekbe. Ezek mind-mind arra vártak, hogy valaki, aki tisztában van a valódi értékükkel, a megfelelő mennyiségű valutát kínálja értük. Pesavar eszményi helynek tűnt főhadiszállásnak. A Kabul felé vezető hegyi út a Haibár-hágó tövében húzódott, ám még a többé-kevésbé biztonságosnak tekintett pakisztáni oldalon. A biztonság persze errefelé relatív fogalom volt, hiszen Európában aligha minősítenének így egy olyan várost, ahol mindennaposak az utcai rablótámadások, a gyilkosságok, és nevetségesen olcsón lehet a bazárban fegyvert és kábítószeret vásárolni.

Százezer azonban mégiscsak százezer, érvelt Chiara. Rávette frissen állástalanná vált férjét, hogy tartson vele. Magukkal vitték Adrianát is. A kislány a német kolónia óvodájába járt, és vajmi keveset érzékelt a külvilág bizonytalan, ingatag valóságából. Grimaldi és a felesége tudta persze, hogy okosabb lett volna Padovában hagyni a gyereket, ám a szülői érzés legyőzte a racionalitást.

Meglepetésükre a kislány jól bírta a Keletet.

Ám a férfi nem.

Állandóan aggodalmaskodott, félelmek gyötörték. Még szokott féltékenysége is fárasztóbbnak tűnt ezen a vidéken, mint

odahaza. Grimaldi nem volt hős alkat, még a barátai is átlagembernek tartották. Ezt a nézetet maga is osztotta. Szeretett kilenctől ötig dolgozni, este elmenni egy étterembe, beszélgetni a barátaival, meginni egy pohár bort, és megnézni a tévében valami unalmas filmet. Nem vágyott kalandokra, és soha nem kereste a bajt – most mégis Ázsia egyik legforrongóbb vidékén találta magát. Úgy vélte, ha nem ennyire friss házások – hisz alig három éve voltak együtt –, biztosan nem lehetett volna rávenni, hogy odahagyja kényelmes padovai lakását, és ilyen veszélyeknek tegye ki magát és Adrianát.

Immár negyedik hónapja laktak a pesavari lakásban. Még mindig nem látszott a hazautazás időpontja. A férfinak kezdett végleg elege lenni. És ez, mélézott a pilótanő, meg is látszott rajta.

– Mi az? – kérdezte mosolyogva Carmine Grimaldi, mire Daniela összerezett, és azon kapta magát, hogy már jó ideje a férfi arcába bámul. Hogy oldja a kínos helyzetet, felemelte borospoharát, és kissé meglengette az asztal felett. Szemét forgatva jelezte, hogy becsípett.

– A klíma teszi – mondta.

– Meg a magasság – bólintott a férfi, és kihúzta a dugót a negyedik üveg borból. Kérés nélkül töltött Danielának is.

A nő köszöntésre emelte a poharát, és ivott egy kortyot. Carmine kényelmesen hátradőlt a székén, és az italát tanulmányozta. Már látszott rajta a hatása, a három üveg nagy részét ő itta meg. Daniela szintén jócskán töltögetett, míg Chiara és a társaság negyedik tagja, az afgán, mértékkel fogyasztott.

A pilótanő egész este érzett valami feszültséget a két férfi között. Pontosabban Carminében. Az olasz rosszul leplezte a

Madzsid Ikkal iránti ellenszenvét, és bár nem tett kétértelmű megjegyzéseket, gesztusai – legalábbis Daniela számára – egyértelműen elutasítónak tűntek.

Ikkal azonban ebből látszólag semmit nem vett észre. Könnyedén társalgott mindenkivel, barátságos volt és szellemes, ugyanakkor visszafogott is. Daniela megfigyelte, milyen mély érdeklődéssel beszélgetett Chiarával a pakisztáni határon a pastu csempészekről elkobzott és a múzeum számára megmentett műtárgyakról. Az sem kerülte el a figyelmét, hogy Grimaldi ilyenkor mindig ivott egy pohárral. A férj tehát féltékeny, gondolta.

Kritikusan szemügyre vette Madzsidot. Most ismerkedtek meg, itt, a vacsorán mutatta be őket egymásnak Chiara. Az afgán két évvel fiatalabb volt Chiaránál és négyel Danielánál, saját bevallása szerint pár hónapja töltötte be a huszonnyolcat. Magas volt és inas, izmos testalkatú, fekete, mélyen ülő szeme folyton cikázott, szinte egy pillanatra sem állapodott meg semmin.

Semmin – *kivéve* Chiarát.

Az asszony láthatóan lenyűgözte Ikkalt.

Igen, gondolta Daniela, ez a pasas bele van zúgva Chiarába. Csodálkozva tette fel magának a kérdést, vajon a háziasszony miért hívta meg Madzsidot, amikor itt van a férje is? Nincs férfi, aki ne venné észre ezt a leplezetlen érdeklődést. Láthatóan Carmine Grimaldi is észrevette. A vendéglátó már spicces volt. Egy ideig megkísérelt úgy visszavágni a feleségének, hogy Danielával próbált flörtölni, de a nő nem ment bele a játékba. Carmine ekkor kezdett keményebben inni.

Chiara és Madzsid ismét valami Nagy Sándor korából származó leletről társalgott, és szinte megszűnt körülöttük a

világ. Daniela kíváncsi lett volna, vajon a lelkes muzeológus tisztában van-e azzal, hogy a régésznő inkább a Berlusconi kaliberű mágánusokat igyekszik hozzájuttatni pakisztáni útja ürügyén felbecsülhetetlen értékű műkincsekhez, mintsem az itáliai múzeumok gyűjteményeit próbálja meg gyarapítani. Az idealista, forradalmárlelkű afgán menekült bizonyára rossz néven venné a dolgot... Bár, tűnődött el Daniela, amennyire bele van bolondulva az asszonyba, talán az ellenkezője sem elképzelhetetlen.

A pilótanőben ekkor ötlött fel először a gondolat, hogy talán éppen *ezért* hagyja Chiara udvarolni az afgánt! Csak nem ki akarja használni? Jobban belegondolva, bármennyire szereti is Chiarát, képesnek tartotta egy ilyen manőverre. Csak nem éppen a *múzeumból* akar egy műtárgyat kicsempészni? De hát mi szüksége lenne ehhez Ikbakra? Hiszen Chiara is a múzeumban dolgozik. Legalábbis van ott egy irodája, ahol mindennap eltölt pár órát – ezzel alighanem a helyi hatóságok előtt fedezi műkincsvadász tevékenységét. Nem, ha onnan akarna kijuttatni valamit, azt alighanem Ikbak nélkül is meg tudná oldani.

Daniela zavarba jött a gondolattól, és hogy ezt palástolja, ivott egy kortyot. Félrenyelt, és heves köhögés fogta el.

Grimaldi aggódva megkerülte az asztalt, és tartotta a nő vállát, míg végre csillapult a roham.

– Jól vagy?

– Most... már igen... azt hiszem.

– Egy pohár vizet? – kérdezte Chiara.

– Mindjárt.

– Esetleg egy...

– Nem – hárította el a kérdést Daniela, és felállt. Szeme véreres

volt, könnyben úszott a kínzó köhögéstől. – Nem kell semmi. Elnézést kérek! Azt hiszem, megmosom az arcomat.

– Menj csak – bólintott aggódva Chiara. – Én addig kimegyek a kamrába, hozok még egy kis bort meg aszalt barackot.

A két nő kiment, mire Madzsid tanácstalanul a vele szemben ülő Carminére pillantott. Aztán szótlanul néztek maguk elé, vagy az étel maradékát piszkálták. Amikor már végleg kínossá vált a csend, az afgán váratlanul felállt.

– Azt hiszem, rágyújtok.

– Csak nyugodtan – sóhajtott megkönnyebbülten Carmine Grimaldi.

– Esetleg megkínálhatom?

– Leszokóban vagyok – mondta nyugodtan Carmine, mialatt pillantása az asztal közepén álló hamutartóra esett, amelyben ott sötétlett szivarja vége.

Ikbal tekintete is a csikkre siklott, majd felállt.

– Merre?

– Arra – mutatott az ajtó felé az olasz. – A folyosón végig, és az utolsó ajtó balra. Abból a szobából nyílik az erkély.

– Köszönöm.

Az afgán felállt, és kiment a szobából.

Carmine tűnődve bámult utána, majd vállat vont, és töltött egy újabb pohár bort. A francba vele!

* * *

Chiara belépett a konyhából nyíló kamrába, és felkattintotta a villanyt. Az izzó felvillant, egy csattanás, majd kihunyt a fény. Már csak ez hiányzott.

A helyiség homályba borult, csak a konyhából szűrődött be némi fény. A hátsó polcokhoz indult, és tapogatózva keresni kezdte a palackokat. Először egy üvegbe nyúlt bele, amiben valami folyadék volt, azután leverte egy konzervet. Az megpattant az alsóbb polcok egyikén, a nő lábujjára zuhant, majd begurult a kosarak közé.

Chiara fájdalmasan felszisszent, s remélte, hogy a körme nem fog megfekedni az ütés nyomán.

A kezébe akadt egy agyagtálka, amiben valami zsíros anyag volt. Hát persze! Mécses. Régebben vásárolt pár apró viaszmécsest a bazárban, ezek szerint még maradt egy. Most jó szolgálatot fog tenni. Öngyújtójával lángra lobbantotta a kanócot, s a palackok, konzervek és tárolódobozok sejtelmes árnyéka táncba kezdett a falon.

A borospolchoz érve lábujjhegyre állt, úgy próbálta elérni a felül lévő üvegeket, ekkor érezte, hogy nincs egyedül. Meg akart fordulni, de a magasban megbillent egy flaska. Utánakapott.

Hallotta a halk szisszenést, ahogy elfújják mögötte a mécsest, és sötétbe borult a kamra. Megijedni sem volt ideje, máris két ismerős tenyér tapadt a mellére. Érezte, ahogy a hátához simul egy test.

– Kívánlak.

– Megőrültél – lihegte a nő, miközben a mögötte álló alak a nyakába csókolt. – Carmine bármelyik pillanatban bejöhet!

– Nem fog. Rengeteget ivott.

– Gyanakszik.

– Minden férj gyanakszik. A vérükben van!

– Feltűnően csinálod! Egész este a mellemet bámultad!

– Mert gyönyörű. És most...

- Eressz!
- Miért nem hagyod már el?
- Nem tudom elhagyni!
- Carminét?
- Nem. Adrianát.
- Adriana Carmine lánya, nem a tiéd!
- Akkor sem tudom elhagyni.

Az erős kezek megperdítették a nőt, s a következő pillanatban szeretője ajka az övére simult. Vadul csókolóztak, majd Chiara kibontakozott az ölelésből.

- Ki kell mennünk.
- Majd.
- De tényleg ki *kell* már mennünk!
- Akkor azt mondd meg, mikor?
- Holnap.
- Hol?
- A szokott helyen. Négykor.
- Ne késs!

Chiara egyedül maradt a kamrában. Egy ideig próbálta csillapítani szapora lélegzését, majd amikor valamelyest összeszedte magát, mély sóhajjal megigazította a ruháját.

Visszament az ebédlőbe. A férje és a vendégek az asztal körül ültek. Carmine felnézett, tekintete végigsiklott a feleségén.

- Hol az a bor, Chiara?

2

Chiara Sforzini kiszállt a taxiból, és az ablakhoz kerülve bedobott a vezető melletti ülésre pár dollárt. A turbános sofőr elégedett mormogással süllyesztette bekecse zsebébe a bankókat. Körül sem nézve besorolt a forgalomba, amivel kis híján az útszéli dinnyeárusnak lökött egy kordét.

Az asszony fekete, bokáig érő bő ruhát viselt, fejére sötét, sűrű szövésű kendőt tekert, melynek végét az arca elé húzta. Szinte csak a szeme látszott ki, s így majdhogynem láthatatlanná vált.

A járókelők – többségük férfi – ügyet sem vetettek rá, aki tökéletesen beleolvadt a dolgukra siető asszonyok közé. Talán bevásárolni megy a piacra, talán a bazárba igyekszik kölesért, vagy éppen a sarki henteshez, hogy némi kecskehúshoz juttassa urát és parancsolóját – ki tudja? S főleg: *kit érdekel?*

Chiara nem tudta megszokni a Keletnek ezt a számára visszataszító vonását, hogy a nőket semmibe vették. Most azonban kapóra jött neki, ezért is választotta a közlekedésnek ezt a módját. A zsúfolt főúton még nem rítt ki környezetéből azzal, hogy taxival érkezett. A környékbeli jómódú kereskedők és kézművesek feleségei, szolgálói is megengedhették maguknak néha ezt a luxust. Ám innen már nem mehetett tovább járművel.

Az asszony menet közben gyakran megfordult, s lopva körbepillantott. Egy pillanatra még meg is állt a rosszul aszfaltozott út szélén tükreit áruló féllábú pakisztáni mellett, s

úgy tett, mint aki a portékát mustrálja. Felemelt egy ovális, kissé hullámos kezitükröt, s mialatt alaposan megvizsgálta az árut, szemügyre vette maga mögött az utca forgatagát. Nem látott ismerőst, de nem is számított rá. Carmine, bár meglehetősen féltékeny volt, sosem ellenőrizte. Nem forgatta ki a zsebeit, nem kutatott a fiókjai mélyén, és a számítógépét sem vizsgálta át. Chiarának el kellett ismernie, hogy a férje mindig tökéletes úriemberként viselkedett, s hibájául mindössze azt lehetett felróni, hogy birtokolni akarta az asszonyt. Féltékeny volt minden férfira.

Grimaldi jó férj volt – csak sajnos ő már nem szerette.

Az asszony visszatette a tükröt a polcra, és az árus méltatlankodó kárálásától kísérve befordult az első sikátorba. Az utcácska a textilbazáron keresztül vezetett tovább. A házfalakba vágott keskeny ablakok közé vörös vásznakat kötöztek, melyek hasasan belógtak az átjáró fölé. A napfény szűrve jutott a járdára, és minden piros árnyalatot kapott. A falak mellett standok sorakoztak, a pultok vonala pár méterenként megszakadt, ahol egy-két lépcső vezetett a házak bejáratához. A kapuk szüette deszkáiba parányi ablakokat vágtak. Balra kézi csomózású szőnyegek kellették magukat egy-két tucat dollárért, míg London vagy Amszterdam előkelő üzleteiben már ezreket kértek volna értük. A másik oldalon finom szövésű és durvább kelméket tornyoztak a polcokra meg a kecskelábú asztalokra.

Rosszul táplált fiú bicegett szembe Chiarával, és egy ütött-kopott bádogvödörből egy pohárral vizet fröcskölt a kövezetre. Kellemes vízszag maradt utána, rövid időre elúzva az átható, állati ürülekből és rothadó zöldségekből eredő bűzt.

Az első sarkon balra fordult, majd a következőn jobbra.

Lassan elmaradt mögötte a bazár, az utcáról eltűnedezték a standok, és az asszony egy perc múlva már piszkosfehér agyagfalak között szaporázta lépteit.

Váratlanul koszos, szandálos láb nyúlt ki az egyik kapualjból, és Chiara megtorpant. Az ajtónyílás mögött kicsiny bolt húzódott meg. A közepén fogatlan, turbános öregember kuporgott egy sámlin. Láthatóan meglepődött a nő láttán. Abbahagyta a térde kapirgálását, és széles mozdulattal a mögötte felhalmozott árukészletre mutatott.

Chiara vetett egy pillantást a mennyezetig feltornyozott lencsével és kölessel teli zsákokra, a vörös címkés konzervekre, a palackokra, a zöld dobozokra, melyekbe a felirat szerint indiai rizst csomagoltak. Csempészáru, állapította meg magában az asszony, és ment tovább. Már nem volt messze. A sarkon befordulva belökte az első kaput, majd rátolta a fareteszt. Girbegurba lépcső vezetett fel a félhomályos emeletre.

A lépcső tetején az ajtó egy tágas, hajópadlóval burkolt, vályogfalú szobába nyílt. Chiara belépett, és ledobta magáról a kabátot.

Az ablakon a fatáblákat becsukták, csak az illesztéseknél szivárgott be némi fény. A sarokban egy ládán olajmécses pislákol.

Az ágy a szoba közepén állt, a mennyezetről lelógó moszkítóháló baldachinként ölelte körbe. A vastag perzsa takarón ruhátlan alak hevert.

– Vetközz le! – szólt a rekedtes hang.

Chiara elmosolyodott, és szó nélkül engedelmeskedett. Kilépett a sarujából, földre engedte bő ruháját és fehérneműjét, majd, immár meztelenül, szétnyitotta a szűnyoghálót, és

feltérdelt az ágyra. Végigsimított az izzadt testen, amire válaszul egy erős kar határozottan magára húzta.

* * *

Másfél óra telhetett el.

Chiara Sforzini mezítelenül ült az ágyon, hátát a langyos vályogfalnak vetette. Kielégült arccal szívta vékony cigarettáját. Szeretője a hátán feküdt. Bőrük olajosan csillogott a szeretkezés verejtékétől. Miközben Chiara kifújta a füstöt, a másik szórakozottan simogatta a nő combját.

- Meddig érsz rá?
- Még egy jó órát.
- A férjed otthon van?

A nő elnyomta a falon a cigarettát, és a csikket az ágy melletti tálkába dobta.

- Elment a klubba.
- Mi a fenét csinálnak ott?
- Nem tudom - vont vállat Chiara. - Isznak, és megváltják a világot, gondolom.

A szerető feljebb csúsztotta a tenyerét az asszony combján, de az megfogta az érdes, barna kezét, és eltolta.

- Most már ne. Késő van.
- Még van egy órád.
- Rendbe kell szednem magam.
- Rendben vagy.
- Meg kell mosdanom indulás előtt - intett az asszony a sarokban álló mosdótál felé. - Büdös vagyok.
- Na és? Ez az egész ország büdös.

- Szexszagom van.
- Mid?
- Carmine megérezné rajtam, mit csináltam.

A szerető felkönyökölt, és kutató tekintettel nézett az asszony szemébe.

- Nem tudom eldönteni, viccelsz, vagy tényleg komolyan beszélsz.

- Komolyan. Megérzi.
- Sejt is valamit?
- Azt hiszem.
- Akkor...
- Mit akkor?
- Mondd meg neki! Ne bujkáljunk tovább!

Chiara türelmetlenül felállt.

- Ezt már megbeszéltük.

- Nem! - csattant fel a szerető. Felült, és a cigarettásdoboz felé tapogatózott. - Nem beszéltük meg, hanem egyszerűen csak nem vagy hajlandó beszélni róla. Kijelentetted, hogy nem tudod elhagyni, és kész. Ez nem megbeszélés... A fenébe is, hiszen még csak a nevét sem vetted fel! Még mindig Sforzininek hívnak, nem Grimaldinak!

Chiara az ablakhoz lépett, és kibámult a spaletta keskeny résén a néptelen utcára. Egy hosszú perc után visszament az ágyhoz, és leült a szélére.

- Nem tudom elhagyni. Sajnálom.

A barna, izmos test az asszony hátához simult.

- Azt mondtad, már nem szereted.

- Így van.

- Akkor mondd meg neki! Van elég pénzem, állásom.

Megleszünk, ne tarts tőle, hogy...

- Nem erről van szó.

A nő érezte, ahogy a másik teste megmerevedik.

- *A kislány, igaz?*

Chiara némán bólintott.

- A kislányt nem tudod elhagyni, nem a férjedet.

Megint nem jött válasz.

- De hát nem is a te gyereked, Chiara, hanem Carminéé. Ez nem ok arra, hogy ne maradj velem! Nem ok arra, hogy ne lépj ki egy megromlott házasságból! Hisz mennyi ideje is, hogy ismered?... Két éve?

- Három. Akkor is szeretem - jelentette ki fojtott indulattal Chiara, és tehetetlenül a combjára csapott. - Hiába nem az enyém, úgy szeretem, mintha a lányom volna. Nem tudom elhagyni! És őszintén szólva, nem is akarom.

- Szerintem meg tudunk oldani egy gyereket magunk is - hallatszott kissé hamiskásan a válasz.

- Nekem... nekem nem lehet gyerekem - mondta elszoruló torokkal Chiara.

A két kar szorítása egy pillanatra ellankadt, majd az előbbinél is erősebben fonódott a nőre.

- Ezt nem tudtam.

- Senki sem tudja. Még a férjem sem. Meddő vagyok. Nem lehet gyerekem... Adriana ezért is olyan fontos nekem.

- De, Chiara...

- Nincs *de* - ingatta a fejét az asszony, miközben könnyek peregtek az arcán. - Carmine akaratlanul is magához láncolt egy életre. És még csak nem is tehet róla.

- És az örökbefogadás? Az miért nem jó neked?

Nem jött válasz. Percek teltek el csendben.

– Tehát nem hagyod el. – Ez kijelentés volt, nem kérdés.

– Sajnálom.

A cigarettafüstbe burkolt alak tudta, hogy Chiara döntése végleges. Ám ő nem akart második lenni. Nem akart sikátorok mélyén, kopott, elfüggönyözött bérelt szobákban szeretkezni a nővel, akit imád. Teljesen magának akarta.

– Sajnálom – ismételte elfúló hangon Chiara.

A szerető elnyomta a cigarettát. Szeretettel nézte a kissé túlsúlyos asszonyi testet. Nem zavarták a zsírpárnák, a gömbölyödő pocak, a kisebb ráncok. Ilyennek szerette.

És meg akarta tartani.

– Akkor ne is mondd meg neki – sóhajtotta.

Chiara meglepetten megfordult.

– Tessék?

– Ne mondd meg neki – vont vállat a szerető, és újabb cigarettára gyújtott.

– Nem értelek. Eddig azért rágtad a fülem, hogy...

– Chiara, hadd tegyek fel pár kérdést. Szereted még a férjedet?

– Nem vagyok már szerelmes belé.

– Csak azért nem akarod elhagyni, mert elvesztenéd Adrianát is?

– Igen.

– Akkor világos. Neked *csak* Adrianára van szükséged, nem Carminére.

– Ezt én is tudom.

A félhomályban alig látszó arc szája sarkában ismét felizzott a cigaretta.

– Van *más* megoldás is.

– Micsoda?

Az asszony látta, hogy szeretője az ágy szélére vetett köpenye felé tapogat, majd kivesz belőle egy tárgyat, és odacsúsztatja elé.

– Bontsd ki!

Chiara lassan széthajtogatta a vászonkendőt. A mécses fénye széles pengéjű, mégis tűhegyes, kissé görbe törön csillant meg. A markolat gombján karvaly küzdött a lábára csavarodó kígyókkal.

Az asszony iszonyodva nézett. Ráébredt, hogy az eddigi beszélgetés nem szolgált mást, mint hogy felvezesse ezt a félelmetes lehetőséget.

* * *

Már megmosdott, felöltözött, a kendőt is felvette. A tör érintetlenül hevert az ágyon.

– Nem – mondta határozottan az asszony, az eltelt félórán legalább negyvenedszer.

– Pedig ez a megoldás, Chiara.

A nő az ágy mellett állt, és lenézett még mindig mezítelen, harminc perce szenvedélyesen érvelő szeretőjére.

– A gyerek veled maradna, és mi is együtt lehetnénk.

– Nem tudom leszúrní.

– Akkor megoldjuk máshogy!

– De hogyan?

– Ez Pakisztán, Chiara! Pesavarban vagyunk, ha nem vetted volna észre. Alig egy óra az afgán határ. A főutakon a hadsereg az úr, de itt, a bazárban, az óvárosban minden megoldható. Idefelé eljöttem egy teázó mellett, ahol kipakolták az asztalra a hasisgyantát és az ópiumot. Nyíltan üzletelnek vele, akárcsak a

fegyverrel. Láttam boltot, ahol pisztolyok sorakoznak a pulton, a hátsó falon meg puskák. Alig száz méterre a rendőrőrstől, Chiara! Itt *bármit* meg lehet venni! Bármit.

A nő leroskadt az ágy szélére, és kétségbeesetten ingatta a fejét. Itt, Keleten *olyan* könnyűnek tűnt az egész! Szinte érezte, amint lemállik róla a nyugati erkölcs, a jog és a rend tisztelete. Hiszen itt így intézik a dolgokat. És te végül is most *itt* vagy... Egész neveltetése, világszemlélete ellenkezett a gyilkosság gondolatával, ám a lelke mélyén érezte, hogy nem tud más megoldást.

Pontosabban *nincs* más megoldás.

Nem válhat el Carminétől, hiszen a kislány az övé. Esélye sincs, hogy egy valóperben elnyerje tőle a saját lánya felügyeletének a jogát.

- De hát hogyan? - motyogta Chiara.

- Majd én elintézem. Nem kell tudnod a részleteket.

- Mikor?

- Hamarosan. Talán már holnap.

- Ne! Azt ne!

- Miért?

- El... el akarok búcsúzni tőle.

- Igen? És mégis hogyan képzeled? Szia, Carmine, most meghalsz?

- Ne légy cinikus! - kiáltotta Chiara könnyes szemmel.

- Te meg ne légy bolond! Nem sejthet meg semmit!

- De akkor...

- Holnap!

- Ne! Ne még!

- Mikor hát? - kérdezte mohón a szerető.

Chiara azt akarta sikoltani, hogy soha, ám elszorult torkán egy hang sem jött ki. Hiszen nem is neki kell megtennie! Ott sem lesz. És Adriana végre... Azután eszébe jutott valami.

- Inkább a jövő héten.

- Mikor?

- Hétfőn.

- Miért pont hétfőn?

- Hétfőn elrepülök Kandahárba, és te addig...

Szeretője ellökte magát a faltól.

- *Kandahárba?*

- Igen. Munkaügyben el kell utaznom pár napra.

- Afganisztánba utazol, és nem is szólsz *nekem*? Hiszen ott háború van!

- Az amerikai híradó szerint...

- A CNN azt mondja, amit Obama hallani akar, Chiara! Engem nem érdekel a híradó! Itt a határ, éppen eleget beszélek olyanokkal, akik onnan jönnek. Bármit mondjanak is a tévében, arrafelé háború van. Naponta ölnek meg embereket a semmiért. Kábítószerkonvojok haladnak keresztül-kasul az országon, és aknák milliói hevernek szerteszét. Jórészükről már azt is elfelejtették, ki rakta le őket, nemhogy azt, hol vannak! Nem mehetsz Afganisztánba!

Chiara határozottan megrázta a fejét.

- El *kell* mennem Kandahárba, kedves. További hetvenezret kapok a megbízómtól, ha elhozom neki azokat a műkincseket. Nagy Sándor korabeliek. Csak odamegyek, megnézem, kifizetem, és már jövők is vissza.

Csúfondáros nevetés hallatszott.

- Csak odamész, kifizeted és jössz? Hát mit gondolsz, mi van

ott? Tőzsde? Ki fognak rabolni, aztán átlőtt koponyával belöknék egy szakadékba.

– Ugyan!

– Chiara, nagyon komolyan kérdezem: elgondolkoztál te már azon, amit most itt összehordasz? Afganisztán nem a padovai piactér, szívem! Kandahár vidéke pedig még a mai napig is az egyik legvadabb környék.

– Az ENSZ-katonák...

– A katonák ülnek a laktanyákban, és azt várják, hogy leteljen a féléves missziójuk, megérkezzen a váltás, és mehessenek haza, mielőtt egy örült tálib rakétát lő a terepjárójukra vagy bombát dob a lábuk elé. Ki sem mozdulnak a betonfalak mögül, Chiara, ha meg mégis, akkor igyekeznek minél gyorsabban átsüvíteni a városon, és biztonságba kerülni. Már az oroszok sem tudták ezeket megfékezni, és előtte a britek sem. Miért pont a mostani katonák győznének Afganisztánban? Miért pont ez a tehetetlen ENSZ teremtené békét?

Az asszony elbizonytalanodott.

– Ne ijesztgess feleslegesen!...

– Nem ijesztgetlek. De ezeket mesélik, akik onnan jönnek.

– Rengeteg pénzem múlik rajta...

– Vagy az életed.

– Meg kell csinálnom! – kötötte az ebet a karóhoz Chiara.

– Chiara! Támadt egy ötletem. Vigyél magaddal.

– Minek?

– És vidd magaddal a férjedet is!

– *Carminét?*

– Igen.

– Most meg mi változott? Az előbb még nem akartad...

- Hol lenne alkalmasabb hely, hogy baleset érje a férjedet úgy, hogy ne akadjon fenn senki a körülményeken, mint éppen Afganisztánban?

- Mire akarsz kilyukadni?

- Hogy mégsem olyan rossz ötlet ez az utazás, Chiara. Hívd el magaddal Carminét. Mondd azt neki, hogy legalább körülnéz Afganisztánban is, amíg te üzletelsz. Ráadásul rajtad tudja tartani a szemét. Hadd higgye, hogy félsz, és szeretnéd, ha megvédene! Ezt imádják a férfiak. És persze találjuk ki az okot, hogy miért megyek veletek én is.

Az asszony letörölte a könnyeit, és láthatóan már az ötlet gyakorlati megvalósításán járt az agya.

- Van benne valami - mondta végül.

- Van bizony! Állandóan azt hallani a híradóban, hogy ma tizenketten haltak meg Kabul mellett egy bombamerényletben, tegnap húszan Mazari-Sarifban, tegnapelőtt nyolcan Gaznában... vagy éppen Kandahárban. Az utakon rablók garázdálkodnak, a hegyek között meg az amerikai légierő bombáz le mindent, ami megmozdul. Senki sem akadna fenn azon, ha egy olasz férfi aknára lépne vagy agyonlőnék. Sajnálatos baleset, mondanák, de úgy kell neki, minek megy ilyen vidékre.

Chiara elszörnyedve nézett a szeretőjére, mire az bocsánatkérően elmosolyodott.

- Sajnálom, ha elragadtattam magam. De most nem diákcsinyre készülünk.

- Hát nem.

- Akkor? - kérdezte a rekedtes hang reménykedve.

Az asszony bólintott, és elfogadta a felé nyújtott kezét. Összeölelkeztek, és Chiara érezte a másik száját. A csók közben

arra gondolt, hogy nincs más megoldás, ha Adrianát végképp a magáénak akarja tudni.

A következő negyedórát a részletek kidolgozásával töltötték, hogy miként győzzék meg Carmine Grimaldit, hogy ne tiltakozzon az új útitárs személye ellen. Nem volt gyerekjáték megtalálni a megoldást.

3

– *Kandahárba? Vele?!*

Carmine Grimaldi megmerevedett.

Nem akarta elhinni azt, amit az imént hallott. Inge legfelső gombjával babrált éppen, de félbemaradt a mozdulat. A tükörbe bámult – a felesége szemébe. Az asszony kissé félszegen állt az ágy mellett. Félrebillentett fejjel a fülbevalóját igyekezett betenni a fülébe. Megérezte a hangulatváltozást, és elkapta a férje pillantását.

Egy hosszú másodpercig farkasszemet néztek a repedt szélű tükörben – a férfi keze a gombon, a nő félrehajtott fejjel.

Grimaldi törte meg a hallgatást, és szembefordult az asszonnyal.

– Ezt eddig nem mondtad... – elképedve kereste a szavakat. – Erről egész egyszerűen nem volt szó mostanáig! Mi... mi a fenének szóltál neki?! És nekem mikor akartad elmondani?

– Még nem volt rá alkalom.

– Szerintem meg volt! Egy hete gyözködsz arról, hogy el kell menned Kandahárba...

– Már régen visszaértem volna, ha nem aggódsz annyit és időben elindulhatok...

– Szerintem fogalmad sincs, mi folyik abban az országban! – csattant fel indulatosan a férfi. – Már Pakisztán is egyre veszélyesebb!

- Ugyan, Carmine, te mindig rémeket látsz!

- Rémeket? Azt mondod, rémeket? - Grimaldi mérgesen rácsapott a komódon levő tévére. - Talán nem láttad a híreket az elmúlt napokban, Chiara? A múlt héten élve elégettek egy asszonyt, mert megcsalta a férjét. Egy másiknak levágták a fülét és az orrát, mert házasságtöréssel vádolták meg, ami utóbb hamisnak bizonyult. Szerinted ez normális ország? A Vörös Mecsetben a fanatikusok meg a katonák lövöldözésében vagy száz embert mészároltak le...

- Pár éve. És Iszlámábádban - mutatott rá higgadtan az asszony. - Az pedig itt van, nem Afganisztánban, ahová én készülök! Nem ott, hanem éppen itt, Pakisztánban. Ez tehát aligha befolyásolja...

- Már hogy a fenébe ne befolyásolná a dolgot! Hiszen éppen azt mondom, hogy lassan itt is szedelőzködnünk kellene, és visszautazni Olaszországba! Nemhogy még átruccanjunk Afganisztánba! Ez a vidék nem való Adrianának.

Az asszony gúnyosan elmosolyodott.

- Adrianának ehhez semmi köze, Carmine. *Te* félsz, nem a gyerek.

- Persze hogy félek! - kiáltotta. - A gyerek miatt félek. Félek, hogy valami baja lesz, és igen, félek attól, hogy esetleg velem történik valami, ő pedig árvaságra jut! Ettől félek, Chiara, nem a haláltól! Mi történne akkor Adrianával? Az anyja elment, már csak én vagyok neki.

- Meg én - jegyezte meg sértetten a nő.

- Na, persze - vont vállat Carmine. - Meg te. El is felejtettem. Te vagy még neki valóban! A nemzetközi műkincscsempész.

- Nem csempészek műkincseket!

– Csak felértékeled őket, igaz? Tökmindegy. Pontosan tudod, hogy ezeket az értékeket ki fogják lopni az országból, és ez csempészet. Sőt! Hisz nemegyszer magad juttatod ki a tárgyakat az országból! Ó, a fenébe is, hogy egyezhettem bele, hogy idejőjjünk veled Adrianával!

– Eddig nem volt kifogásod a munkám ellen – jegyezte meg könnyes szemmel Chiara. – És persze elfogadod a pénzt is, ami azért elég szépen csordogál!

Grimaldi már szóra nyitotta a száját, de benne szakadt a mondat. A nő mélyen az önérzetébe taposott, hogy az orra alá dörgölte: jelenleg ő keresi meg a jövedelmük javát. A férfi építéssként Pakisztánban nem talált megfelelő munkát, bár nem is nagyon keresett. Ki nem állhatta a várost és az országot.

Carmine megrázta a fejét, és úgy nézett körül, mint aki először látja a szobát.

– Mi a fenét keresek én *itt*? – kérdezte halkan.

– Tessék?

– Haza akarok menni.

– Haza? – kapta fel a fejét az asszony.

– Padovába. Most.

– Hogy érted azt, hogy *most*?

– Amint találok egy gépet, ami elvisz innen.

Chiara fáradtan nézte a férjét, aki a dühtől és a hirtelen kimondott, elkapkodott döntés súlyától zihálva állt vele szemben. Azután az asszony lehiggadt, rendezte a gondolatait, odalépett a férjéhez, és végigsimított az arcán.

– Rendben, Carmine. Igazad van. Ez lesz az utolsó – suttogetta.

Grimaldi felvonta a szemöldökét.

– Az utolsó?

- Igen... Carmine, tulajdonképpen nekem is elegendő van ebből az országból. Tényleg! És igazad van, nem jó itt Adrianának sem. Ez lesz az utolsó üzlet. Ígérem. Megcsinálom, azután irány Padova.

A férfi idegesen, kételkedve nézte az asszonyt. Hinni akart neki, de nem tudott szabadulni a veszélyesnek ígérkező afgán út nyomasztó súlyától.

- Nem. Nem jó a sorrend - mondta végül. - Először menjünk haza. Dolgozni Padovában is tudsz. Vagy valahol Európában.

- Értsd meg, hatalmas pénz van ebben a buliban.

- Nem érdekel.

- Dehogynem. Kockázat nélkül nincs nyereség, Carmine. Hidd el, ez lesz az utolsó. Komolyan!

- Chiara...

Az asszony a férje ajkára tette az ujját.

- Tudom. Tudom, hogy féltesz. És én is akkor érzem magam biztonságban, ha velem vagy. Ezért kértem, hogy kísérj el. Úgy örültem, amikor belementél.

- De akkor még nem volt szó erről!

- Igazad van - bólintott Chiara megadóan. - Tudtam, ha előhozakodom vele, tiltakozni fogsz.

- Jól tudtad.

- Először téged akartalak meggyőzni, csak utána akartam elmondani. Rosszul döntöttem, Carmine. Sajnálom. El kellett volna mondanom. Ne haragudj, kérlek!

A férfi idegesen vállat vont.

- Mondd, Chiara, mi a fenének kell velünk jönnie?

- Madzsid Ikkal jó archeológus.

- Eddig azt mondtad, még csak tanul.

- De nagyon jó! És a saját területén, a saját népe múltjában most nem tudok nála jobb kalauzt. Még tolmácsként is jól jöhet. Mégiscsak jobb egy ismerős, mint ott felfogadni egy vadidegent.

- Pedig biztos van nála jobb szakember.

- Lehet - ismerte el a nő. - De nincs időm mást keresni, Carmine, próbáld megérteni! Most ő az *elérhető* legjobb. Mindössze három napról van szó, kedves, mindössze három napról! Talán csak kettőről. Odamegyünk, megnézzük az árut, eljövünk - ennyi. Bízz bennem!

Grimaldi érezte, amint lassan kopik az ellenállása. Ismét a tükör felé fordult.

- Ki nem állhatom ezt a Madzsidot.

- Tudom. De most egy kicsit még viseld el! Kérlek.

- Három napig? Viseljem el három napig azt az alakot?

- Féltékeny vagy? - kérdezte a nő, és incselkedve végigsimított a férje állán.

- A múltkor a vacsora alatt a melledet bámulta.

- Na és? Mindig mindenki a mellemet bámulja.

- Komolyan? - nézett fel meglepetten Carmine.

- Persze. Jó mellem van. Te is állandóan azt nézted.

- Az más.

- Miért lenne más? Akkor még nem voltál a férjem.

- De most az vagyok - nyújtotta felé a karját a férfi, ám az asszony elsiklott a hóna alatt, és kiszaladt a hálóból.

- Erre most nincs idő, Carmine. Várnak az étteremben.

- Még ez is! - sóhajtott a férfi bosszúsan. - A vacsorán is el kell viselnem azt a fickót.

- Ugye, jó fiú leszel?

- Eh!

A nő eltűnt a fürdőszoba ajtaja mögött.

Carmine Grimaldi megdörzsölte az állát, és érezte, hogy a reggeli borotválkozás óta eltelt tizenhárom órában jócskán kiserkent a borostája. Nem baj. Ikbálnak ugyan nem fog megborotválkozni! És persze Danielának sem. Visszafordult a tükörhöz, és megnézte magát.

- Három nap - mondta félhangon, és megcsóválta a fejét. - A szentségít...

* * *

A Pearl Continental Hotel vitathatatlanul Pesavar legjobb és legdrágább szállodája. A város szívében, a történelmi Bála Hiszár erőd tözsomszédságában épült, és a hagyományos pakisztáni vendégszeretetet és a keleti kényelmet nyújtotta a vendégeknek. A Bála Hiszár állítólag egy tizennyolcadik századi afgán király kegyelméből kapta a nevét. Aztán a város terjeszkedni kezdett, s az egyre újabb és újabb épületek lassacskán körülvették az óvárost és a Bála Hiszárt.

Amikor Grimaldi kiszállt az ütött-kopott sárga taxiból, és pénzt nyomott a sofőr markába, tekintete megpihent a komor, szürke várfalon. A római Angyalvár jutott eszébe róla, ám maga sem értette, miért, hiszen a két erődítmény távolról sem hasonlított egymásra. Talán csak a kisugárzásuk miatt.

A férfi kisegítette a kocsiból Chiarát, majd bementek a szálloda halljába. Három perccel később elfoglalták helyüket a smaragdzöld abrosszal megterített asztal mellett. Grimaldi elhúzta a száját, amikor szemügyre vette a négy terítéket.

- Még most sem késő lemondani - jegyezte meg.

- Ne kezd megint, Carmine - sziszegte az asszony. - Nem akarom újrakezdeni a vitát.

- Miért? - kérdezte a férfi ártatlan képpel. - Abbahagytuk volna valamikor?

- Értsd már meg, szükségem van Madzsid Ikbakra ehhez az üzlethez. Legalább erre az időre tedd félre a féltékenységedet!

- Meg arra a három napra.

- Pontosan! Meg arra a három napra.

- Óhajtják az étlapot? - lépett oda hozzájuk a frakkot viselő pincér.

Grimaldi végigmérte a férfit.

- Majd ha megjöttek a vendégeink.

- Értem, uram. Addig esetleg egy italt?

- Hogyne... - bólintott az olasz, és már éppen egy whiskyt akart rendelni, amikor a felesége a karjára tette a kezét, és elhallgattatta.

- Csak két ásványvizet kérünk.

- Értem. Két ásványvíz.

Amikor a pincér elment, Grimaldi az asszonyra nézett.

- Mi van? Betiltották a szeszt Pakisztánban?

- Carmine, úgy teszel, mintha nem tudnád, hogy ez egy muzulmán ország...

- Ez eddig nemigen zavart, drágám, ha, mondjuk, chiantiról volt szó.

- Az mindig otthon, a lakásban történt.

- Mi a különbség?

- Hogy négy fal között ittunk, Carmine, nem nyilvános helyen.

- Valóban? Nézd csak azt a feliratot, kicsim - mutatott a falra

gúnyosan Grimaldi. – Az áll ott, hogy *Pearl Continental*. Nem igazán pakisztáni szöveg, igaz? Talán egy Chivas nem borítaná fel egy ilyen felirat alatt az ősi, szent muzulmán–keresztény békét.

– Ne légy cinikus. Nyilván ihatnánk, hisz a szálloda szabályai megengedik...

– Hát akkor?

– Egyszerűen nem szeretném az itteni társadalmi és vallási szabályokat megsérteni egy olyan csekélység miatt, mint egy aperitif.

– Na, ne nevetess! Ki vele!

Az asszonyt elöntötte a méreg.

– Ma nem akarok inni, és te se igyál! Őszintén szólva, józanul van rád szükségem, mert nem akarom, hogy beleköss Madzsidba.

– Gondoltam – vigyorgott kétértelműen az olasz.

– Nem *úgy* értettem! – csattant fel most már igazi indulattal Chiara. – Nem igaz, milyen féltékeny vagy!

– Csitt, drágám, megjöttek – intett immár higgadtan a bejárat felé Grimaldi, majd kissé gúnyosan végigmérte az asszonyt. – És *viselkedj*, légy szíves! Miért kiabálsz?

* * *

Chiara Sforzini sejtette, hogy a vacsora nem lesz idilli, de a legrosszabb várakozásait is alulmúlta, ami történt.

Egy óra telt el azóta, hogy Madzsid Ikbál és a villámhárítóként szintén meghívott Daniela Sikora megérkezett. A társalgás nehezen indult. Egy idő után oldódott a feszültség a mégiscsak

megrendelt két üveg bornak s a pilótanő néhány szellemes megjegyzésének köszönhetően. A desszertnél azonban már jól körvonalazhatóan kettészakadt a társaság. Chiara Madzsid Ikbállal elmerült az utazás részleteinek taglalásában, miközben Daniela megkísérelte lekötni Grimaldi figyelmét. A férfi a vörösboros pohara felett szinte folyamatosan az afgánt figyelte, és csak tessék-lássék válaszolgatott a nő kérdéseire.

- Sosem repültél még a Hindukus felett, igaz?

- Hm?

- Azt kérdeztem, repültél-e már a Hindukus felett, Carmine.

- Ja! - legyintett türelmetlenül a férfi. - Nem. Még nem.

- Csak mert arra gondoltam, amíg Madzsid és Chiara elutazik, elkísérhetnél engem.

Grimaldi most végre az asszony felé fordult.

- Tessék?

- Úgyis szalma leszel.

- Szalma? Hiszen...

- Gyere el velem, ne poshadj itt a lakásban.

- De hát hová mégy?

- Fel északra. Csitrálba, majd, ha úgy alakul, onnan Gilgitbe.

Carmine előtt felrémllett az ország északi vidékének térképe. Úgy emlékezett, hogy arrafelé már csak égbe törő hegyek vannak.

- Gilgitbe? Hiszen az már majdnem Kínában van.

- Ugyan már, Carmine, Kína az még vagy százhetven kilométer onnét. Na? Jössz?

- De hát mit csinálsz ott, Daniela?

- Egy új gépet kell elvinnem egy geológiai kutatásokkal foglalkozó társaságnak. Csitrál mellett végeznek feltárást. A

fejesek egy részét meg tovább kell repítenem egy napra Gilgitbe. Gyere már! Majd azt mondjuk, te vagy a másodpilóta – nevetett a nő. – Jól fogsz szórakozni.

Carmine meglepődött az ajánlaton, és önkéntelenül is Chiarára pillantott. Az asszony már nem Ikbállal beszélgetett, hanem őt nézte. A felesége óvatosan vállat vont.

– Ha úgy gondolod, Carmine, hogy inkább...

A férfi megcsóválta a fejét.

– Nem mehetek, Daniela, sajnálom. Már elígérkeztem.

– Hová?

– Elkísérem Chiarát Kandahárba.

Az asztal körül csend támadt.

Daniela Chiarára nézett, az a férjére, Carmine pedig Madzsid Ikbálra, aki viszont Chiarát bámulta alig leplezett döbbenettel.

Mintha mindenki megfagyott volna.

– Megértem – törte meg végül a kínos csöndet Daniela. – Jól is teszed, hogy elkíséred, nagyon veszélyes az a vidék.

– Ugye? – nyerte vissza a hangját Carmine. – Én is éppen ezt mondtam neki. Végül aztán Chiara megkért, hogy menjek vele, ha csak így érzem őt biztonságban, én pedig igent mondtam. Igazság szerint már jó pár napja eldöntöttük. Nem is tudott róla, Madzsid? – fordult az afgán felé. – Talán Chiara elfelejtette megemlíteni? Meglepettnek tűnik. Vagy inkább csalódottnak?

– És így tényleg biztonságban lesz? – engedte el a füle mellett a célzást az afgán.

– Tessék? – vont a szemöldökét Carmine.

– Arra gondoltam, vajon így *valóban* biztonságban lesz Chiara?

– Öntől biztosan – jegyezte meg epésen az olasz, mire Chiara felszisszent, és a férje karjára tette a kezét.

Ikkal azonban ismét elengedte a füle mellett a megjegyzést.

- Tudja, Carmine, magának fogalma sincs arról, hová is készülünk.

- Ezt meg hogy érti?

- Én onnan származom - tette a mellkasára a tenyerét Madzsid. - Tudom, milyen állapotok uralkodnak arrafelé. Pastu vagyok, ott nőttem fel. Ismerem az embereket, a szokásokat, tudom, mikor kell elővenni a törte, és mikor az erszényt. Beszélem a nyelvet. Tudom, hogy mit keresünk, tudom, hogy az mennyit ér, és tudom, hogyan lehet megszerezni. Ki tudom választani az értéket a szemétből...

- Még mindig nem értem, hová akar kilyukadni - mondta szenvtelenül az olasz.

- Chiara szintén profi. Ismeri az állapotokat, a műkincseket, tudja, hogyan lehet azokat azonosítani. Kellő alázat van benne a helyi viszonyok iránt. És nem utolsósorban ő tudja, hogy mennyit lehet fizetni az áruért.

- És?

- Eddig ez remek párosításnak tűnt, hiszen igaza van, valóban nem tudtam, hogy maga is jön, Carmine. S ha már itt tartunk, azonnal adódik a kérdés. Maga *mit* tud hozzátenni ehhez az egészhez?

- Hogyhogy mit?

- Mi olyat tud, ami ennek a kis expedíciónak a javára szolgálna, Carmine? Ami a javunkra válna, és sem én, sem Chiara nem lennénk képesek megcsinálni?

- Nos, meg akarom védeni a feleségemet...

- Megvédeni? - mosolyodott el Ikkal. - Kitől? Nem hiszem, hogy meg tudna különböztetni egy afgán rendőrt egy tálib

harcostól vagy egy üzbég rablótól. És hogyan? Tárgyalással nyilván nem, hisz nem ismeri egyik nyelvet sem. Talán fegyverrel? Maga esetleg katona volt, Carmine? Kommandós?

- Nem.

Az afgán bólintott.

- Tudja, Afganisztánban háromévesen már minden fiúnak van türe, és nyolcéves koruktól a legtöbbjük Kalasnyikovval alszik. Mégis, hogyan akarja a feleségét megvédeni? Elnézést a kissé nyers fogalmazásért, de csak most értesültem arról, hogy Chiara önt is elhívta. Megdöbbsentem.

- Ezek szerint nem ért egyet azzal, hogy én is megyek.

- Nem bizony. Jelen helyzetben maga csak útban volna, és lelassítana minket.

- Miért lennék útban?

- Vezetőként már két emberre kellene figyelnem. Egy férfi és egy nő mindig kevésbé feltűnő a hegyekben, mint két férfi és egy nő.

Grimaldi farkasszemet nézett az afgánnal.

- Baromság - mondta végül.

- Parancsol?

- Baromság. Maga egyszerűen csak le akarja nyúlni a feleségemet.

- De Carmine! - hördült fel Chiara.

- Ezt visszautasítom!

- Utasítsa - vont vállat az olasz, és a neje felé fordult. - Ha én nem mehetek, te sem mész, Chiara.

- Ezt viszont nem te döntöd el! - mondta dühösen az asszony.

- Én mindenképpen megyek.

Madzsid Ikbal alig tudta leplezni a rosszallását, hogy a nő

ellentmondott a férjének. Látott már ennél jóval kevesebért is halálra kövezett vagy megcsonkított asszonyokat.

Carmine dühösen lecsapta a szalvétáját az asztalra, és kiviharzott a teraszra, hogy elszívjon egy cigarettát.

Madzsid Chiara felé fordult.

- Nagyon sajnálom.

- Nem te tehetsz róla, Madzsid.

- Ha úgy gondolod, én nem ragaszkodom ehhez az utazáshoz - mondta az afgán, miközben Danielára pillantott. - Nyugodtan keress más vezetőt magadnak, nem sértődöm meg. A férjed nem bízik bennem, én pedig nem szeretném őt megsérteni.

- Szó sem lehet róla - rázta a fejét Chiara. - Már nincs időm mást keresni, Madzsid. A műtárgyakat két héten belül repülőre kell raknom, hogy Alma-Atában időben át tudják pakolni őket. Te vagy az elérhető legjobb. Te kellesz! Én kérek elnézést, hogy magunkkal hívtam Carminét. Igazad van, Madzsid, csak útban lenne. Érzelmi kérdést csináltam egy racionális döntésből. Sajnálom.

- Ne mentegetőzz!

Daniela Sikora kényelmesen hátradőlt a székén, és a borát kortyolgatta.

- Megéri ez az üzlet, hogy összevezz a férjeddal? - kérdezte Ikbal. - Nekem is kezd a dolog igen kellemetlenné válni, és nem tudom, vajon...

- Eszedbe ne jusson most kiszállni!

- Értem, de...

- Van egy harmadik megoldás - szólalt meg Daniela, éppen akkor, amikor Grimaldi kissé lehiggadva visszatért az asztalhoz.

- Éspedig? - kérdezte Madzsid.

– Mi az útvonaltervek?

– Kabulba utazunk, ott gépet és pilótát bérlünk, majd dél felé, a folyó völgyeket követve repülünk tovább Kandahárba.

– A városban van az áru?

– Nem. A környező falvak egyikében. Talán húsz kilométerre. Nagy valószínűséggel lóháton kell majd megtennünk az utat.

– Értem – bólintott a pilótanő. – Ha minden igaz, akkor tulajdonképpen nektek csak a legutolsó, húsz kilométeres szakaszban volna útban Carmine.

– Tulajdonképpen igen – felelte némi habozás után Ikkal, és szeme összevillant az olasz tekintetével.

– Akkor hadd kísérjen el benneteket Kandahárig! A gépen pedig megvárhatná, míg visszatértek, nem?

Chiara Sforzini fáradtan végigsimított a homlokán.

– Ebben van valami – helyeselt, és reménykedve a férjére pillantott.

Grimaldi egy idő után megszólalt.

– Mennyit kellene várnom?

– Lássuk csak – számolgatta Ikkal. – Landolás után szerzünk két lovat, tehát kis szerencsével egy órával a leszállás után el is indulhatunk. Nagyjából három óra az út, két óra a tárgyalás és a felpakolás, és megint három a visszaút. Kilenc, legfeljebb tíz órát hagynánk magára, Carmine.

Az olasz felhajtott egy pohár bort, és eltöprengett a hallottakon.

– Miért is mennénk Kabulba?

– Ezt most nem értem.

– Miért megyünk Kabulba? Nem lenne biztonságosabb Pakisztánban megtenni az út legnagyobb részét? A határ innenső

oldalán szépen elrepülhetünk Kvettáig, majd onnan északnyugat felé repülve alig százötven kilométer Kandahár. Alig lennénk afgán légtérben.

- Ezt honnan szeded? - kérdezte csodálkozva a felesége.

- A balkonon láttam egy térképet.

- Hm... Megoldható?

- Elvileg - vont vállat Ikbal. - Csakhogy Kvettában nincs ismeretségem, míg Kabulban van. Kabulban biztosan tudunk megfelelő gépet szerezni, de Kvettában ezt nem tudom garantálni. Arról nem beszélve, hogy Kabulig már megszerveztük az utazást.

- Továbbá nem nyersz semmit, hiszen ugyanúgy magas hegyek között kell repülni a határ innenső oldalán is, mint Afganisztánban - tette hozzá gyakorlatiasan Daniela.

Grimaldi érezte, hogy nem sikerült megtorpedóznia a tervet. Máshol próbált fogást találni.

- Na és ki lesz a pilóta?

- Hol?

- Itt, Pesavarban.

- Nem tudom - ingatta a fejét Chiara. - Katonai géppel megyünk Kabulig. Az ENSZ egyik segélyszállító Herculesén. Sikerült felkérned a fedélzetre.

- És onnan Kandahárba?

- Egy barátom addigra megoldja a kérdést. Az ő egyik repülőjét visszük majd el - mondta Ikbal. - Nézze, Carmine, nem az én ötletem volt ez az egész. Chiara kért meg, hogy kísérjem el, de nekem nem hiányzik ez a vita, ha érti, mire gondolok.

Chiara közbelépett.

- Ezt már eldöntöttük. Megyek, és Madzsid is jön.

- Na persze - morogta Grimaldi, majd visszatért az alapkérdéshez: - Tehát ki lesz a pilóta Kabultól Kandahárig?

- Konkrétan nem tudom. Valami helybeli...

- Rábízná az életüket *valami* helybelire? Négyezer méter magas hegyek között? Észnél van maga, ember?

- Akkor sem tudom megmondani, hogy ki lesz a pilóta. Mire odaérünk, Ahmed, a barátom majd kerít valakit.

- És ha mi vinnénk pilótát? - vetette fel Chiara.

- Hogyhogy mi?

- Hát mi. Például Daniela is velünk tarthatna.

A pilótanő kis híján félrenyelte a bort.

- Chiara, ez nem autó, hogy aki egyet tud vezetni, mindet tudja.

- Ne már!

- Az ottani típusokra valószínűleg nincs is engedélyem.

- Ugyan ki fogja nézni Afganisztánban a jogosítványodat, Daniela? Az a kérdés, van-e kedved jönni.

- És a csitráli út? - vágott közbe Ikbál.

- Hát... - töprengett el a pilóta. - Nem is tudom... Ha nagyon szeretnétek, Chiara, azt akár le is mondhatom. Vagy elhalasztjuk pár nappal.

- Carmine? - fordult a férfi felé Chiara.

Grimaldi vállat vont, és rámosolygott Danielára.

- Én örülök, ha velünk tartasz. Mégiscsak jobb, ha ismerős vezet a hegynek a gépet, nem igaz?

Daniela Sikora visszavigyorgott a barátnőjére.

- Madzsid? - kérdezte Chiara.

- Én sem bánom...

- De? - kérdezett közbe Carmine, kihallva az afgán hangjából

a tétovázást.

- Mit de?
- Nem tűnik túl lelkesnek, Madzsid.
- És ha nem is ért ahhoz a géphez? - aggályoskodott az afgán.
- Akkor is van valaki, akivel eltölthetem a tízórás pauzám

Kandahárban. Különben milyen gépet szerez a barátja?

- Egy orosz.
- Közelebbről? - tudakolta Daniela.
- Egy AN-2-est. Ismeri?
- Véletlenül - mosolygott a pilótanő. - Elboldogulok vele, bár

engedélyem nincs rá.

Madzsid Ikbal láthatóan kifogyott az érvekből, így mosolyt erőltetett az arcára.

- Akkor isten hozta a mi kis expedíciónkban, Daniela!
- Mikor is indulunk?
- Holnapután.

A kissé megenyhült hangulatban mindenki a poharához menekült, s miközben ittak, azon morfondíroztak, vajon az elmúlt egy órában hogyan is kerültek ebbe az új helyzetbe.

A kabuli utcán elképesztő volt a nyüzsgés. Kétkerekű kordék, számár vontatta kocsik érték egymást, másutt ütött-kopott személy- és kisteherautók kerülgették a nemtörődöm gyalogosokat. A sofőrök állandóan a dudát nyomták, és a letekert ablakon kihajolva ordibáltak, integettek egymásnak. A hordárok kosarakat cipeltek a fejükön, vagy a vállukon átvetett rúdon egyensúlyozva.

A hentes az utcán, egy hordó tetején éppen lecsapott bárdjával egy óriási darab húsrá, amit csak úgy odahajított a mocskos deszkára. A felette lévő ablakokból kötelen lógtak alá a nyúzott birka- és kecsketetemek. Szőnyegárusok tessékelték boltjaikba a járóelőt, és szinte minden méterre jutott egy-egy teázó, kebab-vagy sasliksütő. Az okkerszín, málló falak tövében koldusok, utcagyerekek, hadirokkantak hemzsegték, és igyekeztek alamizsnához jutni. Az utca másik oldalán magas férfi állt őrt egy üzlet előtt, fegyverrel a kézben hessegette el a nincsteleneket. Grimaldi látta, hogy a boltban nyugati farmereket árulnak, meg ingeket, kalapokat, bőrárut, csizmát és még ki tudja, mi mindent. Az utcai standok gyékénnyel fedett tetején áttűzött a nap, rácsos árnyékba burkolva az ezerféle portékát. Kissé odább régi orosz szamovárból fekete teát csapolt egy fiatalember koszos üveg pohárba. Pár afgániért kínálta az italt, némi konkurenciát teremtve ezzel a sarki teázónak, melynek árnyas teraszán

méltóságteljes, szakállas öregemberek szürcsölgették italukat. A teaház belsejében szinte minden asztalon vízipipa állt. Könnyedén szállt a magasba a kékes, ópiumtól és illatos dohánytól terhes füst, ahogy a szipka körbejárt.

Az olasz már egy ideje bámulta az előttük támo­lygó, hajlott hátú alakot. A férfi kora meghatározhatatlan volt, harminc és hatvan között bármennyi lehetett. Grimaldi viszo­lyogva figyelte, amint a hordár derékban meghajol a hátára kötözött óriási bála súlya alatt, mégis megy előre rendületlenül. Sarus lába ritmikusan csattogott a döngölt földön.

Szikrázóan sütött a nap, a keskeny utca felett az égből látszó vékony sáv ragyogó kék színben tündökölt. Károgó fekete madarak köröztek a házak felett, étel után kutatva bámultak le az emberek és házak dzsungelére.

- Ez is csak olyan, mint Pesavar - súgta oda Grimaldi a mellette haladó asszonynak.

- Szerintem ez azért más világ - ellenkezett Daniela. - Kabul, mióta világ a világ, örökké háborúban állt, míg Pesavar, legalábbis innen nézve, szinte a béke szigete.

Mellékutcába kanyarodtak. Ez is tele volt utcai árusokkal és koldusokkal. Daniela elhessegette őket.

- Jártál már itt? - kérdezte gyanakvón Grimaldi. - Nagyon rutinból kezeled az embereket.

- Ezt a réteget ugyanúgy kitermeli minden keleti város. Jártam már Damaszkuszban, Kairóban, Iszlámábádban, Ammanban. Mind ugyanaz. Kosz, szegénység, koldusok.

- És itt is megfordultál már?

- Négy éve hat hónapos misszióban vettem részt Mazari-Sarifban, Szamangánban és Kholmban. A Vöröskeresztnek

vezettem segélyszállító kisrepülőgépeket. Kabulban is jártam párszor. Pontosan ezért tudom, hová kell most mennünk.

– Nem is mondtad – csodálkozott a férfi. – Egy szóval sem említetted, amikor felvetődött, hogy velünk jössz.

Az asszony megvonta a vállát.

– Nem kérdezte senki. Furcsa vacsora volt az, Carmine. Egyébként később beszéltem róla Chiarával és Madzsiddal.

– Aha... Beszéled a nyelvet is?

– Megértetem magam – bólintott Daniela. – A darit ismerem jobban, pastuul és üzbégül csak az alapmondatokig jutottam.

Grimaldi felnevetett.

– Alapmondatokig? No, és mik azok?

– Üzbégül a legfontosabb talán az *ates eileme!*

– Az mit jelent?

– Hogy ne lőj!

Ehhez nem volt mit hozzáfűzni. Egy darabig csendben kaptatott a nő nyomában. Szánakozva pillantott egy asszonyra, aki beteg gyermekével üldögélt a fal tövében, és adományért esedezett.

– Nem kellene adnunk valamit?

– Eszedbe ne jusson! – horkant fel Daniela, és félrelökött egy elébe tolakodó koldust. – Ha egynek adsz, egy perc múlva mind itt fog tülekedni körülötted, s hamarosan azt veszed észre, hogy kések villannak, és még te vagy a szemétláda, mert nem adtál mindannyiuknak. Ez nem a mi dolgunk, Carmine. Állítólag van kormányuk, itt van az ENSZ, a Vöröskereszt, a Békehadtest, oldják meg ők.

Grimaldi kóválygó fejjel nézett körül.

– Szörnyen hangzik.

- Mert szörnyű - ismerte el a nő. - Ez itt ilyen világ, Carmine. A múltkor a kezembe került az ENSZ-misszió katonai kézikönyve. Kifejezetten tiltják a katonáknak az alamizsnaadást. Az indokolás szerint ezzel úgysem oldják meg a koldus problémáját, viszont rászoktatják őket a katonák zaklatására.

Egy fiú mellé értek. A földre terített rongyszőnyegen kuporgott, és fillérekért tisztította az arra járók csizmáját. Amikor Grimaldi alakja árnyékot vetett rá, felnézett. Fél szemét fekete kendő takarta, majd bizonytalanul az előtte álló sámlira mutatott.

- *Mihribani vonei!*

- *Nemikhahe!* - szólt közbe szigorúan Daniela, és megrázta a fejét. - Gyere!

- Mi volt ez?

- Azt mondta, parancsolj, én meg közöltem vele, hogy nem kérünk a szolgáltatásából. Ennyi.

- Ez most pastu nyelven volt?

- Nem, ez a dari. Na, gyere már!

Grimaldi tétován toporgott még. A fiú melletti szőnyegen egy aggastyán javítgatott egy orosz katonai bakancsot, épp egy vastag bőrdarabot próbált felszögelni a lyukas talpra.

- Gyere már!

- Jól van, jól van - intett a férfi, és Daniela után ügetett.

A sarkon váratlanul felfordulás támadt, az emberek elhallgattak. A tömeg szétnyílt. Nyolc-tíz, homokszínű gyakorlót, golyóálló mellényt és rohamsisakot viselő katona fordult be a sikátorba. Mindent és mindenkit megnéztek. Kezüket a fegyveren tartva haladtak, határozott lépteik nyomán porfelhő szállt fel. Amikor elmentek mellettük, a színes bőrű őrmester alaposan végigmérte a két európai, de nem szólt hozzájuk.

Vállán tépőzáras amerikai zászló díszelgett, akárcsak a raj többi tagjáén. Egy perc múlva összezárult nyomukban a tömeg.

– Mit keresnek ezek itt?

– Szerintem nagyjából azt, amit mi – tapintott rá a lényegre Daniela. Megrántotta a férfi kabátujját. – Menjünk!

A mérnök figyelmét nem kerülte el, hogy a földön térdelő középkorú borbély megvetően a katonák után köpött. Aztán nekilátott a szintén térdeplő, turbános kuncsaft oldalszakállának. Az élet megy tovább.

Carmine Grimaldiban egyre nőtt a nyugtalanság. Igyekezett lépést tartani az asszonnyal. Egy kisebb bódéból émelyítően édes illat áradt, és valami ősrégi masina zörgött-kattogott benne. A forgókanalak sűrű masszát kavargattak egy rézüstben. A levegőben karamellszagú füst terjengett

– Cukor – előzte meg a kérdést Daniela. – Így készül a helybeli cukor.

Az egyik munkás belenyúlt az üstbe, és az ujjaira tapadt sűrű cukorszirupot Carmine felé nyújtotta.

– *Sakar.*

Daniela a férfi füléhez hajolt.

– El ne fogadd, hacsak nem akarsz vérhast kapni. Mondd azt, hogy *ne kheir*.

– *Ne kheir* – engedelmeskedett a férfi, ám az afgán mosolyogva tovább erőltette a kínálást.

– *Beli, beli!*

– Vágj szomorú képet – súgta az asszony –, és feleld azt, hogy *dendanem derd mikoned*.

– *Dendanem derd mikoned* – szajkózta fennhangon Carmine.

– *Ah!* – szomorodott el a munkás, majd fejcsóválva visszatért a

bódéba, és a kezére tapadt cukrot visszakaparta az üstbe.

Daniela arrébb rángatta Grimaldit.

- Mit mondtunk neki? - kérdezte az olasz.

- Hogy fáj a fogad.

- Okos.

- Az. De most már igyekezzünk, nem állhatunk meg mindenütt.

Szótlanul tették meg a következő pár saroknyi utat. Színes kavalkád hömpölygött körülöttük az utcán. Pastuk és üzbégek, pakisztániak és tádzsikok kerülgették egymást a szűk sikátorban. Néhányuknak Kalasnyikov vagy még a brit időkből visszamaradt ősrégi karabély lógott a vállán. Mások övéből tör vagy revolver kandikált ki, melyeket csak akkor rejtettek el, ha nyugati katonák közeledtek. A lefegyverzésre irányuló erőfeszítések láthatóan nem sok sikerrel jártak.

A standokon datolyát, gránátalmát, százféle kenyérgabonát, dinnyét árultak. Kebab sült az egyik nyitott tűzhelyen, mellette bizonytalan színű és higiéniajú lábasokban sült krumplicsörgött, melyeket a vevő a kérésének megfelelő szósszal meglocsolva kapott. A szomszédos asztalon pék kínálta portékáját, pultján magasra tornyozva eladásra várt a helyi kenyér, a *nan*. A kifelé sugárzó hő jelezte, hogy a kemence üzemel. A szemközti padon amerikai katonai ételcsomagok sorakoztak. Senkit sem zavart a rajtuk lévő felirat: *Az USA kormányának tulajdona. Kereskedelmi forgalomba nem hozható!*

Szamaras kordé közeledett szemből, és a tömeg méltatlankodva húzódott a sikátor falához, ám Daniela Sikora nem várta meg, míg a csimbókos bundájú állat odaér hozzájuk.

- Ide bemegyünk - jelentette ki a nő, és választ sem várva

belépett a kapualjból kialakított boltocskába.

Grimaldi kényszeredetten követte, miközben keze óvatosan kitapogatta a zsebébe rejtett vadászkés nyelét. Mivel a penge nem tokban volt, óvatlan ujját elmet szette a borotvaéles kés. Felszisszent, és a szájába dugta a vérző ujját, és dühösen átlépte a bolt küszöbét.

A pilóta már a pultnál álldogált, és türelmesen várta, míg a boltos kiszolgálta az előtte álló férfit. Amikor a helybéli kiment, Daniela udvariasan meghajolt a kereskedő felé.

– *Asszalem aleikum.*

Grimaldi követte az asszony példáját, és maga is köszönt.

– *Aleikum asszalem* – viszonzta a férfi, miközben rosszállón végigmérte a nőt, majd a hátrébb toporgó Grimaldit is szemügyre vette.

Az olasz megértette, hogy itt most neki kellene vinnie a szót, mivel az árus nem szívesen tárgyal nővel. Ám nem ismerte a nyelvet. Így azután elmondta azt az egy *dari* mondatot, amit még a repülőtéren kérdezett meg Madzsid Ikbaltól:

– *Gep nemizenem* – nem beszélem a nyelvet.

Grimaldi fensőbbiségesen az asszony felé intett. Az afgán szemében felismerés villant. Az más. Ha a nő csak tolmács, akkor ő valójában a férfi vásárlóval tárgyal. Daniela Sikora is megérezte a hangulatváltozást, és a válla felett elismerő pillantást vetett Carminére.

– Ügyes húzás volt.

– Kösz. Viszont ezzel ki is fogyott a repertoárom.

– Most már boldogulok. – Ismét a boltoshoz fordult, és megkérdezte, beszél-e angolul.

Az afgán elgondolkodott. Ha beismeri, hogy beszél angolul,

hátrányba kerülhet az alkudozásban. Ha nemet mond, talán elmennek a vevők.

- *Beli* - mondta végül vonakodva. - Igen. Kicsit.

- Remek.

- Kérnek teát?

Grimaldi a legszívesebben ráordított volna, hogy a fene sem akarja itt teázással húzni az időt, de Daniela jó előre kioktatta: ha teával kínálják, fogadja el. Az időnek itt nincs jelentősége, magyarázta az asszony. Ha úgy alakul, akár órákig is képesek beszélgetni és alkudozni, holott mindkét fél nagyjából már az elején tisztában van azzal, mi lesz a vételár. Mit számít az idő, amikor az itteni életfilozófia lényege egyetlen szóban összefoglalható: *Insallah* - ahogy Allah akarja. Az egész ország erre a gondolatra épül, magyarázta a pilótanő pár órával korábban, amikor a kabuli repülőtéren végre elhagyhatták az ENSZ fehérre festett C-130-asának rakterét, és a csapat kettévált. Chiara és Madzsid elindult, hogy megkeressék Ikbál barátját, aki a rendelkezésükre bocsátja a gépet, Daniela pedig magával cipelte Grimaldit, hogy beszerezzenek a bazárban néhány szükséges dolgot. Ezeket nem vehették meg Pesavarban, mert nem juthattak volna fel velük a Herculesre.

Pár perc múlva Carmine már a bolt mögötti apró szobában, egy szőnyegen ült, szemben az árussal. Kissé hátrébb, a fal mellett Daniela húzta meg magát. Grimaldi olaszul odaszólt neki, hogy üljön inkább mellé, de az asszony nemet intett.

- Udvariatlanság volna. Nem akar egy nővel tárgyalni. Neked kell megkötnöd az üzletet.

Az afgán közben önmagára mutatott.

- Én Kazem.

- Carmine - mutatkozott be Grimaldi is.

Tíz év körüli fiúcska bukkant elő a szőnyeggel elfüggönyözött másik ajtón keresztül. Ezüsttálcán poharakat és teát hozott. Szertartásos mozdulatokkal kitöltötte az italt a két férfinak, majd meghajolt, és távozott.

Carmine kissé értetlenül meredt a csészek mellett álló tányérokra.

- Vegyen - kínálta szélesen mosolyogva az árus. Az olasz megállapította, hogy ennek az embernek is fogorvosra lenne szüksége.

- A bal oldali tányérban cukor van - súgta Daniela. - Tegyel egy darabot a szádba. Azon keresztül szűrd a teát.

- És a másikban mi van?

- Kardamom. Helyi fűszer. Olyan, mint a menta vagy az ánizs. Próbáld ki.

Grimaldi tett belőle egy keveset a teába, majd amikor látta, hogy vendéglátója is elkészült a magáéval, óvatosan ivott egy-két kortyot.

- Köszönd meg - sziszegte az asszony. - Mondd azt, hogy *besiar tasakkor*.

- *Besiar tasakkor* - ismételte el az olasz, és méltóságteljesen bólintott hozzá.

Az afgán hasonlóképpen ingatta a fejét, majd kis csomagot húzott elő a ruhája alól. Kigöngyölte a rongyot, amelyből egy pipa és egy gombóccá gyúrt piszkos nejlonzacskó került elő. A tasakban diónyi, barna színű, kissé nedvesnek tűnő massa lapult. Repedezett bőrről, fekete ujjával lecsippentett egy darabot az anyagból, és némi dohánnyal a pipába helyezte, majd meggyújtotta. Grimaldi ekkor jött rá, hogy meg fogják kínálni.

- Daniela, mi ez?
- *Csandu*.
- És az mi?
- Szívásra használt ópium.
- Nem akarom, hogy...
- Muszáj lesz, Carmine, nem sértheted meg.
- De...
- Mosolyogj, és szívj bele! Legalább egyszer.

Grimaldi engedelmesen átvette a pipát, és mélyen beleslukkolt a maró füstbe. Azt hitte, köhögni fog, de semmi ilyesmi nem történt. A kábítószer simogatóan lágy füstje végighömpölygött a torkán, le a tüdejéig, majd újra fel, és ki az orrán.

Érezte, hogy kissé megfordul a világ. Mintha egymás után három vodkát ivott volna. Nem volt kellemetlen érzés. Még egyet szívott a pipába, majd visszaadta a vigyorgó afgánnak, aki nevetve bólogatott.

- *Haraso*, igaz?

Ezúttal nem volt szükség tolmácsra.

- Az. *Haraso*.

Elérkezett az üzlet ideje. Az afgán kissé közelebb hajolt.

- Mi kell neked, *brader*?

Grimaldi előhúzott egy listát.

- Ezek.

Kazem hosszasan tanulmányozta a cédulát. Aztán Grimaldi kapcsolt, hogy a partnere nem tud olvasni. Valahogy meg kellett mentenie a helyzetet, ezért átnyúlt a tálca felett, visszavette a lapot, és angolul folytatta.

- Mint azt te is látod, *brader*, kell három *csitráli* sapka és ruhák. Katonai zubbonyok, nadrágok, bakancs, zokni.

- Nem probléma.
- Kulacsok, élelmiszer.
- Nem probléma.
- Távcső, katonai térképek, két rádió.
- Nem probléma.

A férfi valószínűleg sűrűn hallotta az amerikaiaktól, hogy *no problem*. Ideje volt, hogy Grimaldi előrukkoljon a nagy falattal.

- És kell három karabély, három pisztoly, mindegyikhez hat-hat tár, és ezekhez elegendő lőszer.

- Probléma - mondta most az afgán.
- Miért? Nincs?
- Sok pénz. Lenni nagyon sok.
- Mennyi?
- Az függ sok dolog.
- Például?
- Van pénzed?

Daniela már várta a kérdést, és előhúzott egy gurigába tekert pénzcsomót, amit észrevétlenül Grimaldi kezébe csempészett. Az olasz felmutatta a bankókat.

- Van.

Kazem gyanakodva végigmérte kissé kába vevőjét.

- Te nem amerikai.

- Nem. Olasz vagyok. Baj? - kérdezett vissza kihívóan Carmine. Daniela észrevette, hogy a mérnökből már az ópium beszél.

- Nem probléma.

Grimaldi felmutatta a listát.

- Üzlet?

- Oké. Üzlet.

Az afgán feltápászkodott, és a fal mellett elhúzott egy vastagabb perzsaszőnyeget. A padlódeszka olajozottan felnyílt, és Kazem kezdte előszedni a fegyvereket.

Daniela Carminére nézett, és látta, hogy az nem tudja, mit kéne most tennie.

- Láttál már ilyet? - kérdezte halkan olaszul.

- Hogy láttam volna?! - fortyant fel a férfi. - Építész vagyok, nem katona.

- Akkor add nekem tovább, amit a kezedbe nyom.

- Jó.

- Kalasnyikov! - jelentette ki büszkén az afgán, és átnyújtotta a fekete fegyvert. - *Very haraso!*

Az első puskát Carmine azonnal továbbította az asszonynak. Kazem szemöldöke felszaladt, és csodálkozása egyre nőtt, amikor látta, hogy Daniela fél perc alatt szétszedi a fegyvert, majd felmutat néhány alkatrészt.

- Repedt a tokfedél. Koszos a zár és a gázdugattyú, gyanúsan néz ki az ütőszeg. *Nye haraso*. Nem kell.

Kazem sértődötten elpakolta a puskát, és átadott egy másikat.

- *Very very haraso!*

A nő szétszedte azt is. Egy perc múlva visszahelyezte a csúszkába a fedelet, beütött egy tárat, majd hátrahúzta a zárat. Csattanva visszaengedte a helyére a kart, mire egy lőszer surrogva becsúszott a töltényűrbe.

- Oké. *Eto haraso. Chend afghani?* - kérdezte az árat Daniela.

- Nem afgáni - rázta a fejét Kazem. - Dollár.

- Oké. *Kyimetes chendest?* - Mennyibe kerül?

- *Hezar dollar.*

Daniela olaszra váltott.

– Ezer dollárt akar érte ez a sült bolond. Nevesd ki!

Grimaldi harsány hahotára fakadt. Ezt most nem kellett megjátszania, maga is komolytalannak tartotta az árat.

– *Sed* – száz, mondta Daniela.

– *Sed?! Ne kheir! Hest sed.*

– Nyolcszáz? *Ne! Do sed* – kétszáz, hangzott az új ajánlat.

– *Sis.*

– *Ne. Do.*

– *Penj?* – Öt, próbálkozott újra az afgán.

– *Se.*

– *Se? Char.*

– Oké! *Char. Tufang, mer mi – char.*

– Oké.

– Mi van? – kapkodta a fejét Grimaldi.

– Megalkudtunk négyszáz dollárban. És ebben benne van a lőszer is.

– Jó drága.

– Mit csináljak, nem mehetek be a helyi szupermarketbe Kalasnyikovot venni! Ez az ára. Még jól is jártunk.

– Akkor nézzük a többit.

– Helyes.

A következő negyedórán megalkudtak három Kalasnyikovra és három kilenc milliméteres katonai pisztolyra, amik egy amerikai raktárból hiányozhattak. Megvásárolták az összes szükséges felszerelést is. Amikor fizettek és kiléptek az utcára, Grimaldi a hátára vetette a vastag szőnyegbe csavart poggyászt, és a nőre pillantott.

– Na, most aztán tűnés innen!

– Egyetértek – mondta Daniela, és az övébe dugta az egyik

frissen vásárolt és azonnal megtöltött Berettát.

Más utat választva loholtak keresztül a bazáron, így váratlanul érte őket, amikor kijutottak az egyik főútvonalra. Grimaldit kis híján elütötte egy jobbról érkező, kopott Toyota kisteherautó, amely csikorogva fékezett előttük. A raktérben a fékezéstől megrepedt három-négy jókora görögdinnye. A sofőr éktelen ordítózásba kezdett, és láthatóan ki akart kecmeregni a vezetőülésből, hogy elégtételt vegyen az ostoba gyalogosokon, amikor Carmine előrántott egy ötvendolláros, és a férfi mellényzsebébe dugta.

– *Aeroporto!*

– Nem probléma – derült fel az afgán arca, és visszacsusszant a kormány mögé.

Grimaldi felhajtotta a dinnyékre a csomagot, majd felsegítette Danielát, és maga is utánakapaszkodott. A Toyota csikorgó kerekkel indult el új célja felé.

– Kezdesz belejönni – mosolygott Daniela a férfira.

– Mibe?

– Abba, hogyan is mennek itt a dolgok. Ez a taxifogás egész jó volt.

– Improvizáltam.

– Aha. Meg az ópium is dolgozik, nem?

– Bizonyára – ismerte el az olasz. – Úgy érzem magam, mint aki beszívott.

– Ismerem az érzést.

– Igen?

– Amikor itt dolgoztam az országban, természetesen kipróbáltam. Egyszer élünk, nem igaz?

– De. Végül is igazad van. És rád hogyan hatott?

- Begerjedtem.
- Ne viccelj! - nevetett fel Grimaldi.
- Nem viccelek. Majdnem rámásztam valakire.
- Még jó, hogy most nem adta oda neked is a pipát a fickó.
- Talán az is elég volt, amit a levegőből beszippantottam -
bökte ki az asszony, majd váratlanul áthajolt a mellette üldögélő
Grimaldihoz, elkapta a tarkóját, és keményen szájon csókolta.

A férfi meglepődött. Akaratlanul is viszonzta a csókot, majd
észbe kapva finoman eltolta magától a nőt.

- Ez meg mi volt, Daniela?
- Nem tudom. Talán az adrenalin, talán az ópium.
- De... - Grimaldi zavartan kereste a szavakat. - De te Chiara
barátnője vagy...

- Nyugi, nem történt semmi.
- Nem? Akkor...
- *Aeroporto!* - ordított fel a fülkében a sofőr, és csikorogva
fékezett. A dinnyék megindultak, és összevissza gurultak a
raktérben. A beszélgetés megakadt, le kellett kászálódniuk a
kocsiról.

Amikor végre ismét a talajon álltak, Grimaldi a lábához tette a
csomagot, és Danielára nézett.

- Tudod...
- Helló! - lépett hozzájuk Chiara. - Megkaptatok mindent?
- Igen! - válaszolt szokatlanul élénken Daniela.
- Helyes. Gyertek, megvan a gép!

Grimaldi hitetlenkedve meredt a repedezett betonon várakozó repülőgépre.

Fehérre pingált törzsű, piszkos utasszállítót látott. A szárnyakat és a törzs alját halványszürkére festették. A gép oldalán kerek ablak, a magasban lévő pilótafülke előtt kék, négytollú légcsavar a hatalmas csillagmotor elején. A kipufogó mögött óriási, fekete koromfolt éktelenkedett a szárny alján és a törzs oldalán. Az ablakok felett halványan még látszott az *Aeroflot* felirat, a farokrészen pedig a régi szovjet zászló rózsaszínre fakult téglalapja. Az afgán lajstromszámot sablonnal, kissé ferdén fújták fel az oldalára.

– Ez valami vicc? – nézett Madzsidra az olasz.

– Nem. Miért?

– Hogy néz ez ki!

– De hát semmi baja – tárta szét a karját az afgán.

– Még hogy semmi baja? *Daniela!*

A pilótanő odalépett hozzájuk.

– Mit üvöltözől, Carmine? Ránk tereled a figyelmet.

– Rohadtul nem érdekel a figyelem! Nézd meg ezt az ócskavasat!

– Nyugi – mondta higgadtan a nő. – Az égvilágon semmi baja a madárnak. Egy AN-2-es ilyen.

Grimaldi döbbenten fordult felé.

- De hát ez kétfedelű! Mintha az első világháborúban volnánk!
- kiáltotta. Odalépett a szárnyhoz, és dühösen rácsapott. -
Jézusom! Még csak nem is fémből van!

- Persze hogy nem - fakadt ki dühösen Daniela Sikora. -
Vászonborítással készültek. Nyugodj már meg! A katonák már
bámulnak.

- De...

- Nincs de! Ennek így *kell* kinéznie, Carmine. Hatvan éve
tervezték a típust, de semmi baja. Madzsíd!

- Tessék?

- Feltankolták már?

- Most fejezik be - mutatott a férfi a gép tetején lépkedő
helybélire. - Ő Ahmed. Megtankolt, lemosta a szélvédőt, és
ellenőrizte az olajat is. Vész esetére ejtőernyőket és egy kétszáz
literes hordót is berakattam az utastérbe. A hordó tele van
repülőbenzinnel. Ha minden kötél szakad, az még egyórányi
repülésre elegendő, de le kell szállnunk, ha be akarjuk tölteni.
Afféle vésztartalék.

Ahmed ezalatt lemászott a földre, és leporolta a nadrágját.
Vörösesbarna por szitált körülötte.

- Remélem, ez nem a gépről származik - morogta Carmine.

- Dehogynem - mosolygott gonoszul Daniela. - A fickó a
tankolás közben a térdére tapadt salakot porolta le.

- Salakot? - hüledezett Carmine.

- Azt. A gép tetején a közlekedőutat, ami a
tankolónyílásokhoz vezet, lekenik ragasztóval, és salakot
szitálnak rá.

- Minek?

- Hogy ne csússzon.

Grimaldi szemöldöke felszaladt.

– Azt akarod mondani, hogy *földet* szórtak a tetejére?

– Salakot. Olcsó és hatásos módszer.

Grimaldi látványosan keresztet vetett, és a szemét forgatta. Chiara lépett oda hozzájuk, és határozottan a férfira nézett.

– Elég volt, Carmine. Te akartál mindenáron jönni, hát akkor viseld férfiként a kényelmetlenségeket! Nem akarom, hogy a hisztiddel bajba sodorj minket.

– Még hogy én...

– Csendet! – sziszegte az asszony. – Most már elég volt!

* * *

Chiara Sforzini bepakolta a gépbe az utolsó csomagot is, majd odaszólt az öngyújtójával és szivarjával piszmogó férjének.

– Még elugrom vécére.

– Menj csak – morogta a férfi, és ismét hátat fordított a szélnek, hogy meggyújtsa a szivart.

Az asszony összehúzta magán a kabátot a hegyek felől fújó éles szél ellen. Sietve a hangár felé indult.

Az alumíniumépület oldalánál háborús romok, megégett téglafalak álltak. Egy régi orosz vadászbombázó kettétört roncsa hevert a gazban. A mellékhelyiség az épület belsejében, az elhúzható ajtó mellett volt. Chiara átlépett a hangár küszöbén, és körülnézett. A hatalmas csarnok közepén bombatölcsér tátongott, a betont több négyzetméteren feltépte és szétszórta a robbanás. A kráter felett a tetőn a bomba ütötte lyukat már befoltozták, de a deszkák résein áttűnt a napsütés.

Az oldalfalnál felségjelzés nélküli helikopterek várakoztak,

legtöbbjüket leponyvázták. Volt, amelyikről a rotor hiányzott, némelyiknek a hajtóművét is kisserelték.

Az asszony felfedezte a mobilvécét. A fülke az Egyesült Államok hadseregének tulajdonát képezi, hirdette oldalán a felirat. A háború egy kelléke, melyre senki sem gondol, amikor hadseregekről és megszállásról hall a híradóban.

Chiara kinyitotta a toalett ajtaját, de a benti állapotoktól felfordult a gyomra. A vécét nyilván már hónapok óta nem ürítették.

Körülnézett, majd az egyik lecsupaszított helikopterhez sietett. Az árnyékban megoldotta a nadrágját. Leguggolt a gép oldalán lévő szárnyacsonk alá, és könnyített magán. Amikor végzett, gyorsan rendbe hozta a ruházatát, és már éppen indulni akart, amikor egy suttogó hang a nevéen szólította:

– Chiara!

Ijedten megpördült.

– Halálra rémítettél! Miért jöttél utánam?

– Beszélünk kell.

– Inkább vissza kellene mennünk. Carmine már így is gyanakszik.

– Tudom. De a gépen nem tudunk majd szót váltani.

– Mit akarsz?

– El kell döntenünk. Végleg.

– Mit?

– Hogy pontosan hogyan csináljuk.

Chiara és a szeretője az elmúlt napokban számos variációt dolgozott ki, hogyan lehetne a legegyszerűbben végezni Carminével. Úgy rendezik, hogy valahol útközben le kelljen szállniuk éjszakázni. Akkor kell megtörténnie a dolognak.

Balesetnek fogják beállítani. Madzsid szerepe mindössze annyi, hogy kívülálló tanú legyen, aki végképp eloszlatja a Grimaldi halálával kapcsolatban esetleg felmerülő kétségeket.

- Késtünk Pesavarból jövet, és a papírokkal is elment egy csomó idő, mire itt lefizettem az afgánokat. Mondhatod neki, hogy már késő van, hogy eljussunk Kandahárig. Sötétedés előtt semmiképp sem érünk oda, így le kell majd szállnunk éjszakázni.

- Mi a terv?

- Először dél felé repülünk, hogy ne kelljen átkelnünk az igazán magas hegyláncok felett. Gardéztól nyugatra Saraná és Gazni felé fordulunk majd, és nagyjából délnyugatnak tartunk, követve a folyóvölgyeket. Valahol Kalat előtt van egy régi szovjet repülőtér. Füves a kifutópálya, de Ahmed szerint rendben van.

- Le tudunk szállni?

- Persze. Az AN-2-esnek nem kell feltétlenül beton leszállópálya.

- Aztán?

- Egy kis falu mellett landolunk majd, és ott éjszakázunk. Valamikor éjjel ki kell csalni a férjedet a hegyek közé. Ez a te feladatod lesz, már ha érted, mire gondolok...

- Sejtem. És aztán?

- Még nem tudom. Követlek titeket, és meglátjuk, milyen alkalom adódik. Mindenképpen balesetnek kell tűnnie.

A két szerető fél perccel később, más-más ajtókat használva lépett ki a hangárból.

Grimaldi a géptörzs tetején ült, és hitetlenkedve morzsolgatta ujjai között a tető borítására ragasztott finom salakot. Nem került el a figyelmét a két közeledő alak, de most nem akart vitázni. Ahhoz túlságosan lekötötte a repüléstől való félelem.

Az AN-2-es dél felé tartott.

Az ezer lóerős csillagmotor egyenletesen dübörgött. Grimaldi az utastér bal oldalán keresett magának helyet. Egy hátizsákra telepedett le a kerek oldalablak mellett. Beszálláskor óvatosan megkopogtatta a törzs első borítását, s a válaszul kapott tompa visszhang korántsem nyugtatta meg. Az sem tett jót a gyomrának és a lelkének, hogy a gép mindkét oldalán hófedte hegylancok emelkedtek a magasba. A csúcsok szinte kivétel nélkül a repülőgép utazómagassága fölé nyúltak. Olyan érzés volt, mintha egy árokban repültek volna.

Sikora a pilótafülkében, a szarvkormány mögött magabiztosan tette a dolgát. A párhuzamos hegyvonulatok között, egy folyóvölgyet követve vezette az Antonovot.

Madzsid Ikbal egy füzetbe mélyedt a kabin túloldalán. Hátát a falnak vetve ült. Chiara bemászott a pilótafülke másik ülésébe, és papírokat lapozgatott.

Carmine Grimaldi gyomra kezdett felkavarodni. Nem tett jót neki a gép időnkénti bukdácsolása, és az sem, hogy oldalra volt kénytelen kinézni. Eszébe jutott, hogy autóban is járt már így. Akkor az volt a megoldás a hányinger ellen, ha előrenézett.

Feltápászkodott, és előretámasolygott a pilótafülkét és az utaskabint elhatároló válaszfalhoz. Az ajtókeretben állva a két nő között nézte a Hindukus fenyegetően éles, csipkézett gerincű láncait. A legtöbb ormot hó borította, lejjebb azonban szárazon barnállottak a sziklafalak.

Daniela hátrapillantott a válla felett.

- Jól vagy? - kiabálta túl a motor dübörgését, és jobb füléről

lehúzta a fejhallgatót, hogy hallhassa a választ.

- Nem! - ordított Carmine. - Igazság szerint be vagyok gyulladva.

- Nyugi, minden a legnagyobb rendben van.

- Pont ilyeneket akarok hallani.

- Akkor jó helyre jöttél.

A férfi bólintott.

- Merre járunk?

Daniela kimutatott a szélvédőn.

- Nem túl régen hagytuk el Paktia tartományt, most Gazni felett repülünk. Pár perce maradt mögöttünk a tartományi székhely. Most már kissé délnyugat felé fordultunk. Azt a folyót követjük, látod?

Grimaldi bólogatott, de a szemét nem vette le a szélvédőn túli holdbéli tájról. A széles, kavicsos hordalékkal teli meder közepén szeszélyesen kanyargott a zavaros folyó.

- Végig felette maradunk?

- Nagyjából igen. Nem a legrövidebb út, de jelenleg ez a legjobb megoldás.

- Miért? - kérdezte aggódva a férfi.

- Van ugyan egy párhuzamos folyó is, az Argandáb. Afelett tulajdonképpen Kandahárig is eljuthattunk volna, ám ahhoz át kellene repülnünk azon a hegyláncon - mutatott nyugat felé a nő.

Grimaldi félelemmel vegyes tisztelettel bámulta a hatalmas hegycsúcsokat.

- Milyen magasak?

- Három és fél, négyezer méter körül vannak.

- Az sok nekünk?

- Elvileg nem. Négyezer méter fölé is emelkedhetnénk valamennyivel, mert a gép képes rá, de minek kockáztassunk? Kereshetnénk persze egy hágót is, ám az megint csak feleslegesen vinné az időt, hisz így is célhoz érünk.

- De akkor hogyan jutunk Kandahárba?

- A folyót követjük mindaddig, amíg elmaradnak mögöttünk a hegyek, akkor egyszerűen visszafordulunk nyugatnak. Kandahár ennek a vonulatnak a vége mögött fekszik.

Chiara is a nyakába lökte a fejhallgatót, és átkiabált Danielának.

- Sötétedik.

- Én is látom.

- Mennyi idő még Kandahár?

- Pár óra. Éppen ezért hamarosan le is szállunk.

- Micsoda? - kapkodta a fejét Carmine. - *Leszállunk?* Ezt eddig nem mondtátok!

- Nem említetted neki? - nézett Chiarára a pilótanő. - Sajnálom, Carmine, de így alakult.

- Kevés talán az üzemanyag? Sokat fogyaszt a motor?

- Óránként kétszáz liter körül eszik, és nagyjából hatórányi repülésre elegendőt tankoltunk. Van elég, nem beszélve a kabinban lévő ráadás hordóról.

- Akkor meg mi az ördögért akarsz leszállni?

- Mert hamarosan sötét lesz - mutatott a nyugati hegylánc felé a pilótanő. - Pár perc múlva lebukik a nap, és gondolom, te sem szeretnél ilyen hegyek között éjjel repülni. Mert én nem. Csak egy-két fok eltérés a helyes iránytól, és már fel is kenődtünk a sziklafalra. Továbbá nincs rá garancia, hogy Kandahárban kivilágítják miattunk a leszállópályát. Valószínűleg eleve nincs is

világítás, ha meg mégis, akkor áram nincs.

Grimaldi még a gondolatba is beleborzongott.

- És hol akarsz leszállni?

- Itt - mutatott a térképre az asszony. - Negyed óra múlva odaérünk. Nézz csak előre, Carmine! Ott, az a világosabb folt lesz az, a sziklák mellett. Ott szállunk le.

- De hát erről nem volt szó!

- Nem tehet róla - vette védelmébe Chiara. - Késett a gépünk Pesavarból, és sok idő elment, mire sikerült megszervezni a tankolást.

- Te tudtál erről, Chiara - csóválta a fejét az olasz. - Egy pillanatig sem hiszem, hogy most találtátok ki, hogy az ott egy repülőtér.

A feleség a szemét forgatva átpillantott Danielára.

- Nyugi, Carmine - szólt rá Sikora. - Természetesen feltérképeztük az útvonalunkba eső reptereket, hogy baj esetén tudjuk, hol lehet földet érni.

- A francba! - szitkozódott az olasz. - Ezek szerint a gépben éjszakázunk?

- Nem - érkezett meg végszóra Madzsid Ikbál az utastérből. - A repülőtér mellett van egy kis falu, majd ott töltjük az éjszakát.

- Szóval mindenki tud róla, csak én nem, igaz?

- Ne duzzogj már! Úgy féltél az úttól, hogy egy ilyen aprósággal már igazán nem akartalak terhelni - mosolygott Chiara némi malíciával.

Daniela óvatosan visszahúzta a gázkart, és a gép érezhetően süllyedni kezdett.

- Menjetek vissza a helyetekre, és kapaszkodjatok - adta ki az utasítást. - Leszállunk.

– Hova?

– Oda, arra a mezőre.

– És hol a beton?

– Sehol. Füves reptér. Az oroszok építették, és használták a háború alatt. Ha az ő többtonnás helikoptereiknek és a mi gépünknek jóval nagyobb Antonovjaiknak megfelelt, akkor nekünk is jó lesz. És ha már az oroszoknál tartunk...

Grimaldi rosszat sejtve lenézett az asszonyra.

– Mi van velük?

– Akkoriban errefelé sűrűn támadták őket a *mudzsahedek*. Ezért aztán az egész repülőteret körbeaknázták. Délre és keletre még el sem kezdték az aknamentesítést. Szóval vigyázz, hová lépsz!

– Ha jól értem, egy rohadt *aknamezőre* akarsz leszállni?

– Mindenesetre maradj a kitaposott ösvényen! Még vizelni se menj le a csapásról, megértetted? A legközelebbi nyugati színvonalú orvosi ellátást Kabulban kaphatnád meg, a katonai kórházban, ami még repülővel is három óra. Szóval, ha lerobbantod a lábadat, abba itt és most bele is halsz.

* * *

Az olasz a vállára vetett zsákkal a sor végén bandukolt. Időnként vágyakozva visszanézett a füves mező szélén árválkodó AN-2-es koromfekete sziluettjére. Egy órája még el sem tudta volna képzelni, hogy hamarosan az imbolygó fedélzetnél is bizonytalanabb helyzetbe kerülve visszasírja a szállítógép kezdetleges kényelmét. Alig tizenöt perce, hogy bukdácsolva végigszánguldottak a buckás mezőn, majd jókora

rángással megálltak a repülőtérnek a legnagyobb jóindulattal is alig nevezhető rét szélén. Pár perc alatt kirakodtak, és néhány földbe vert kampóhoz pányvázták a repülőgép szárnyait. Azután bezárták az ajtót, és elindultak a négyszáz méterre, a hegyoldalban épült falucska pislákoló fényei felé.

Grimaldi menet közben felnézett az égre.

- Sosem láttam még ennyi csillagot.

Nem kapott választ. Madzsid ment a sor elején, vállán egy AK-47-es lógott úgy, hogy csöve ferdén előre és lefelé nézett. Az afgán láthatóan kész volt rá, hogy az első fenyegető jelre tüzet nyisson.

- Minek a fegyver, Daniela? - suttogta Grimaldi.

- Sosem lehet tudni, mi vár ránk a faluban - válaszolt a nő helyett Ikbal, és hátranézett. - Az utolsó kabuli hírek szerint a falu ugyan biztonságos, de azóta bármi történhetett.

- Bármi? Hogyhogy bármi? Például *mi*?

- Például elfoglalhatta a házakat egy kóborló tálíb csapat. Megszállhatott itt egy állig felfegyverzett ópiumkaraván. Megsértődhetett a falu vezetője valami piszlicsaré dolgon, de akár a *molla* is dönthetett úgy, hogy most éppen nem kedvelik a nyugatiakat. Ne feledje, itt mindenkinek fegyvere van, Carmine. Legalább egy tör lapul minden tízévesnél idősebb férfi ruhája alatt, de inkább lőfegyverük van. Szovjet Tokarev, régi orosz Nagant revolver, angol Webley, de akár zsákmányolt amerikai hadianyag is lehet. Nem árt felkészülni minden eshetőségre.

A mérnök a falu felé pillantott.

- Vajon miért nem jött elénk senki?

- Ez a százdolláros kérdés, Carmine. Rátapintott a lényegre. Már legalább pár kölyöknek akkor ott kellett volna

lábatlankodnia a gép körül, amikor leszálltunk. De sehol senki.

- Mi van, ha a tálibok elfoglalták a falut?

- Akkor ki is rabolták. Valószínűleg megöltek pár férfit és néhány nőt, aki nem tartotta be az iszlám szabályait.

- Úgy értettem, *velünk* mi lesz akkor? - sziszegte Grimaldi.

- Akkor, ha még itt vannak, alighanem meghalunk - vont vállat Ikkal.

- De könnyen viseli! - horkant fel az olasz.

- Minek idegesítsem magam? *Insallah*, tudja? Azonkívül ennél már csak rosszabb lesz.

- Ez meg mit jelentsen?

- Kandahárba tartunk, nem? Az az igazán veszélyes vidék, barátom - vigyorgott keserűen Ikkal. - Ott már keményen játszanak.

- Ne szórakozzon velem!

- Nem ez lenne a legjobb alkalom egymás rémisztgetésére, nem igaz? - Ikkal meghúzta a fegyver szíját a vállán. - Haladjunk!

Grimaldi szó nélkül a társaság nyomába szegődött, ám egy perc múltán felkiáltott:

- Hé, mindenkinek van fegyvere, csak nekem nincs! - Igaza volt, Daniela Sikora, akárcsak Ikkal, egy Kalasnyikovot cipelt, és még Chiara övében is volt egy Beretta. - Én miért nem kaptam?

- Kértél? - nézett rá a felesége.

- Nem. De most kérek.

- Értesz hozzá? - nyújtott a férfi felé egy pisztolyt Daniela.

- Nem, de Chiara sem...

- Akkor inkább ne! - szólt közbe idegesen Madzsid Ikkal, és megtorpant a menet élén. Chiara és az afgán szeme összevillant.

- Ha nem bánt még ilyesmivel, ne most kezdje el a tanulást, Carmine. Ránk és önmagára is nagyobb veszélyt jelentene, mint az ellenségre...

- Chiara sem használt még pisztolyt!

- Chiara azt állította, ismeri a fegyverét.

- Valóban? - hökkent meg az olasz.

- Igen - szólt közbe élesen a felesége. - Ismerem. Mégis, mit gondoltál, hogyan mentem tavalyelőtt Szicíliába, azelőtt meg Szardíniára tárgyalni, Carmine? Békegalambbal? Ugyanilyen kilenc milliméteres Beretta volt nálam akkor is.

A férfi tátott szájjal nézett rá, majd megcsóválta a fejét, és fenyegetően Ikbal felé rázta a mutatóujját.

- Akkor sem maga mondja meg, hogy...

- Nyugi - lépett közéjük Daniela. - Nyugi, emberek, nyugi! Hadd legyen nála is fegyver, Madzsid!

- De...

- Ugyan már! Ha gond lenne, talán még jól is jöhet, de rontani biztosan nem fog a helyzeten. Ha meg nem lesz probléma, mit számít?

Az afgán mérgesen vállat vont, és újra összenézett Chiarával. Az asszony az égre emelte a szemét, de nem szólt. Daniela ezt beleegyezésnek vette, és átnyújtotta az egyik Berettát az olasznak.

- Meg van töltve. Itt húzd hátra, engedd el, és már lőhetsz is vele. Ha ezeknek a karoknak bármelyikét lenyomod, akkor biztosítva van, nem tudsz tüzelni. Ezzel a gombbal kidobhatod a tárat, és itt tehetsz be újat. Nagyjából ennyi.

- Értem.

- Akkor gyerünk végre!

Újra megindult a rövidke menet, ám pár lépés után Grimaldi megkopogtatta az előtte haladó felesége vállát.

- Te tényleg használtál már ilyet?
- Szerencsére nem volt rá szükségem – súgta hátra az asszony.
- De értek hozzá.
- Hm... Azon töprengek, vajon mit titkolsz *még* előttem?
- Csitt!

Három perccel később beértek a lapos tetős házak közé. Az udvarokat tapasztott, piszkosfehér falak vették körbe. Néhány tyúk kapirgált az utcának alig nevezhető területen. Kecskeürülék, dinnyehéj, tört szalma, elszórt köles meg egyéb szemét borította a földet. Az egyik házacska falának egy kövön üldögélő agg férfi támaszkodott, béna lábát maga elé nyújtotta a porban. Mellette mankó, a kezében kólásüveget szorongatott. A palackból ópiumpipát fabrikáltak. A langyos, keserédes füst illanó hullámokban szállongott az idős férfi körül. Sapkája alól fátyolos tekintettel nézett az érkezőkre. Odamentek az öreghez, Ikbal odabólintott neki.

- *Szalem.*

Az idős férfi nem válaszolt, csak révetegen vigyorgott rájuk. Ikbal tanácstalanul körbepillantott. Az egyik ház ajtajában egy férfi támaszkodott. Nem lehetett több harmincnál, arcát fekete szakáll keretezte, vállán pedig látszólag hanyagul odavetve ugyanolyan Kalasnyikov lógott, mint a Madzsidé.

Ikbal otthagya az öreget, és a férfi elé lépett.

- *Szalem aleikum!*
- *Aleikum asszalem* – jött a válasz. – *Tsok i?* – ki vagy?
- *Zoema nom Madjid dee.*
- Üdvözlét neked, Madzsid. Mit akarsz itt?

- Kandahárba tartunk a repülőgéppünkkel, de le kellett szállnunk a sötétség miatt. Szállást és étket szeretnénk. Megfizetjük.

- A barátaid honnan jöttetek? Oroszok?
- Miért lennének azok?
- A repülő orosz. Láttam.
- Nem mindenki orosz, aki orosz repülőn érkezik. Olaszok.
- Az hol van? Amerikában?
- Európában. Barátok.

A férfi fél percet gondolkodott, majd ellökte magát a faltól.

- A nevem Száleh. Gyertek a házamba!

Ikbal odafordult a társasághoz, és angolra váltott.

- Száleh a neve. Úgy néz ki, nála töltjük az éjszakát.

A férfi nyomában besorjáztak a házba. Még látták, amint a belső szobából három, kék *burkába* öltözött nő surrant ki a másik ajtón, nyomukban meglebbent az ajtófüggönyként szolgáló szőnyeg. Száleh utánuk kiáltott valamit, majd körbemutatott.

- Pihenjete - mondta angolul.

Egy másodpercig a nőkre nézett, majd elhatározásra jutott, és nekik is intett, hogy telepedjenek le. Daniela és Chiara lekuporodott a kézi csomózású szőnyegre. A pilótanő megszorította barátnője karját, és szemével hátrafelé intett. A két asszony visszahúzódott a fal mellé, a sarokba. Madzsid odabólintott Danielának, értékelve, hogy nem akarta kellemetlen helyzetbe hozni vendéglátójukat azzal, hogy a férfiak közé telepednek le. Igazából persze még a helyiséget is el kellett volna hagyniuk, ám ezt most láthatóan Száleh sem kívánta meg - kivételt tett a két európai nővel.

Grimaldi, követve Madzsid Ikbal példáját, levetette a

bakancsát, és az ajtó mellett hagyta. Nyolc év körüli fiú lépett be, és vörös-barna, geometriai mintákkal díszített szőnyeget terített le a három férfi közé, melynek a közepére mécses került.

- Hol vannak a nők? - súgta oda Ikbalnak Grimaldi.

- Az elkülönített szobában, a *zenanában*.

- Átvonuljunk mi is oda? - kérdezte halkan Chiara.

- Megtennétek? - csodálkozott Madzsid, és lopva Szálehre pillantott. - Nem várja el ugyan, de értékelné, ha megtennétek. Ott kell majd aludnotok is, elkülönítve.

A két nő bólintott, és feltápaszkodtak, majd eltűntek az ajtófüggöny mögött, amerre a ház asszonyai is távoztak.

Száleh némán nézte távozásukat, majd enyhén meghajtotta a fejét Ikbal és Grimaldi felé.

- *Dir manana.*

- Mit mondott? - érdeklődött Carmine.

- Nagyon köszöni, hogy tiszteljük a vallását. Mondja neki azt, hogy *korte vadan*.

- Az mit jelent?

- Hogy nincs mit.

- *Korte vadan.*

Megérkezett a méregerős fekete tea és a szokásos darabos cukor.

Amíg ittak, csendben méregették egymást, majd Ikbal és Száleh halk beszélgetésbe fogott, amit Madzsid időnként nagy vonalakban lefordított Grimaldinak. Egy idő után udvariasságból angolra váltottak, hogy az olasz se maradjon ki a beszélgetésből. Kiderült, hogy Száleh szolgált egy évet a reguláris hadseregben, így Kabulban tanult pár hónapig angolul is.

Időközben megérkezett a vacsora – raguszerű, méretes húsdarabokat tartalmazó erős étel, hozzá a már ismert lepénykenyér, a *nan*. Ikkal figyelmeztette útitársát, hogy evéshez csak a jobb kezét használja, mert a balt errefelé egészen másra szokás igénybe venni.

– A tiétek a repülő?

– Nem. Kölcsönvettük.

– Te vezeted? – nézett mosolygós szemmel a házigazda Grimaldira, akinek az a kényelmetlen érzése támadt, hogy kissé pipog्यानak tűnhet a férfi szemében.

– Nem.

– Akkor talán te? – meredt csodálkozva Ikkalra a vendéglátó.

– Nem. Az egyik asszony.

– Úgy! – hökkent meg Száleh. – És a másik?

– A feleségem.

– Értem.

Grimaldi érkezettnek látta az időt, hogy maga is kérdezzen.

– Nem láttunk senkit a faluban, csak az utcán az öregembert, meg a te asszonyaidat. Hol vannak a többiek?

– Elmentek.

– Hová?

– Elkóborolt egy csapat kecske a hegyek között – vont vállat Száleh. – Azt keresik.

– Tálíbok? – tapintott rá a lényegre Madzsid.

A házigazda arca megrándult, és csak némi hallgatás után bólintott.

– És... – kezdte Grimaldi, de még időben elharapta a szót. Ám a házigazdát nem lehetett megtéveszteni.

– Azt akartad kérdezni, én miért nem vagyok ott?

- Bocsáss meg - kérte halkán Madzsid. - Nem ismeri a szokásainkat, bár igyekszik.

- Nem baj - intett fensőbbbségesen a férfi, azután félrehúzta a kabátját és az ingét. Láthatóvá vált a mellén egy piszkos vászonkötés. Levette a pólyát, amely alól harminc centiméteres vágás tűnt elő. Az esetlen öltések, mellyel a seb két szélét összefogták, a bal váll alatt indultak, végighúzódtak a mellkason, le egészen a köldök alá.

Grimaldi szeme kitágult. Odahaza, Padovában egy ilyen vágással hetekig kórházban lenne a sérült, s aligha kuporogna törökülésben egy szőnyegen.

- Mi történt?

- Tegnap éjjel ránk támadtak. Elhajtották az állatok nagy részét.

- Mitől sérültél meg?

- Kardtól. Nem hitték el, hogy nincs több állatunk, ezért lefejezték az előljárót. Akkor közbeléptünk. Mielőtt mindannyiunkat levágnak, mint a birkát. El akartam venni a kardot, de felém vágott vele az a sátán. Hárman meghaltak közülünk, de mi is megöltünk kettőt. A többi elmenekült. A szomszéd falvak lakói segítenek az üldözésben. Én meg még két másik sebesült itt maradtunk vigyázni a falura és az asszonyokra. Amúgy sem vennék most hasznunkat a harcban.

Száleh befejezettnek nyilvánította a vacsorát, és felállt.

- Itt is elalhattok, vagy akár fent a tetőn, ha van kedvetek. Bár már hűvös az éjszaka, de ki lehet bírni.

Madzsid végigmérte Grimaldit, majd azt mondta:

- Itt maradunk.

- Jó. Én a tetőn alszom majd.

Száleh kiment a szobából, a két utazó pedig a körülményekhez képest kényelmesen elhelyezkedett a padlón. Betakaróztak egy-egy szőnyeggel, és Madzsid elfújta a mécsest.

6

A szobában sötétség honolt, mindössze a behúzott függöny mellett hatolt be a telihold éles fénye. Sápadt trapézformát festett a földre terített szőnyegekre. Chiara Sforzini kinyitotta a szemét, és megpróbálta elkapni azt az illanó érzést, amely felébresztette. Feltámaszkodott a könyökére. Szemét meregetve körülnézett. Csend volt, csak az alvó nők egyenletes, halk szuszogása hallatszott, meg kintről valami tücsökféle ciripelése.

Ekkor észrevette. Az alak mellette térdelt, ujját az ajkára tette. Chiara kis híján felsikoltott, de sikerült elfojtania rémületét. Az árnyék a füléhez hajolt.

- Itt az idő.
- Máris?
- Éjjel kettő van.
- Mit csináljak?
- Menj át, és hívd ki!
- És Száleh?
- A tetőre ment aludni.
- Felöltözöm.
- Hisz ruhában vagy, elfelejtetted?
- Ja, tényleg... Meg vagyok zavarodva. Hol a Beretta?
- Itt, a takaród mellett, de inkább máshogy...
- Persze, persze. Te is hozol fegyvert?
- A másik pisztolyt és tört. Remélem, nem kelleneek majd.

Mocorgás támadt a *zenana* sarkában, az egyik asszony felhorkant álmában. Aztán nehézkesen a másik oldalára fordult, és öntudatlanul megdörzsölte elgémberedett karját. Chiara mozdulatlanul várt, míg az alvó visszasüllyedt mély álmába. Akkor nesztelenül felkelt.

- Mindenem fáj - súgta a mellette álló alak fülébe.
- Nekem sem hiányzik a földön alvás.
- Merre induljunk Carminével?
- Keletre sziklákat és egy meredélyt láttam. Szerintem arra.

Ott biztosan lesz valami... valami...

- Alkalom?
- Az. *Alkalom*.
- Hol leszel?
- Valahol a közeletekben.
- De mégis merre?
- Nem tudom. De nem hagylak magadra, Chiara. Amikor eljön az idő, én is ott leszek.
- Remélem is.
- Most menj!

Az amúgy is barna, a sötétben koromfeketének látszó kezek gyengéden a falba vájt átjáró felé taszították az asszonyt. Chiara elhúzta az ajtónyílást fedő szőnyeget, és átlépett a férfiak lakrészébe. Itt még sötétebb volt, mint a *zenanában*. Egy ideig várt, hogy a szeme alkalmazkodjon a megváltozott körülményekhez. Hamarosan ki tudta venni a földön heverő alakot.

Odalopakodott a férfihoz, és letérdelt mellé a szőnyegre. Úgy döntött, nem bonyolítja túl a csábítást. Felhajtotta a Carminét takaró szőnyeget, és benyúlt a férfi nadrágjába. Grimaldi szeme

rögvest felnyílt. Chiara számított a reakcióra, ezért a férje szájára tette a másik kezét.

- Én vagyok az – lehelte.

- Mindjárt gondoltam – súgta rekedten a férfi.

- Gyere!

- Nem vagyunk egyedül.

- Nem érdekel.

- Chiara – próbált szabadulni Grimaldi. Érezhetően feszélyezték a viszonyok. – Legalább ne itt.

- Akkor gyere utánam.

- De...

Chiara Sforzini nem adott lehetőséget a vitára. Felállt, és magával húzta a férfit takaró szőnyeget. Kisurrant az ajtón. Vályogfalakkal határolt udvarban találta magát. A sarokban tapasztott tűzhely állt, még érződött a vacsorafőzéshez rakott tűz füstjének illata. A korábban átforrósodott agyagtéglák is langyosak voltak. Balra néhány ruha száradt egy kezdetleges állványon. A sarokban egy bárány aludt, a nő okozta halk zajra azonban ijedten felkapta a fejét.

Az asszony ellépett a tűzhely mellett, és kilopakodott az utcára nyíló ajtórésen. A telihold oldalról világította meg a tekergő ösvényt, amely a koldusszegény falucska főutcájaként szolgált. A jobbra eső házak mély, fekete árnyékot vetettek nemcsak a falak tövébe, hanem az út feléig. Chiara az árnyékban maradt, és a tanácsnak megfelelően kelet felé indult. Riadtan tekingetett jobbra-balra, gyomra összeszorult. Megmarkolta az övébe tűzött Beretta agyát, hüvelykujjával feltolta a biztosítókart.

Feleslegesnek tűnt az óvintézkedés, a falu néptelennek látszott. Csak az ópiumtól kábult vénember hevert szemközt a

ház előtt. Arrébb egy törött lábú kutya ült az egyik viskó mellett, tessék-lássék vonított a hold jeges korongja felé. Annyira elfoglalta magát ezzel, hogy észre sem vette az asszonyt, amint az besurrant két ház között egy sikátorba. Chiara a sarokról visszaneézve megpillantotta Carminét, amint álmossággal kilép Száleh házának kapuján, és tétován körbetekint. Odaintett neki, s amikor látta, hogy a férfi visszaint, kacéran eltűnt előle. A keskeny átjáróban elérhette mindkét ház falát. Érezte, hogy meredekké válik az út, és felfelé kezdett kaptatni. Ismét hátrapillantott, megvárta, míg Carmine körvonalai kirajzolódnak a sikátor bejáratánál. A holdfény megvilágította út derengő hátteret adott Carmine alakjának. A férfi megtorpant, és habozva meregette a szemét. Chiara tudta, hogy nem láthatja őt, ezért továbbügetett, míg ki nem ért a házak közül. Az alig látható ösvényt követve felkapaszkodott a holdsütötte hegyoldalra. Amint kiért a fénybe, Grimaldi meglátta, és utánaindult.

- Chiara! - kiáltotta fojtott hangon a férfi, de az asszonynak esze ágában sem volt megállni.

Most már a kezét is kénytelen volt használni, ahogy felfelé kapaszkodott a szürke és a barna ezernyi árnyalatában játszó sziklák között. Hatalmas kőtömböket kerülgetett. Igyekezett követni a helyiek által évszázadok alatt kikoptatott csapást. Néhány törpecserje és a telente viharos szélnek kitett gránátalmafaák megtépázott csoportja mellett haladt el. Újra ellenőrizte, hogy követi-e a férje, és nem kellett csalódnia. Grimaldi talán hatvan méterrel alatta mászott.

Lejjebb tekintve meglátott még egy alakot.

Innen fentről tökéletesen feketének tűnt, ahogy a sikátorból kilépve maga is felfelé indult. Csakhogy ez az ember -

Grimaldival ellentétben – nem nyíltan, hanem minden apró rejteket és takarást kihasználva haladt felfelé. Chiara megkönnyebbülten megfordult, és továbbsietett a csapáson. Megkerülte a facsoportot, és követte a gyalogutat.

– Chiara!

Grimaldi immár hangosabban kiáltott, az asszony halkan felkacagott, de nem állt meg. Tudta, hogy a halk nevetés legördül a hegyoldalon, és a férje meghallja, de más aligha.

Felért egy széles kiugróra, melyről két irányban vezetett tovább az út. Balra egy hasadékbán folytatódott a csapás, míg jobbra keskeny, alig fél méter széles kőpárkányon – olyan volt, mint egy függőfolyosó. A falu már legalább százötven méterrel alattuk volt. Az asszony, ha egy kicsit hunyorított, a hold sivár fényében kivehette a tetőkön szőnyegekbe burkolózva alvókat. Önkéntelenül megkereste Száleh házát, amit könnyen azonosított a vele szemben, az utcán alvó kábítószeres öregemberről.

Azon a tetőn nem volt senki...

– Chiara!

– Erre! – kockáztatott meg egy fojtott kiáltást az asszony, hogy ébren tartsa a férfi érdeklődését, azután a hasadék felé indult – semmi kedve nem volt alábucskázni a vékony párkányról a százméteres mélységbe.

A két sziklafal között alig fért át, s húsz méter után érezte, amint rátörni készül a klausztrófóbia. Még éppen idejében kiszélesedett az út, és egy szinte kör alakú katlanba jutott. Gyorsan felmérte a helyet – nem volt alkalmas rá, hogy Carmine végzetes balesetet szenvedjen. Csak most jutott eszébe, hogy az imént mégis a kőpárkány felé kellett volna indulnia, de már késő volt. Hallotta, hogy a férfi már a sziklarésen préseli át magát.

Chiara átszaladt a katlanon, és a szemközti kijáraton továbbhaladva folytatta az incselkedést.

- Chiara, az istenit!

- Gyere!

Újabb húsz-huszonöt méter után egy oldalvágathoz ért, s hirtelen ötletnek engedve elhagyta a helyiek kitaposta gyalogutat. A vágat meredeken emelkedett, és pár méter után négykézláb kellett másznia. Érezte, hogy egy régi sziklaomlás kavicsgörgetegén halad felfelé. Átvágott néhány szűrös, kemény levelekkel borított bokron, s váratlanul elérte a kaptató tetejét. Lapos teraszra érkezett, ami talán tíz négyzetméter lehetett. Jobb szélén növendék platánok álltak, szemközt törpefenyők voltak természetes sövényt köré, míg balra lefelé vezetett egy vadcsapás, ám alig pár méter után eltűnt egy óriási szikla mögött.

Chiara körbeszaladta a teraszt, és felfedezte, hogy a túloldali bokrok mély szurdokot rejtenek. A függőleges sziklafalak legalább negyvenméternyire szakadtak alá, a mélyben sekély patak kanyargott emberfej méretű köveket kerülgetve.

Aki oda lezuhan, annak vége.

Tudta, hogy megtalálta az ideális helyet. Gyorsan visszamászott a bokrok takarásából. A törpefenyők mellett, alig két méterre az onnan már láthatatlan szakadéktól, a földre terítette a szőnyeget. Letérdelt rá, és reszkető kézzel, a mászástól és az idegességtől izzadtan gombolni kezdte a zubbonyát, majd az ingét. Ekkor fedezte fel a lapos, éles szélű követ. Olyasfajta volt, mint a félbetört tetőcserép, csorba élén még jól látszott a friss törés. Csak nemrégiben zuhanhatott alá a hegy magasabb részeiről, hogy kettétörve megállapodjon itt néhány száz évre.

Az asszony megfogta a követ, és érezte, hogy viszonylagos vékonysága ellenére komoly súlya van, legalább két kilót nyomott. Engedelmesen simult a kezébe, éle és hegye fenyegetően meredt az asszony hasa felé. Vajon nem lenne egyszerűbb Carminének akkor lezuhanni, ha már nincs eszméleténél?, futott át Chiara agyán, s mielőtt végiggondolta volna a lehetőségeket, már a szőnyeg széle alá rejtette a követ.

Meghallotta a férje lihegését. Grimaldi a kőomlás vájta hasadék tetején járt, éppen a bokron küzdötte át magát.

- Chiara! - suttogta.

- Itt vagyok.

A férfi kilépett a teraszra, és körbenézett. A felesége alig öt méterre, a fenyők alatt térdelt a szőnyegen, és éppen a zubbonyát vette le. Az inge már ki volt gombolva, melle szabadon fehérlett a holdfényben. Grimaldi tíz perccel korábban még dühösen indult a nő után. Ám most a felesége meggondolatlan szökése felett érzett dühöt elhomályosította a vágy. Odament az asszonyhoz, és letérdelt vele szemben.

- Nem bírsz a véreddel, Chiara? És az aknák? Mi van, ha rálépsz egyre?

- Szeretkezni akarok - felelte egyszerűen a felesége.

- Itt?

- Itt. Vajon hányan mondhatják el magukról, hogy Afganisztán vad hegyei között, a holdfényben keféltek egy jót?

A férfi érezte, hogy az asszony izgalma átragad rá. Chiara mindig akkor beszélt ilyen durván, ha már nem nagyon bírt magával. Carmine érezte, hogy merevedni kezd.

- Be fog fagyni a seggünk - morogta, miközben a fején keresztül egyszerre húzta le a kabátját és az ingét.

- Én ugyan nem fázom. Azért vagyunk itt, hogy felmelegítsük egymást. Ha ennek ellenére befagy a seggünk, megérdemeljük.

Grimaldi előrehajolt, végigsimított az asszony mellén, mire az hátrahajtotta a fejét. A férfi azt hitte, az élvezettől, ám a nő az átjáróra sandított. *Hol vagy már?!*

Carmine bal kezével simogatni kezdte a felesége egyik mellét, a másik bimbóját pedig a szájába vette.

- Elég kemény, Chiara. Még hogy nem fázol - suttogetta nevetve a férfi, majd elmerült a keblek kényeztetésében.

Chiara idegesen tekingetett körbe, miközben gépiesen simogatta a mellével játszadozó férfi haját. Baljával lassan tapogatózni kezdett az éles kő felé.

A szeretője késett.

Ha késik, hát késik! Most, hogy tudja, mit akar, megcsinálja egyedül is. A segítség úgyis majd akkor kell igazán, ha a szakadékhoz kell vonszolni az alélt testet.

Grimaldi szája már az asszony köldöke körül járt, nyelvével apró köröket rajzolt a gömbölyded, az éjjeli hidegtől libabőrös hasra.

Chiara megmarkolta az éles követ. Szorosan fogta, lassan előhúzta a szőnyeg alól, és a magasba emelte. A súlyos, pengeéles hegyet Carmine feje búbja felé fordította, és még hátrébb hajolt, hogy nagyobb lendülettel tudjon lesújtani...

- Arrrrgh...

Carmine nyelve megállt a hideg bőrön, csukott szeme felpattant. Megmerevedett, akárcsak a térdelő Chiara, a magasba emelt, halálos csapásra kész kővel. Egy hosszú másodpercig úgy maradtak, mint egy mozdulat közben megfagyott különös pár. Azután újra felhangzott a mély, állatias hörgés.

- Arrrgh...

A mérnök talpra ugrott, az asszony pedig a háta mögé ejtette a követ, a koppanást elnyelte a törpefenyőkről lehullott vastag tűlevélpaplan.

- Mi volt ez?

- Fogalmam sincs! - suttogta az asszony.

- Honnan jött a hang?

- Arról! - Chiara a sziklafal melletti résre mutatott, ahol a vadcsapás eltűnt a terjedelmes szikla mögött. Hirtelen elöntötte a rémület: csak nem ő?! Lezuhanat volna, miközben megkísérelt Carmine mögé kerülni? - Nézzük meg!

- Uhhhh! - a hörgés ezúttal jóval halkabb, de elnyújtottabb volt.

A házaspár összenézett.

- Megörültél?! Lehet, hogy valami vadállat! Talán tigris - suttogta a férfi.

- Errefelé nem él tigris. Leopárd talán, de tigris nemigen.

- A leopárd is éppen elég nagy!

- Gyere! Van fegyvered?

- Nincs. Minek volna?

- Este még elég nagy hisztit csaptál miatta, Carmine...

- Nem hisztiztem!

- Csitt! Gyere!

- Ne! Tűnjünk innen!

- Akkor maradj, de én megyek!

Chiara felpattant, s még arra sem vette a fáradságot, hogy begombolkozzon. Előhúzta a Berettát, és elindult a vadcsapáson. Pár másodperc múlva megkerülte a sziklatömböt, és a fegyvert maga előtt tartva kilesett a takarásból.

A szikla mögött az övékéhez hasonló, de kisebb kőterasz terült el. A közepén egy leterített szőnyegen alaktalan tömeg feküdt, mellette kék rongycsomó. A sötét színű kupac tetején fehér folt világított, amelyben Chiara még a holdfényben is csak lassanként ismert rá egy emberi tomporra. A mezítelen fenék hevesen mozgott, és újabb, az előzőeknél jóval halkabb hörgés szakadt fel a testből, majd az alak kettévált. Alul egy szinte teljesen csupasz nő feküdt, a róla legördülő férfi azonban csak a nadrágját tolta le, amit most ülve igyekezett visszarángatni magára. A nő is felült, és a kék rongycsomóért nyúlt, amiben Chiara felismerte a *burkát*.

Elnyomott egy káromkodást, és visszahúzódott a szikla mögé, majd fel a teraszra. A lába azonban megcsúszott, és kisebb kőgörgeteg indult meg lefelé.

- A fenébe! - szisszent fel az asszony, mivel kis híján elveszítette az egyensúlyát. Térdre zuhant a terasz szélén, Carmine odaugrott, hogy talpra segítse.

- Mi történt? - kiabálta túl a kőomlás robaját.

- Úgy látszik, idejárnak kefélni a helyiek is...

- Micsoda?

Már ismerős fémes csattanás szakította félbe a beszélgetést. Még Grimaldi is felismerte a hangot: valaki csőre töltött egy gépkarabélyt.

- Ó, a francba!

- *Tsok i?* - üvöltötte valaki.

- Afgánok! - hördült fel Carmine.

- Naná, majd eszkimók - morogta Chiara, de hidegvérét megőrizve a szikla felé kiáltott. - *Ates makava! Ates makava!* - ne lőj!

Fegyvercső és egy sapkás fej bukkant elő a fedezék mögül.

- Hasra! – kiáltotta Chiara, és a földre vetették magukat.
- *Dirsh!* – állj! – harsant a felszólítás.
- *Ates makava, vrora!*
- Mit kiabálsz neki?
- Hogy ne lőjön! Mégis mit gondoltál? Talán randit kérek tőle,

Carmine?

- De honnan tudsz...
- Alapszókincs Afganisztánban, első lecke: ne lőj, testvérem!
- *Tsok i?* – ordította az ismeretlen.
- Na, most fogyott el a tudásom – sziszegte az asszony, majd angolul felkiáltott. – Barát!
- Barát? – hangzott fel rossz angol kiejtéssel a kérdés, majd léptek hallatszottak.
- Ne mozdulj! – suttogta Chiara.
- Van eszemben!
- Maguk azok?

Grimaldi felnézett, és Száleh fürkész tekintetével találta szemben magát. Óvatosan feltápáskodtak, és leporolták a ruhájukat. Az afgán leengedte a fegyvert. Chiara gyorsan begombolkozott, de kivillanó melle nem kerülte el házigazdájuk figyelmét.

- Mit keresnek itt?
- Feljöttünk körülnézni.
- És minek a szőnyeg?
- Ülve kényelmesebb szemlélődni.
- *Szemlélődni?* – nézett értetlenül az afgán. Nyilván nem ismerte a szót.
- Nézelődni.
- Ah, értem. Nézelődni jó. – Félreérthetetlenül bámulta a

ruháját igazgató asszonyt.

– Mi a gond, Száleh? – vette vissza a szót Grimaldi.

– Minden tele van aknával.

– Egyet sem láttunk – jegyezte meg Chiara.

– Nem? – A férfi oldalra lépett, és félrehajtotta az egyik törpefenyő ágait a Kalasnyikov csövével. A tűlevelek között zseblámpaelem nagyságú fémdarabon csillant meg a holdfény. Két oldalából szabálytalan alakú, lepkeszárnyakra emlékeztető, vaskos lapocskák álltak ki. – Itt is van egy. Orosz PFM-1-es akna.

Chiarát rosszullét fogta el. Az éles kő, amit pár perce a háta mögé ejtett, alig arasznyira hevert az aknától.

– Jöjjenek, inkább levezetem magukat a faluba.

– Maga mit csinált itt?

Száleh vállat vont.

– Vadászтам. Jöjjenek!

Választ sem várva megindult lefelé a szurdokon át. Carmine felkapta a szőnyeget, és Chiarával együtt engedelmesen a nyomába szegődtek. Az asszony odahajolt a férjéhez.

– A nő nem jön.

– Miféle nő?

– Akivel hetyegett.

– Gondolom, Száleh barátunk kihasználja, hogy egyedül van a faluban.

– Ezt hogy érted? Talán a feleségével volt itt, csak szégyelli, hogy megleptük.

– Aha, persze. Nyilván a feleségével másznak kétszáz métert felfelé, hogy aztán a hidegben dugjanak egyet, ahelyett hogy a szobájukban csinálnák. Szerinted ennek mennyi az esélye?

– Nem tudom – ingatta a fejét az asszony, és az előttük

bandukoló Szálehre pillantott. – Mindenesetre ahhoz képest, hogy milyen vágás van a hasán, igencsak belehúzott az imént.

* * *

Az AN-2-es motorja már legalább tíz perce melegedett, mire Daniela Sikora végre hátrafordult a pilótaülésben.

– Csukjátok be az ajtót! Felszállás!

– Mindjárt, csak kiveszem az ékeket – kiáltott vissza Grimaldi, és kimászott a gépből.

– De mennél már – dűnnyögte maga elé az asszony, és visszafordult a műszerfal felé.

Chiara azonnal kihasználta a férje távollétét és a gép dübörgését.

– Istenem, most mi lesz? – súgta. – Már majdnem sikerült, de Száleh belénk botlott.

– Mit keresett ott? – jött a suttogó válasz.

– Amit mi is. Te hogyan kerültél el?

– Elbújtam a sziklahasadékban, aztán követtelek benneteket a faluba.

– Most mit csináljunk?

– Fogalmam sincs! Nincs B tervem...

– Kandahárba nem mehetünk. Ott rájönne, hogy valami nem stimmel. Addig kell elintéznünk!

– Tudom.

Chiara figyelmeztetően a magasba emelte a mutatóujját.

– Talán oltári baromság, de van egy ötletem. Ne szólj közbe! A végén csak annyit mondj, megcsináljuk-e vagy sem.

Az asszony a következő harminc másodpercben gyorsan

elmagyarázta, mire gondolt, s amikor végzett, belenézett a figyelő szempárba.

- Nos?
- Veszélyes! Át kell gondolnom...
- Nesze, addig is itt az ernyő, tedd magad mellé.
- Jön Carmine!
- Akkor mi legyen? Gyorsan!
- Megcsináljuk... - jött a válasz némi habozás után.

Grimaldi ebben a pillanatban bedobta a kabinba a hat faéket, ami a kerekeket rögzítette, majd bemászott. Madzsid szívélyes mosollyal fogadta, és segített neki becsukni az ajtót. Az afgán egy koszos rongyot nyomott a mérnök kezébe.

- Törölje meg a kezét.
- Ez a rongy bűzlik a benzintől.
- Tudom, ezzel rakodtuk fel az üzemanyagos hordót, de nincs tisztább.

- Ajtó zárva! - kiáltott előre Carmine, és beletörölte a kezét a rongyba, majd undorodva a benzineshordó tetejére dobta. Chiara ezalatt elrendezte a hordó mellett az ejtőernyőket, melyeket Sikora adogatott ki a pilótafülkéből, majd előrement a pilóta mellé.

Daniela felengedte a fékeket, és kissé előretolta a gázkart. Délnyugatnak fordította a gép orrát. Miközben ellenőrizte a műszereket, még arra is volt ideje, hogy kiintegessen a falusi gyerekeknek, akik a repülőig kísérték őket. Reggel hat óra volt, amikor ütközésig rátolta a gázkart, és az Antonov rövid nekifutás után nehézkesen a levegőbe emelkedett.

Grimaldi odamászott az ablakhoz, és kibámult a süllyedő vidékre. Száleh népes gyerekcsoport élén integetett utánuk, majd

megrántotta a vállára akasztott fegyver szíját, és a lova felé indult. Ahogy emelkedtek, kissé arrébb a szokásos kék *burkát* viselő nők csoportját vették észre. A patak partján térdeltek, néhányan ruhát mostak, mások tisztálkodtak, vagy éppen kőedényekbe merték a vizet, hogy aztán a faluba cipeljék a súlyos tartályokat.

A gép tovább kapaszkodott a ritkás hegyi levegőben, motorja hallhatóan nagyobb fordulatszámon dolgozott. A férfi egy pillanatra felállt, és a nyitott ajtón át előrenézett a pilótafülkébe, ahol a két nő a szokásos helyén ült. Daniela egyik kezével a szarvkormányt fogta, míg a másikkal a műszerek között babrált. Chiara hátradőlve élvezte a Hindukus látványát.

A szélvédőn át jól látszottak a fenyegető hegyek. Egyre közeledtek a gép felé.

A repülőtér környékét pár száz méteres ormok uralták, ám mögöttük ott tornyosultak a négyezer méter magas, égbe törő csúcsok is. Várnak ránk, gondolta az olasz elszoruló torokkal. Korábban, amikor Olaszországból Svájcba vagy Ausztriába menet átrepült az Alpok felett, sosem volt ilyen érzése. A tízezer méteren repülő Boeing-737-esek klimatizált utaskabinjából kinézve a hegygerincek egészen mást jelentettek, mint itt, az imbolygó kétfedelű teherszállító vászonborítású szárnyai mögül.

Elmaradt alattuk a repülőtérnek alig nevezhető füves mező, a tájat apró lyukak pettyezték. Grimaldinak nem kellett megkérdeznie, hogy amit lát, a volt szovjet bázis védelmi vonalát jelentő, felrobbantott aknák nyoma. Kirepültek a folyó fölé, és Daniela szokatlanul éles fordulóba vitte a gépet, majd ismét egyenesbe hozta. A férfi a váratlan mozdulattól nekitántorodott az oldalfalnak, a fejét beütötte a vastag üveglakba. Chiara

hátranézett.

– Jól vagy, Carmine?

– Megvagyok – kiáltotta a férfi, s közben tekintete egy pillanatra összetalálkozott a vele szemben ülő, hátát a kabin falának támasztó Madzsid Ikbaleval. Az afgán lekicsinylőn mosolygott az olaszra.

A férfi úgy érezte, muszáj valahogy visszanyernie a méltóságát, így a pilóta felé intett.

– Túl éles volt a forduló.

– Nyilván a folyót követtük – bólogatott mindentudóan Ikbál, ami csak olaj volt a tűzre.

– Építész mérnök vagyok, az istenit, nem kommandós! – üvöltötte dühtől vörös arccal Grimaldi.

– Te akartál jönni – kiabált hátra Daniela, s közben Chiara is megfordult a pilóta melletti ülésben.

Grimaldi szembe találta magát a két nő rosszalló pillantásával. Amikor zavarában elkapta róluk a tekintetét, ismét csak Madzsid gúnyos félmosolyát látta. Jobb híján leült a fal mellett az egyik ejtőernyőre.

– Elnézést! – kiáltotta. – Kissé ideges vagyok.

A folyót követve berepültek az igazán magas hegyek közé. Bár az Antonov folyamatosan emelkedett, a hegycsúcsok még mindig több száz méterrel magasabbra nyúltak, mint az utazómagasságuk. A kabinablakkal egy vonalban már terebélyes hófoltok tarkították a meredek lejtőket.

Chiara szót váltott a gépet vezető Daniela Sikorával, majd kikötötte magát az ülésből, magához vett egy kisebb dobozkát a gép elsősegélycsomagjából, és folyamatosan kapaszkodva hátraimbolygott az utastérbe. Egy perc múlva lehuppant a férje

mellé.

- Jól vagy?

- Nem - dűnnyögte Grimaldi. - Kezd felkavarodni a gyomrom.

- Nem csoda, én is érzem. Daniela azt mondta, a hegyek között nem egyenletes a légmozgás. Néha tíz-húsz métereket is zuhanunk, vagy éppen emelkedünk.

- Fel sem tűnt.

Chiara nevetve a férfi combjára csapott.

- Ha még van kedved viccelni, nincs nagy baj. Kapd ezt be - nyújtott felé a tenyerén három sárga tablettát az asszony.

- Mi ez?

- Fogalmam sincs. Daniela adta, szerinte megszünteti a légi betegséget.

- Ide vele!

Grimaldi szó nélkül lenyelte a pirulákat. A felesége ismét megveregette a térdét.

- Mindjárt jobban leszel. Próbálj meg aludni!

- Mikor érünk Kandahárba?

- Talán három óra múlva. Függ az időjárástól, attól, hogy mekkorát kell kerülnünk, meg ilyenek.

Chiara felállt, és visszament a helyére.

Grimaldi ismét az ablak felé fordult. A folyó széles, hordalékkal feltöltött lapályon kanyargott. Kavicsokat és kötömböket kerülgetve ágakra bomlott, majd ismét egyesült. A hordalék okker-, szürke és barna színben világított a hegyek sötétebb barnája között. Az egyik parton friss zöld növényzet folytjai tűntek fel, de emberi életnek nyoma sem látszott. Ha laktak is odalent emberek, létük beleolvadt a természet színeibe.

A folyó két sziklafal között összeszűkült, felgyorsult, sárgásszürke, iszapos vize habosan kavargott, ahogy átzúdult a szoroson. A repülőgép tovább emelkedett, már egyik-másik hegycsúcsnál magasabban járt, és hamarosan átrepültek egy hágó felett. Az AN-2-es hasa alatt hatvan méterrel suhant el a hóborította, szirtekkel szabdalta táj.

Grimaldit a repülő havon száguldó, kétfedelű árnyéka emlékeztette rá, micsoda ósdi szerkezettel merészkedtek a hegyek közé. Nemsokára, a gerincen túljutva már ismét több mint ezer méter magasan repültek egy szakadék felett. Hamarosan újabb hágó következett, majd felbőgött a motor, és egy harmadik felett is átrepültek, de ezt már érezhetően kínlódva, olyan alacsonyan hagyták maguk mögött, hogy a férfi egy pillanatig úgy érezte, ha kinyújtaná a kezét, megérinthetné a havas felszínét.

Már éppen meg akarta kérdezni Sikorát, hogy mi történt, amikor a mélyben ismét meglátta a folyót, és a gép egy merész bal fordulóval újfent követni kezdte a folyásirányt. Grimaldi megértette, hogy a hegyláncok átrepülésével bizonyára levágtak néhány szeszélyes kanyarulatot, s most visszatértek az eredeti tervhez. A meder vonalát követik. Nem akarta megint nevetségessé tenni magát felesleges kérdésekkel, inkább hallgatott. Érezte, hogy elálmosodik, furcsa kábulat vett rajta erőt. Ásított, majd megint kibámult az ablakon, és a rohanó sziklákat figyelte.

Két elképesztően meredek, hóborította hegycsúcs között világosszürke, majdhogynem fehér, hullámos áradatot pillantott meg. Egyenesen feléje repültek. Először arra gondolt, hogy víz lehet az, hiszen a habzó felszínével úgy festett, akár a gátat

átszakító folyó, ám hamar rádöbbsent, hogy nem vizet lát. Kilométernyi szélességű gleccser terpeszkedett előttük, sziklagörgetegek között a folyamatos mozgás hatására vízszintes csíkokba rendeződött a hó és a jég. Ez keltett olyan érzést a távolból, mintha tajtékos hullámokat látna az ember.

Grimaldi érezte, hogy megint csak emelkedik alattuk a talaj, és közeledik a gép hasához. Az Antonov a folyót elhagyva egyenesen a gleccser felé fordult. A két hegytető közötti alacsonyabb gerincet, a gleccser szülőhelyét célozta meg, hogy fölötte jusson át a következő völgybe.

A férfi egy darabig nézte a mind közelebb és közelebb kerülő sziklákat, azután elringatta a tovasuhanó kövek monoton látványa.

Nem tudta volna megmondani, mennyi idő telt el, amikor valaki erősen megrázta a vállát.

– Na! – horkant fel Grimaldi, és erőnek erejével felnyitotta a szemét.

– Elaludtál – nézett le rá Chiara.

– Igen... Úgy tűnik.

– Biztos a tabletták miatt. Jobban vagy?

– Jól... jól vagyok – formálta nehezen forgó nyelvvel, álomittasan a szavakat, s közben kétségbeesetten igyekezett magához térni. A feje zúgott, úgy érezte magát, mintha egy átmulatott éjszaka után ébredt volna fel. – Mennyi az idő?

– Negyed nyolc.

Csak most vette észre a felesége kezében tartott fegyvert.

– Azzal mit akarsz, Chiara?

– Madzsiddal és Danielával beszélünk, és arra jutottunk, meg kellene tanulnod kezelni.

- Minek? A repülőtéren maradok, nem? Vagy megint változott a terv?

- Nem változott - szólt közbe a kabin szemközti oldaláról Madzsid. - Ám nem tudhatjuk, miféle viszonyok vannak most éppen a kandahári repülőtéren. Elvileg az amerikaiak tartják kézben, de hát ki tudhatja biztosan, valóban ellenőrzik-e az egész területet. Tankolniuk kell majd Danielával, és előfordulhat, hogy eközben megkísérlik kirabolni a gépet.

- Kik? - nyelt egy nagyot Grimaldi, és kezdett felébredni.

- Akárkik.

- Nincs ott valamiféle biztonsági személyzet?

- Bizonyára van, de tőlük legalább annyira tartunk, mint a táliboktól vagy más szakadár csoportoktól. Ezek a biztonsági személyzetek általában valamelyik önjelölt hadúr szolgálatában állnak, vagy ha a helyi reguláris hadsereghez tartoznak is, eszükbe juthat a szerény zsoldot némileg kiegészíteni. Mi egy volt orosz géppel érkezünk, afgán lajstromjellel. Az amerikai helyőrséget rohadtul nem fogja érdekelni, ha az irányítótoronytól pár száz méterre ránk támad valaki.

- Remek - szűrte a foga közt az olasz.

- Figyelj - ült le mellé Chiara, és a kezébe nyomta a fegyvert. - Ez egy AK-47-es, vagyis Kalasnyikov. Millió fajtája van, de mind ugyanúgy működik...

A férfi úgy nézett az asszonyra, mintha életében először látná.

- Honnan tudod te ezeket?

- Műkincseket kutatok fel, Carmine. Az pedig nem veszélytelen dolog. Legutóbb, amikor három éve a Balkánon jártam, a kísérőm kioktatott a Kalasnyikovokból. Na, figyelj!

Grimaldi fejcsóválva előhúzott a zsebéből egy szivart, és

rágyújtott. A nő ezalatt kiugratta a tárat a helyéről, és megmutatta neki.

– Itt vannak a löszerek. Ebbe a tárba harminc darab fér, de nem kell mindig telerakni, mert tönkreteszi a rugót. Ide kell beütni, így, amikor kattan, akkor jó. Itt kell beállítani, hogy egyes lövést vagy sorozatot akarsz leadni. Ezt a kart kell hátrahúzni, hogy csőre töltsd, és akkor már lőhetsz is. Erősen szorítsd be a vállgödörbe, mert hatalmasat tud ütni. Ha sorozatra állítod, csak rövideket lőj vele, fél másodpercnél ne húzd tovább a billentyűt. Addig három-négy lövedék megy ki, ekkor tarts egy kis szünetet, mert a filmekkel ellentétben maga Rambo sem tudná ennél tovább célon tartani. Négy-öt lövés után már annyira felfelé hord, hogy az égbe mennek a lövedékek. Megértetted?

Grimaldi csak kapkodta a fejét, és kissé kábultan nézett a fegyverre.

– Micsoda?

– Na, add vissza! – nyúlt a gépkarabélyért a felesége. – Tehát még egyszer. Itt kibiztosítod, itt csőre töltöd, és itt kell meghúzni...

Chiara hibázott.

A Kalasnyikov elsütőbillentyűjén maradt az ujjja, ahogy a férje kezéből visszarántotta a fegyvert, és a sorozatra állított AK-47-es robaja túlharsogta a motorzajt. A párral szemközt ülő Madzsid Ikbal mellett golyók tépték fel a törzset, az egyik az ajtó zsanérját találta telibe. A golyó visszapattant, és a kerek hajóablakot megrepesztve a törzsbe fúródott. Ikbal azonnal oldalra vetette magát.

A váratlan lövések után csend támadt.

Grimaldi halálra váltan ült a helyén, Chiara pedig a fegyverre

meredt. Ikkal az Antonov padlóján hasalt, és iszonyodva nézett az olasz házaspárra. Daniela Sikora a pilótaülésben hátrafordulva meresztette a szemét. A fegyverropogás után a repülőgépmotor robaja szinte halknak tűnt.

Grimaldi számára lelassult az idő, és ő komótosan hat lyukat számolt meg szemközt a gép törzsén. Sivítva fütyült be rajtuk a szél, szélükön tépetten csapkodott néhány vászondarab. A hetedik lyuk az ajtóvason éktelenkedett.

Újabb csattanás törte meg a csendet, s mintha csak lassított filmet láttak volna, az ajtó ráérősen billenni kezdett. Alja befelé, felső része kifelé fordult, hiszen már csak egyetlen zsanér tartotta. A kifelé forduló részbe belekapott a menetszél, a másik pánt pedig óriási durranással engedett, és az ajtó elrepült a semmibe.

- Az istenit! - hörögte Grimaldi.

- Mit művelsz?! - kiáltott a nőre Ikkal. Elmászott az ajtónyílás mellől, és kitépte a nő kezéből a Kalasnyikovot. Tapasztalt ujjá megtalálta a tűzváltó kart. Biztosított állásba lökte a fogantyút, majd hátra, a benzineshordó mellé, az ejtőernyők közé dobta a fegyvert.

- Jól vagytok? - üvöltötte túl a motorzajt és a szélzúgást Daniela, miközben fél kézzel tartotta a kormányt, és hátranézett.

- Mi történt?

- Elsült a fegyver! - ordított vissza Ikkal. - Kilyukadt a törzs és leszakadt az oldalajtó. Ott elöl minden rendben?

Daniela visszafordult a műszerfal felé, és ezzel eltűnt az ajtónyílásból.

- Igen. Úgy tűnik, itt minden...

Lövésre hasonlító, fülsiketítő csattanás dörrent az orr felől,

melyet sziszegő hang követett. Grimaldi dermedten figyelte a pilótafülkéből előgomolygó szürkésfehér füstöt.

– A szentségit! – sikoltotta Sikora, és eltűnt a füstben.

Kétségbeesetten kinyitotta a pilótafülke elhúzzható oldalablakát. A bevágó légáramlat legalább a szeme előtt elfújta a füstöt, de a melle alatt továbbra is vastagon ömlött valahonnan alulról, a motor felől. A huzat befújta az utaskabinba is.

Ezzel egy időben megváltozott a motor hangja. Még Grimaldi is biztosan tudta, hogy csökkent a fordulatszám, és mintha még ki is hagyott volna az ezer lóerős csillagmotor.

– A poroltót! – sikoltotta Daniela, de senki nem próbált meg az orrba jutni.

– Az ernyőket! – kiáltotta Chiara, és a hordó mögül kirángatott egy hátizsákot. – Vedd fel, Carmine!

A pilótafülke felől süvítő hang vegyült a sziszegésbe, és egy pillanatra feltűnt Daniela, amint az ülésből kihajolva valahová lefelé, a pedálok irányába fúj a kis kézi poroltóval.

– *Ugrani, ugrani!* – üvöltött hátra a pilótanő.

Carmine magára kínlódta az ejtőernyőt, amit a felesége nyomott a kezébe.

Ikbal szintén próbálta elérni az egyiket, de a gép folyamatos bukácsolása akadályozta. Chiara magának is odahúzott egy ernyőt, de amikor meglátta, hogy a férje már a hátára vette a magáét, a padlóra dobta a sajátját, és odaugrott Grimaldihoz.

– Segítetek!

– Ne! Vedd fel a tiédet!

– Menj!

– Nem is értek hozzá...

– Csak ezt húzd meg – mutatott a fehér zsinórra az asszony. –

Azonnal, amint kiugrasz a gépből!...

- Nem hagylak itt...

- Menj már! Gondolj Adrianára! - kiabálta Chiara, és az ajtó felé tuszkolta a férjét.

- Gyere!

- Jövök utánad! Majd lent találkozunk!

- De...

- Menj! - ordította a nő, és megtaszította a férfit.

Grimaldi felsőteste kifordult az ajtónyíláson, és ahogy belekapott a szél, a hatalmas erő kirántotta.

Egy pillanatra látta maga felett elsuhanni az Antonov farokrészét, és már pörgött is a szakadék felett.

Megrántotta a zsinórt.

Érezte, hogy a hátán történik valami.

Forgás közben ismét meglátta a már több száz méternyire járó AN-2-est. A törzsből vaskos füstcsík tört elő, de másik ejtőernyőt vagy zuhanó testet nem látott.

Azután úgy érezte, kiszakad a válla és a combja, ahogy kibomlott felette az ernyő.

Felnézett, és megfagyott ereiben a vér.

A zöld katonai kupolán hosszú, szabálytalan vágások éktelenkedtek, a selyem csattogott a szélben, a légáram erejétől pedig recsegetve szakadtak tovább a hasadékok. Máris érezhető volt, hogy nő a zuhanás sebessége. Még látta, amint az Antonov, folyamatosan veszítve a magasságából, átrepül a következő gerinc felett, és eltűnik a mögötte lévő völgyben.

Grimaldi artikulatlan üvöltést hallatott.

Összeomlott az ejtőernyő kupolája.

Az összegubancolódtott anyagból kifordult a szél, és a férfi

fékezetlen zuhanással száguldott a hóborította lejtő felé.

Megijedni is alig volt ideje, már be is csapódott a hegyoldalba. Legalább hatvanfokos lejtőre, vastag hóba érkezett. Nem vesztette el az öntudatát, de esélye sem volt kontrollálni a továbbiakat. Tehetetlenül gurult lefelé, testére rátekeredtek az ernyő zsinórjai és hevederei meg a kupola egy része, a többi pedig cafatokban száguldott utána. Hihetetlen sebességgel elsüvített egy éles sziklaperem mellett, majd kifogyott alóla a hó, és métereket zuhant a semmiben. Egy alacsonyabban levő teraszon ismét talajt ért, és gurult tovább. Az eszébe villant, hogy ezt nem élheti túl.

Az ernyő némileg fékezte a csúszást, de megállítani nem tudta. Érezte, hogy a medencéje nekicsapódik valami keménynek – a bensője is beleremegett a borzalmas reccsenésbe. Megpördült, és fejfelé szánkázott tovább, de most már lassulva. Válla, háta és tarkója koppanva nekivágódott egy hóval fedett sziklának, ez ismét megpördítette, hogy azután újabb pár méternyi csúszás után végre megálljon.

A távolból robajt hallott, amit a hegygerinc mögött a magasba szálló kormos, fekete füstfelhő követett.

– Chiara! – suttogta Grimaldi, és érezte, amint elveszíti az öntudatát. – Ne!

Csontszáraz volt a szája.

Nyelvének minden egyes négyzetmilliméterét külön érezte. Nekitapadt a szájpadrólásának és az ínyének. Cuppogni és nyelni próbált, de ajka nem reagált a kísérletre.

Nem engedelmeskedett egyetlen porcikája sem.

Nem fájt ugyan semmije, de nem is mozgott.

Pánik tört rá – bár tudatánál volt, az érzékszervei nem működtek. Nem látott, nem hallott, és nem érzett szagokat. Nem tudta megmozdítani a végtagjait. Sikoltani akart, de a szája továbbra sem mozdult. Szemgolyója örülten járt, ám a szemhéját nem volt képes felemelni. Mégis, ismerte fel váratlanul, talán ez volt az első, ami eljutott hozzá, s tisztuló tudatában végre ablakot nyitott a külvilágra.

Barnásvörös!

Barnásvörös folt lebegett a szeme előtt.

Ez az!

Valami már alakul.

Gyermekkor emléke derengett fel benne, és a kétségbeejtő helyzet ellenére kis híján elnevette magát. Miért pont most jut ez eszembe, amikor már évek, talán évtizedek óta nem gondoltam rá?, kérdezte magától.

Gyermek volt, és a Padova melletti családi szőlőskert lugasában játszott. Nagypja ott állított fel neki egy hintát.

Vaskos kőrisfa oszlopokat vert mélyen a porhanyós, vörös földbe, amiket erős gerendával kötött össze. A gerenda aljába masszív kampókat csavart, és arra akasztotta az egyszerű, deszkából és kenderkötélből készült hintát.

Gyere, Carmine, gyere! Próbáld csak ki! Szállj a magasba, kisfiam!, szinte most is a fülében zengett az öreg mély hangja. Arcán érezte kérges tenyerét, orrában dohány- és babérillatú gúnyájának szagát. Ő pedig felkapaszkodott a hintára.

Istenem, milyen kicsi volt!

Eszébe villant, hogy köldökig ért neki a hinta ülőkéje. Ötéves lehetett, vagy talán hat? Mindegy. Élvezettel hajtotta magát, és olyan magasra repült, hogy már átlátott a szőlőlugas felett, át a takaros sorokba rendezett ültetvény fölött, rá a városra és a lankás dombokra. Lemenőben volt a nap, ő pedig élvezte, ahogy a meleg sugarak a bőrét cirógtatják.

Amikor a lugas fölé röppent, a napfény vörösben tündökölt előtte, amikor pedig alászállt a szőlőliget árnyékába, sötétbarnára váltott. Azután hátrafelé lendült, és megint vörös volt minden, s majd ismét barna. Egy idő után fennhangon énekelte saját kis rigmusát, követve a tobzódó színeket: *Piros... barna... piros... barna...* Egyik legkorábbi gyermekkori emléke volt ez.

És éppen most került felszínre.

Most, amikor azt sem tudta, hol van.

Viszont az emlék azt jelentette, lassan kezd látni. A barna folt fényt jelentett, mindössze nem volt ereje, hogy kinyissa a szemét. Sebaj, nyugtatta magát, hamarosan sikerülni fog.

Új inger jutott el információért könyörgő agyához: zajt hallott. Lépések közeledtek, s a következő pillanatban egy barázdált tenyér simított végig az arcán, majd kitapogatta a nyakán a

pulzust. Úgy fogta két oldalról a gégejét, mintha meg akarná fojtani, de a kéz gyengéd volt: csak a szívverésére figyelt.

Nedvességet érzett a száján, és legnagyobb meglepetésére ezúttal minden különösebb erőfeszítés nélkül elvált egymástól összeragadt ajka. A hús víz a szájába folyt. Mohón nyelni próbált, de nem sikerült, a víz félrement, és heves köhögés tört fel belőle. A mozgástól úgy fáj a teste, mintha megégette volna. Levegő után kapkodott, úgy érezte, menten megfullad. Azután enyhült a fuldoklás, és nem maradt más vissza, csak a felköhögött kesernyés, vasízű váladék. Ismét kapott egy korty vizet, és ez már akadálytalanul lecsúszott a torkán.

Valaki egy nedves ruhával az arcát és a szemét törölgette. Újabb erőfeszítés után végre résnyire ki tudta nyitni a szemét. Azt hitte, bántani fogja a fény, de nem így történt. Alig volt körülötte világosság.

Elmosódott alak tett-vett mellette, inkább csak a fényviszonyok apró változásából észlelte a mozgást.

Kinyitotta a száját, cuppantott. Ez volt az első tudatos mozdulata, mióta... mióta is? Hogy került ide? És egyáltalán: hol van?

Újra megmozgatta az ajkát, beszélni akart, kérdezni, de hang nem hagyta el a száját. Az erőlködés kimerítette. Mérhetetlen fáradtság vett rajta erőt, lehunyta a szemét. Egyszerre akart aludni és ébren maradni, hiszen annyi mindent meg akart tudni.

Azután visszazuhant a mély, lázas álomba.

* * *

Jóformán magától nyílt fel a szeme. Jó ideje először tudta ilyen

könnyedén kinyitni, és most nem szúrt szemébe tűként a fény sem.

Korhadó, barnásfekete deszkákat látott, melyeket széles gerenda tartott, meg kőből rakott falat. Eltartott egy ideig, míg ráébredt, hogy egy mennyezetet néz.

Oldalra fordult. A kőfal folytatódott, közepén ablaknyílást vágtak. Ahhoz magasan volt, hogy fekvő helyzetéből kilásson rajta, ezért nem is tudta megállapítani, merre lehet. Csak a sűrű, szürke felhők kergették egymást a keretben.

Balról surrogó hang hallatszott, és ahogy lassan odafordult, női alakot pillantott meg a függönnyel elfedett ajtónyílásban. A lány korsót tartott a kezében. Gesztenyeszínű, kopott, tunikaszzerű ruhát viselt, amit nagy, zöld minta színesített. A térd alá érő ruhadarab alól hasonló színű, buggyos nadrág szára kandikált elő. Meglepő módon az asszony gumicsizmát hordott. Fejét sötét színű kendővel tekerte körbe, de az arcát szabadon hagyta. Nagyjából húsz év körüli lehetett. Grimaldira nézett, és a magasba emelte a kancsót.

- *Obe?* - kérdezte vékony hangon.

Grimaldi, bár nem ismerte a szót, a gesztust megértette, és bólintott.

A lány közelebb lépett, és segített felülni a férfinak. Tartotta a fejét, miközben az hosszú kortyokkal ivott. Amikor végzett, óvatosan visszaengedte az ágyra, és összehajtott állatbőrt tett a feje alá. Intett, hogy várjon, azzal kisurrant.

Grimaldi kényelmes helyzetében végre szemügyre vehette a szobácskát. Csupasz kőfalak voltak mindenütt, csak egy-két kisebb szőnyeg lógott rajtuk díszítésként. A padlót szintén kézzel csomózott szőnyegek borították, a sarokban a fal mellé egy ládát

toltak, s néhány nyeretget halmoztak egymásra. Fekhelye mellett kezeletlen farudakból összeállított furcsa állványzat állt. Az olasz úgy látta, több réteg állatbőrön fekszik. Vajon miféle házi- vagy vadállatból származhattak? Talán kecskéből? Olívdzöld pléddel takarták be. Felhajtotta a takarót, és látta, hogy alatta könnyű inget és bő, homokszínű vászonból varrt nadrágot visel.

Érezte, hogy még ezek az apró mozdulatok is kifárasztják. Homlokán verejték gyöngyözött, szája kiszáradt. A padlóra tett korsóért nyúlt, de nem volt ereje rendesen megfogni, kicsúszott az ujjai közül, és a víz a szőnyegre ömlött.

Erőtlenül visszahanyatlott a kecskebőrre.

Meglebbent a függöny, és egy ötvenes éveinek elején járó férfi lépett be a szobába. Magas, aszkétakülsejű alak volt, arcán nyírt szakáll, fején turbán. Katonai vattakabátot viselt, gyakorlónadrágot és csizmát. Az övének pisztolytáska lógott, melyből óriási méretű revolver agya kandikált ki.

A férfi komoly, mosolytalan arccal odalépett a beteg fekhelyéhez, letérdelt mellette a szőnyegre, felállította a korsót, majd megfogta a csuklóját. Grimaldi elképedve vette tudomásul, hogy a pulzusát méri.

A férfi ránézett.

– *Haberi kavi?*

– Tessék?

– Nem beszél a pastut, igaz? – váltott angolra a látogató.

– Nem.

A szakállas figura kényelmesen törökülésbe helyezkedett, és immár kissé derűsebb, de még mindig távolságtartó ábrázattal vizsgálta az olasz arckifejezését.

– Maga orosz?

- Miért lennék az?
- Csak az akcentusa miatt gondoltam. Netán amerikai.
- Az sem. Olasz vagyok.
- Á, olasz!
- Igen. - Grimaldi szája ismét kezdett kiszáradni, ezért kis

szünetet tartott. - Hol vagyok?

- A házamban, a faluban.
- Milyen faluban?
- Mondhatnám a nevét, de nem hiszem, hogy ismeri.
- Hogy kerültem ide?

A különös látogató összevonta a szemöldökét.

- Ezt én is szeretném tudni.

Grimaldi furcsán nézett rá.

- Nem tudom... Mi történt velem?

- Csúnyán összetört. Úgy találtak rá magára az emberek fent a hegyek között, hogy alig élt. Valami zsinórokba és selyembe volt beletekeredve...

Hirtelen megvilágosodott.

- A gép! - hördült fel.
- Tessék?
- Lezuhan a repülőgépem.

- Valóban?

- Igen! A feleségem is rajta volt. És még ketten. Mi lett velük?

- Nem tudom, miről beszél.

- Hol vannak a roncsok? - ült fel Grimaldi minden erejét összeszedve, és megragadta az afgán kezét. - Megtalálták?

A férfi hátrahőkölt, és értetlenül bámult vendégére.

- Nincs semmiféle repülőgép.
- De láttam felrobbanni!

- Nem találtak roncsot.

- De... - Grimaldi elhallgatott egy percre. Rendeznie kellett a gondolatait. - De így történt. Engem hol találtak meg?

- A gleccseren. Ott feküdt a hóban, bele volt gabalyodva valami zsinórokba és rongyokba...

- Az ejtőernyő!

- Lehet, én nem láttam.

- Rosszul nyílt ki. És el volt hasadva! - villantak fel újabb emlékképek az agyában. - Az a rohadék!

- Rohadék? Kicsoda?

- A pasas, akitől a gépet béreltük Kabulban. Hibás ernyőt szózt ránk.

A férfi nem tudott mit mondani, látta, hogy az olasz teljesen magába fordul, és minden erejével emlékei összeillesztésén dolgozik.

- Mi a neve? - szólalt meg aztán.

- Nekem? - riadt fel a mérnök. - Grimaldi. Carmine Grimaldi. És maga?

- Hamid Aggul vagyok. Én vagyok a faluban a *malik*, azaz az előljáró

- Jól beszél angolul.

- Köszönöm.

- Hol tanulta meg a nyelvet?

- Moszkvában.

- Oroszországban? - nézett rá csodálkozva az olasz.

- Akkor még Szovjetuniónak hívták.

- Mit keresett ott?

- Tanultam. Orvos vagyok.

Grimaldi meglepődött.

- Orvos?

- Igen. 1981-től három évig jártam a Lomonoszov Egyetemre. Ott tanultam meg oroszul, és persze angolul. Ez a maga szerencséje is. Hogy érzi magát?

- Gyenge vagyok.

- Nem csodálom.

- Mi történt velem?

- Hol is kezdjem? - simogatta a szakállát Aggul. - Eltört mindkét lábszára, a medencecsontja és pár bordája. Volt egy csúnya vágás a fején és az arcán. És súlyos agyrázkódást kapott. Valószínűleg majd újra meg kell tanulnia járni, mert a fekvésben elsorvadtak az izmai. A medencéje gyógyulása miatt erre az állványra kellett felfüggeszteni a testét - mutatott a fal mellett álló szerkezetre. - Olyan, mint egy hinta. Hetekig ez tartotta a csípőjét a megfelelő helyzetben, és segített elkerülni a felfekvések kialakulását. De most már rendben van. Igyekeztem minden csontját a helyére rakni, de hogy mennyire sikerült, az majd csak akkor derül ki, ha megpróbálja használni a lábát. A vágásait kitisztítottam és összevarrtam. Sajnos nem vagyok plasztikai sebész, de a tarkóján lévő vágást eltakarja a haja, az arcán lévőre pedig növeszthet szakállt.

Grimaldi döbbenten hallgatta a felsorolást. Hátranyúlt a füle mögé, és kitapintotta a hajas fejbőrön a mély, egyenetlen barázdát. Aggul figyelmesen követte a mozdulatot.

- Érzi az ujjaival, igaz? Szerencséire nem tört be a koponya. És már nem is látszik, benőtte a haj. Megnézi az arcát is?

Grimaldi erőtlenül bólintott, mire az orvos egy zsebtükröt halászott elő a ruhája alól, és átnyújtotta. Az olasz megszemlélte magát, és megdöbbszent a látványtól.

Barna bőre kifakult, arca beesett, pofacsontja kiállt. Fekete szeme nedvesen fénylett, a haja pedig annyira megnőtt, hogy a homlokába lógott. Arcán három centiméteres fekete szakáll serkent, melyet csak a seb körül vágtak rövidebbre. A jobb oldali pofacsonttól az álláig fehér barázda húzódott, itt-ott még az öltések keresztező nyomai is látszottak.

- A szebb munkához nem voltak eszközeim - mentegetőzött Aggul. - Tudja, itt alig van gyógyszer, kötszer, sebcérna, fertőtlenítő. Már az is kész csoda, hogy életben maradt.

Grimaldiban vegyes érzések kavargtak. Egyáltalán nem volt megelégedve a látvánnyal, de egyszerre tudatosult benne, hogy Afganisztánban van.

Afganisztánban, a világ egyik legelmaradottabb országában, távol az európai értelemben vett civilizációtól. Végigpergette magában a zuhanás képkockáit, újraélte a rémületet, amikor felfedezte a hibás ejtőernyőt. Lassan felfogta, csak isteni csodának köszönhető, hogy túlélte a zuhanást. Azt a szerencsét pedig, hogy ezen az elmaradott vidéken még orvost is tudtak szerezni hozzá, már nem is igazán volt képes felfogni. Tudta, hogy hálával tartozik ennek az embernek.

- Köszönöm, amit értem tett.

- Szívesen tettem. Ez a dolgom - mosolyodott el Aggul, és felállt. - Megpróbál felkelni?

- De hát törött a lábam.

- Már összeforrt. Jöjjön, segítek!

Összeforrt?, döbbsent meg Grimaldi. Ismét a tükörbe nézett, újra szemügyre vette homlokába lógó haját és növekvő szakállát.

- Mióta vagyok itt? - kiáltott fel, félelemmel várva a választ.

- Nagyjából tíz-tizenkét hete.

Grimaldi egy hosszú percig szólni sem tudott a meglepetéstől.
Tíz-tizenkét *hete*?...

Az lehetetlen!

Szeptember utolsó hetében indultak el Pesavarból... Hiszen akkor már december közepe van! Vagy talán már január.

– Hányadika van?

– Fogalmam sincs – vont vállat Hamid Aggul. – Tudja, itt nemigen van jelentősége annak, hogy éppen hányadika van. De ha nagyon fontos, persze kereshetek egy naptárt.

– Nagyjából sem tudja?

– Dehogynem. Úgy december 20-a körül járhatunk. Miért?

– Ennyi ideig feküdtem öntudatlanul?

– Igen. Már kezdtem lemondani magáról. A csontjai összeforrtak ugyan, de tartottam tőle, hogy a fejsebe miatt esetleg nem tér magához. Azután pár hete mégis ébredezni kezdett. Nyitogatta a szemét, egyre könnyebb volt táplálni, voltak kisebb mozdulatai. Kezdtém reménykedni, hogy felépül.

– És azóta ápoltak?

– Mi egyebet tehattünk volna? – tárta szét a kezét Aggul.

– Köszönöm.

– Szívesen tettük...

– De most mielőbb el kell mennem! – mondta Grimaldi.

– Hová?

– Kabulba... Nem, Pakisztánba! Pesavarban van a kislányom és a feleségem... Nem. A feleségem lezuhant. Ott volt a gépen... istenem!

– Mondom, hogy nem találtak roncsot.

– Keresték?

– Az igazat megvallva, nem – ingatta a fejét Aggul. – A

vásárból hazatérő karaván talált magára a hegyoldalban. Felpakolták az egyik lóra, és elhozták nekem. Egy szót sem száltak arról, hogy repülőgéproncsokat találtak volna.

Grimaldi megragadta az orvos kezét.

– Pontosan hol találtak meg azok az emberek?

– Nem tudom. Valahol fenn, a hegyek között. Két napon át cipelték magát, míg ideértek.

– Két napot! Az milyen távolság lehet?

– Ki tudja? – simított végig ismét a szakállán a *malik*. – Pár mérföld. Tíz-húsz. Talán harminc is. Ki tudhatja?

– De csak feltűnt volna valakinek, ha lezuhan egy repülő!

– Itt ugyan nem. Ami eltűnik a következő hegygerinc mögött, az eltűnik a világból is.

– Istenem! Melyik a legközelebbi nagyobb város?

– Attól függ, mit akar ott.

– Repülőgépet szerezni, hogy hazajussak.

– Akkor Kandahár.

– Kandahár? Hála az égnek! Éppen oda igyekeztünk! Milyen messze van?

– Nagyjából nyolcvan mérföld.

– Nyolcvan? Az nem tűnik soknak.

– Légvonalban. Itt a hegyek között inkább napokban mérjük a távolságot.

– És hány nap ide Kandahár?

– Úgy másfél-két hét.

– Uramisten! Akkor mielőbb indulnom kell. Haza kell jutnom.

– Az nem lesz egyszerű.

– Meggyógyultam. Még gyenge vagyok, de...

– Nem azért.

- Hanem?

- December van, barátom. A völgyet belepte a hó, a hágó járhatatlan.

- Mikor tudok elindulni?

- Ha elolvadt a hó.

- És az mikor lesz?

- Áprilisban.

Grimaldi kétségbeesetten visszahanyatlott a pokrócra.

Eleinte pokolian lassan vánszorgott az idő.

Már nem volt annyira beteg, hogy naphosszat aludjon, de ahhoz még nem volt elég egészséges, hogy az ágyból felkelve hasznossá tegye magát. Hosszú hetek teltek el a lábadozással és azzal, hogy újra megtanuljon járni. Hamid Aggul féltő gondoskodása és hozzáértése sok nehézségen átsegítette.

Az afgán orvos először a fekvőhelyen tornáztatta Grimaldi lábát és csípőjét, akinek sokszor a könnye is kicsordult a szigorú és fájdalmas gyakorlatok közben.

– Tudom, hogy fáj, de csak így erősödnek meg az izmaid. Ha csak fekszel, letapadnak, és soha nem fogsz tudni újra járni – magyarázta türelmesen a doktor. – Gyerünk, Carmine, még egy próbát!

Amikor már képes volt rá, hogy önállóan végezze a gyakorlatokat, órákon keresztül erősítette a combját és a vádliját, tekergette a lábfejét, ezerszer megfeszítette és ellazította az izmait. Egy idő után már felüléseket végzett, hogy has- és törzsizmai is visszanyerjék erejüket, s megtartsák az összeforrt medencét.

Egy napon Aggul a kezébe nyomta az egyik fából faragott rudat, ami az ágy mellett hevert, és megmutatta, hogyan vegye a nyakába, akár egy vízhordó a hámot, majd miként forgassa vele jobbra-balra a törzsét, hogy érezze az oldalában az inak nyúlását

és az izmok mozgását.

– Na? – kérdezte mosolyogva a *malik*. – Ettől majd az oldalsó has- és törzsizmaid is mozgásba jönnek. Erősen égni fog, és holnapra izomlázad lesz. Remekül átmozgatja a régóta nem használt területeket. Érzed, hogy ég a hús, melegszik a bőr?

– Igen – lihegte Grimaldi. – Ezt is az egyetemen tanultad?

– Nem. Ezt Lee Haney könyvében olvastam.

– Az meg ki?

– Amerikai testépítő.

Carmine megállt, és az orvosra bámult.

– Viccelsz? Én azt hittem, orvosi terápiát alkalmazol.

– Azt csinálom. Na, de hol van az előírva, hogy csak orvosi könyvekből fejlődhetünk? Amikor pár éve a kabuli kórházban dolgoztam, egy amerikai orvostól kaptam. Jóban voltunk, és amikor hazament, hirtelen nem volt nála más, amit nekem ajándékozhatott volna. Így aztán Lee Haney könyvét nyomta a kezembe. Ironikus, nem? Hogyan is lehetne testépítéssel foglalkozni ott, ahol sokszor enni sincs mit? A könyvet azért nyelvgyakorlásképpen elolvastam, és abban találtam ezt a gyakorlatot. Neked pedig most éppen jót tesz.

* * *

Január vége felé Aggul úgy ítélte meg, Grimaldi lábai már elég erősek ahhoz, hogy megtartsák a testét. Főként, hogy az olasz nagyon lefogyott. Jó tizenöt kilóval könnyebb volt, mint szeptember végén, amikor nekivágtak a nagy utazásnak Kandahár felé. eltűnt róla az a vékony hájréteg, ami a legtöbb európaiat jellemzi, bordái kiálltak, arccsontján feszült a bőr.

Combja és lábszára kétségbeejtően soványnak tűnt, de a felsőteste is lefogyott. Ami izom megmaradt a csontjain, az jól láthatóan kirajzolódott a vékony bőrön át. Ezt csak részben okozta a hosszas ágyban fekvés. Állapotában és fogyásában legalább ennyire közrejátszott az elégtelen táplálkozás is.

Rendszerint valami kásaféle ételt kapott, néha szárított almát, gránátalmát vagy datolyát. Máskor kecskesajtot, joghurtot, savanyított kecsketejet, és persze *nant*. Hús ritkán került terítékre, tél lévén nagyon vigyáztak a kecske- és birkaállományra. Csak hetente egyszer-kétszer szerepelt az étlapon szárított húsból főzött ragu vagy leves.

Grimaldi külseje a fogyás mellett egyebekben is drámai változásokon ment keresztül.

A haja már a nyakát verdeste, a mosás hiánya miatt fénylett a zsírtól. Lábadozásakor nem bajlódott a borotválkozással, hanem sűrű, fekete körszakállat növesztett, amelyet oldalt ugyan rövidebbre vágott, ám az állán hagyta szabadon nőni. A vágást az arcán jórészt eltakarta a szakáll, így kissé jobban érezte magát, bár úgy vélte, ha egyszer hazakerül Padovába, első útja egy plasztikai sebészhez fog vezetni.

Aggultól a hideg ellen kapott egy *chitráli* sapkát, és egyéb ruhái is az orvos zsákjából kerültek ki. Vastag vattanadrágot és zubbonyt hordott, amelyek belsején stencillel nyomott, kifakult cirill betűs feliratok hirdették, hogy a ruhadarabok valaha a Vörös Hadsereg tulajdonát képezték.

– Hol van már a dicső Vörös Hadsereg, nem igaz? – nevetett fel szárazon az orvos, amikor Grimaldi megkérdezte, hogyan jutott a ruhákhoz. – Végül is megvalósult Lenin álma, és a javak valóban újraelosztásra kerültek.

- Ezt hogy érted?

A *malik* tűnődve révedt maga elé.

- Amikor a szovjetek kivonultak, minden eladó volt. Szó szerint minden. Csajkák, zubbonyok, rohamsisakok, tankok, kitüntetések, terepjárók, a vécépapír, a falicsempe a kantinból, vodka, konzervek, Kalasnyikovok, egyszerűen minden. A rossz nyelvek szerint Heratban az egyik ottani rablóvezér még két harci helikoptert is megvásárolt a pilótáktól, azok meg a leltárban egyszerűen leírták a gépeket, hogy áldozatul estek a gerilláknak. Akkoriban én már itthon voltam, és kihasználtam a nyelvtudásomat. Beruháztam egy nagyobb tétel kincstári bakancsba és használhatóbb egyenruhába. Gyere, adok egy lábbelit is.

- Nem is tudok járni - nézett fel elkínzottan Grimaldi.

- Nem? Akkor miért nem tanulsz meg? - húzott elő egy pár kezdetleges mankót az orvos az ajtófüggöny mögül.

Az olasz a *malik*ra támaszkodva nehézkesen felállt, és hóna alá vette a mankókat.

- Gyerünk, barátom - biztatta Aggul. - Most elengedlek.

Grimaldi három hosszú másodpercig imbolygott a két mankón és az erősebbnek hitt lábán, majd a padlóra hanyatlott. A mankó nagyot koppant mellette.

- Nem megy!

- Próbáld újra!

- Nem megy...

- Ne siránkozz, mint egy asszony! Gyerünk!

A hóna alá nyúlt, és talpra rántotta Carminét, majd ismét a keze alá tolta a mankókat.

- Csináld! Eleget pihentél.

Grimaldi verejtékezve megindult. Két lépés után újra elzuhant, és csúnyán ráesett a térdére. Szemét elfutotta a könny.

– Gyenge vagyok még.

– Gyáva vagy, nem gyenge! Újra! – parancsolta Aggul.

Carmine négy nap múlva, február első napján mankó segítségével, hónapok óta tartó bentlakás után először botorkált ki a házból a havas utcára. Több mint tizenhét hete nem járt a szabadban. Most először kezdett hinni benne, hogy talán tényleg sikerülni fog, és hamarosan újra járhat majd. Bár minden lépésnél pengeként hasított lábszárának összeforrt csontjába a fájdalom, nem adta fel. Összeszorított foggal átbotorkált az úton, és lerogyott a szemközti ház előtt álló lyukas kerékabroncsra. Könnyes szemmel, de némán masszírozta a sípcsontját. Ujjával könnyedén kitapinthatta a formátlan dudort ott, ahol a zuhanás során kettétört a csont. Azután felemelte a fejét, és a kutató szemmel őt figyelő Aggulra nézett.

– Fáj, de fog ez menni – jelentette ki elszántan. – Most pedig állj félre. Visszamegyek.

* * *

A legkínzóbb fájdalom azonban nem testi eredetű volt. Naponta százszor eszébe jutott a civilizációból az isten háta mögé magával hurcolt kislánya. Minden este azért imádkozott, hogy egy napon visszatérhessen Pesavarba, hogy megkeresse Adrianát.

Valahol a lelke mélyén persze úgy gondolta, nemigen érhetne baj a gyermeket, hiszen indulás előtt a német iskola tanárainak gondjaira bízta a kislányt azzal, hogy legkésőbb három nap

múlva érte mennek.

Ennek több mint négy hónapja.

Grimaldi biztos volt benne, hogy a németek vigyáznak a gyermekekre, s talán haza is juttatták már. Valószínűnek látszott, hogy gyorsan felkutatták Adriana anyját, bár ez a lehetőség nem igazán villanyozta fel a férfit. Az asszony három éve szó nélkül elhagyta őket. Most azonban, ha Adriana őhöz került, még az is jobb annál, mint hogy árvaságra jusson Pakisztán egyik határ menti városában.

Ám leginkább azt remélte, hogy a német kolónia kapcsolatba lépett az olasz követséggel, és azon keresztül értesítették az apját a történetekről. Noha Lamberto Grimaldit nyilván porig sújtotta egyetlen fiának és menyének halálhíre, szemernyi kétség sem fért hozzá, hogy azonnal útra kelt, hogy hazavigye Adrianát. Carminének sok vitája és nézeteltérése volt az apjával. Ezek egy része magánjellegű, másik része szakmai természetű volt – lévén mindketten építészek –, afelől azonban nem voltak kételyei, hogy amint Lamberto tudomást szerzett a történetekről, a lehető leggyorsabban gondoskodott Adrianáról. Az öregnek amúgy is a szeme fénye volt a kislány, s Carmine még jól emlékezett az utazásuk előtti napokra, amikor az édesapja rekedtre üvöltötte magát az ötlet hallatán, hogy Adrianát magukkal szándékoznak vinni a bizonytalan helyzetű Pakisztánba.

Lamberto Grimaldi gyermekrablókról, emberölésekről, tolvajokról, váltságdíjat követelő gazemberekről, szervkereskedőkről mesélt nekik, és szinte könyörgött, hogy hagyják nála a kislányt. Most apja minden szava rettenetes valósággá vált a hóborította hágók fogságába szorult Carmine számára. Éjszakáit keserves látomásokkal, rémálmokkal tették

elviselhetetlenné. A tehetetlenség érzése volt a legrosszabb, és persze a bizonytalanságé. Ha tudná, hogy a kicsi már biztonságban, nagyapja padovai házában játszik, sokkal jobban viselte volna saját nyomorúságos fizikai állapotát is. De egyelőre reménye sem lehetett, hogy híreket kapjon. A legközelebbi nagyváros, Kandahár is százharminc kilométernyire, a hegyek mögött feküdt, s ez a fajta civilizáció még mindig csak a legrosszabbak közül való volt. Pesavar pedig akár a Holdon is lehetett volna, az sem lett volna kevésbé elérhető.

Józanabbik énje biztos volt benne, hogy a németek pár nap után jelentették az eltűnésüket. Ezután nyilván beindult a hivatali gépezet.

Az olasz konzulátus bizonyára kiderítette, hová utaztak, azután kapcsolatba léptek az afganisztáni olasz haderőkkel. Azok körbeérdeklődtek, és minden valószínűség szerint hamarosan már Ahmedet faggatták, vajon miért nem jelentette, hogy eltűnt egy AN-2-es három olasszal és egy afgánnal a fedélzetén. Ezzel egy időben némi tessék-lássék keresőakció is megindult, s talán még a gép roncsaira is rábukkantak. Ha nem, akkor is hamarosan eltűntté nyilvánították őket, ami nyilvánvalóan egyet jelentett azzal, hogy mindenki meg van győződve róla, hogy meghaltak. Mert hiszen mi más lehetett volna a sorsuk a Hindukus vad hegyei között? A diplomataék ezalatt felkutatták a kislány legközelebbi rokonát, és Lamberto Grimaldi hamarosan könnyes szemmel ölelhette át unokáját.

A higgadtabb pillanatokban Carmine biztos volt benne, hogy pontosan ez történt az elmúlt hónapokban, hiszen ennek *kellett* történnie. Ez az ügymenet. Ez a dolgok rendje. De ez az ésszerű gondolkodás nem mentette meg attól, hogy a következő éjszakán

ismét verítékben úszva riadjon fel, és elméje Adrianát a legszörnyűbb veszélyek között lássa. Egy apa sosem gondolkodik higgadtan, ha a gyermekéről van szó. Ilyenkor felélednek az ősi félelmek és ösztönök. Ha veszélyt érez, gyilkos indulat, bosszúvágy fűti az embert, s közben a félelem és a düh tartotta fogva.

Carmine ezért minden éjjel átélte a poklot.

A gyermekén kívül ráadásul a feleségéért is aggódott, ám valahol mélyen már bevallotta magának, nem hiszi, hogy valaha is viszontlátja szerelmét.

Chiara halott – mondta ki hangosan egy február közepi napon, és arcát a friss hóba temette, hogy lehűtse gyászának égő fájdalmát.

Tudta, hogy az asszony nem élhette túl.

Egy ideig még reménykedett, hogy talán egy szomszédos völgyben ugyanúgy ápolják, mint őt Aggul, ám e gondolat magában rejtette önnön cáfolatát is. Mi az esély rá itt, a hegyek között, hogy a minimum súlyosan sérült nőt egy hasonlóan jó orvos lássa el, mint a *malik*?

Mi az esély rá, hogy a hóban időben megtalálja egy arra járó karaván vagy néhány birkapásztor? És ha rábukkannak is, lehet, hogy kirabolják, vagy megölik a sebesültet?

Kijutott-e Chiara a repülőgépből a zuhanás előtt? Mert a gép lezuhant, efelől semmi kétség – emlékezett a kormos, fekete füstre, a robbanásra.

És ha kijutott is a gépből, nem biztos, hogy Ahmed rémes állapotban lévő ernyői közül egy megfelelő minőségű jutott neki.

– Egyenként sincs sok esély, ha ezeket a kérdéseket vizsgáljuk – mondta egy este őszintén a *malik*nak az olasz. – De ha

összességében nézzük őket, akkor azt kell mondanom, Chiara nem élhette túl.

Aggul megértette, hogy most jobb, ha nem szól semmit. Jó idő elteltével ismét Grimaldi törte meg a csendet.

- Hamid!

- Igen?

- Miért?

- Mit miért?

- Miért mentettél meg?

- Nem értelek, barátom.

- Idegen vagyok, hitetlen, és talán ellenség is.

- Miért volnál ellenség?

- Úgy látom, mindenki ellenség számotokra a hegyek között, míg be nem bizonyítja a barátságát.

- Gyorsan tanulsz, hitetlen – mosolygott Aggul, és arcán a tűz imbolgó fényében összeszaladtak a ráncok.

- Szóval, miért áldoztál rám annyi időt, fáradságot, gyógyszert, élelmet, amikor magatok sem vagytok ezeknek bővében? Miért?

- Nem tehettem mást. A tisztesség ezt kívánta.

Grimaldi csak ingatta a fejét. A felesége halála miatti fájdalommal eltelve meredt a pislákoló lángokba. Aggul megtömött egy pipát, és felé nyújtotta.

- Gyújts rá. Jót tesz.

- Mi ez?

- *Csandu*.

- Szóval ópium?

- Ti ópiumként ismeritek, igen. Na, gyújtsd meg!

Carmine meghökkent, majd vállat vont, és a szájába tette a

pipát, azután kése hegyére izzó parazsat piszkált. Ugyan mit veszíthet egy kis ópiummal?

* * *

Március vége felé járt az idő. A csúcsokat még mindig vastag hótakaró fedte, ám a völgy mélyén a földek már zöldbe borultak. Lassan a hegyekben is tétova olvadás indult meg, melynek ékes bizonyítékeként egy reggel öblös, hosszan gördülő moraj ébresztette a falut.

Grimaldi, aki már odahagyhatta otromba mankóit, és két vaskos botra támaszkodva járt, hamarosan Aggul családja mellett állt a ház lapos tetején, és próbálta felfedezni, mit bámulnak a rokonok a távolban. Maga Hamid is csakhamar megjelent, és megállt az olasz mellett.

- Hallod, barátom?
- Mi ez? Bombázás?
- Nem. Ez a hó hangja.
- Nem értelek.
- Nézd! - mutatott a gigászi hegyláncra az orvos.

A dőrej ismét felhangzott, ám ezúttal sokkal közelebbről, s még ezután is félelmetesen, dübörögve közeledett, akár a távoli vihar mennydörgése.

A legmagasabb orom oldalában parányi rés jelent meg, amely előbb óvakodva, majd nekibuzdulva, egyre sebesebben körberohant a csúcs alatt, mintha csak egy óriási lágy tojás kalapját kezdené meg leválasztani valami istenség. A rianás még ebből a távolságból is iszonyatot keltő erővel tágult, és a lejtő alsóbb részén hullámok, lépcsők jelentek meg a hóban.

Azután az egész hegyoldal egyetlen táblaként megindult, és növekvő sebességgel a hegy lába felé kezdett csúszni. A lesikló hómező felszínén újabb repedések ágaztak szét, apróbb darabokra tördelve a fenséges, száguldó fehérséget. Az aprózódás másodpercek alatt követhetetlenné vált, a kisebb jégtáblák porrá zúzódtak egymáson és az útjukba kerülő éles sziklákon. Carmine már nem egyként mozgó hegyoldalt, hanem őrjöngve a mélybe zúduló hóvihart látott, melynek mindent elsöprő tömege magával sodorta az ingatagabb sziklákat is. Ezek fekete sziluettje pillanatokra sötét pettyezte a lavinát, mielőtt ismét belevesztek a zuhanó forgatagba.

Az egész talán másfél-két percig tartott, és amikor vége lett, süket csend támadt.

Hamid Aggul éppúgy megbabonázva nézte a természet erejének ilyen pompás, nyers fitogtatását, mint Carmine, vagy éppen a *malik* legnagyobb, tizenhat éves leánya, Razi. Ő volt az, aki apja útmutatása alapján oly odaadóan ápolta heteken át a felhőkből alázuhant idegent. Carmine szeretettel nézett a kislányra. Számára csak egy kamasz lány volt, de annyi már ráragadt a törzsi szokásokból, hogy tudja, nem illendő túl soká legeltetnie rajta a szemét. Még akkor sem, ha végtelen hálát érzett a lány iránt. Razi már eladósorban volt, és apja egy ideje megfelelő férjet keresett számára. Nem lett volna okos viselkedés túl soká elmerülni szépségében.

A lány tágra nyílt fekete szemmel meredt a lassan elülő hófelhőre, a szája is tátva maradt.

– Mi az, Razi? – bökte oldalba mellette álló tizenhét éves bátyja, Mahmud. – Még sosem láttál lavinát, igaz?

– Ugyan, hogy is láthatott volna? – kontrázott azonnal Faril,

Mahmud ikertestvére. – Nem lát ő semmit, úgy elhomályosítja a szemét a szerelem.

A lapos tetőn sorjázó hat-hét kisebb fiúcska és lányka élénk kacajjal jutalmazta bátyjaik tréfáját. Hamid is csak egy rosszalló pillantást vetett Mahmud felé, ám szája sarkában nem jelent meg az a kemény ránc, mely a valódi helytelenítést jelentette volna.

– Hát persze – kapott vérszemet Mahmud. – A szeme előtt nem is lebeg más.

– Bizony, bizony – helyeselt Faril, mire Razi mérgesen toppantott. – Hogy is hívják?

– Lássuk csak! – simított végig pelyhes állán Mahmud. – Talán Ali?

– Nem, semmiképp! – csóválta a fejét testvérbátyja.

– Akkor talán Kazim?

– Nem, nem.

– Nohát, nem jut eszembe a neve.

– Hát gondolkodjunk!

– Megvan! Hasszan! – derült fel a fivérek ábrázata.

A kisebbek gurultak a kacagástól, miközben Razi mélyen elpirulva a létra felé vette az irányt, és dühösen lerohant a tetőről.

Faril és Mahmud, a két tréfamester harsogó hahotára fakadt, és egymás hátát verdesték a szerintük remekül sikerült ugratás nyomán.

– Igen, igen, Hasszan lesz az! – nevettek.

– Most már elég! – szólt szigorú erőltetve magára Hamid Aggul. – Eredjetek a dolgozókra. Faril, ügyelj a kecskékre! Te pedig, Mahmud, ellenőrizd a bőroket, hogy áll a kikészítésük.

A fiúk mosolyogva bólintottak, és megindultak lefelé. A

kisebb gyerekek csivitelve követték őket, és Carmine figyelmét nem kerülte el az a szeretetteljes ábrázat és féltő tekintet, mellyel az orvos kísérte az ingatag lajtorján lefelé szánkázó csemetéit. Ez eszébe juttatta Adrianát, és elszorult a torka.

- Szerencsés ember vagy te, Hamid Aggul – jegyezte meg.

- Valóban – bólintott a *malik*, és nem kérdezte, miért mondta ezt a másik.

Apaként pontosan tudta, mire gondolt Grimaldi. Mert ismerte a mérnök történetét, aki megosztotta vele az Adrianával kapcsolatos legbelsőbb félelmeit is.

A tél derekán hosszú estéket beszélgettek végig, hogy minél teljesebb képet kapjanak egymásról. Aggult érdekelte ez a csúnyán összetört, kalandornak egyáltalán nem mondható, kissé bizonytalan férfi, aki alkalmatlansága tudatában merészkedett erre a vidékre, hogy jelenlétével feleségét a talmi biztonság hitével bátorítsa.

Grimaldi szintén órákon át faggatta Hamidot az életükről, szokásaikról, s hogy elüssék az időt, még a pastu nyelv alapjaiba is bevezettette magát. Január elejétől már volt elég szellemi ereje a tanuláshoz, és órákat töltött azzal, hogy mialatt erősítő gyakorlatokat végzett az ágyon fekvve vagy a szélén ülve, szavakat és példamondatokat magolt. Mivel egyéb dolga sem volt, napi negyven-ötven szót volt képes magába szívni, és bár később, amikor a mankóval már járni is tudott, ez az ütem lassult, márciusra így is tekintélyesre gyarapodott a szókincse.

Mint arra Hamid rámutatott, természetesen szó sem volt arról, hogy Carmine megtanulta volna a pastut, de ahhoz eleget tudott már, hogy a mindennapokban megértesse magát. Jobbára a főneveket tanulta meg, így ismerte az őt körülvevő összes – s

később már a faluban fellelhető szinte valamennyi – használati tárgy nevét. Megtanulta az alapvető igéket, határozószókat és persze a számneveket. A nyelvtan ismerete nélkül inkább csak egymás után rakta a szavakat, mégis kiválóan megértette magát a falubeliekkel, akik értékelték az idegen erőfeszítéseit. Lassanként az egész falu a tanítójává vált. Főként mióta már kimerészkedett az utcára, s így csaknem minden helybéli számára elérhetővé vált a társasága.

Grimaldi kíváncsian figyelte a történéseket, a falu mindennapi életét.

Megállt a kovács nyitott műhelyénél, és hosszan szemlélte, miként kalapálja a mester a vörösen izzó vasat. Később együtt nevettek, amikor a próbaképpen felemelt, de még túl meleg, frissen elkészült pántot fájdalmasan felhorkanva a földre dobta, ahol az sziszegve beleolvadt az arasznyi hóba.

Meglátogatta a cserzőt, aki bűzös műhelyét a falutól kissé távolabb építette fel. Ez volt Carmine első hosszabb kirándulása, és az utolsó, melyre mankóval indult. Legközelebb már a Hamid készítette botokkal járva sántikált el a vargához, hogy folytathassák félbehagyott beszélgetésüket az átható szagú birka- és kecskebőrök árnyékában.

Szintén a faluban sétálva akadt rá a raktárakra.

A fal mellett a mennyezetig tornyozva álltak a kölessel, lencsével, rozssal teli zsákok, a kötelek, a szegekkel és pántokkal teli vedrek. Aggud elmagyarázta, hogy a falu a téli készletek beszerzésére karavánt szervezett Kandahárba, s a megvásárolt árut itt helyezték el. A gabona mellett egy sarokban különös látvány fogadta Grimaldit. Művégtagokkal teli kosarak vászondarabbal lefedve. Némelyiken cirill, másokon latin betűs

feliratokat tudott kisilabizálni, de volt, amelyeken csak számok álltak. Egyik-másikat baljós barnásvörös foltok tarkították, és nem kellett külön rákérdeznie, tudta, vért lát.

- A háború hozza ezt - állt meg mögötte egy öreg helybeli. - Sok fiunk tért haza így, máskor pedig oroszok kerültek ide. Egyszer egy egész teherautónyi sebesült keveredett a faluba.

- De miért őrzik meg ezeket?

- Nem szabad kidobni semmit, fiam. Lesz még itt háború...

Carminének nem akaródzott megkérdezni, hogy mi lett az orosz sebesültekkel, de nem kerülte el a figyelmét, hogy a múltak és -karok tengerében általában a cirill feliratosokon látszanak azok a bizonyos foltok.

Pár héttel később gyanúja beigazolódni látszott, amikor a falut egy alig észrevehető ösvényen megközelítve felfedezte a fülkét. Az egyik szélső ház hátsó udvarában állt, s úgy fordították, hogy ne szúrjon szemet a véletlenül arra tévedőnek. Tetejét hullámllemezrel fedték le, oldalához deszkákat támasztottak, ám pár méterről már fel lehetett ismerni a teherautó vezetőfülkéjét. Grimaldi közelebbről szemügyre vette, és látta, hogy a kocsi az alvázán áll, kerekeit leszerelték, platóját levágták, motorterét kibebezték, és egybenyitották a kabinnal, mely most baromfiólként szolgált. Amikor kíváncsian belenézett, látta, hogy a csirkék ürüléke fehérre színezte a műszerfalat, a kormányt, az üléseket meg a padlót is. A tyúkok éjszakai szállása a motorházban. A teherautó ugyan rozsdától barnállott, de itt-ott előtűnt a jellegzetes, zöld, szovjet katonai álcafestés. Még rajta volt a rendszám is, mely szintén megerősítette Carminét abbéli hitében, hogy a nagy erejű Kraz jó húsz évvel korábban valahol a Volga vagy a Dnyeper partján készült.

Amikor szóba hozta felfedezését a *malik*nak, az meg sem kísérelte tagadni vagy szépíteni a történeteket.

- Háború volt - vont vállat az orvos. - Akkoriban jöttem haza Moszkvából. A szovjetek egy héttel korábban lebombázták a falut. Senki sem tudja, miért, hiszen sosem voltak itt ellenállók, nem voltak fegyvereink, nem voltak olyan utak, amiket biztosítani kellett volna. Nem volt itt semmi. Még csak egy nyavalyás gerilla sem járt azelőtt a faluban. De aznap mégis megjelent az a három repülőgép. Csak tettek egy kört, és ledobták a bombáikat. A kilencből hét felrobbant. Tizenkilenc falubeli halt meg, s egyetlen férfi sem volt közöttük... Azok éppen vadászni mentek a hegyekbe. Tizenkilenc halott, barátom. Asszonyok, gyerekek. Fel tudod fogni ezt a fájdalmat egy ilyen kis közösségben?

Aggul szünetet tartott.

- A sebesülteket szállító teherautó pár nap múlva érkezett. A kocsin volt ez a halom művégtag is. Ki tudja, hová szánták őket? Mindenesetre a teherautó befordult a faluba, és éppen abba a bombatölcsérbe szaladt bele, amit a saját gépeik csináltak - Hamid a távolba nézett, és lehunyta a szemét. - Eltévedtek, azt állították. Kandahár felől jöttek, át a hágón... sosem mentek el innen.

Kinyitotta a szemét, és szomorúan Grimaldira nézett.

- Nem vagyunk rá büszkék, barátom... De nem kellett volna idejönniük. A történelem tele van azoknak a seregeknek a nevével, amelyek nyom nélkül eltűntek itt, a hegyláncok között.

Carmine azóta is megborzongott, valahányszor útja a dicstelen teherautó mellett vezetett el.

- Mutasd a lábad! - mondta Hamid Aggul, és Grimaldi

összerezzen.

A hang visszarántotta a jelenbe.

A tetőn állt, és a hegyről alázúduló lavina után kavargó hófelhők gomolygását nézte. A gyerekek már lemásztak a létrán, ketten maradtak odafenn az orvossal.

– Na, mi lesz már?

Carmine végre leült a földre, és felgöngyölte nadrágja szárát. A térd alatt eltört lábszárak összeforrtak, de a bal lábán csúnya forradás éktelenkedett. Fehér hasadékanak két szélét vörös hidacskák kötötték össze, ahol Aggul varrása nyomán a durva cérna megnyomta a bőrt. Az orvos megtapogatta a sebek környékét, és az olasz ezúttal nem szisszent fel.

– Fáj?

– Nem. Inkább csak kellemetlen az érintés.

– Ez azért van, mert félsz az érintéstől. Nem csoda, nyílt törés volt, rettenetes fájdalmakat álltál ki, míg rendbe tettem, összevarrtam a sebet meg sínbe raktam a másik lábadat.

– Az sem fáj.

– Helyes. A medencéd?

– Rendben van. Már hetek óta nem vizelek véreset. És a bordáim sem fájnak, csak ha kissé melegebb idő jön.

– Halálodig megérzed majd az időváltozást.

– Sejtettem.

– Mutasd a tarkódat!

Aggul alaposan megsejlelte a hajas fejbőrön látszó vágást.

– Ez is rendben van már. A lábad volt a legrosszabb.

– Valóban?

– Sokáig tartottam tőle, hogy le kell vágnom.

– Köszönöm, hogy nem tetted.

- Ha kell, megtettem volna. De meggyógyult. Hat hónap elegendő volt, hogy összeforrjon. Azt hiszem, most már elhagyhatod a botokat.

Grimaldi kissé meghökkent, de annyira azért nem, hogy ne éljen azonnal a frissiben kapott engedéllyel. Felállt, és körbesétált a tetőn. Eleinte bizonytalanul, lábát húzva imbolygott, ám percről percre magabiztosabban mozgott. Majd kimerülten visszaült a derűsen szemlélődő Aggul mellé.

- Elfáradtál?

- Gyenge vagyok még.

- Hogy érzed, megy?

- Igen. A derekamban érzek feszülést, és a bal térdem merev. Azt hiszem, egy bot még elkél egy darabig.

- Okos döntés - értett egyet az orvos.

Grimaldi megdörgölte szakállas arcát, mire Hamid elmosolyodott.

- Úgy nézel ki, mint mi.

- Igen - mosolyodott el Carmine is. - Egy cseppet sem lógok ki ízületek, ezt már Faril is említette. Eleve kissé barna voltam, s most ez a haj, a szakáll, a ruha! Tiszteletbeli afgánnak fogadtok?

- Pastunak.

- Igaz... Hamid?

- Igen?

- Ki az a Hasszan?

- A lányom, Razi jövődöbelije. A jövő hónap elején megtartjuk az esküvőt.

- Gratulálok! - vigyorgott Carmine. - Nem is hallottam.

- Ma akartam elmondani. A fivérei ezért ugratták Razit.

- Tehát a jövő hónap elején.

– Úgy van.

– Március vége felé járunk?

– Igen. A lavina is a tavaszt jelzi. Idén eléggé későn kezdődik, de napok kérdése, és megindul az olvadás a hegyekben.

– Ezt örömmel hallom.

Némi csend támadt, mielőtt Aggul megkérdezte azt, amire amúgy is tudta a választ.

– Menned kell, igaz?

– Vár a lányom.

– Hogyan akarsz hazajutni?

– Először elmegyek Kandahárba.

– Minek?

– Hogy onnan hazajussak. Van ott nyugati katonaság?

– Úgy tudom, van valami parancsnokság, talán amerikai, meg egy nagy raktárbázis. És van egy OMAR-központ is.

– Az mi?

– Egy szervezet, ők végzik az országban az aknamentesítés nagy részét.

– Akkor azonnal indulok, amint tehetem.

– Megölnek – csóválta a fejét a *malik*. – Nem vágatsz neki csak úgy a hegyeknek.

Carmine tudta, hogy házigazdájának igaza van.

– Mit tanácsolsz?

– Tulajdonképpen mit akartatok Kandahárban? – engedte el a füle mellett a kérdést Aggul.

Grimaldi zavartan megvakarta a füle tövét, de a *malik* nem hagyta elszállni a kérdést.

– Szóval?

– Műkincsekért jöttünk.

– Miféle műkincsekért?

– Chiara, a feleségem művészettörténész. Illetve...

– Csempész? – érzett rá az igazságra Aggul.

– Nem! – tiltakozott hevesen az olasz, de hirtelen megenyhült.

Nem akart hazudni annak, akinek a megmenekülését köszönhette. – Nos... végül is igen. Bár ő tiltakozik ellene, ha csempészettel vádolom, de...

– Micsoda szabadságot adtok ti az asszonyaitoknak! – csóválta a fejét Hamid. – Azután itt az eredménye.

– Talán igazad van – adta meg magát a béke kedvéért Grimaldi.

– De mi van olyan értékes Kandahárban, amiért érdemes kockáztatni az életeteket?

– Chiara szerint az elmúlt évtizedben a kabuli harcok során többször is gazdát cserélt a Nemzeti Múzeum. A gyűjtemény kincseinek legalább a kilencven százaléka eltűnt.

– Kincsek? Miféle kincsek?

– Buddhista szobrocskák, évezredes aranytárgyak, nyergek, szőnyegek, maszkok, hellenisztikus görög szobrok, elefántcsont faragványok, edények. Minden, ami Nagy Sándor hódítása során és azután idekerült.

– És ezt akarta megszerezni az az asszony?

– Azt mondta, egy része itt van, és meg tudja vásárolni egy közvetítőn keresztül.

– A kabuli múzeumnak akarta visszaszolgáltatni?

Grimaldi a fejét csóválta.

– Dehogysis. Egy olasz megrendelőnek szeretne volna eljuttatni Kazahsztánon keresztül

– Tehát mégiscsak csempész.

- Igen. De eredetileg ott tartottunk, hogyan juthatok el Kandahárba.

Hamid láthatóan nem azért tette fel az imént a hazajutásra vonatkozó kérdést, mert nem volt rá válasza.

- Nem fogsz neki örülni.

- Mondd csak!

- A karavánnal kell menned, semmiképpen sem egyedül. Csak így van esélyed.

- Igazad lehet - mondta higgadtan Carmine. - Mikor indultok?

- A tavaszi olvadás után indulunk minden évben, hogy feltöltsük a készleteket.

- Mikor?

- Május elején.

- Az nekem késő.

- Ha egyedül vagy egy-két vezetővel vágsz neki, sosem jutsz el Kandahárig sem, nemhogy Pesavarba. A lányoknak élő apára van szüksége. Egy halott már nem használ senkinek, barátom. Ha fél év alatt nem lett baja, nem lesz a következő hat-nyolc hét alatt sem. Ha viszont korábban baj érte, mostanra már amúgy sem tehetnél semmit.

A mérnök érezte a *malik* szavaiban a kegyetlen igazságot. Nem tudott rá haragudni kíméletlen őszintesége miatt.

- Reggel embereket láttam elindulni a hegyek felé.

- Ostoba ifjak! - horkant fel Aggul.

- Hová készültek?

- A szomszéd völgybe. Nem hallgattak ránk, hogy korai még, ne vágjanak neki a hágónak...

- *Apám!*

A kétségbeesett sikoly az utca felől hallatszott.

Aggul felpattant, és lesiklott a létrán. Grimaldi a hang csengéséből biztos volt benne, hogy valami szörnyűség történt. Még a botokról is megfélemedezett, és ha kissé sután is, de habozás nélkül Hamid után sietett.

Az orvost már a ház előtt találta, aki a zokogó Razi vállát rázogatta. A fal mellett Faril és Mahmud meg néhány, más családból való fiatalember készülődött kapkodva. Jókora botokat szedtek elő, és hótalpakat kötöztek egymás hátára.

– Mi történt? – ragadta meg Faril vállát Carmine.

– A lavina!

– Mi van vele?

– Betemetett öt embert.

– Uramisten!

– És ott van Hasszan is! – sikoltott fel Razi.

* * *

A falu félelmetesen gyorsan ürült ki.

Valamennyi épkézláb férfi botokat ragadott, és ahogy csak a lovak lába engedte, vágattak felfelé a szurdokon, hogy mielőbb a lavina által legyalult területre érjenek. Az asszonyok a kezüket tördelve az utcán jajongtak, vagy a házak előtt sopánkodva osztották meg egymással legrosszabb balsejtelmeiket.

Mire Grimaldi magához tért a sokkból, már csak néhány kisgyermek lézengett körötte, és persze az otthon hagyott nők, akiknek úgysem vette volna hasznát a mentőcsapat.

Nehézkesen kibotorkált az utca közepére, és a távolban még látta, amint a lovascsapat beszágul az omlás felé vezető

kanyonba. Grimaldi nem hitte, hogy időben odaérnek. A háztetőről nézve úgy becsülte, a hegyről leszakadó hótömeg a falutól öt-hat kilométernyire borított vastag takarót a sziklás fennsíkra. Még lovakkal is csaknem egy órába telik, mire a férfiak a helyszínre érnek.

Kétségbeesetten körbenézett, hogy miként tudna segíteni. Észrevette Aggul utolsó lovát, amely a ház mögött kedvetlenül harapdálta a sárgásbarna, őszről megmaradt fűcsomókat, melyek között már volt néhány friss hajtás is.

– Razi! – kiáltott fel.

– Igen? – termett ott a lány, és könnyeit maszatolva várta, mit akar a család vendége.

– Csomagolj ételt, és nyergeld fel azt a lovat!

Razi szeme hatalmasra tágult, és tiltakozásra nyitotta a száját, ám Grimaldi, életében először, kihasználta a pastu nők neveltetését, és nyersen ráförmedt a lányra:

– Mi lesz már? Talán vitatkoznom kell egy *nővel*?

Razi becsukta a száját – a szokások kemény páncélján egy pillanat alatt beforrt a hajszáltrepedés. Hogy jön ő ahhoz, hogy akár csak gondolatban is kétségbe vonja egy férfi parancsát? Bólintott, és visszaszaladt a házba.

Az olasz látta, hogy két kisebb gyermek szinte rögtön kisiet az udvarra a lóhoz, kantárjánál fogva a hátsó épülethez vezetik, és a hátára vetnek egyet a felhalmozott kezdetleges bőrnyergekből. Razi ezalatt ide-oda rohangált a konyhában, és minden ételt, amit csak talált, egy vászonzsákba dobált, majd hozzálátott, hogy megtöltsön egy kecskebőr tömlőt is.

Grimaldi felkapta vastag kabátját, és szorosan a fejébe nyomta a sapkáját. Szemügyre vette a két botját, és a stabilabbat magánál

tartotta, a másikat a fal mellett hagyta. Alig negyedórája, amikor a tetőn megtette azokat a bizonytalan lépéseket, ráébredt, hogy sokkal jobb állapotban van a lába és a csípője, mint remélni merte. Újrafűzte és szorosra hurkolta a bakancsát, és leakasztott egy párat azokból a hótalpakkból is, amelyeket a helybéliek használtak. A ház mögött körülnézve rábukkant egy jó két méter hosszú, alig három centiméter átmérőjű rézcsőre, ami a fal mellett árválkodott, és telente a tetőn olvadó hólé elvezetésére szolgált. Kirántotta a helyéből, és ily módon felszerelve visszasántikált a ház elé.

A két fiú már felnyergett, és Razi is felrakta a nyereg elé a teli vizeztömlőt meg az elemőzsiás zsákot. Az állat vaskos lábú, barna jószág volt, és azokhoz képest, melyekkel Carmine a Padova melletti lovas tanyán lovagolni járt, szokatlanul alacsony. A nyereg alá két takarót hajtogattak a gyerekek, a kengyelt kenderkötélből font hurok helyettesítette. Grimaldi rádöbbsent, hogy hiába emeli a kengyelig a lábát, még nincs a combjában elég erő, hogy a testsúlyát megtartva fel tudjon ülni az állatra. Átvette a kantárt a kisfiútól, és a lovat az udvar mellett épülő kőfalhoz vezette. A félkész kerítés szikladarabjait lépcső gyanánt használva átlépett a ló háta felett, majd a nyeregre nehezedett. Razi és a gyerekek némán figyelték a műveletet. Amikor Grimaldi elhelyezkedett, a lányra nézett.

- A botomat!

Megkapta a botot, akárcsak a szintén odaparancsolt vékony rézcsövet, amit aztán hosszában átdugott a nyereg két fülén. Megrántotta a kantárt, majd az immár újult erővel zokogó Razinak búcsút intve a hegyek felé vette az irányt.

Az út európai mércével mérve nem is létezett. Elképesztően

nehéz terepen vezetett, valahogy mégsem tűnt olyan rossznak, mint amire számított. De amint maga mögött hagyta a falu biztonságot adó házait, már nem is tűnt olyan jó ötletnek, hogy Aggul és fiai segítségére siessen a lavinaomlás színhelyén. Éppen ezért lepte meg, hogy a teste jól bírta az utat, nem fájt semmije. Néhány ín húzódott ugyan, és időnként feszültek a sebei, de ez volt minden. Így aztán, mivel saját fizikai állapotában kellemesen csalódott, Grimaldit kevésbé kötötte le a táj és az út nehézségei. Egyszerűen hagyta, hogy a ló tegye a dolgát, és kövesse a többiek nyomát.

Szerencsére nem volt nehéz megtalálni, merre vágattak a falubeliek.

Ahogy mind feljebb haladt a meredeken emelkedő szurdokban, egyre több és vastagabb hófolttal találkozott, melyeken remekül látszottak a paták nyomai. A hágóknál és a mélyebben fekvő, szélvédett faluból már néhány hete eltűnt a hó, a nyomában sár maradt. Ám itt, a hegyekben még javában tartotta magát a tél. A ló csüdig merült volna a hóba, ha a mentőcsapat alig egy órája nem tapos hókásás ösvényt előttük.

Grimaldi több mint két órával az indulása után pillantotta meg az embereket. Jól kirajzolódott fekete alakjuk, amint egymástól kartávolságnyira, vonalban haladtak, és lépésenként mélyen a hóba döfték hosszú botjaikat. Fél kilométerre voltak tőle, és kétségbeejtően kevésnek tűnt a számuk a több futballpályányi területen taroló lavina méretéhez képest. A magasban a hópalástjától megfosztott csúcs élesen rajzolódott ki a valószínűtlenül kék ég háttérében. Carmine úgy érezte, rátelepszik és a földbe nyomja a hatalmas hegyorom.

Ott, ahol a lavina megindult, fenséges jéggallér övezte a

hegytetőt, amely azzal fenyegetett, hogy saját roppant súlyának engedve bármikor újabb omlást zúdíthat a mentőcsapat nyakába.

Grimaldi elszakította tekintetét a nyomasztó látványtól, és lovát gyorsabb kocogásra ösztökölte. A háta láthatóan veszélyt érzett, izgatottan prüsskölt, és orrlyukai kitágultak, ahogy beleszimatolt a levegőbe. A férfi nem vitte rá az állatot a süppedő hóra, hanem azt megkerülve igyekezett a sziklafal mellett körbemenni. A lovat a lehető legközelebb állította meg a mentőcsapathoz, majd lekászálódott a nyeregből, és a bakancsára kötözte a szíjakkal ellátott hótalpat. Kihúzta a rézcsövet a nyereg alól, botját pedig, mivel a mély hóban úgysem vehette volna hasznát, a hátára vetette, és egy madzaggal magához kötözte.

Alig két perc múlva ott állt a sor szélén izzadó Hamid Aggul mellett, és szó nélkül dolgozni kezdett: a csövet mélyen a hóba szúrta, majd kihúzta, fél lépést tett előre, és megismételte a mozdulatot.

– Nem vártunk, barátom – lihegte felpillantva a *malik*, de közben nem hagyta abba a munkát.

– Nem tudtam otthon ülni.

– Azt hittem, rosszabbul vagy.

– Én is azt hittem. De ezek szerint mégsem.

– Ki nyergelt fel neked?

– A fiaid. Van valami eredmény?

– Semmi.

– Akkor csináljuk.

A következő félórán szótlanul tették a dolgukat egymás mellett. Talán százméternyit haladtak, amikor az orvos megállt egy pillanatra.

– Mit hoztál a lovon?

- Élelmet és vizet. Sietve távoztatok, gondoltam, jól jön majd.
- Jól gondoltad.

Grimaldi kihúzta a csövet, és végignézett a sorban dolgozó többi fiatalember keresőrúdján. A nála lévő rézcsőnél nemigen volt hosszabb közöttük.

- Hamid!

- Igen?

- Rövidek ezek a szerszámok. A hórétég jóval mélyebb, mint a rúdjaink hossza.

- Tudom – dörmögte az afgán.

- Szereznünk kellene valami hosszabbat.

- Felesleges, barátom. Ha ezekkel nem érjük el őket, akkor már úgyis mindegy. Túl mélyen vannak, és vagy a hó súlya nyomta agyon őket, vagy megfulladtak.

A hegyi ember kérlelhetetlen logikája ellen nem volt érv. Carmine felsóhajtott, és ismét beledöfte rúdját a hóba. A szokatlan erőfeszítés rendkívül kimerítette, patakokban csorgott a hátán a verejték, és tisztában volt vele, hogy már nem bírja sokáig. A dereka sajogni kezdett, és bal lábszárán, a heg körül égő érzés kezdett terjedni.

Jó másfél órával a megérkezése után kiáltás harsant kissé feljebb a sorban.

- Ide!

Mindenki rohanni kezdett a kiáltozó felé. Mire Grimaldi, jócskán lemaradva, odaért, már négyen-öten térdeltek a hóban, és pusztá kézzel ástak. Pár perc múlva előkerült egy láb, majd kihúzták az eltemetett férfit. Pelyhedző állú kamasz fiú volt.

- Ali! – szólította nevén a fiatalembert Faril.

Grimaldi az arc láttán felismerte a fiút. A kovács fia volt, és

nemegyszer tréfálkoztak az üllő mellett, miközben az olasz a fújtatót kezelte, amikor már megvolt hozzá az ereje. Aggult a test mellé térdelt, feltépte a mellén a ruhát, hogy meghallgassa a szívverését.

- Él! - hörögte az orvos, és munkához látott. Dörzsölni kezdte a fiú mellkasát, a végtagjait, majd erre utasította két fiát is.

Hamid ráförmedt a többiekre.

- Mire vártok!? Itt ássatok! Ha ő itt van, itt kell lennie a többieknek is. Gyorsan!

Ali megtalálásának helyétől kiindulva, körkörösén haladva láttak a kereséshez, és mind tágabbra vették a kutatás területét. A következő félórában még két férfi került elő, de nekik nem volt olyan szerencsájuk, mint az időközben eszméletére tért és immár takarókba bugyolálva üldögélő Alinak. Egyikük fejét véres péppé zúzta egy szikla, a másiknak a gerince tört ketté egy szirten. Törzse egészen lehetetlen szögben állt, karja szinte a bokáját érte - hátrafelé. Az élettelen testeket letakarták, majd újult erővel estek neki a keresésnek.

Dél is elmúlt.

A mérnöknek minden porcikája fájt. Térde hasogatott, a dereka és a medencéje minden mozdulatra elkínzottan tiltakozott. Mégis újra és újra ledöfte, majd kihúzta a rudat. Amikor a következő döfése nyomán egy kézfej bukkant elő a hóból, egy hosszú pillanatig azt hitte, látomás, s csak kimerült teste tiltakozik a további megerőltetés ellen. Azután gépiesen térdre vetette magát, és ásni kezdett, miközben rekedten felüvöltött.

- Ide!

Faril és Mahmud érkezett elsőként, és félrelökték a mérnököt.

Az erős ifjak háromszor olyan gyorsan ástak, mint Carmine. Az olasz a hátán hevert a hóban, és kimerülten lihegett. Nem volt ereje felállni és folytatni. Még nem. Miközben az ásó fiúk nyögéseit és szuszogását hallgatta, önkéntelenül is egy bárányfelhőt követett a tekintetével, amely a halált hozó csúcs felé sodródott a hideg tavaszi szélben.

- Hasszan az!

- Apám! Hasszan van itt!

Hamid Aggul rohanvást érkezett, és térdén csúszva állt meg a test mellett. Grimaldi erőlködve az oldalára fordult, és felkönyökölt.

Azonnal látta, hogy nincs segítség.

A fiú teste épnek tűnt, ám nyakán éles vágás húzódott végig, és a hó, melyből kiásták, mélyvörös jégkásaként halmozódott melléte.

Aggul csüggedten térdelt a fiú mellett, aki kis híján a veje lett. Elkínzott pillantása találkozott Grimaldiéval.

- Sajnálom - mondta egyszerűen az olasz.

- Kivérzett. Itt nincs segítség... Köszönöm, hogy megtaláltad.

- Ezt ne köszönd, barátom.

Némi csend után Carmine megkérdezte:

- Nem szenvedett, igaz?

- Nem hiszem. Tiszta vágás. A szikla éle átmetszette a torkát.

Talán egy perc sem kellett, hogy elvérezzen.

Késő délutánig folytatták a keresést az ötödik fiú után, aki végül lábtöréssel, ámde kihűlve került elő. Betakarták, majd egy lóval azonnal a falu felé indították, hogy ott felmelegítsék. Az öt meggondolatlan ifjúból három az életével fizetett a hegyek szeszélyének.

– Hová tartottak? – kérdezte Carmine.

– A szomszéd völgybe.

– Minek?

– Vásárolni. Hiába mondtam nekik, hogy korai még, veszélyes ilyenkor a hegyek között. Nem hallgattak rám.

A mentőcsapat tagjai komor arccal a lovakra kötözték a holttesteket, majd összepakoltak, és elindultak szomorú terhükkel vissza a faluba.

Grimaldi a szurdok torkából még egy pillantást vetett hátra, a feltúrt hómezőre. A vértől vöröslő, mostanra újra keményre fagyott hókupac iszonytató piramisként jelezte a hóban a helyet, ahonnan Hasszan teteme előkerült.

* * *

A szakadék felénél találkoztak velük, ahol a vízmosás kiszélesedő örvénye kisebb katlant vájt a fekete sziklákba. A kiöblösödésbe két oldalág is torkollott, melyek oly keskenyek voltak, hogy három ló már nem fért volna el bennük egymás mellett. Nyolc-tíz sovány, mégis erős férfit vettek észre, ahogy az oldalág bejáratában, tábortűzük mellett heverésztek, mialatt egy társuk kissé arrébb őrködött. Az őrszem nyilvánvalóan nem figyelt, mivel meglepett kiáltása csak akkor riadóztatta társait, amikor a mentőcsapat élén haladó, lovát kantárszáron vezető Faril már látótávolságon belül volt tőlük.

A *malik*, aki a harmadik állatot vezette, amelynek hátára Hasszan holttestét kötözték, megtorpant, és utasításokat vakkantott, olyan gyorsan pergő nyelvvel, hogy a megértésük meghaladta Grimaldi hézagos nyelvtudását. Az olasz

mindenesetre gyorsan felmérte, hogy baj van, mivel – miután a pillanatnyi megtorpanás után a menet úgy folytatta szomorú útját, mintha mi sem történt volna – minden férfi meglazította az övébe tűzött tört, és a pisztolyokra is lopva vetettek egy pillantást. Faril széles hátának takarásában a mögötte baktató Mahmud leengedte a válláról a Kalasnyikovot, és csendesen csőre töltött, majd sorozatra állította a fegyvert, amit már nem akasztott vissza a hátára, hanem lazán a jobbjaiban tartott. Grimaldi, aki negyedikként, Aggul mögött haladt és lova hátán ült, hogy kímélje meggyötört lábát, óvatosan hátranézett. Láta, hogy a csapat többi tagja is megteszi ezeket a biztonsági intézkedéseket.

A halotti menetre emlékeztető oszlop csendben folytatta útját a tábortűz felé, s nem hallatszott más, csak a lovak patáinak kopogása.

Rövidesen odaértek a társasághoz, melynek minden tagjánál gépkarabély volt. Carmine felismerte az AK-47-est, s látta, hogy valóban igen sok típusa létezik a fegyvernek: a férfiaknál szinte nem volt két egyforma Kalasnyikov.

A menet megállt, Aggul előrelépett, hogy szót váltson a másik csapat vezetőjével. A férfiak ekkorra már mind odahagyták a pásztortűzet, és laza vonalban elállták a kis karaván útját. Egyenként nem volt bennük semmi fenyegető. Némelyik cigarettázott, más a fogát piszkálta, a harmadik egy kavicsot rugdosott unottan. Együtt azonban mégis a megfoghatatlan veszély érzetét sugározták. Fegyvereik látszólag hanyagul lógtak a vállakon vagy a kezekben, ám még a tapasztalatlan Grimaldi is érezte, hogy egy másodperc alatt vállhoz tudják emelni ezeket a veszélyes szerszámokat, hogy ösztűzet zúdítsanak rájuk.

Carmine jól megnézte magának a társaságot. Néhányan terepszínű katonai nadrágot, mások vászonnadrágot hordtak. Fehér, hosszú derekú inget viseltek mellénnyel, és többen bekecset vagy zubbonyt húztak rá. Szinte mindegyiknek fekete szakálla volt, fejükre sapkát, turbánt vagy kis fehér fejfedőt tettek.

Az olasz egy ideig az immár elől haladó higgadt Hamid Aggul hátát bámulta, majd hátranézett. Észrevette, hogy menetük már elveszítette oszlopjellegét, feltorlódott. Csak ő ült már a lova hátán, a többiek leszálltak a nyeregből. Hamar rájött, hogy a lovakat barikádként terelték maguk és az ismeretlen csapat közé. Néhányan tanácstalanul toporogtak az állatok mögött, ám ahogy feljebb nézett a szurdok sötétebb részére, láthatta, amint négy-öt férfi nesztelenül felkapaszkodik a sziklafalra, ahol csak most fedezett fel egy körbefutó párkányt. Ennek takarásában a katlanba lehetett jutni. Mások eközben lőállást vettek fel az állatok vetette árnyékban – a sziklák mögött kerestek fedezéket, vagy a sziklafal tövében a földre hasaltak, hogy a lovak lábai között szabad kilövésük legyen.

Aggul elérte a csapat előtt álló férfit, és tisztelettudóan köszöntötte.

- *Asszalem aleikum.*
- *Aleikum asszalem* – érkezett a válasz.
- *Tsigeyi, vrora?*
- *Kheyom.*

Grimaldi alig húszméternyire állt a párostól, így tisztán hallhatta az udvariassági formulákat, melyeket már maga is betéve tudott. Ezt követően a táborozók vezetője hosszas monológba kezdett, és közben számos alkalommal az olasz felé

pillantott. Carminének hamarosan az a kényelmetlen érzése támadt, hogy a beszélgetés róla folyik. Aggul udvariasan meghajolt, majd szelíden azt mondta:

– *Ne* – nem.

A csapat vezetője kihúzta magát, és látszott a szemén, hogy dühös, de fékezi magát. Magára mutatott, majd körbe az embereire, és ismét beszélni kezdett. Érezhetően megváltozott a légkör, a fenyegetés immár kézzelfoghatóan sugárzott a férfiakból a falusiak felé. Grimaldi látta, hogy páran arrébb csúsztatják a kezüket a fegyveren, vagy szorosabbra húzzák a szíját.

A *malik* végighallgatta a férfit, egy arcizma sem rándult, nem fűzött megjegyzést a szóáradathoz. Amikor a férfi végre befejezte és hetykén kihúzta magát, az orvos nyugodtan megismételte:

– *Ne*.

A táborozók vezetője láthatóan elveszítette önuralmát, mert a magasba emelte az öklét és felkiáltott, mire az emberei felemelték a gépfegyvereket, ám ekkor Aggul felordított:

– *Ihtiat kava!* – vigyázz!

Hosszú sorozat kattogott fel a katlan oldalában, és a köves föld felporzott, ahogy legalább tíz lövedék csapódott belé a tábortűz mellett. Azután csend támadt.

A férfiak megdermedtek.

A mozdulatok félbemaradtak, csak a tekintetek szegeződtek a magasba.

A sziklafal oldalában mindkét irányban két-két kalasnyikovos férfi álldogált, és az útjukat álló csapatra fogták fegyverüket. Grimaldi azonnal felismerte Aggul embereit, akik a lovak takarásában felkapaszkodtak a kőpárkányra, s a sziklák mögött a

hátukba kerülve most sakkban tartották a szedett-vedett társaságot. A mérnök áldotta Hamid Aggul előrelátását.

- *Ates makava!* - sziszegte a férfi alig két méter távolságból Hamidnak, aki szelíden intett nekik, hogy tegyék le a fegyvereket.

Hamarosan takaros gúla tornyosult a tábortűz mellett az AK-47-esek különféle változataiból, tárákból, bőrzsákba töltött vagy hevederbe málházott lőszerkekből és Carmine számára ismeretlen típusú oldalfegyverekből.

Aggul néhány embere felszedte és a lovakra kötözte a zsákmányt, míg mások az egyik oldalsó vágatba terelték az elfogott csapatot. Grimaldi látta, hogy Faril szamarakat és négyöt lovat vezet elő az egyik szikla takarásából, majd rábízta az állatokat a társaira. A fickók nem csak a fegyvereiket, hanem az állataikat is elveszítették, nyugtázta Carmine, majd riadtan nézte a szűk szurdokba terelt, fegyvertelen férfiakat – biztos volt benne, hogy Aggul emberei hamarosan lelövik őket.

Bénultan ült a lovon, s bár semmit sem értett abból, ami az elmúlt tíz percben történt, úgy érezte, tennie kell valamit ezért a tíz emberért. Térdének gyengéd nógatására lova megindult, és Hamidhoz baktatott.

Már szóra nyitotta a száját, amikor a vágatba benézve meglátta a csapatot. A tíz fegyvertelen férfi már jó százötven méterrel feljebb haladt a kanyonban. Egyetlen falusi sem kísérte őket.

- Mi az? - nézett rá Aggul.

- Semmi - sóhajtott megkönnyebbülten az olasz.

- Akkor menjünk. Vissza kell érnünk a faluba még sötétedés előtt.

Grimaldi elfoglalta korábbi helyét az újra összeállt menetoszlopban, és némán léptetett Hamid Aggul mögött.

Fél óra elteltével, amint kijutottak a hegyek közül és elérték a falut rejtő völgy peremét, kiszélesedett az út, így az olasz megragadta az alkalmat, hogy házigazdája mellé kormányozza hátasát. Aggul vetett rá egy pillantást, majd szótlánul bandukolt tovább. Grimaldi érezte, hogy ha meg akar valamit tudni, neki kell kezdeményeznie.

– Kik voltak ezek, Hamid?

– Tálibok – vont vállat az orvos egykedvűen, mintha csak valamelyik lova betegségéről kérdezték volna.

Grimaldi szíve elszorult, s Aggul megérezte betege hangulatváltását.

– Hallottál már róluk, barátom?

– Igen.

– És mit?

– A World Trade Center óta nincs ember, aki ne ismerné őket Európában és Amerikában. Azt beszélik róluk, hogy szélsőséges muzulmánok, visszatértek az iszlám legszigorúbb tanításaihoz.

A *malik* hümmögve simogatta az arcát.

– És *melyek* lennének ezek a tanok, barátom?

– Tulajdonképpen fogalmam sincs – vallotta be Grimaldi. – A média minduntalan ezt az alapmondatot szajkózza. Az iszlám legszigorúbb tanításai. De hogy mik is azok?... Ki tudja? Állítólag elpusztítottak minden műkincset, amely élőlényeket ábrázolt. A bamiyani Buddha-szobrok felrobbantása terelte rájuk elsőként a figyelmet, azután persze jöttek a New York-i és washingtoni merényletek. Bár azok talán nem is ők voltak, csak támogatták a terroristákat. Nem is tudom... Nagyjából ennyi.

- Ez minden?

- Igen. Tudom, hogy kevés, de...

- Elindulsz Kandahárba, és ennyivel megelégszel, amikor a tálibokról szóló információról van szó?

- Igen.

- Allah jó volt hozzád, barátom, hogy nem jutottál el oda, ahová készültél.

Hamid Aggul láthatóan megütközött Carmine tájékozatlanságán, és az olasz kellemetlenül érezte magát, amiért ostobának tűnt házigazdája előtt.

- Felétek is élnek? - kérdezte aztán.

- Kik?

- Tálibok.

- Persze. Miért ne élnének? Ez az ő országuk is.

- A Pakisztánban fogható hírcsatornák szerint a nemzetközi erők már visszaszorították őket.

Aggul rekedten felnevetett.

- Azok a riporterek bizonyára soha nem jártak még mifelénk. Mi itt nem vettük észre, hogy a tálibok kevesebben lennének. Függetlenül attól, hogy az amerikaiak bombáznak-e vagy sem. Nem tapasztaltunk változást. Itt élnek a hegyekben, a falvakban, és persze Kandahár környékén. Talán annyi változott, hogy visszahúzódtak a városokból és a nyílt terepről a hegyek közé.

Grimaldi megvakarta az orrát.

- Mit akartak az imént?

- Téged.

- Engem?! - döbbent meg az olasz.

- Téged.

- De minek?

- Hogy váltságdíjat kérjenek érted.
- Ki a fene fizetne értem váltságdíjat?
- Kit érdekel? A családotod...
- A családomnak nincs pénze.
- Akkor a kormányod. Vagy valamelyik tévécsatorna, csak hogy meglegyen nekik az új szenzáció. A táliboknak aztán édes mindegy, ki fizet.

- A kormányom nem tárgyal terroristákkal.

A *malik* ismét szárazon felnevetett.

- Nem tárgyalnak velük? Hát persze hogy nem. Barátom, te olyan naiv vagy, akár egy csecsemő! Ugyan melyik kormány kockáztatná, hogy szóba sem áll a tálibokkal, amikor a polgárait tartják fogva? Emlékszel azokra a dél-koreaiakra, akiket szintén túszul ejtettek? Vajon az ő kormányuk sem tárgyalta a terroristákkal? És amikor megöltek közülük kettőt, akkor is elutasították a tárgyalásokat? Dehogy, barátom. Így megy ez. Csak ti ezt Nyugaton tagadjátok, míg felénk ez az élet része már évszázadok óta.

Némán kaptattak tovább az ösvényen egy ideig.

- Miért nem adtatok át nekik? – kérdezte végül Carmine.
- Mert a vendégünk vagy.
- Fegyverük volt.
- Most már nincs. Gazfickók ezek, barátom. Már akkor tudtam, mit akarnak, amikor megláttam őket. Úgy ismerem őket, mint a rossz pénzt.

- Honnét?

- Itt élek – mutatott körbe Aggul. – Ők is az én népem része. Nem vagyok rájuk büszke, de attól még a mi vérünk. Nemegyszer kezelem is őket.

– A tálibokat?

– Ők is csak emberek. Harc után sokszor hoznak hozzám embereket ellátásra, vagy kérnek, hogy menjek el a súlyosabb sebesültekhez.

Grimaldi elcsodálkozott. Ki ez az orvos? Úgy viselkedik, mint valami irgalmas szamaritánus, s ellátja még azokat a fegyvereseket is, akik egy órája karabélyt fogtak rá.

– Bajod lesz belőle, hogy elvetted a lovaikat és a puskáikat.

– Remélem, nem.

– Felesleges kockázatot vállaltál értem, Hamid.

– Nem volt felesleges, barátom, s nem is tehettem mást.

– Biztos vagy benne, hogy nem fognak bántani?

– Nem bántanak. Tíznap járőföldön belül én vagyok az egyetlen valamirevaló orvos. Abdusakúr nem fogja megkockáztatni, hogy végez velem, aztán a következő alkalommal valamelyik fontos embere vagy éppen ő maga vérzik el egy csata után csak azért, mert nincs, aki ellássa.

– Abdusakúr a vezetőjük?

– Igen.

– Honnan ismered?

– Mondtam már. Néha kezelem őket. Varrtam már össze az ő lábán is lőtt sebet.

– Olvastam ugyan róluk az otthoni sajtóban, de végül is kik ezek, Hamid?

A *malik* elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna. A falu már feltűnt a távolban, ám a szomorú menetnek még legalább fél óra kellett, mire eléri a szélső házakat.

– A tálibok? Érdekes népség. Szunnita muzulmánok, akárcsak mi, de az iszlám radikális felfogását képviselik. A *sarí*a szerint

ítélkeznek. Többnyire pakisztáni menekülttáborokban éltek, a fiatalok az ottani vallási iskolákban, a *medreszék*ben tanultak a *molláktól*. Ezek a jövőtlen, elkeseredett fiúk itt végre célt kaptak. Fanatikusok. És van belőlük utánpótlás bőven. A vezetőjük Omár *molla*. Senki sem látta még, nincs róla hiteles fénykép, sem filmfelvétel. Kizárólag moszlimokkal érintkezik, a parancsait közvetítők útján adja ki. Sosem ad interjút, és nem fogad külföldieket. Olyan, mint egy szellem.

– Talán nem is létezik – mondta Grimaldi.

– Meglehet – vont vállat Aggul. – De szerintem létezik. Mostanában állítólag Kandahárban él. Ezért sem értem azt a mérhetetlen könnyelműséget, amivel te és a barátaid oda akartatok eljutni. Egyenesen a fenevad torkába.

Grimaldi vállat vont.

– Te mondtad, hogy Kandahárban amerikai katonaság van. – Eltűnődött. – Kegyetlen egy világ ez. Egyvalamit nem értek, Hamid. Tanult orvos vagy, mégis úgy beszélsz erről, mintha ez lenne a természetes.

– Nem is értheted. Nem itt nőttél fel, Carmine.

Grimaldi belátta, hogy nincs értelme vitatkozni.

Szótlanul haladtak tovább.

Beértek a faluba, az asszonyok reménykedve szaladtak elébük. Amikor Razi meglátta a ló hátán átvetett tetemet és a kilógó csizmában felismerte Hasszan lábbelijét, felsikoltott, a földre vetette magát, és megállíthatatlanul zokogott.

* * *

Bár a faluban már enyhült az idő, szinte egyik napról a

másikra a völgyet körülölelő gerinceken is megindult az olvadás. Mind több látszott ki a palaszürke és barna sziklából. A falu melletti patak kisebb folyóvá duzzadt, zavaros, szürkéssárga vize harsogva zubogott el a kis fahíd alatt.

Tegnap még a hegy áldozatait kerestük a derékig érő hóban, gondolta Carmine, most meg hipp-hopp beköszöntött a tavasz. Észrevette a falubeliek egy komor csoportját, amint felfelé tartottak a völgy mélyebben fekvő, melegebb részéről. Vállukon szerszámok. Már hetek óta eljártak hajnalonként, és délután tértek vissza a földekről, ahol már javában tartott a munka. Idáig még eszébe sem jutott megkérdezni, hová mennek, mit termelnek. Elkísérni amúgy sem tudta volna őket. Hisz alig pár hete, hogy megszabadult a mankótól.

Gondolatai visszatértek az előző napi mentőakcióhoz. Éktelen izomlással ébredt, a csípője is hasogatott. Azt hitte, talán begyulladt valamelyik sebe. Aztán rájött, hogy a rég nem használt izmok tiltakoztak az előző napi megerőltetés ellen. Ettől persze nem volt kevésbé fájdalmas, de legalább nem kellett kiújult sérüléstől tartania. Reggel Hamid gondosan megvizsgálta, miután végighallgatta a panaszait. Megnyugtatta, hogy az égvilágon semmi baja sincs.

Valami az éjjel szöget ütött Grimaldi fejébe, s miközben az orvos a sípcsontját vizsgálta, feltette a kérdést.

- Hamid! Valamit nem értek. Ha a hó elzárt minket a külvilágtól, hogyan jutottak be a völgybe a tálibok?

Hamid szúrós tekintettel nézett fel rá.

- Ezen már én is gondolkoztam, barátom.

- És?

- Két lehetőség van. Vagy találtak egy olyan utat, amit mi nem

ismerünk. De ez nem valószínű. Úgy ismerjük a környéket, mint a tenyerünket. Vagy egész télen itt voltak.

– Itt teleltek volna?

– Miért ne? A völgy csendes, viszonylag néptelen, és hatalmas. Aligha kellett attól tartaniuk, hogy egy kósza amerikai gép lebombázza őket. A tálibok itt sosem voltak katonailag aktívak, hát miért keresték volna pont itt őket? Igen – simított végig a szakállán elgondolkozva a *malik*. – Így lehetett. Átteleltek nálunk, nyilván elég készletük is volt.

– Akkor viszont – fűzte tovább a gondolatot Carmine – miért nem kíséreltek meg elrabolni már korábban?

– Minek tették volna? Beteg voltál. Miért ápoljanak, ha van, aki megteszi helyettük? Ráadásul így őrizniük sem kellett, hiszen hová is mehettél volna télen? Mostanra majdnem meggyógyultál. Kezd kitavaszkodni a gerincen is. Gondolták, ideje eljönni érted. Te lettél volna a zsákmány, aminek az árából kihúzhatják az év hátralévő részében.

Logikusnak tűnt. Bár Grimaldi riasztónak találta, hogy alighanem továbbra is értékes a tálibok szemében.

Aggult feltápaszkodott.

– Most mennem kell. El kell temetnünk a halottakat. Velünk tartasz?

– Megtiszteltetés számomra. De csak ha nem zavarok.

– Nem zavarok. A kegyelet, barátom, átnyúlik a vallási és társadalmi szakadékokon. A gyász összehozza az embereket, és nem kellenek a szavak – azzal kiment.

Grimaldi belebújt a zubbonyába, felhúzta a bakancsát, fejébe nyomta a sapkát, és Hamid után ment. Csatlakozott az utcán csoportosuló falubeliekhez, de inkább hátul maradt. Nem volt

biztos benne, hogy mindenki olyan elnéző a jelenlétével kapcsolatban, mint a *malik*. Nem szeretett volna útban lenni, vagy bárkit is feszélyezni a jelenlétével.

A szertartáson a falu apraja-nagyja jelen volt. Az asszonyok és a hozzátartozók hangosan jajveszéltek. Néhány férfi csendesen félrehúzódva álldogált a fal mellett, de a mérnök látta, hogy a vállukat rázza a visszafojtott zokogás.

Grimaldi erős kezet érzett a karján, és amikor odanézett, Aggul fiát, Mahmudot látta maga mellett.

– Hát te?

– Elmenjek? – hajolt oda suttogva a fiatalember füléhez az olasz.

– Nem kell.

– Jó helyen vagyok itt? Nem zavarok?

– Maradhatsz. Nem vagy útban.

Némán álltak egymás mellett.

Az egyik házból kihozták Hasszan tetemét. A jajongás felerősödött. Az érzelmek európai szemmel nézve szokatlan megnyilvánulásokban törtek elő. Hasszan édesanyja a holttestre vetette magát. A család férfi tagjainak úgy kellett elvonszolniuk, hogy a halottvivők folytathassák útjukat. Egy fiatal lány, talán a halott fiú nővére, sikoltozva csapkodta a ház oldalát. Néhány idősebb asszony lefogta. Csillapíthatatlan zokogását kendőikkel fedték el.

– Mi történik most? – súgta Grimaldi Mahmudnak, miközben a nyakát nyújtogatta, hogy lássa, mi zajlik az út túlsó oldalán.

– Kihozták a halottat.

– Hol volt eddig?

– A házukban – válaszolta a fiatalember. – A család lemossa a

holttestet, azután fehér vászonnal letakarják, és beletekerik. Ez a szokás.

– Koporsóban temetik?

– Vannak vidékek, ahol igen. Nálunk ez nem jellemző. Kevés a fa. Nemigen akadna koporsónak való anyag. A fehér vászonban fogják eltemetni.

Eközben a másik két elhunyt fiatalembert is kihozták. A holttestet vivő férfiak elhaladtak Grimaldiék előtt, és a menet elindult a völgy mélyebb része felé. Az égen súlyosan lógtak a felhők. A szél is feltámadt.

Aggult a menet elején, Hasszan holtteste mögött haladt, Mahmud és Grimaldi valahol a férfiakból álló oszlop vége felé. Őket néhány fiatal fiú követte, majd a nők csoportja. Eleredt az eső, apró, ködszerű cseppjeit szúrósan vágta arcukba a nyugati szél. A gyászolók tudomást sem vettek a kellemetlen időjárásról.

A gödröket már előre megásták.

A tömeg némán körbevette a fennsíkon előkészített sekély sírokat. Grimaldi kissé lemaradt. Felkapaszkodott egy sziklára, hogy jobban lásson.

Öt férfi, köztük Mahmud és Faril beugrott a sírba. Alig mellig ért nekik. A köves talajban nem volt egyszerű megásni a sírokat. Átvették a halottvivők terhét, és óvatosan elhelyezték Hasszan testét a gödör alján. Kimásztak, de előtte Faril még eligazgatta a holttestet.

Ezután a *molla* rövid beszédbe kezdett. Carmine alig értett belőle valamit. Aztán előkerültek a szerszámok, betemették a sírt, és egy-egy lapos követ állítottak mindkét végébe. A *molla* a következő sírhoz ment, ahol ugyanez a jelenet játszódott le.

– Még itt vagy? – kérdezte halkán Mahmud, aki észrevétlenül

Grimaldi hátába került. – Szomorú nap ez.

– Sajnálom őket – bölintott Carmine.

– Itt temetünk el mindenkit.

– Látom a többi sírt.

– Nem sokáig látszanak majd. A szél és az eső elhordja a földet, és nyomuk sem marad.

Porból lettél, porrá leszel, jutott eszébe Carminének. Itt valahogy nagyon átérezte ennek a mondatnak a jelentését.

– Különbségeket látok a sírok között – húzta össze a szemét az egyre sűrűsödő esőben Carmine.

– Ahol a kövek éle egymás felé néz, ott férfi nyugszik. Ahol a lapok vannak szembefordítva, ott asszony.

– Miért?

– Fogalmam sincs. Ez a szokás.

A tömeg először fogatkozni kezdett. Az emberek némán a falu felé indultak. Aggul a családja élén haladt. Mahmud lement a sziklákról, hogy csatlakozzon az apjához.

– Mi következik most? – ment utána a bőrig ázott mérnök is.

– A családok összegyűlnek és imádkoznak.

Carmine beállt a sorba. Hamid familiájától tisztos távolságban lemaradva tért vissza a faluba. A házban letelepedett a tűz mellé, hogy megszáráítsa a ruháit. A szomszéd szobából halk beszélgetés zaja szüremlett át.

Az eső zuhogott. Carmine összegöngyölte a zubbonyát, és a feje alá tette. Elkínzott, izomláztól sajgó teste csakhamar álomba merült.

Carmine Grimaldi a napi sétáját teljesítette. Általában reggeli után vágott neki a tíz-tizenöt kilométeres gyaloglásnak. Minél előbb megfelelő kondícióba akart kerülni, hogy elindulhasson Kandahár felé.

Az olvadás után szabaddá váló hágón át az első karaván a tervezettnél négy héttel korábban, április közepén vág neki az útnak. Carmine mindenáron velük akart tartani. Hamid Aggul figyelmeztette, hogy még nem elég felkészült a hosszú utazáshoz. Ő azonban nem tudott várni. Hiába érvelt az orvos, Grimaldi hajthatatlan maradt. A *malik* végül beadta a derekát. Utasította a fiát, Farilt, hogy csatlakozzon a karavánhoz. Az orvosnak lett igaza. Egynapi lovaglás után Carminére olyan erővel tört rá a derékfájás, hogy képtelen volt a nyeregben maradni. A menet továbbhaladt, a mérnök pedig Faril társaságában két napig pihent az egyik barlangban, míg annyira megerősödött, hogy vissza tudott lovagolni a faluba. Amikor szégyenkezve megjelent Aggul előtt, a férfi csak elmosolyodott.

– Tudtam, hogy ez lesz.

– Sajnálom, Hamid, hogy nem hallgattam rád – kért elnézést Carmine. – És azt is sajnálom, hogy feltartottam a karavánt.

– Nem tartottad fel. A vezetőnek értésére adtam, hogy hagyjanak hátra, ha nem bírod a tempót. Ezért is küldtem veled Farilt, hogy legyen, aki hazakísér.

– Tehát erre számítottál.

– Igen. Még nem erősödtek meg eléggé az izmaid. Biztos voltam benne, hogy nem bírod majd.

– Mégis hagyta elmenni.

– Felnőtt férfi vagy, Carmine. Ha ostobaságot csinálsz, nem akadályozhatom meg. Tanácsot adhatok, ám nem dönthetek

helyetted. Ha úgy látod jónak, hogy a halálba rohansz, én nem állok az utadba.

Grimaldi elkomorult, és a *malik* szemébe nézett.

- Ahogy Allah akarja?
- Úgy van, barátom. *Insallah*.
- Akkor mit javasolsz, mit tegyek?
- Hozd magad formába!

Azóta naponta egyre hosszabb kirándulásokat iktatott be a napi programjába. Ezenkívül nyelvet tanult, és a ház körüli munkákban segített. Két hét után kocogással is megpróbálkozott, de belátta, hogy ezen a vidéken a futás felér egy bokatöréssel. Így aztán maradtak a túrák a hegyekbe. Amikor elfáradt, leült, és megmasszírozta a lábát. Aztán összeszorított szájjal folytatta a gyaloglást. Az első tíz nap nagyon kemény volt. A bakancs feltörte a lábát. Esténként Aggul gyógyfűves borogatására volt szüksége, hogy másnap egyáltalán lábra tudjon állni. Az izomláz minden képzeletet felülmúlóan tört rá az első héten. Olyan izmai is fájtak, amelyeknek korábban még a létezéséről sem tudott. Az égő érzéstől a hasogatáson át egészen a tompa szúrásig végigpróbálta a fájdalom teljes palettáját.

A második hét derekán kezdett enyhülni az önként vállalt tortúra kínja. Csillapultak a fájdalmai, és estére izmai sem voltak olyan merevek. Napról napra mind kevesebb erőfeszítésébe került, hogy megmássza a falu feletti ormot. A hegytetőn fekvőtámaszokat végzett, és több száz felülést, majd amikor már szakadt róla a verejték, ismét nekivágott a hegyoldalnak.

És ez így ment nap mint nap.

Egyre messzebb merészkedett, egyre magasabbra kapaszkodott. A harmadik hét végén már napi húsz kilométert is

megtett. Minden alkalommal felfelé indult, mert úgy érezte, hogy a kaptatással gyorsabban fejlődnek az izmai.

Kondíciójának helyreállításában nem várt társra talált az időjárásban. Hetek óta remek idő volt. Bár a szél kitartóan fúj, a hőmérséklet délelőttönként már húsz fok fölé emelkedett. Az éjszakák továbbra is hűvösek maradtak. A nap szinte folyamatosan sütött, csak néha bújt meg pár percre egy-egy bárányszerű felhő mögött. A föld felengedett, hó már csak a legmagasabb csúcsokon fehérlett. A hágók járhatókká váltak, és vándorló nyájával megérkezett az első pásztor is.

A kirándulások során Grimaldi a hegytetőről mindig körülnézett. Kilométerekkel lejjebb tisztán ki tudta venni a sárgás, lustán hömpölygő folyót. A maga vágta szorosban tört be a völgybe. Átharapta magát a sziklafalon, majd tajtékosan ömlött ki a síkságra. Ott kiszélesedett, és komótosan kanyargott a délkeleti hegylánc felé.

Pár nap után Grimaldi felfigyelt a furcsa, zöld foltokra. Ott voltak a meder partján, a feltorlódott hordalék alkotta természetes gátak takarásában. Egy idő után már tudatosan figyelte a területet. Hamarosán rájött, hogy a vidéknek az a része folyamatosan változik. Emberek mozogtak a területen, de hogy mit csinálnak, azt még az Aggultól kölcsönként orosz távcsővel sem tudta kivenni ebből a távolságból. A hegy, amelynek tetejéről észrevette a zöld mezőket, a falutól legalább nyolc-tíz kilométerre, keletre lehetett. A földek majdnem pontosan az ellenkező irányban voltak.

Azon a kora májusi napon azonnal észrevette a változást.

A távoli mezők színe rózsaszínre változott.

Voltak persze továbbra is zöldes területek, de az alapszín

drámaian, szinte egyetlen éjszaka alatt megváltozott. El sem tudta képzelni, mi lehet ez, így elhatározta, hogy másnap megnézi.

Amikor reggel nekivágott a túrának, és szokásától eltérően a falu másik vége felé indult, az a kényelmetlen érzése támadt, hogy kíváncsi tekintetek fúródnak a hátába. A kis fahídon áthaladva visszanézett, és észrevette Mahmudot és Farilt, amint elmélyülten beszélgetnek.

Grimaldi sosem kérdezte meg a *malikot*, hogy mit természetnek a völgyben. Még soha nem járt arra. A falu másik, a hegygerinc felé eső oldalán már kilométerekre felderítette, bejárta a terepet. Elbizonytalanodott egy pillanatig, hogy merre menjen. Azután észrevette a parasztok által kitaposott ösvényt.

Gyorsan haladt, mivel az út erősen lejtett. Hamarosan sebes vizű patakhoz ért, amin rozoga palló vezetett keresztül. Megizzadt a hevesen tűző naptól. Letérdelt a partra, megmosta az arcát, majd ivott a jéghideg vízből. Különösnek találta, hogy a víznek íze van. Európában a víz csak víz volt. Ízmentes, agyontisztított, jellegtelen folyadék. Ennek azonban íze volt, és tisztasága ivásra csábította az utazót.

Grimaldi megtöltötte szovjet katonai kulacsát, amit Aggul készletéből kapott, s újult erővel folytatta útját. Úgy becsülte, legalább negyven percig gyalogolt, amikor az út lassan vízszintessé vált. A kanyarban sziklák tűntek fel előtte. Az ösvényt követve megkerülte egy régi hegyomlás maradványait. Két óriási sziklatömb között természetes kapu nyílt, melyen átérve egy párkányra jutott.

Természetes teraszon állt, előtte legalább harmincméteres szakadék tátongott. Túloldalán, kissé lejjebb ott voltak a

megművelt földek. A parcellákat többé-kevésbé egyenes vonalban haladó, kövekből emelt, derékmagasságú falak választották el egymástól.

A sekély folyó mindkét partján, sok-sok hektáros területen látszottak a gazdálkodás nyomai. A megművelt földek élénken zöldelltek. Ameddig csak a szem ellátott, milliónyi halvány rózsaszín virág pettyezte őket.

Csattanást hallott, majd pastu nyelvű kiáltás harsant.

– *Dirsh!* – állj!

Grimaldi engedelmeskedett, és felkiáltott:

– *Ates makava!* – ne lőj!

Felemelte a kezét. Óvatosan a hang irányába fordult.

A szikla árnyékában ismerős alak állt.

Basir volt az, az egyik falusi fiú. Gyerekkorában egy akna térdből letépte a lábát. Hamid Aggul szaktudásának köszönhetően túlélte a sérülést és a fertőzéseket. Mankós, szerencsétlen alakja a falu jellegzetes figurája lett. Humorával, gyakori tréfáival közkedvelt tagja volt a közösségnek. Grimaldiban már régen valami meghatározhatatlan tisztelet ébredt a fiú iránt, aki ennyire felül tudott emelkedni a testi fogyatékoságán. Most azonban mintha nem is ugyanaz a fiatalember állt volna előtte, akit a faluban megismert.

Basir sötét tekintettel meredt rá. A sziklafalnak támaszkodott. A vállához szorított AK-47-est szilárdan Carmine mellére szegezte. Az olasz nyílt terepen állt. Esélye sem lett volna elbújni, arra pedig nem lehetett számítani, hogy Basir elhibázza.

Grimaldi ráébredt, hogy életveszélybe került. A fiú láthatóan felismerte, ám mégis a mellére célzott. Nyilvánvaló volt, hogy viaskodik magával.

– *Ates makava, Basir! Ates makava!*

Mindketten az átjáró felé pillantottak, ahonnan a kiáltás jött. A *malik* közeledett. A lován ült, lehajtotta a fejét, hogy átférjen a sziklák boltíve alatt. Basir tétován leengedte a Kalasnyikovot. Grimaldi megkönnyebbülten felsóhajtott. Most, hogy engedett a feszültség, minden izma egyszerre kezdett sajogni. Odabólintott Basirnak, azután Aggulra nézett:

– *Dir manana* – nagyon köszönöm.

Az orvos nem válaszolt. Leszállt a lóról, és Basirhoz lépett. Halkan néhány szót váltott vele. Majd Aggul megveregette a fiú vállát, aki odavetette az olasznak:

– *Bakhsina gvarom!* – elnézést.

Basir a vállára dobta a fegyvert, és elsántikált. Amikor magukra maradtak, Aggul a szakadék széléhez ment, leült egy nagyobb kőre, lábát a mélybe lógatta. Intett, hogy Grimaldi is csatlakozzon hozzá.

– Mi volt ez, Hamid?

– Nem kellett volna idejönnöd.

– De hát miért?

– A fiúnak és a többi őrnök tűzparancsa van. Egy hajszálon függött az életed.

– De miért?

– Basir feddést érdemelt volna, hogy nem teljesítette a parancsot.

– Miféle parancsot?

– Hogy szó nélkül lőjön agyon minden idegent.

– De hát én nem vagyok idegen!

– *Itt* az vagy.

– Azt hittem...

- Nem lett volna szabad idejönnöd, Carmine!

Grimaldi megértette, hogy a *malik*ből most az aggodalom beszél, nem a düh. Lenyelte a tiltakozást, és csak annyit mondott:

- Bocsáss meg!

Aggul kedvetlenül legyintett.

- Most már mindegy. Megláttad.

- Mit láttam meg?

- Azt, aminek nem lett volna szabad a szemed elé kerülnie, barátom.

Grimaldi értetlenül nézett rá.

Aggul a megművelt földek felé intett. A rózsaszínű virágok csodálatosan hullámozgottak a feltámadó könnyű szélben.

- Ez a mi titkunk.

- De hát mi ez?

- Mák - mondta egyszerűen az afgán.

- Mák? Ez a nagy titok? - nevetett fel Grimaldi. - Hogy mákot termeltek?

Aztán hirtelen megértette.

- *Ópium!* - kiáltott fel.

Aggul bólintott.

- De... miért?!

- Mert ebből él a falu.

- Miért nem gabonát? Kölest, búzát, vagy...

- A századát se hozná a konyhára.

- Ebből viszont kábítószer lesz! - mondta döbbenten az olasz.

- Tudom én azt.

- Emiatt - mutatott a mezőkre Grimaldi - ezrek halnak meg Európában.

- Ha viszont nem termelünk, ezrek halnak meg *itt*.

– Ez akkor is bűn!

– Számunkra nem az – vont vállat egykedvűen a *malik*. – Nekem nem Róma, Hamburg vagy Moszkva heroinistáival kell törődnöm, hanem azzal, hogy Basir megkapja a gyógyszerét, Razinak legyen elég hozománya, vagy éppen Abdul ikerfia új lábbelit kaphassanak. Ez a mi realitásunk, barátom, és sajnálom, ha nem érted meg.

– De emiatt másutt, mások meghalnak!

– És szerinted valóban olyan nagy kár értük? – nézett rá szomorúan a *malik*. – Fiatalok, akik nem tudnak mit kezdeni az idejükkel vagy a pénzükkel. A társadalom söpredéke az, barátom. Ha a gyerekeink itt éhen halnak, akkor *valóban* ártatlanok vesznek oda. Aki kábítószerhez nyúl és belehal, hadd pusztuljon. Maga választotta a sorsát.

– Ismét csak *insallah*?!

– Igen. *Insallah*.

Grimaldi egy darabig csendben nézte a csodálatos színekben játszó mezőket. Több tucat alak dolgozott odalent.

– Ne hidd, hogy büszke vagyok rá – mondta Aggul. – De nekem itt kell megoldanom a problémákat. Számunkra a világ nem terjed túl a következő hegygerincen. Itt kell életben tartani a csecsemőket. Minél jobb élelmet adni a gyerekeknek. Gyógyszert a betegeknek. És nincs más jövedelmünk, Carmine. Ha lenne más lehetőségünk, élnénk vele, hidd el. Számunkra halálosan veszélyes a máktermelés. Célponttá tesz minket. De kényszerpályán vagyunk.

– Veszélyes?

– Igen. A NATO idetelepített az országba egy csomó katonát és repülőgépet, hogy megfékezze a tálibokat. Ám azok

meghaltak, elmenekültek, a maradék meg elbújt. Ahogyan Abdusakúr csapata is. A NATO-nak nem maradt ki ellen harcolnia. Így új ellenséget kerestek maguknak. Ezek vagyunk mi. A repülőgépeik felderítik és napalmmal bombázzák a mákföldjeinket.

- Napalmmal?

- Nyilván tagadják a nyugati sajtó előtt. De attól még használják. A múlt nyáron a szomszéd völgyet érte támadás, lebombázták a földeket. Úgy égett minden, akár az olaj... Ekkorára égtek össze a férfiak a mákföldeken – tárta szét a kezét Aggul hatarasznyira. – Olyan könnyűek voltak, mint egy csecsemő. Minden nedvesség elpárolgott belőlük.

Grimaldi borzadva hallgatta.

- Talán ránk is ez a sors vár. De vállalnunk kell a kockázatot. Nincs más választásunk.

- Annyira megéri?

- Nincs is más utunk. Ezeken a földeken nem lehet komolyabb állattartást kialakítani. Ha mégis sikerülne, valamelyik rablóbandának vagy a tálibok egy éhező csapatának előbb-utóbb mindenképpen szemet szúrnának a nyájak. A földek soványak. Alig valami terem meg bennük. A mák igen. Az ország egésze ilyen, barátom. Tudtad, hogy Afganisztán vezeti a világ máktermelését?

- Nem tudtam.

- Korábban én sem. Pár éve járt erre néhány ember a Vörös Félholdtól és a minisztériumtól. Tőlük hallottam egyet s mást ezekről a dolgokról. Megpróbáltak megtéríteni minket.

Grimaldi azt hitte, rosszul hallotta.

- Megtéríteni?

– Igen. Azt mondták, hogy a világ máktermelésének több mint a fele Afganisztánból származik. Ennek az ötven százaléka Helmand, Kandahár és Farah tartományból... éppen a mi vidékünkéről. A világon összesen lefoglalt kábítószer-mennyiség fele az iráni-afgán határon kerül elkobzásra. A *fele*, érted? Gondolom, erről sem hallottál még Európában. Mostanában már inkább a volt szovjet tagköztársaságok felé vezet az új csempésút.

– Ti is arra szállítotok?

– Nem, mi nem. Mi csak Kandahárba visszük az anyagot. Ott átveszi tőlünk valaki, aki azután, gondolom, továbbszállítja. Ez a része már nem érdekel.

– Mit visztek oda? Mákot?

Aggul furcsa grimaszt vágott, és felsóhajtott.

– Tulajdonképpen nem. Ópiumot.

– Ópiumot állítotok elő?!

– Nem nagy ördögösség – legyintett a *malik*, és a mezők felé mutatott. – Csak le kell csapolni. Most is azt csinálják ott lenn.

Grimaldi erőltette a szemét, de túl nagy volt a távolság, nem lehetett megállapítani, mivel foglalatосkodnak a falubeliek.

– Hogyan? – kérdezte végül.

– Megvágjuk a nyers, éretlen mákgubót, és hagyjuk kicsorogni a tejszerű nedvet. Ezt felfogjuk egy edénybe, és hagyjuk megszilárdulni. Vörösesbarnává szárad. Ebből hasábokat gyúrunk, amit végül becsavarunk a mák levelébe, vagy papírba, ha van elég újságunk. És kész. Ezután visszamegyünk a földre, és tompa késsel lekapargatjuk a mákgubóról azokat a cseppeket, amik megszilárdultak. Ezeket is összegyűrjük. Ez a nyers ópium. A betakarítást akkor kezdjük, amikor lehullanak a virág szirmai.

Idén kissé előbbre hoztuk az aratást. Már most, a virágzás alatt elkezdtük a bevagdosást. Hátha így több anyagot sikerül összegyűjteni.

- Ennyire egyszerű? - hökkent meg Carmine.

- Nem kell hozzá nagy ész...

- És nincs más út, Hamid?

- Nincs.

- A kormány nem próbál ellene...

- Dehogynem - sóhajtott fel újra a *malik*. - Még programot is indítottak a máktermelés ellen. Az volt a lényege, hogy hektáronként ezer dollárt kaphat a gazda, ha feladja a máktermesztést.

- Ez jól hangzik.

Aggul keserűen felnevetett.

- Na, persze. Pontosan így beszélne egy afgán kormánytisztviselő vagy egy ENSZ-alkalmazott, mint te. Csakhogy hozzád hasonlóan nekik sincs fogalmuk arról, mi történik valójában Kabul határán túl. Ha ugyanazon a területen mákot termelünk, sokkal nagyobb hasznot hoz, mint az az ezer dollár. És ha feladjuk is a pénzért a mákültetvényt, mit vessünk *helyette*? És miből éljünk meg, amikor elfogyott az ezer dollár?

Grimaldi hallgatott.

- Az ópiumért sokat fizetnek. Évekkel ezelőtt túlkínálat volt a piacon. Szinte mindenütt ezt termelték. Így aztán negyven-ötven dollár körüli áron lehetett nagyban eladni a nyers ópium kilóját. Az ENSZ-alkalmazott szerint ugyanez az anyag mire Londonba kerül, már kétezerszer annyit ér. Persze, gondolom, feldolgozva. De akkor is! *Kétezerszer!* Micsoda haszon van rajta!

- Nem csoda, ha a Nyugat mindent megtesz a

máktermelésetek ellen – töprengett hangosan az olasz. – Tulajdonképpen ők finanszírozzák önmaguk ellen a háborút. A srácok megveszik a Sohóban a drogot, és a haszon, még ha csak részben is, de visszakerül Afganisztánba. Ahol aztán fegyver lesz belőle. A saját katonáink ellen...

– Így igaz. Fegyver, élelem, gyógyszer, ruha. Ami kell.

– Ne csodálkozz, hogy bombázzák az ültetvényeket.

– Nem csodálkozom. De szerinted ez mire jó?

– A bombázás? Arra, hogy kevesebb legyen az ópium.

– Látod – mosolyodott el szelíden Aggul –, megint ez a nyugati gondolkodás... Ami itt nem működik. Azzal ugyanis, hogy tűzzel-vassal irtották a mákot, csökkent a vetésterület. Így túlkínálat helyett hiány lépett fel. Tavaly már száznyolcvan dollárért vették át tőlünk az ópium kilóját a kandahári felvásárlók. Pontosan három és félszer annyért, mint néhány éve. Emiatt persze egyre jövedelmezőbb az ópium előállítása... A kígyó a farkába harapott.

Az olasz álmélkodva hallgatta az okfejtést.

– És mi lenne a megoldás, Hamid?

– A megoldás? Fogalmam sincs.

– Na és a tálibok? – váltott témát Carmine. – Ők hogy álltak a kérdéshez? Mit mond például az ópiumról a Korán?

Aggul hümmögött.

– Az iszlám ugyan tiltja az alkoholt, de az ópiumról nem tesz említést, ahogy a *cannabis*ről sem. Ami nem kifejezetten tilos, azt szabad. A tálibok pedig?... Furcsán álltak a kérdéshez. A tálib kormányzat tiltotta még a cigarettázást is, nemhogy a kábítószer fogyasztását. Ugyanakkor a természetessel egyáltalán nem foglalkoztak. Úgy mondták, a fogyasztás a probléma, nem a

termesztés. A fogyasztás jó része pedig...

- Nyugaton történik.

- Úgy van. Ugyan miért tiltsák azt, ami gyengíti az ellenséget? Ők nem akartak szembemenni az árral. Nem tudtak alternatívát adni a falusiaknak a máktermesztés helyett, így nagyvonalúan nem foglalkoztak a kérdéssel. Szemet hunytak. Persze az is szerepet játszott, hogy a tömegbázisukat éppen a falusiak adják. És persze meglátták a dolog üzleti részét is. Tíz százalék vámot vetettek ki az ópiumra.

- Akkor hallgatólagosan elfogadták a termesztést.

- Amit megadóztat egy kormány, azt végül is elismeri.

Aggul nehézkesen feltápászkodott.

- Most eredj vissza a faluba, Carmine. Soha többé ne gyere ide. Csak a szerencsén múlt, látták, merre indultál, és szóltak nekem. Valamelyik emberünk szorosabban értelmezi a parancsot, mint Basir, és annak ellenére lelő, hogy megismer.

Grimaldi is felállt.

- A fiúk, akiket a lavina betemetett... ők is ópiumot vittek volna Kandahárba, ugye?

- Igen. A tavalyról maradt áru egy részét.

- Nem adtátok el az összeset?

- Elég sokat eltároltunk. Tavasszal sokkal jobb árat kapunk érte szabadpiacon. Akkorra már elfogyott az előző évi termés, az új pedig még nem érett be. Sajnos nem hallgattak rám, hogy várjanak még néhány napot.

- Mikor indul a következő karaván?

- Egy-két hét múlva. Az első friss terméssel.

- Velük tartok.

- Tudom - bólintott nyugodtan Aggul. - Most már eljött a te

időd.

A nevadai Creech légibázis főbejáratánál az őr alapos fickó volt. Tüzetesen átnézte Matthew Moore törzsőrmester igazolványát. Kétszer is ránézett a férfi arcára, mielőtt továbbot intett volna. Moore tisztelgett, egyesbe kapcsolt, és szlalomozva kikerülte a többtonnás betonelemeket, amelyek lehetetlenné tették, hogy egy öngyilkos merénylő robbanóanyaggal megpakolt autóval beszáguldjon.

A bérelt Audi végre túljutott az akadályokon, és gyorsított. A sofőr vigyázott rá, hogy ne lépje túl a negyven kilométeres sebességhatárt. Több ellenőrző ponton is áthaladt, majd a fasorból kiérve bekanyarodott, és a kifutópályával párhuzamosan, a park szélén haladt tovább. Alig száz méterre tőle, a vakítóan erős reflektorok által megvilágított állóhelyeken néhány F-16-os parkolt. Némelyik körül műszakiak szorgoskodtak.

Moore egy perccel később leparkolt a harcálláspont mellett, a hátsó ülésről kivette táskáját, és felsietett a lépcsőn. Az öltözőben elviccelődött néhány német kollégával és a saját váltásában szolgálatot teljesítő többi tisztthelyetessel. Miután átöltözött, lement az eligazítóba.

Töltött magának egy csésze forró kávé, és letelepedett a nyolc sorban elhelyezett kényelmes fotelok egyikében.

Jameson százados eligazítása, mint mindig, most is tömör volt

és velős. Pontos időben lépett a terembe, és azonnal a közepébe vágott. Ismertette a legfrissebb hírszerzési adatokat, tájékoztatást adott az éppen érvényben lévő terrorfenyegetettségi szintről, meghatározta a váltás minden egyes tagjának a feladatát, majd oszolt vezényelt.

- Akinek nem hangzott el a neve, maradjon! - vakkantotta oda, és hanyagul az eligazításhoz használt szónoki emelvényre könyökölt.

Moore nem mozdult, mivel nem hallotta a nevét. Ahogy körbenézett, még három fiatalember maradt a helyén. Az arcukról lerítt, hogy ők sem tudják, miért nem hangzott el a nevük a feladatok kiosztása során.

Becsukódott az ajtó.

Jameson a négyes fogat felé fordult.

- Maguknak, uraim, különleges feladatot tartogatok.

A távirányítóért nyúlt, és bekapcsolta a falra függesztett óriási tévét. A képernyőn térkép tűnt fel.

- Afganisztán - mondta Moore.

- Úgy van, törzsőrmester - bólintott Jameson, és kattintott egyet a távirányítón. A térkép nagy felbontású műholdképre váltott. - Egészen pontosan ez a rész érdekelt most minket - rajzolt lézeres mutatópálcájával köröket a térkép egy bizonyos pontjára. - Ez itt Kandahár tartomány északkeleti sarka, ahol a hármas határ elválasztja Zábul és Oruzgán tartományoktól. Itt délkeletre az Argandáb folyó látszik, ez pedig itt nyugatabbra a Helmand. Ezek között van a mai célterületünk.

A négy férfi szorgalmasan jegyzetelt a térdükre fektetett táblagépeken.

- Ma egy kísérleti programban vesznek részt. Önök veszik át

az e terület felett őrzőjáratozó MQ-1C Gray Eagle felderítőgép irányítását – folytatta Jameson.

Moore és társai meglepetten felpillantottak.

– Innen fogjuk irányítani? Nevadából?

– Igen. Mit csodálkozik ezen, Moore? Éppen maga, aki a délszláv válság idején Magyarországról irányította a Szerbia felett repülő Predatorokat?

– Csakhogy akkor alig három-négyszáz kilométerre voltunk a célterülethől, uram.

– Most ennél jóval messzebb vannak, igen. Az Északi-sark felett vezető legrövidebb légvonalban mért távolság nagyjából tizenkétezer-ötszáz kilométer. Éppen ez a kísérlet lényege, törzsőrmester. Tudunk-e csapást mérni a Föld túlsó felén – innen. Három katonai távközlési műholdat használunk majd az adatok átjuttatására. Teszteljük az adatátvitel zavartalanságát, a jelkésést, valamint a művelet közben jelentkező esetleges problémákat is igyekszünk feltérképezni. A Predatort maga vezeti, Moore, a többiek a szenzorokat kezelik.

– Igen, uram!

– Akkor nézzük a részleteket.

A százados növelte a nagyítást, a műholdkép nőni kezdett, s a képernyő szélein lassan eltűntek a folyók.

– Itt, a kép alsó szélén, ahol véget érnek a hegyek, ez a világos folt Kandahár város. A műveleti terület középpontja mintegy ötvenmérőföldnyire északra található. A Predatort itt, egy huszonöt mérőföld sugarú körön belül alkalmazzuk. A robotgép helyi idő szerint este hétkor szállt fel Kabulból, és már hét órája van a levegőben. Az ottani idő tizenegy órával jár előttünk, uraim. Az MQ-1C még bő tíz órát tartózkodhat a célterület felett,

tehát ottani idő szerint nagyjából délig. A hazavezető utat ismét a kabuli irányító repüli majd le, maguknak csak a célterület feletti munkával kell foglalkozniuk.

- Üzemanyag?

- Elegendő. A pontos mennyiséget megkapta e-mailben, töltsse le a többi repülési adattal együtt a számítógépére, azután aktualizálja az értékeket a műholdon keresztül. A gép jelenlegi pozíciója a következő...

GPS-koordináták jelentek meg a plazmatévén, és a kép ismét rohamosan közelített.

- Valós idejű műholdképet kapunk a parancsnokságtól az akció idejére – magyarázta Jameson. – Na, itt is van. Ez a maguk Predatora.

A fekete és barna hegyek háttérében halványan feltűnt egy folt. Úgy festett, mint egy vitorlázó repülőgép. Nagy, elmosódott körvonalú, világosszürke keresztet rajzolt a holdsütötte tájra.

- A sebessége, mint azt a képernyő alján látják, jelenleg hetvenöt csomó, repülési magassága tizenkilencezer-ötszáz láb. Így a földről gyakorlatilag láthatatlan és hallhatatlan a gép.

- Mi a feladat, uram?

- Kábítószer-elhárítás. Mákföldeket keresünk, illetve ha sikerül, kutassanak fel ópiumkaravánokat. Ilyentájt indulnak el a falvakból az első szállítmányok. Továbbá érdekel minket mindenféle fegyveres mozgás, csapatösszevonás, tábor, bármi, ami tálib aktivitásra utalhat. A világ legjobb rendszerével dolgoznak, törzsőrmester, amely ötven mérföldről felfedez egy egeret is: használják ki a képességeit!

- És ha felfedezünk valamit?

- Jelentik, és követik a szokásos protokollt. A térségben, éppen

az ilyen esetekre folyamatosan őrzátozik egy AC-130-as. Ha a parancsnokság úgy ítéli meg, a maguk gépéről kapott valós idejű képet átjátsszák a csapásmérő repülőgépre, a többit pedig elintézik a gépágyú. A maguk MQ-1C gépén is van két AGM-114 Hellfire rakéta. De ezeket csak végszükség esetére tartogatjuk, uraim. Nem a célmegsemmisítés a feladatuk, hanem a felderítés. Moore, maga csak arra koncentráljon, hogy vezeti a gépet. Maguk hárman a szokásos konfigurációban osszák el egymás között a szenzorok felügyeletét. A célunk az együttműködés gyakorlása és a tanulás, a tapasztalatszerzés. Használják ki a lehetőséget! Végeztem.

A négy katona felpattant.

– Igen, uram!

Jameson visszafordult az ajtóból.

– A Predator már a bevetési terület felett jár, a kabuli parancsnokság néhány percen belül átadja maguknak az irányítást. Menjenek, helyezkedjenek el a munkaállomásaikon, és jelentkezzenek, ha készen állnak a feladatra.

– Igen, uram.

– Ne szúrják el, fiúk.

– Értettem, uram. Nem fogjuk.

– És még valami. Ha esetleg bin Laden utódját meglátják a képen, ne habozzanak! Felajánlok érte egy karton whiskyt, szobapilóták!

* * *

Épp csak hajnalodott. Keleten borvörössé vált az ég alja, ám a völgy mélyén, a faluban még tartotta magát az éjszaka. Grimaldi

sötétben öltözött fel, lenvászon inget, vastag zubbonyt, bélelt nadrágot, szovjet katonai bakancsot húzott. Végül fejébe nyomta a sapkáját, mielőtt utoljára kilépett volna Hamid Aggul házából.

A falu már talpon volt.

A gyerekek a lovakat nyergelték, az asszonyok elemózsiás zsákokat kötözték fel a hátasokra. A férfiak egy része a falu szélén felépített, jól őrzött kőkunyhóból hordta elő a zsákokba csomagolt csempészárut. Mások a karabélyokat ellenőrizték. Élesen csattantak a hátrahúzott, majd visszaengedett závarzatok. A fal mellett orosz feliratokkal ellátott, aktatáska méretű zöld bádogdobozok sorakoztak. Úgy néztek ki, mintha óriási halkonzervek volnának. Carmine tétován toporgott, rajta kívül láthatóan mindenkinek megvolt a maga feladata. Félrehúzódt, hogy ne legyen útban, leült a zöld ládákra. Hamarosan Mahmud lépett mellé, és letérdelt a földre. Odahúzta az egyik bádogdobozt, amiben fémesen megcsörrent valami. A fiatalember fűrészkesztyű katonai kést húzott elő, és néhány mozdulattal felnyitotta a dobozt. Több száz, rézsárgán csillogó töltény gurult a leterített vászonlapra. Mahmud szapora mozdulatokkal, marokszámra dobálta a lőszert a derékszáján lógó tarisznyába.

Aggul odakiáltott egy csapat tíz év körüli gyerekek, mire azok z sivajgó nyüzsgéssel lecsaptak egy újabb ládányi töltényre. Jókora kosarat hoztak elő, amely színültig volt üres táarakkal. A fiúcskák lármázva körbeülték, és apró ujjaik fürgén tölteni kezdték a táarakat. Az egyik gyerek fájdalmasan felkiáltott, amikor a lőszer kicsúszott a kezéből, és a tár visszacsapódó éles lapja belevágott az ujjába. A többiek nevetésétől kísérv a szájába kapta vérző ujját, majd rózsaszínű nyálat köpött a földre. Bár a

seb erősen vérzett, a fiú két perc múlva már ismét ott szorgoskodott társai mellett, mit sem törődve a fájdalommal.

- Nesze - mondta váratlanul Mahmud, és egy AK-47-est nyomott az olasz mérnök kezébe.

Grimaldi döbbenten bámult a fegyverre.

- Apád mit szól majd ehhez?

- Épp ő mondta, hogy adjak neked egy puskát.

- Jó ötlet ez, Mahmud?

- Apám így akarja. Nem szeretné, ha bárki is fegyver nélkül maradna a menetben. Nem tudná biztonságban a karavánt.

- Hát ő is velünk tart?

- Igen. Este döntött így. De most inkább igyekezz, nézd át a fegyveredet!

- Nem értek hozzá. Egyszer volt csak ilyen a kezemben, akkor sem lőttem vele.

- Reméljük, most sem fogsz - vigyorgott a fiatalember. - Na, gyerünk, szedd már szét, és ellenőrizd!

- Hogy a fenébe kell ezt szétszedni?

- Majd Haszim megmutatja - mondta Mahmud, és odakiáltott egy tíz-tizenkét éves fiúnak. - Haszim! Mutasd meg Carminének, hogy működik a fegyver!

Grimaldi azon kapta magát, hogy egy bogárfekete szemű kisfiú szakértő előadását hallgatja a fatusás Kalasnyikov működéséről. Megbűvölten figyelte, amint a kis barna kezek néhány csattintással darabokra szedik a halálos fegyvert.

* * *

A kőpárkányon tizenkét férfi hasalt egy szürkésbarna sátorlap

alatt, amire álcázásként arasznyi vastag földréteget szórtak. Felülről tökéletesen láthatatlanokká váltak. Bízta benne, hogy nem létezik olyan emberi szem, kamera vagy szenzor, amely észreveheti őket. A terepszínű leplek és a földréteg alatt beleolvadtak a hegyoldalba. A kémrepülőgépek vagy a műholdak infravörös érzékelői ellen persze ez nem jelentett teljes védelmet. De ezek ellen amúgy sem tehettek semmit. Csak remélhették, hogy a takarókon lévő föld elnyeli a testükből kisugárzó hőt.

Insallah.

Vezetőjük savanyú hangulatban, mozdulatlanul feküdt. Arra gondolt, hogy a metszően hideg éjszaka során lehűlt testük hőmérséklete nem nagyon üt el a környezetétől.

Egy takarót ugyan maguk alá terítették, hogy valamelyest kivédjék a sziklák csontig hatoló hidegét, ám vajmi keveset segített.

Órák óta vártak.

Reggel hétre járt. A nap élesen sütött a hátuk mögül, de ereje még nem volt. Úgy várták a meleg sugarakat a sziklateraszon, akár a hajnalra dermedtté fagyott gyík.

Abdusakúr óvatosan feljebb emelte a sátorlapot, és balra nézett, hogy ellenőrizze az embereit. A sor szélén feküdt, innen beláthatta őket. Most ő volt a legmagasabb helyen. Felmérte, hogy némi mocorgás kezdődött a takarók alatt. Úgy ítélte meg, egyelőre nem kell ráförmednie az embereire. A mozgolódás nem volt olyan mértékű, hogy azt bárki észrevehette volna. Óvatosan maga is megfeszítette, majd ellazította a lábát, karját, hogy elűzze a dermedt zsibbadást. Zsebéből egy darab száraz *nant* és némi kecskesajtot halászott elő, és unottan rágni kezdett.

Evés közben lenézett a szűk patak völgybe. Hatvan méterrel lejjebb két férfi feküdt a puszta földön, egy természetes kis plató közepén. Abdusakúr kedvtelve szemlélte őket, összehúzta a szemét, hogy kivehesse a részleteket. Mindkét férfi a hasán, végtagjait szétvetve hevert. Homokszínű, barna foltokkal pettyezett egyenruhát és rohamsisakot viseltek. Az uniformisok hátán és oldalán vérfoltok éktelenkedtek. A két test mellett nagyméretű amerikai zászlót terítettek a földre, sarkait kövekkel rögzítették.

A tálib vezető látta, hogy az egyik egyenruhás megmozdul, és megvakarja a combját.

- Ali! - üvöltött le a katlanba Abdusakúr anélkül, hogy felemelkedett volna a sátorponyva alól. - Hányszor kell még elmondanom, hogy ne mozogj!

A kiáltás végiggördült a völgyön, és hosszan visszhangzott a szemközi sziklafalon.

- Már mindenem viszket! - hangzott a panaszos válasz.

- Ha nem tudsz nyugton maradni, beléd eresztek egy sorozatot! Akkor majd nem mozogsz.

Méltatlankodó mormogást sodort a szél az amerikai egyenruhás férfi felől. De engedelmeskedett a parancsnak, és mozdulatlanul dermedt.

A csendben csak a szél zúgása hallatszott, ahogy a keskeny patakmedren át besüvített a völgybe. Abdusakúr nyugalmat erőltetett magára, de a gyomra összeszorult. Kizárólag az övé volt a felelősség. Ő tervelt ki mindent. Ennek most sikerülnie kellett, hogy visszaszerezze a Hamid Aggul által megtépázott tekintélyét a saját csapata és a kandahári *molla* előtt. Az az átkozott Aggul és az emberei! Elvették a fegyvereiket, a lovaikat,

sárba tiporták a becsületét. Még az emberei hite is érezhetően megrendült. Ezen csak valamicskét javított az előző heti akció.

Lerohanták a *malikétől* húsz kilométerre, a szomszéd szurdokban található falut. Őszvéreket, lőfegyvereket szereztek. Leginkább ezekre volt szükségük, hiszen minden Kalasnyikovjuk odaveszett a lavina utáni balul sikerült akció során. A páncéltörő rakétáik, aknáik, gránátjaik még megvoltak, hiszen azokat akkor a barlangban hagyták. Még egy régi orosz aknavetőjük is maradt. Ám az AK-47-eseik mind odavesztek, és Hamid Aggul fegyvertárába kerültek. Ezeket sikerült pótolni a falu lerohanása során.

Az az akció azonban kevés volt. Ez a mostani támadás visszaállíthatja Abdusakúr korábbi tekintélyét.

Éppen ezért sikerülnie kell!

Megnyalta az ajkát. Kiszáradt a szája a feszültségtől. Nagyot nyelt. Persze hogy sikerülni fog.

Sikerült Kerbalában, és sikerült Bagdadban.

És egyszer állítólag Bászra mellett is.

Ha Irakban bevált a taktika, miért ne válhatna be itt is? A különbség csak annyi, hogy itt nem háztetők állnak lesben, hanem egy sziklapárkányon.

Sikerülnie kell!

* * *

Miközben szorgosan igyekezett felvenni a ló ritmusát, Carmine megállapította, hogy szakasztott úgy fest, mint bármelyik helybéli. Aggulnak akár az öccse is lehetne. Ruházata azonos volt a falubeliekével. Lefogyott, haja és szakála megnőtt,

arca beesett. Amúgy is kreolos bőre az elmúlt hetekben csak tovább sötétedett. Ádámcsutkája úgy kiállt inas nyakából, hogy szinte átszúrta a bőrét. Szemüvege elveszett a zuhanás során, de valahogy nem is hiányzott. Úgy érezte, egy leheletnyit talán még javult is a látása az elmúlt hónapok során. Biztos volt benne, hogy otthon kellemes meglepetés éri majd az első szemvizsgálat során.

A fején sapka, hátán keresztbe vetve az AK-47-es. A nyereg mögött kétoldalt kisebb zsáknyi ópium volt felszíjazva minden állatra. Az ő lovára is. Elmagyarázták neki, hogy el kell osztani az anyagot a lovak között. Így kisebb az esélye, hogy egy balesetben vagy orvtámadásban az egész árukészlet elvesszen. Indulás előtt Faril még egy vályogtégla méretű, papírba csomagolt darabot is a kezébe nyomott.

- Tedd el, Carmine - kérte. - Már lezártuk a zsákokat, és ez kimaradt.

- Az enyém is zárva.

- Akkor tedd zsebre.

Grimaldi vonakodva eltette a kétkilónyi kábítószer katonai kabátja külső zsebébe, ami eredetileg tartalék tárak elhelyezésére szolgált. Szorosan rágombolta a hajtókát. A jókora ópiumtömb lehúzta a zsebét, de nem tudta máshová tenni.

A menet órák óta haladt, és délelőtt kilencre elérte a hágót. Carmine Grimaldi egy pillanatra megállította a lovát, és megfordult a nyeregben, hogy búcsúpillantást vessen a falura. De az már nem látszott. Eltakarták a sziklák és az alacsonyabb hegycsúcsok. Minden, ami az itt eltöltött nyolc hónapra emlékeztethette, mindössze a völgy végében zöldellő folt volt, amelyet itt-ott még mindig rózsaszínű pettyek színesítettek. A

mákkültetvények.

- Búcsúzol? – léptetett mellé Aggul.
- Igen.
- Sosem térsz vissza, barátom.
- Így igaz.
- Mondhattál volna valami udvarias hazugságot is.
- Nem akartalak megbántani vele, Hamid.
- Igazad van.
- Furcsa, de jó volt itt.
- Maradhattál volna.
- A gyerek...
- Tudom, nem kell folytatnod. El kell menned.
- El.
- Soha többé nem jössz vissza Afganisztánba?
- Nem.
- Biztos?
- Biztos.
- Hogy mondhatod ezt ilyen megfellebbezhetetlenül?
- Mert tudom. Túl gyáva lennék visszatérni. Félek ettől az országtól.
- Nem vagy gyáva.
- Nem gyáva vagyok, hanem ostoba. És nem követem el még egyszer ugyanazt a hibát.
- Akkor mégiscsak hasznos volt az itt töltött idő.
- Hasznos volt. Sokat tanultam.
- Most menjünk. Hosszú még az út.

Megfordították a lovakat, és szapora ügetéssel a távolodó karaván nyomába eredtek. Egy perc múlva már lefelé ereszkedtek a hágó gerincéről.

Útjuk tekergő, alig látható ösvényeken vezetett. Az irányt kőrakások jelölték ki a vándor számára. Megtettek egy újabb órányi utat.

A zúgást már egy ideje hallották, de annyira távoli volt, hogy igazából senki sem fogta fel, mi az. Egészen addig, amíg váratlanul a sziklafalak között felerősödött a dübörgés.

- Repülő! - ordított fel egy férfi a menet elején.

Egy végtelennek tűnő pillanatig mindenki megdermedt, és felemelt arccal a hihetetlenül kék eget kémlelte. Azután megmozdult az állókép, a lovasok leugráltak az állatokról, és kantárszáron vezetve a sziklafal tövébe rángatták a lovakat.

Aggul és Mahmud ordítózva terelte az embereket minél szorosabban a szurdok széléhez, hogy fentről ne lehessen észrevenni őket.

- Mi az? - kérdezte Grimaldi a sziklák takarásában mellette lihegő Fariltól.

- Repülőgép.

- Na és?

- Errefelé nem járnak utasszállítók.

Carminében azonnal felrémlt Aggul története a szörnyű napalmtámadásról.

- Bombázó?

- Bármi is, nekünk aligha jelent jót.

- Meddig várunk? - kukkantott ki a sziklatető alól az olasz.

- Amíg el nem megy.

A repülőgépzúgás hosszú percekig hallatszott, hol közelebből, hol távolabbról. Egyszer már-már úgy tűnt, hogy elmegy, és az emberek addigi lélegzet-visszafojtott várakozása megkönnyebbült sóhajok formájában oldódni kezdett. Aztán

egyszerre megváltozott a motorhang, és határozottan közelebbről hallatszott.

A repülőgép felénk közeledett.

Grimaldi rémülten pillantott Hamid felé. A *malik* a rejtekhelyéről kikandikálva az eget kémlelte.

- Észrevett volna minket?

- Mindjárt!

A zúgás gyomorrengető robajjá erősödött. Hatalmas fekete árnyék suhant át a szurdok felett. A gép láthatóan a szakadék vonalát követte. Alig pár száz méter magasan repült. Négy hajtóműves, légsavaros típus volt.

A *malik* megkönnyebbülten lépett ki az árnyékból.

- Hála Allahnak! Csak egy szállítógép.

Grimaldi is előlépett, és kivette tokjából a látcsövet, amit a kabát alatt, a nyakában hordott. A távolodó repülőgép után fordult, és szemügyre vette. Kövér, szürkére festett jószág volt, óriási légsavarjai mögött izzott a levegő a kiáramló forró gázoktól. A szárny alján halványan látszott az amerikai felségjelzés.

- Tényleg teherszállító. Egy C-130-as.

- Honnan tudod? - kérdezte Faril.

- Ezt az egy típust ismerem, barátom. Ilyennel érkeztem Kabulba.

- Menjünk! - kiáltott fel Hamid, és felpattant a lovára. - Éjszakáig még sok mérföldet kell megtennünk.

Az ópiumkaraván újra összeállt, és folytatta útját Kandahár felé.

A halványyszürke Grey Eagle nyolcezer-ötszáz méter magasságban, százhusz kilométeres sebességgel hasította a levegőt Oruzgán tartomány délkeleti határa felett. Hosszú, keskeny szárnya a légerők hatására kissé felfelé hajlott. A robotgép felfeküdt a levegőáramlatokra.

A farokrészben elhelyezett motor és a gép végén lévő tolólégcsavar zaja oly csekély volt, hogy nem is ért el a földre. Senki sem hallhatta meg odalentről az őrjáraton lévő felderítógépet. Szürke rejtőszíne, keskeny szárnya, vékony törzse szinte lehetetlenné tette, hogy szabad szemmel észre lehessen venni az ég világoskék háttére előtt. A pilóta nélküli repülőgép gömbölyded orrában elhelyezett kamerák, infravörös szenzorok és a föld felé néző lokátor folyamatosan pásztázták a lassan hátramaradó, négy kilométer széles földsávot. Az adatokat a rendszer digitalizálta, tömörítette, és a másodperc ezredrésze alatt fellőtte az Afganisztán felett járó katonai távközlési műholdra. Az felfoghatatlanul rövid idő alatt továbbította az információkat egy másiknak, és így tovább. A Nevada felett keringő szatellitről ismét a föld felé fordult a jel. Az adathalmaz és a kép a valós időhöz képest alig némi késéssel megjelent a tizenháromezer kilométerre lévő bázison üldögélő Moore törzsőrmester és társai kijelzőin.

A törzsőrmester a Grey Eagle orrába szerelt kamera által közvetített képet figyelte. A számítógép klaviatúrája melletti joystickkal vezette a gépet. Pontosan úgy, ahogy egy gyerek játszana a számítógépes szimulátorán. Csak éppen ő egy huszonegymillió dolláros gépet irányított. A kormányparancsok ugyanazt az utat járták be az éterben, mint a videokép, de

visszafelé.

A helyiségben ülő másik három tiszthelyettes kezelte a gép által közvetített adathalmazt. Egyikük a radarképet figyelte, a másik a föld felé irányított kamerákat, a harmadik az infravörös érzékelőket. Időnként erre vagy arra az érdekesebbnek vélt részletre ráközelítettek, és feljegyezték, mit találtak.

– Nézd csak! – szólalt meg Sam Hollows, aki a nagy felbontású televíziós kamerák képét vigyázta.

– Mi az?

– Valami mezőgazdasági terület.

– Közelíts rá!

– Máris.

Moore fél szemmel követte a szomszéd kijelzőn zajló eseményeket. A képen megjelent egy geometriai formákkal szabdalts zöld mező. Gyorsan nőni kezdett, a sávok kiszaladtak a képből. A zöldet már rózsaszín foltok is tarkították.

– Nocsak! *Rózsaszín?*

– Az bizony – vigyorgott Hollows. – Mák. Virágzó mákföld.

– Hol van?

– Máris átküldöm a parancsnokságnak a GPS-koordinátákat.

– Valamelyik támadógépet oda kell majd vezetnünk.

– Várjuk meg a parancsot.

– Gyűlölöm ezeket a szemétládákat – morogta a törzsőrmester.

– Tessék?

– Azt mondom, gyűlölöm őket! – sziszegte a pilóta. – Csak termelik ezt a rohadts kábítószert, termelik, és elárasztják vele Amerikát... A szomszédom sráca is emiatt olyan, amilyen.

Hollows átnézett Moore-ra.

- Mi történt vele?

- Túladagolás.

- Meghalt?

- Nem. Pedig jobb lenne neki, mert a fél agya elszállt. Most olyan, mint egy élőhalott. Nyálcsorgás, koordinálatlan mozgás. A fél szemére megvakult, nem tud beszélni. Naphosszat csak fekszik a szobában, és a plafont nézi. Tizenhét éves, és pelenkázni kell. Szerencsétlen szüleinek meg tönkrement az élete csak azért, mert ezek itt úgy természetik a mákot, mint mi az őszi búzát...

- *Jézusom!*

Moore és társai ijedten kapták fel a fejüket, és döbbsenten egymásra néztek. A rémült kiáltás az egyik kódolt kommunikációs csatornán érkezett.

- Mi volt ez?

- Csendet! Kihangosítom.

- Itt Főnix négy-nulla-egy. Katonákat látok a földön - hallatszott a hangszórókból az izgatott, akcentussal beszélő hang.
- Ismétlem: katonák! Két egyenruhás alakot látok a földön heverni. Mellettük a talajon amerikai zászló.

- Ismétlje Főnix négy-nulla-egy! - vágott közbe a kabuli parancsnokság.

- Kettő amerikai sebesült a földön. Nem mozdulnak, ismétlem, nem mozdulnak! A helyzetem jelenleg Alfa négyes-egyes-egyes, Uniform hármas-hetes-nulla.

Moore elfordította a botkormányt. A tizenháromezer kilométerrel messzebb, Afganisztán hegyei felett repülő MQ-1C hosszan elnyújtott jobbfordulóba kezdett. Ezzel együtt sebessége is nőni kezdett.

- Mit csinálsz? - nézett rá Hollows, akinek képernyőjén a manőver nyomán szintén mozgásba lendült a táj.

- Mentőakció készül, Sam. Nézzük meg! Alig tizenöt mérföldre vagyunk a helyszíntől, amit a Főnix megadott.

- Útban leszünk ott.

- Nem hiszem. Hamarosan elkel nekik egy Predator.

- De hát ott van a Főnix!

- A Főnix a mára érvényes kódkönyv szerint egy felderítésen lévő brit vadászbombázó. Sosem tud ilyen hegyek között elég mélyre ereszkedni. Az is csoda, hogy egyáltalán észrevette a fiúkat...

- Figyelem, uraim, itt Jameson százados - hangzott fel a fejhallgatókban a jól ismert hang. - Forduljanak északnyugatnak, hármas-egyes-kettes irányba! A célterület távolsága egyes-hatos mérföld. Sérült amerikai katonákat keressenek! Hamarosan bejelentkezik önöknél a mentés parancsnoka.

Moore diadalmasan vigyorgott a társára.

- Nem megmondtam?

* * *

Abdusakúr bizakodóbbá vált. A szikes vízmosás, ahol a földre terítette az amerikai zászlót és lefektette a zsákmányolt amerikai uniformisba öltöztetett embereit, azon az útvonalon feküdt, amit a szállítóhelikopterek használtak. Szinte minden gép átrepült itt Tárin Kowt és Kandahár között. Úgy vélte, csak idő kérdése, hogy felfedezzék a földön heverő katonákat. Ha ma nem, hát holnap.

Egyszerre dübörgéssel telt meg a levegő.

Két-háromezer méter magasságban egy vadászbombázó húzott el keleti irányban. Nem erre számított, helikopterre várt. El sem tudta képzelni, hogy abból a magasságból észrevegyék a csalétket.

De tévedett.

A földről alig látszó repülőgép hirtelen irányt változtatott, és leborított a föld irányába. A sugárhajtóművek hangja megváltozott, a gép pedig eltűnt a szomszédos heglánc mögött. Amikor egy perccel később újra előbukkant, sokkal alacsonyabban repült. A vadászgép a vízmosás felett, még mindig több száz méteres magasságban közeledett. Sebességét azonban annyira lecsökkentette, hogy a tálib vezető meg mert volna esküdni rá, a gép áll a levegőben.

- Észrevették! - ordította a szomszédos lepel alatt leselkedő Vahriz.

- Látom! - üvöltötte vissza Abdusakúr, majd felkiáltott: - Ne lőjön senki! *Nem erre várunk!*

A parancs továbbhullámozott a soron, mialatt a katonai gép föléjük ért. Még mindig legalább hatszáz méteres magasságban volt. Bár a sziklapárkányról úgy érezte az ember, csak karnyújtásnyira van, a tálib tudta, hogy a most magukkal hozott fegyvereknek ez túl messze van. Ráadásul csak egyetlen ellenséget ölnének meg, ha megtámadná.

Nagy volt persze a kísértés, hogy egy vállról indítható rakétát küldjenek a vadászgép fúvócsövébe. Éppen ezért nem engedte meg az embereinek, hogy magukkal hozzák a két megmaradt orosz gyártmányú Sztrela rakétát. A vadászgép fejlett védelmi rendszerei nagy valószínűséggel még ilyen közlelől is elhárították volna a támadást. Ők meg egy pillanat alatt

vadászból űzött vaddá válnának. A helikoptereket akarta, azokhoz pedig megfelelőbb volt a nála lévő fegyver.

A vadászbombázó mögött egyszerre felizzott a levegő, és a gép meredek szögben az ég felé fordult. Egy perc múlva már nem is látták.

- És most? - kérdezte Asszad.

- Várunk. Megszervezik a mentőakciót. Akkor lőjetelek, ha szólok.

- Sikerülni fog?

- Ha Allah is úgy akarja, igen. De miért ne akarná úgy?

Abdusakúr lekiáltott a csalétekként kitett embereinek is, hogy biztassa őket.

- Nyugalom! Már csak két-három óra.

- És aztán?

- Csak tegyétek a dolgotokat. És mostantól senki se mozduljon!

* * *

A Moore törzsőrmester által vezetett Grey Eagle tartotta a hatezer-ötszáz méteres magasságot. Átsuhant az utolsó hegylánc felett. A lefelé néző kamera képén meredeken lejtetni kezdett a táj. Kitágult a világ, ahogy máris a szűk patak völgy felett repült a felderítőgép.

- Madárfészek, itt Hályog egy-három. Elértük a célterületet, ismétlem, elértük a célterületet.

- Vettem, Hályog. Keresse a célszemélyeket!

- Vettem.

Hollows feszült vigyorral átpillantott Moore-ra, de fél

szemmel továbbra is a monitorát figyelte.

- *Hályog?* Ki az az istenbarma, aki ilyen hívónevet ad egy felderítőgépnak?

- A kabuli parancsnokság. Valakinek fura a humora.

- Nem valami átkozott angol van ott szolgálatban?

- Lehet. Vagy ír. Az se jobb.

A férfiak elhallgattak. A következő három percben minden idegszálukkal a kijelzőiken zajló eseményeket követték. A törzsőrmester a lehető legalacsonyabbra csökkentette az MQ-1C sebességét. Igyekezett egyenesben tartani a gépet, miközben a másik három katona megfeszített tempóban dolgozott. Hiába állt rendelkezésükre a remek felbontású kamera, az átvizsgálandó terület nagyjából hat-hét négyzetkilométernyi sziklás vízmosás volt. Ezen kellett megtalálni két embert.

Nyilvánvalóan szűkíteni kellett a keresést. Rá kellett közelíteni a sziklákra, hogy esély legyen egy emberi alak felismerésére. Ez azonban óhatatlanul azzal járt, hogy óriási területek szorultak ki a véges felületű monitorokról. Hollowsnak folyamatosan az volt az érzése, éppen most kerüli el a sebesülteket. Azok elsiklanak a kép szélén, egy centivel maradnak le arról, hogy képernyőre kerüljenek. Nagy nehezen ellenállt a késztetésnek, hogy ide-oda mozgassa a kurzort, és pásztázzon a völgyben. Ehelyett sávokra osztották a kutatási területet, és szisztematikusan vizsgálták át a beérkező valós idejű képeket.

- Nem találom! - sziszegte Hollows.

- Nyugi. Ott lesz.

- Repülj végig a patak felett!

- Azt csinálom - mozdított a joysticken Moore. - Lejjebb menjek?

- Minek? Tizenkilencezer lábról is annyit látok, mint ezerről. Ennek a kamerának nincs párja.

- Ráadásul még a ruhájuk is – mormogta Hoskins tizedes, aki az infravörös kamerát kezelte.

- Tessék? Mi van a ruhájukkal?

- A sebesültek ruhája terepszínű, nem? Ami jó a harcban, óriási hátrány, ha kutató-mentő akcióról van szó.

- A Főnix szerint egy amerikai zászlót is láttak.

- Akkor meg a fenébe az emberi alakkal! Keresd a zászlót!

- Ott van! – kiáltott fel egy perccel később Hollows. – Ott a zászló!

A másik két kijelzőn is megjelentek a pontos GPS-koordináták, és egy-két pillanat alatt a többi szenzor is rátalált a leterített zászlóra meg a mellette fekvő alakokra.

- Ott vannak!

- Állandó pályára állok felettük.

- Megerősítem, amerikai egyenruhákat látok.

- Vettem.

- A hőkamera szerint élnek. Intenzív meleget érzékelünk a testekből.

- Nem látom az egyenruhán a nevüket. A fenébe is, a hasukon fekszenek!... Egy tizedesi rangjelzést tudok leolvasni, a másik talán közlegény.

- Madárfészek, itt Hályog egy-három. Látom a célszemélyeket. Ismétlem, látom őket. Megerősítem, hogy két amerikai egyenruhát viselő férfi fekszik a vízmosásban. Mellettük amerikai zászló a földön, amit kövekkel súlyoztak le. A testek nem mozognak, de hőt adnak le, tehát élnek. Ismétlem, élnek.

- Madárfészek vette. Hályog egy-három, pásztázza a környéket, kutasson esetleges ellenséges tevékenység után. Indítom a mentőakciót. Segítse őket friss adatokkal.

- Hályog vette, vége.

Hoskins hátrarúgta magát, és hatalmasat csapott a konzoljára.

- Bassza meg!

- Mi van? - kérdezte Jameson százados a belső kommunikációs rendszeren keresztül.

- Elment az infrakamera képe, uram!

- Próbálja helyreállítani a kapcsolatot.

- Nem az adatkapcsolattal van a baj, uram, mert akkor nem jönne a többi kamerakép sem. Maga a kamera ment tönkre.

- Akkor maga végzett a feladatával, fiam. Segítsen a többieknek, ahol tud.

- Igen, uram!

A többi képernyőn elindult a körkörös pásztázás a sebesültek körüli hegyoldalakon. Csak sziklák, vízmosások, kőomlások látszottak a monitoron.

- Úgy tűnik, tiszta.

- Én sem látok semmit.

- Infra? Esetleges hőkibocsátás a környéken?

- Mondom, hogy elszállt a rendszer!

- Le tud szállni mellettük a helikopter?

- Máris megmértem... Igen. A talaj keményre száradt folyami hordalék. Egészen sima. A terület szélessége nyolcvan yard. Simán letesznek ott a fiúk egy Blackhawkot.

* * *

Abdusakúrt komolyan meglepte a gyorsaság, amellyel a szövetségesek reagáltak. Alig húsz perccel a kokárdás vadászgép távozása után ismét repülőgépzúgás töltötte meg a tájat.

Hamarosan láthatóvá vált a jövevény.

Hatalmas, szürke, négymotoros szállítógép jelent meg a hegyek felett. Óriási fekete légcavarja szeszélyes csigákat rajzolva kergette szét az alacsonyabban úszó bárányfelhőket. A monstrum áthúzott a szűk völgy felett, csökkentette a sebességét és a magasságát is. A szemközti hegyorom előtt lapos fordulóba kezdett.

- Ez meg mit akar itt? - kiáltott oda neki Asszad.
- Fogalmam sincs. Talán csak megnézi a katonákat.
- Csak nem le akar szállni?

A tálib hátán jóleső, izgatott borzongás futott végig. Leszállni? Az lenne ám csak a jó fogás! Egy harmincméteres szállítógép, és legalább húsz katona a raktérben! Ennek lenne értéke! Abdusakúr neve ismét fényesen ragyogta a kiváló moszlim harcosok tablóján. De azután végignézett a szurdokon, és lemondóan felsóhajtott.

- Sosem tudna itt leszállni - kiáltotta.

És így is volt. A gépnek esélye sem volt, hogy ilyen szűk és főként ennyire rövid területen biztonsággal földet érhessen.

A szállítógép ismét áthúzott a patakmeder felett, de túl messze ahhoz, hogy rálőhessenek. Árnyéka átlibbent a mederben fekvő katonák testén, s máris maga mögött hagyta a völgyet. A szomszédos sziklafal előtt visszafordult, és újra megcélozta a medret.

Néhány áthúzás után a pilóta végre megtalálta azokat az íveket, amelyek megfelelőek voltak számára. A repülőgép

hétszáz méterrel az amerikai egyenruhás katonák felett elnyújtott ellipsziseket kezdett az égre rajzolni. Folyamatosan a bal oldalát mutatta a sebesültek felé.

Abdusakúrék nem mozdultak. Ez még mindig nem az ő zsákmányuk volt. A tálibnak negyedórájába tellett, mire ráébredt: alighanem élete legnagyobb szerencséje, hogy a szállítógép is ott van. Végre azt is megértette, miért. Valószínűleg filmre akarják venni a mentőakciót, hogy azután a Nagy Sátán televíziói bemutathassák. Ha pedig ez a cél, akkor az egész világ látni fogja majd, amint Abdusakúr fantasztikus győzelmet arat. A férfi elvagyorodott a sátorlap alatt. Igen, világhírű lesz! A szállítógépnek lehetősége sem lesz beavatkozni a harcba, viszont hírét viszi az ő győzelmének.

Allah nagy! Allah végre Abdusakúr mellé állt.

* * *

Faril az égre emelte a tekintetét, és felordított:

– Repülő!

A menet másodpercek alatt feloszlott. A lovakról leugráló férfiak a sziklák takarásába vonszolták a robajtól idegesen prüszkölő lovakat. Szerencsére épp egy kisebb barlang mellett haladtak el. A hátasokat percek alatt beterelték a barlangba, az emberek leültek a nyílás közelében. Néhányan az állatokat nyugtatták.

Hamid, Faril és Grimaldi óvatosan kilopakodott a barlangból, és egy lapos, ferdén álló szikla árnyékából az eget fürkészte.

– Ez ma már a harmadik.

– Mintha ugyanaz a Hercules volna, amit már láttunk.

- Talán az amerikaiak is úgy érzik, beköszöntött a tavasz.

- Tulajdonképpen miért bújunk el előlük? - vetette fel Grimaldi, mire apa és fia úgy pillantott rá, mintha megőrült volna.

- Hogyhogy miért? Hogy ne vegyen észre.

- De miért ne vehetne észre?

Hamid Aggul dühösen a mellére csapott.

- Ha elfelejtetted volna, Carmine, ópiumot szállítunk! Még hozzá nem is keveset. Az amerikaiak pedig vadásznak a kábítószerre.

- Igaz - bólintott az olasz. - Csakhogy ők nem tudják, mi van a nyeregtáskákban.

- Micsoda?

- Gondolj csak bele, barátom - mosolygott a mérnök. - Mit is láthat fentről a pilóta? Egy karavánt. Harminc ló és férfiak, amint békésen baktatnak a hegyoldalon. Még ezek a fickók sem láthatnak bele a csomagjainkba. Jobban tennénk, ha nem bujkálnánk előlük.

- Talán még integetnünk is kéne? - morogta dühösen Faril.

- Ahogy mondd! - vigyorgott az olasz. - Ugyan melyik kábítószercsempész vagy tálib csapat mosolyogna a felderítógépre és integetne a pilótának? Sokkal, de sokkal veszélyesebb, hogy minden repülőgépzúgásra menekülünk a sziklák alá. Ha egy ilyen alkalommal késünk, és csak a menekülésünket veszik észre, akkor, barátom, biztosak lehettek benne, hogy valóban kapunk egy bombát a hátsó felünkbe! Mert a menekülés *tényleg* gyanús. Az a repülőgép viszont soha nem fog megtámadni egy vidám karavánt.

- És ha csapatokat hív?

- Akkor még mindig ráérünk elbújni.

- Ostobaság!

- Nem, nem, Faril, hagyd csak! - intette le Hamid a fiát. Lassan, cinkosan elmosolyodott. - Mondasz valamit, Carmine. Mindig elbújunk, ha repülőt hallunk, mert megszoktuk, hogy így teszünk. Nem gondolta ezt át senki már vagy tíz éve. Elbújunk, mert el *szoktunk* bújni. És akkor jön egy kívülálló, és felteszi a kézenfekvő kérdést. Szavamra, Carmine, igazad lehet!

Hamid nevetve hátba vágta az olaszt, és átrohant a barlanghoz. Néhány percig parancsokat osztogatott, azután a lovasok elkezdtek előszállingózni. Mahmud kantárszáron kivezette a napfényre Grimaldi lovát, és a kezébe nyomta a bórszíjat.

- Aztán csak nem elfelejtetted, melyik a tiéd, Carmine?

- Hogy is felejtettem volna el, Mahmud? - kérdezte vidáman az olasz. - A sok barna között ez az egyetlen szürke ló a sorban. Majdhogynem fehér. Csak megjegyzem, hogy ez az enyém!

Halkan felnevettek, és a karaván útnak indult. A férfiak közül nem egy barátságosan megveregette a mérnök vállát, ahogy elléptettek mellette. Láthatóan tetszett nekik a ravasz fogás, hogy ezután ne bújjanak el.

Továbbra is felfelé haladtak, előttük folyamatosan hallatszott a repülőgép motorjának a hangja. Carmine észrevette, hogy a zaj szabályos időközönként távolodik, majd közeledik. Ez pedig csak egyféleképpen lehetséges.

- Köröz - motyogta maga elé Grimaldi.

- Tessék? - nézett rá Faril.

- A repülő. Köröz.

- Igen?

– Igen. A szomszédos völgy felett köröz.
– Nos, ha így van, hamarosan meglátjuk – mutatott fel a hágóra a fiatalember. – Nemsokára felérünk.

* * *

Moore törzsőrmester kettőzött figyelemmel nézte a kijelzőket, homlokán, a hajtónél gyöngyözött a verejték. A pulton álló tálcán érintetlenül várakoztak a szendvicsei és a kihűlt kávé.

A Grey Eagle-t továbbra is több mint hat kilométer magasan tartotta. Elnyújtott nyolcasokat rajzolt az égre, melyeknek metszéspontja a sebesült katonák felett volt. A röppálya teljes hosszán szemmel tarthatta a földön fekvő katonákat. Azok nem mozdultak.

Bár a törzsőrmester feladata az MQ-1C vezetése volt, most, hogy megtalálták a célt, már nem kötötte le teljes figyelmét a repülés. Fél szemmel mindig Hollows képernyőjét bámulta. A tiszthelyettes az egyik monitoron a mozdulatlan testeket figyelte, míg egy másikkal a környező hegyoldalakat pásztázta.

– Látsz valamit?

– Semmit. Csak a két pasas van odalent. Meg időnként átrepül alattunk az Üstökös.

Mintegy végszóra az egyik képen megjelent a szürke, négymotoros repülőgép, és enyhe balfordulóban átszelte a patakmeder felett a szurdokot. A felderítő jó négyezer méterrel repült a szállítógép felett.

– Eléggé leereszkedtek – dünnyögte Moore, majd beleszólt a rádióba. – Üstökös négy-négy, itt Hályog egy-három. Úgy látom, túlságosan mélyen vannak.

Szinte azonnal megjött a válasz a messi távolból.

- Itt Üstökös négy-négy. Ha csapda volna, Hályog, mostanra már harcban állnánk. De azért kösz az aggodást. Vége.

- Nincs mit - csapott a gombra a törzsőrmester.

- Azért én csak megnéztem volna a hőképet is - vetette közbe Hoskins, aki jobbra tétlenül téblábolt a társai mögött.

- Az infrát felejtsd el. Bedöglött. Majd leszállás után a kabuli technikus csinál vele valamit.

- Az ott mi? - mutatott a képernyőre Hoskins.

- Mi?

- Nem tudom. Valami mozgást láttam.

- Hol?

- Ott, a gerinc mögött.

- Mikor?

- Most, amikor szóltam! Mielőtt elment onnan a kép.

- Vissza tudod hozni?

- Most nem. Megvárjuk a következő fordulót.

Némán vártak, míg az ötezer kilométerrel keletebbre lévő robotfelderítő befejezte a nyolcas déli hurkát, és visszatért a meder fölé.

- Ott!

- Közelíts rá!

- Az istenit!

- Lovasoknak tűnnek.

- Madárfészek, itt Hályog egy-három - húzta a mikrofont a szája elé Moore.

- Itt Madárfészek.

- A célterülettől keletre mozgást látunk.

- Milyen mozgást?

- Máris ráközelítünk, egy kis türelmet kérek... igen! Lovasok! Egy lovascsapat halad felfelé a hegyoldalon. A szomszédos völgyből mennek fel egy vízmosáson át.

- Milyen messze vannak?

- A távolság légvonalban három mérföld. Ismétlem, három mérföld! A célszemélyektől pontosan nulla-hetes-hatos irányban vannak.

- Vettem, Hályog, továbbítom az adatokat az Üstökösnek. Hányan vannak a lovasok?

- Huszonkilencen – súgta oda Hollows, aki a beszélgetés alatt megszámolta a mozgó sziletteket.

- Huszonkilenc lovas – mondta a mikrofonba a törzsőrmester.

- Közelítek. Már látom őket... Fegyveresek. Ismétlem, fegyveresek! Sokuknál Alfa-Kilo-négyes-heteseket látok.

- Madárfészek vette, Alfa-Kilo-négyes-hetesek.

- Hályog egy-három utasítást kér, Madárfészek!

- Várjon!... A helikopterek már úton vannak a sebesültekért, a hívójelük Lancelot egyes és Lancelot kettes. Várható érkezési idő a célterületre három perc. Mennyi idő alatt érhetnek oda a lovasok, Hályog?

- Nem sietnek, Madárfészek – nézte meg alaposabban a kijelzőn megjelenő alakok mozgását Moore. - Az igazat megvallva egészen kényelmesen lovagolnak. A terepet és a távolságot figyelembe véve nem valószínű, hogy egy órán belül odaérhetnének.

- Egy óra?

- Igen. Nagyjából.

- Vettem. Figyelje őket folyamatosan, és jelentse a mozgásukat!

– Vettem, vége.

A nevadai bázison ülő férfiak hallották, amint a Madárfészek utasítja az Üstökös hívónevű nagy, szürke, légsavaros gépet, hogy tágítsa a kört. Vessenek egy pillantást a lovasokra, és próbálja meg elijeszteni őket a puszta megjelenésével. Azután bejelentkeztek a Lancelot egyes és kettes kódnevű mentőhelikopterek. Ők végső irányvektort kértek a sebesültekhez. Mialatt Hoskins megadta a kért koordinátákat és az irányt, Moore és Hollows le nem vette a szemét a lovasokról.

– Hogy állnak idővel, Hályog? – szólalt meg a Madárfészek.

Moore ellenőrizte a műszereket.

– Most járna le a műszakunk, de maradunk még pár órát.

– Végig tudják biztosítani a mentést?

– Mindenképpen.

– Köszönöm, vége.

A törzsőrmester, miközben újabb fordulóba vezette a gépet, szórakozottan számolgatni kezdte a lovakat. Huszonnyolc sötét színűt talált, és a sor vége felé egyetlen világosszürkét. De ezen is egy ugyanolyan kinézetű férfi ügetett, mint a többin.

– Tálíbok? – hajolt át a törzsőrmester válla felett Hoskins. – Biztos, hogy tálíbok?

– Azok hát. Ki más járna arra Kalasnyikovokkal?

* * *

Végre a távolból felhangzott a várva várt kerepelés.

A hang egy ideig hadakozott a magasban köröző szállítógép monoton robajával, de lassan túlharsogta. Abdusakúr megfeszült a ponyva alatt. Közelebb húzta magához a fegyvert.

– Jönnék a helikopterek! – kiáltotta. – Most készítsétek elő őket, ne akkor mozgolódjatok, amikor már itt lebegnek!

– Jó! – intett vissza a közelében hasaló Asszad, és továbbadta az utasítást Vahriznak.

A helikopterek úgy buktak át a nyugati hegygerincen, akár az áldozatukra ugró párdúc.

Sötétszürkére festett, lapos UH-60-as Blackhawkokat küldtek a sebesültekért. Ablakaik sötéten csillogtak, jókora oldalajtajukat félrehúzva rögzítették. A tálib vezér egy perc múlva már az ajtónyílásban álló, géppuskájával lefelé pásztázó katonát is ki tudta venni.

A helikopterek nyílegyenesen repültek a földön fekvő sebesültek felé. Kísérletet sem tettek arra, hogy felderítsék a terepet. Minek vesződnének vele?, gondolta Abdusakúr, hiszen az a szállítógép itt köröz már vagy másfél órája.

A Blackhawkok hirtelen kettéváltak, az egyik a magasba szökkent, a másik folytatta ereszkedését. A leterített amerikai zászló úgy vonzotta, akár darazsakat a mézcsapda. A feljebb emelkedő gép óvatosan körbepülte a völgyet. A másik lassított. Húsz méterrel a sebesült katonák felett, tőlük kissé balra lebegésre váltott. A tálib vezető a leshelyéről tisztán rálátott. Alig száz méterre volt tőle. Legalább harminc-negyven méterrel a rejteküket jelentő kőpárkány alatt lebegett. A pilóták és az ajtóban álló géppuskások is lefelé meredtek. Ott keresték az esetleges ellenséget. Egyiküknek sem jutott eszébe felfelé nézni.

Remek pozíció volt a lövésre.

De az idő még nem jött el.

– Várd meg a másik gépet! – üvöltötte túl a rotor keltette robajt Abdusakúr. – Várjátok meg, míg ideér! Senki se tüzeljen, amíg én

nem lőttem!

Asszad óvatosan intett, hogy megértette, és megfordult, hogy továbbítsa a parancsot.

Abdusakúr maga mellé fektette a Kalasnyikovot, és hátranyúlt a másik fegyverért. Egy méter hosszú, karcsú fémcsővet húzott elő. A cső alján pisztolyszerű agy és elsütőbillentyű látszott, tetejére irányzékot szereltek. A fegyver elejéből kilógó elnyújtott, kúpos lövedéken olajosan csillant meg a napfény. A harcos lassan kidugta a ponyva alól. A cső másik végét szintén kicsúsztotta a szabadba, nehogy a kifúvó láng belekapjon a ruhájába. A fejét oldalra fordítva belenézett a célzókészülékbe.

A másik helikopterre várt.

Az, amelyik lenn, a patakmeder alján kavarta a port, gyakorlatilag már most értéktelen ócskavas volt. Azt nem fogják elhibázni a többiek.

Ő azonban a közvetlen biztosítást végző második gépet akarta. Ha azt eltalálja, akkor mindkettőnek vége. Ha elhibázza, az könnyedén tüzet nyithat rájuk, s akár mindkét helikopter megmenekülhet.

Ez ki-ki harc lesz, tudta jól. Vagy ők, vagy mi. Kivéve persze, ha ő nem lő. Akkor mindenki szépen otthon vacsorázik.

Csakhogy ez a lehetőség fel sem merült benne.

Harminc másodperccel később a második Blackhawk befejezte a szurdok körberepülését, és ez a pilóta is majdnem álló helyzetig lassított. Hetven méterrel a patak vize felett egyenesbe hozta a gépet.

A helikopter ott lebegett nyolcvanméternyire a tálib előtt, kissé magasabban.

Abdusakúr rávitte a szátkeresztet a pilótafülke üveglakára,

és három-négy másodpercig követte a helikoptert, hogy megérezze mozgásának rezdüléseit. Ebből tudta meghatározni az előretartás mértékét. Ezt persze beállíthatta volna az irányzéken is, de ehhez nem bízott eléggé a tudásában. Jobb szeretett a megérzésére hagyatkozni. Amikor úgy érezte, már tisztában van mindennel, balra mozdította a nézőkét, és meghúzta a billentyűt.

Abdusakúr és emberei erre az akcióra nem légi járművek elleni infravörös rakétát hoztak magukkal. Azok drágák, készletük pedig kimerülőben volt. Ráadásul az amerikai helikopterek és repülőgépek védelmi rendszerei éppen ezek elhárítására készültek. A tálibnál éppen ezért egyszerű RPG-7-es páncéloselhárító rakéta volt. A gyakorlatban bevált, és jól működő fegyvernek bizonyult. Sok tankot és más harcjárművet tett ártalmatlanná az elmúlt évtizedek háborúiban. A maga módján ugyanakkor ostoba eszköz volt. Nem fogta be és nem követte a célt, nem tett kitérő manővereket. Nem voltak szenzorai, televíziós vagy infravörös kamerája az orrában. Egyszerű páncéltörő lövedék volt, semmi több.

És éppen ez volt az előnye.

Az RPG-7 lövedéke azt találta el, amire céloztak vele.

E szempontból nem volt egyéb, mint egy jókora vadászpuska. Harckocsik ellen fejlesztették ki, és tervezőjének meg sem fordult a fejében, hogy valaha légi célok ellen fogják alkalmazni. A tankok vastag páncéljának átégetéséhez a lövedék két és fél kilónyi robbanóanyagot tartalmazott. Kilövését követően lehetetlen volt megzavarni vagy eltéríteni, legfeljebb kitérni lehetett előle. Elméletileg persze, hiszen a kitéréshez idő kellett. Nagy távolságból esélye sem lett volna Abdusakúrnak eltalálni a

jól manőverező, gyors Blackhawkot.

Ez a helikopter azonban alig mozgott, a másik pedig, lent a völgy alján, egy helyben lebegett.

Abdusakúr negyedéves iraki tanulmányútja során sajátította el a módszert. A városi harcban látta, amint társai három helikoptert is lelőnek ezzel a technikával.

Bár a távolság annyira csekély volt, hogy nehéz lett volna elhibázni, azért az előretartás is tökéletesen sikerült. Ahogy a páncéltörő lövedék füstölgő csíkot húzva kiröppent a kőpárkányról, a Blackhawk éppen berepült az útjába.

A rakéta közvetlenül a pilótafülke mögött csapódott a törzsbe, átszakította a burkolatot, és felrobbant. A tálib káprázó szemmel figyelte a narancssárga lángtengert, mely elnyelte a helikopter orrát. A pilóták ezt a detonációt semmiképpen sem élhették túl. A lángok szinte azonnal visszahúzódtak, és láthatóvá vált a sérült orr. Megroppanva lógott a törzs elején. A helikopter ugyan nem robbant fel, de tagadhatatlanul vége volt. Az oldalajtóban álló lövést kipenderítette a légnyomás. Most a derekára csatolt biztosítókötélnél fogva tehetetlenül lógott a gép alatt. A helikopter, csodálatosan erős szerkezetének hála, még mindig ment előre. A motor működött, a rotorok forogtak – csak éppen már nem volt irányítás. Másodpercek kérdése volt, mikor omlik össze a rendszer, és ez nem is váratott sokáig magára.

A helikopter oldalra billent, és egyre gyorsulva a hegyoldalnak repült. Törzse kettétört, a sziklákba verő rotorlapátok hosszú darabokra robbanva szétfröccsentek. A gép vastag füstöt húzva legördült a lejtőn, hatszor-hétszer átfordult a hossz tengelye körül. Felismerhetetlen ronccsá zúzódva állapodott meg a patakmederben.

Egy lélegzetvételnyi időre megállt minden.

Azután megindult az élet.

Asszad és Vahriz hátravetette a sátorlapot, és feltérdelt.

A másik Blackhawk olyan mélyen volt a szurdokban, hogy fekve már nem láttak rá. A két rakéta egyszerre indult útjára, és a helikopter rotoragya alatt, az áttételházba csapódott. A rotor leszakadt, a lebegésben lévő gép téglaként zuhant a földre. Óriási porfelhőt kavarva ráesett a vízmosásban éppen feltápászkodó tálibokra. Tagjaik a sokórányi fekvés alatt elgémberedtek, nem tudtak kitérni a nyakukba zúduló többtonnányi égő fém elől. A gép a becsapódás pillanatában felrobbant.

- Allah nagy! - ordította a győzelemtől megrészegült Abdusakúr, és felugrott. Akárcsak emberei, gépkarabélyával maga is tűz alá vette az égő roncsokat.

* * *

Moore törzsőrmester szájából Nevadában kiesett a nyalóka.

- *A szentségit!*

A szája elé húzta a mikrofont, és hadarni kezdett.

- Madárfészek, itt Hályog egy-három. Lancelot egyes és Lancelot kettes tűz alatt van. Ismétlem, a helikoptereket megtámadták. Csapda, vigyázat, csapda!

- Mit látnak?

- Növeld a felbontást, Sam!

- Jelentsen, Hályog!

- Madárfészek, itt Hályog egy-három. A meder melletti keleti, ismétlem keleti sziklafalról tűz alá vették a helikoptereket...

A monitoron narancsszínű tűzgömb villant.

- ...Lancelot kettes lezuhant! Ismétlem, a kettes lezuhant. Lángokat látunk, és robbanást...

- A koordináták...

Újabb robbanás töltötte be a képet.

- ...figyelem, Madárfészek, az egyes is koppant! Lezuhant a másik gép is!

- Vettem - jött a hangszórón a Madárfészek harcászati tisztjének szenvtelen hangja. - Üstökös négy-négy, hall minket?

A szürke, négy hajtóműves Lockheed pilótája azonnal jelentkezett.

- Itt Üstökös négy-négy. Már azt hittem, elfelejtettek minket.

- Adom a célkoordinátákat... - kezdte a központ, de a pilóta közbevágott.

- Felesleges. Itt zajlik minden alattam, szabad szemmel is látom az egészet. Azok a mocskok a sziklafalon bújtak el.

- Semmisítse meg a támadókat, Üstökös!

- Azonnal, uram!

Moore és Hollows jól látták a Grey Eagle által közvetített képen, amint a szürke behemót szűkített balfordulóba kezd, és sűrítve közeledik a tálbok leshelye felé.

* * *

A karaván megállt.

- Mi volt ez? - nézett Grimaldi Aggulra.

- Egy robbanás.

Szinte azonnal újabb két-három dörrenés dübörgött végig a sziklafalak között, majd egy hosszú robbanás.

- Mi a fene folyik ott?

- Valaki harcol valakivel – jegyezte meg Faril.
- Nagyon okos – vicsorgott rá Mahmud.
- Csendet!

Géppisztolysorozatok hangja dörgött a gerinc mögött.

Hamid Aggul összevonta a szemöldökét.

- Halljátok?
- Persze. Lőnek.
- Nem azt! A helikopterek.
- Mi van velük?
- Nem hallom őket.

A két fiatalember és az olasz meglepetten fülelt egy ideig.

- Lezuhantak?
- Tőrbe csalták őket.
- De kik?

- Ugyan kik?! Abdusakúr, vagy valamelyik másik hasonszórú szabadcsapat.

Egyszerre megváltozott az addig a magasban egykedvűen dübörgő szállítógép motorhangja. Jól hallhatóan felpörögtek a hajtóművek, és a robaj egyértelműen közeledett.

- Tűnjünk el innen!

Hamid körbepillantott, és egy oldalvágatot fedezett fel.

- Arra! Átvezet a párhuzamos szakadékba. Arra eltűnhetünk.
- Akkor egy ideig éppen a lövöldözés felé megyünk majd!
- Tudom, de nincs más út. Vagy visszafelé megyünk, vagy arra. Visszafelé sokkal nyíltabb volna a terep. Na, indulás! Gyerünk, gyerünk, gyerünk! Mindjárt itt lesz a fél amerikai légierő!

Az ópiumkaraván a terep adottságaihoz mérten felgyorsított, és rohanvást indult felfelé a szakadék alján.

A törzsőrmester átpillantott a másik taktikai kijelzőre, és észlelte a változást.

- Madárfészek, itt Hályog egy-három. A tálib lovascsapat rákapcsolt. Jelenleg vágtában igyekeznek a lezuhant helikopterek irányába. Becsült érkezési idő harminc perc.

- Vettem, Hályog egy-három. Az Üstökös jelenleg el van foglalva... rajta kívül csak maguknak vannak fegyvereik a környéken. Felhatalmazom, hogy bármi áron állítsa meg azokat a lovasokat, Hályog. Tűzparancsa van.

- Madárfészek, itt Hályog egy-három. Tűzparancsom van. Megerősíti?

- Megerősítem.

- Na, végre! - csapott az asztalra Moore, és lehívta a fegyverzeti adatokat a képernyőre. - Most odapörkölünk azoknak az állatoknak, Sam!

- Két rakétánk van a Grey Eagle szárnya alatt - olvasta fennhangon az adatokat Hollows. - Mindkettő repeszgyújtó fejjel van felszerelve.

- Hála istennek, hogy nem páncéltörő van rajtuk!

- Minek volna? Nincs ezeknek harckocsijuk.

- Kandahárban pár éve még nem egy volt.

- Kandahárban lehet, de nem a hegyek között.

- Sebaj, éppen jó lesz nekik a repesz. Pont az kell, hogy feldobja a kedvüket!

Elfordította a joystickot, és a képernyőn megfordult a világ. Az MQ-1C meredek ereszkedésbe ment át.

- Leviszem tízezer lábra, hogy biztosabb legyen a találat.

Addig keress nekem egy helyet, ami alkalmas a tűzmegnyitásra.

– Itt – bökött a képre az addig csendben toporgó Hoskins.

– Hol?

– Itt, ni! Ahol a szakadék felér erre a kis fennsíkra. Innen mehetnek tovább a helikopterek felé, és itt nyílik egy-két másik szurdok. Mindenképpen ki kell jönniük a nyílt terepre. A repeszhatású rakétáknak itt, ebben a körbezárt katlanban óriási hatásuk lesz.

– Már jönnek is!

Az első lovasok kibukkantak a szakadék torkolatában, és szétszéledtek a katlanban.

– Befogás!

– Távolság hatezer-kétszáz yard.

– Vettem, távolság hatezer-kétszáz, sebesség nyolcvan csomó.

– Vettem, nyolcvan.

– Egyes élesítve. Lézeres célmegjelölő?

– A célon. A katlan bejáratára állítottam!

– Befogás!

– Cél befogva.

– Ellenőrizni!

– Ellenőrizve.

– Egyes tűz!

A Grey Eagle orrába szerelt kamera által közvetített kép hirtelen kifehéredett. A szárny alól előresüvítő AGM-114-es rakéta lángcsóvája egy időre elvakította az optikát.

– Elment, elment, elment! Aszimmetrikus terhelés, trimmelni a gépet!

– Máris.

– Kettes élesítve, befogás!

– Befogva.

– Ne! Várj még! Várjuk meg a becsapódást!

– De...

– Csak a Grey Eagle van a helyszínen csapástávolságban, az Üstökös még el van foglalva. Ne pazaroljuk a fegyvereket, ha nem muszáj! Ki tudja, hány csapat van még a környéken!

Moore meghajolt a józan érvek súlya alatt, és inkább a kameraképre koncentrált.

Egyre több lovas jött ki a szakadékból a nyílt terepre. A hátukon vagy a kezükben jól látszott a Kalasnyikov. A célmegjelölő láthatatlan lézersugara a szakadék kijáratától öt-hat méterre álló kerek sziklára volt állítva. Máris legalább tíz lovas csoportosult körülötte. Fogalmuk sem volt arról, hogy eszeveszett tempóban egy rakéta közeledik feléjük.

* * *

Abdusakúr felállt, és a magasba emelte az RPG-7-es kilőtt, még füstölgő csövét, és ujjongva felüvöltött. A csapat tagjai sorra hajigálták le a sátorponyvákat, és talpra ugrottak. Néhányan Kalasnyikovjukat rázták, vagy éppen hosszú sorozatokat lőttek vaktában a levegőbe. Mások egymás hátát lapogatták.

Vahriz végigszágulzott a párkányon, és a vezetőre vetette magát. Olyan szorosan ölelte át a férfit, hogy Abdusakúr tüdejéből kiszorult a levegő.

– Megcsináltuk! – ordította a parancsnok arcába örömtől sugárzó arccal.

– Engedj el, testvérem, mielőtt megfojtasz – vigyorgott rá a tálib, és kibontakozott az ölelésből.

Gyakorlatias ember lévén máris a következő feladatra koncentrált.

– Szedj össze hat embert, és menjetek le a helikopterekhez. Nézd meg, mi lett a bajtársainkkal.

Vahriz lenézett a vízmosásba. A lángoló roncs éppen oda zuhant, ahol a két csalétek férfi feküdt. A kifeszített amerikai zászló elégett, csak a horgonykövek alatt maradt néhány rongyfoszlány.

– Szénné égtek.

– Azért csak bizonyosodj meg róla.

– És a roncsok?

– Gyorsan vizsgáljátok át őket, amennyire lehetséges.

– Égnek.

– Mondom, *amennyire* lehetséges!

– Mi legyen az amerikaiakkal?

– Aki még él, végezzetek vele. Nem tudok most foglyokkal foglalkozni.

– Értem.

Vahriz indult, hogy összeszedje a hat embert, de két lépés után visszafordult, és a parancsnokára nézett.

– Nagy ember vagy, Abdusakúr!

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, árny suhant át felettük, és egy pillanatra eltakarta a napot. A csapat vezetője felnézett. Pár száz méterrel feljebb megpillantotta a szürke, négy hajtóműves repülőgépet, amint hosszú balfordulóba kezd. Nem feljűk repül, hanem oldalt, s közben a bal oldalát mutatja feljűk.

– Ez az, filmezzetek csak! – dörögte Abdusakúr, és előrelépett a sziklapárkány szélére, hogy minél jobban látszódjék majd a felvételen. Egy hosszú sorozatot engedett el AK-47-eséből

az ég felé, de gondosan ügyelt rá, nehogy a repülőgép irányába lőjön. Szüksége volt a gépre, hogy az épségben visszatérjen Kabulba, és elmondja a világnak, miféle hőstettet hajtott végre ez a maroknyi harcos.

Abdusakúr azonban óriási hibát követett el.

A lomha szürke repülőgép nem szállító Hercules volt, hanem annak AC-130H Spectre jelzésű harci változata. Ezt a laikus első pillantásra könnyedén összetéveszthette a világon mindenütt jól ismert szállítógéppel. Az Üstökös négy-négy hívójelű Spectre négyszáz kilométeres sebességgel közeledett a támadás helyszínéhez úgy, hogy folyamatosan a bal oldalát mutatta a tálibok felé. A gép halálos fegyvereit ezen az oldalon helyezték el – egy Vulcan gépágyút szereltek fel a 40 és 105 milliméteres lövegek mellett. Amikor a gép másfél kilométer távolságba ért, a hatsövíű 20 milliméteres gépágyú felpörgött. Másodpercenként százhusz lövedék indult Abdusakúr és csapata felé...

A lövedékfolyam jó tíz méterrel a tálibok leshelyéül szolgáló kőpárkány alatt érte el a sziklafalat. Pattogni kezdett a sziklákon a sok száz lövedék. A tűzvezetésért felelős törzsőrmester helyesbítette a célzást anélkül, hogy a tüzelést abbahagyta volna, és a tűzfolyam felkúszott a teraszra.

A hatás borzalmas volt.

Abdusakúr középen elhelyezett hat embere azonnal cafatokra szakadt a nehéz gépágyúlövedékek becsapódása nyomán. Vahriz, aki éppen feléjük rohant, már nem tudott lefékezni, és egyenesen beleszaladt a tűzvonalba. A tálib vezető kővé dermedten látta, amint helyettesét péppé darálták a lövedékek.

Abdusakúr élete mindössze azon múlt, hogy a repülőgép operátora balra vitte a tüzelést, és nem jobbra.

A sor másik végén menekülő tálibok az első lövedékek becsapódását követő tíz másodpercben haltak meg. Mindössze ketten tudtak beugrani a sziklák takarásába.

Abdusakúr még mindig megkövülten állt.

Mozdulni sem bírt a rémülettől. Bénultságából a repülőgépmotorok és a gépágyú robaját is felülmúló dörrenés rántotta ki. A repülőgép oldalán fehér füstpamacs bomlott ki. A Spectre 105 milliméteres fedélzeti tarackja a valaha repülőgépre telepített legnagyobb űrméretű ágyú. A sziklák mögé rejtőzött tálibok irányába egy tizenöt kilogrammos, foszfortöltetű gyújtólövedéket küldött, amely becsapódott a kőfalba. Abdusakúr még a robbanáson keresztül is hallotta társai sikolyát, ahogy a foszfor beleégett a bőrükbe, s a tűz elemésztette őket.

Ez a hang végre mozgásra ösztökelte. Balra vetődött. A repülőgép beszüntette a tüzelést. Már túl közel járt, és egy pillanat múlva átdübörgött felettük. Felemelte az orrát, hogy emelkedni kezdjen. Ahogy a tálib utánanézett, látta, hogy a szárnyak lassan balra billennek, és a gép újabb fordulóba kezd.

Visszajön!, ébredt rá a férfi.

Abdusakúr az AK-47-est a hátára vetette, és rohanni kezdett a párkányon. Talán egy perce volt, mielőtt a Spectre befejezi a fordulót.

Az első sziklák mögött befordulva belebotlott egy guggoló alakba, és hasra esett. A mellkasát ért ütéstől levegő után kapkodott, de a rémület és az adrenalin megsokszorozta erejét, és talpra ugrott. Asszad guggolt az ösvény közepén, kezét a fülére szorította. Abdusakúr maga is meglepődött a reakcióján, amikor megragadta Asszad nyakán az inget, és talpra rántotta bajtársát.

– Kövess!

Hátra sem nézve szaladni kezdett. Hallotta a háta mögött a sziklás talajon csattogó bakancsok hangját. Talán százötven métert rohanhattak lélekszakadva a sziklák fedezékében, amikor egy kisebb katlanba értek. Abdusakúr habozás nélkül a jobbra nyíló szurdok felé vette az irányt. Bevetődött az alig egy méter széles hasadékba. Kiszáradt, kőomlástól elzárt patakmederbe jutott. A hasadék elképesztően meredeken lejtett. A férfi még vagy tíz métert tudott futni. Akkor a hordalékos talaj megmozdult a lába alatt. Kavicsgörgeteg indult meg lefelé. A tálib vezető rutinosan mozgott a hegyek között. Feldobta a lábát, és fenékre ült. Így legalább előrenézett, és valamennyire kontrollálni tudta a csúszást. Már süvített is lefelé a szűk vízmosásban.

Válla felett visszanézve látta, hogy Asszad követi a példáját. Ő is lefelé szánkázott, miközben lábával taposva fékezte magát.

Hihetetlen gyorsasággal tettek meg háromszáz métert lefelé. Felettük ismét felugattak a Spectre gépágyúi. Véget érni nem akaró sorozat szaggatta a leshelyet, ahonnan lelőtték a két Blackhawkot. A tarack is leadott két lövést, a becsapódás nyomán narancsvörös lángfelhők emelkedtek a magasba. Bár a két túlélő már messze járt, ez láthatóan nem zavarta a pilótát. A két helikopter elvesztése feletti veszett dühét a sziklákon és a holttesteken töltötte ki.

* * *

A karaván elején járó lovasok felértek a katlanba.

Jobbról-balról megkerülték a szurdok torkában, az út közepén

álló magányos sziklát. Mivel Aggul hátrább járt, a férfiak tanácstalanul megálltak. Várták, hogy a *malik* meghatározza, melyik oldalágon folytassák útjukat.

Öblös sorozatok hangzottak fel a hegygerincen túlról, melybe különös robbanások vegyültek. A lovascsapat döbbenetesen megállt. Úgy meredtek az égre, mintha onnan várnának választ a ki nem mondott kérdésre.

Mahmud a szikla mellett megfordította a lovát, és lenézett a szurdokba.

- Apám!

- Igen? - kiáltott vissza Aggul, aki Grimaldi lova mögött léptetett.

- Gyere!

Az olasz meghúzta a kantárszárat, és oldalra kormányozta a lovat egy beugróba. A keskeny hasadékban előreengedte az orvost. Aggul folyamatosan integetett Mahmudnak, és kiabálva ösztökélte az embereket:

- Balra menjetek! Ne álljatok meg, fiam, menjetek balra! Mozgás, mozgás, ne álljatok meg!

- Melyik bal oldali hasadékba? Van három is.

- Mindegy, csak menjetek már!

- De...

- Ne vitatkozz, Mahmud! Indulás!

Grimaldi éppen kilépett volna a sziklák mélyedéséből, amikor süvítést hallott. Ugyanabban a másodpercben bíborszínű lobbanás borította be a katlant. Mahmud és még legalább tíz lovas eltűnt a tűzfüggöny mögött.

Fura, surrogó, apró puffanások pendültek a sziklákon. Repeszek százai száguldottak lefelé a szurdokban. Egyenesen az

állatokba, a lovasok mellkasába, lábába, arcába.

Azután elért hozzá a robbanás döreje.

A légnyomás kirepítette a nyeregből.

* * *

A törzsőrmester állított a felbontáson. A képernyőt még mindig elhomályosította a becsapódó Hellfire robbanásának pora és füstje.

– Nem látok semmit!

– Próbáljuk a radarképet.

– Akkor csináld már!

– Azon vagyok.

– Hályog egy-három, itt Madárfészek. Jelentést kérek!

– Madárfészek, itt Hályog egy-három. A lovasokra kilőttünk egy Hellfire rakétát. Most értékeljük a hatását.

– Hány ember volt ott?

– Huszonkilencen igyekeztek felfelé a vízmosáson, Madárfészek. Még nem tudjuk, mekkora a kár.

– Mi van már a radarképpel?

– Itt van – mutatott a tiszthelyettes a monitorra.

– Semmit sem látok.

– Sok a visszaverődés, Madárfészek. Szűk a völgy, nem látunk be elég jó szögben... Repülj fölé!

– Azonnal.

– Tisztul a kamerakép! – kiáltott fel Hollows.

A füst felszállóban volt. Kezdték kirajzolódni a rombolás nyomai. Szétszaggatott lótetemek és emberi testek heverték a katlanban.

– Vannak túlélők?

– Egyelőre nincs mozgás.

– Hány embert veszítettek, Hályog?

– Számolom – Hoskins az ujjával mutogatva számlálni kezdte a monitoron. Ajka némán formálta a számokat. – Madárfészek, itt Hályog egy-három. A katlanban az elsődleges adatok szerint egyes-négyes számú halott van... a szakadék torkolatában további nyolc tetem... – majd hangosan is elmondta: – A szakadékban tovább nyolcas számú holttestet látunk.

– Madárfészek vette. Összesen huszonkettő megsemmisített ellenséges fegyveres. Megerősíti, Hályog?

– Megerősítem, Madárfészek.

– Észlel további ellenséges tevékenységet?

A katonák végigfuttatták tekintetüket a monitorokon.

– Negatív. Ismétlem, negatív. Nincs további ellenséges tevékenység.

– Tűzparancs visszavonva, Hályog egy-három.

– Vettem.

– Térjen vissza az őrzátozási magasságba, és biztosítsa a helyszínt. Már elindult egy szakasz három helikopterrel, hogy a Lancelot egyes és kettes túlélőit felkutassa. Nyújtson nekik felderítési támogatást.

– Értettem.

– És még valami, Hályog! Szép munka volt!

* * *

Fogalma sem volt, meddig feküdt a hátán.

Arra eszmélt, hogy nem tudja, mióta nézi a magasban

száguldó bárányszerűket. Megrázta a fejét, és felült. Kábán végigsimított a lábán, megtapogatta a törzsét. Végigdörzsölte a karját.

Nem talált sérülést.

Megfogta az arcát. Amikor lenézett a tenyerére, vörös volt a vértől. Rémülten felhördült, de nem volt ideje jobban megijedni. Újabb vérsugár spriccelt rá. Oldalra kapta a fejét. A szürke ló kétségbeesett, esdeklő tekintetében nézett. Az állat haldoklott. Nyakát, szügyét, oldalát repeszek szabdalták össze, nyaki verőeréből szívdobbanásának ütemére fröcskölt a vér.

Carmine végre megértette, hogy nem ő sebesült meg. Az arcát borító vér az állat testéből származik. A ló szeme homályosulni kezdett, a vérsugár egyre kisebb íveket írt le. A mérnök ismét megrázta a fejét, hogy magához térjen benuvolgásából. Talpra kecmergett.

Fogalma sem volt, mi történt a karavánnal, csak a robbanásra emlékezett.

A szurdok tele volt halottakkal, és néhány sebesült nyögdecse az elhullott lovak között. Azoknak, akik már feljutottak a katlanba, esélyük sem volt, hogy túléljék a katasztrófát. Nem messze tőle Faril feküdt a hátán. Vért köhögött fel. A buborékok sorra pattantak el szája sarkában, hogy vérrrel pettyezzék az arcát. A mellén számtalan apró hasadék és lyuk tátongott, ahol a repeszek belefúródtak.

– Faril! – rogyott le mellé. A térdére fektette a fiatalember fejét. Önkéntelenül a haját kezdte simogatni.

Faril mondani akart valamit, de nem jött ki hang a torkán. Egy perccel később elernyedte a teste.

– Ez nem lehet – motyogta Grimaldi. Visszaengedte a halott

fiút a földre.

Felállt, körülnézett, tud-e valakin segíteni.

Felfelé pillantott a katlanra, de ott a falakat feketére színezte a robbanás lángja. Elszenesedett testek heverték mindenfelé. Ott aligha élhette túl bárki is. Felkiáltott:

– Mahmud! Ó, istenem! Hamid, öreg barátom, mi lesz veled...

Hamid!

Hol van Hamid?

Kétségbeesetten körbefordult. A robbanás előtti pillanatokban éppen ő engedte előre Hamid Aggult, hogy a katlanban meg tudja határozni, merre haladjanak tovább. Felismerte a *malik* lovát, amely a sziklákhöz csapódva lehelte ki a lelkét.

Az állat teste alól egy láb lógott ki, rajta az orvos csizmája.

Hamid!

Grimaldi átlépett egy feketére perzselődött holttesten, és megragadta a csizmás lábat, majd minden erejével megrántotta.

A láb ellenállás nélkül csúszott ki a lótetem alól. A mérnök a fenekére huppant. A térdből leszakadt végtagot tartotta a kezében. Csak meredt rá, majd iszonyodva félrehajította.

– Jézusom!

Négykézláb a lóhoz kúszott, és mögé került.

Hamid Aggult a sziklához nyomta az elhullott állat. Szeme nyitva volt, és amikor meglátta Grimaldi vérmaszatos arcát, szomorúan elmosolyodott.

– Hát élsz?

– Élek, Hamid! Várj, kiszedlek innen...

– Ne fáradj – nyögte erőtlenül az orvos.

– Sok a sebesült. Szükség van rád, barátom – lihegte az olasz.

Megfogta a *malik* kezét, majd minden erejét beleadva húzni

kezdte kifelé a férfit. A ló csak odaszorította a sziklához. Ahogy rángatni kezdte az orvost, az elernyedtt állat rúgott még egy utolsót, és legördült Hamidról.

Ahogy megszűnt a sok száz kilós állat nyomása, az Aggul térdén lévő csonkból vastag sugárban ömleni kezdett a vér.

– Uramisten!

– Carmine – hörögte az orvos. – Szorítsd el...

A leszakadt láb ott feküdt mellettük. Grimaldi kitépte a bakancsból a fűzöt. Aggul iszonyodva nézte a mérnök kezében a saját lábát.

Az olasz a fűzöt a térd felett körbetekerte, és minden erejét beleadva meghúzta a kötést. A malik felnyögött, Grimaldi ránézett az arcára. Csak ekkor vette észre a nyolc-tíz lyukat, amelyek a mellén éktelenkedtek. Repesznek. Egyik-másikon vér szivárgott. Némelyiken levegő bugyborékoltt elő. Még ő, a laikus is tudta, hogy tüdővérzéssel van dolga.

Aggul beszélni akart, de a vér elöntötte a tüdejét. Már nem tudott megszólalni. Kétségbeesetten körbenézett. Az olasz rádöbbsent, nincs segítség. A *malik* meg fog halni. Grimaldi leengedte a kezét, és abbahagyta a kötözést. Ráébredt, már csak egyetlen dolgot tehet a barátjáért. Odatérdelt elé, és eltakarta előle Faril holttestét.

Hamid minden erejét összeszedte, hogy megszólalhasson, de nem sikerült neki. Szeme kétségbeesetten fúródott Carminéébe. Az végre felfogta a kimondatlan kérdést. Két kezébe fogta az afgán arcát, és közel hajolt hozzá.

– Semmi baj, Hamid. Semmi baj. Láttam őket. Mahmud és Faril sértetlen. Fent, a katlanban segítenek a sebesülteknek...

Aggul tekintete ellágyult, és sütött belőle a hála.

- ...nyugodtan elmehetsz. Épek és egészségesek. Épek és egészségesek... Épek és egészségesek...

Még akkor is ezt ismételte, amikor valaki megragadta a vállát, és talpra rántotta. Grimaldi Abdullah Maljuk fájdalommal teli szemébe nézett.

- Jól vagy, olasz?

- Megvagyok - válaszolta rekedten.

- Hamid Aggul halott?

- Igen.

Maljuk szomorúan lenézett a *malik* meggyötört testére.

- *Insallah.*

- Legyen meg az Ő akarata - motyogta maga elé a mérnök is.

Abdullah magával rángatta Carminét. Lefelé húzta, a szurdok mélye felé, amerről jöttek.

- Mindenki meghalt?

- Nem egészen. Huszonketten igen, és most Hamid is. Veled együtt hatan maradtunk. Összeszedjük a felszerelés maradványait. Fogj egy fegyvert!

- Mit akartok?

- Mennünk kell! Hamarosan katonák jönnek. Hozz annyi ópiumot, amennyit csak elbírsz...

- Most is csak erre tudsz gondolni?! - horkant fel az olasz.

Maljuk fenyegetően a magasba emelte az ujját.

- A falunak élnie kell! A gyerekeknek enniük kell! Csak az ópium számít most, különben a télen éhen halunk! Meg kell mentenünk belőle minél többet, és biztonságba kell helyeznünk. Siess! A gyásznak nem most van itt az ideje!

- És a halottak?

- A halottak nem szaladnak el, olasz! Az amerikaiak átkutatják

őket, azután itt hagyják a holttesteket. Majd visszajövünk értük. Most a lovakat és a fegyvereket kell biztonságba helyoznunk. És mindenekelőtt az ópiumot. Gyerünk! Fogy az idő!

Grimaldi a sokktól kábán látott munkához. Felemelt egy ópiummal tömött vászontarisznyát, és a hátára kanyarította. Egy döglött ló alatt meglátta egy másik zsák szíját. Hozzálátott, hogy kirángassa a tetem alól.

A falu következő évi sorsát tartotta a kezében.

Mire a következő hasadékhöz értek, rájuk esteledett.

Már csak öten maradtak.

Az egyik túlélő, egy fiatalember a nyakába és az arcába kapott repeszeket. Eleinte úgy látszott, nem komolyak a sérülések. Egy órán át erejét megfeszítve dolgozott a szállítmány megmentésén. Amikor már mindent felkötöztek arra a tíz lóra, amelyek többé-kevésbé épségben átvészelték a robbanást, összeesett. Rángatózni kezdett, és pár perc múlva meghalt.

Abdullah döbbenten állt a fiú élettelen teste felett.

– Mi történhetett vele? – töprengett fennhangon.

Grimaldi leguggolt a halotthoz, és egy vászondarabbal letörölgette az arcáról a vért. Ekkor vették észre a hajtövénél a felhasadt bőrt és a csipkés szélű fémdarab kilógó végét. Az olasz felnézett Maljukra.

– A fejébe kapott repeszt. Szerintem egyenesen az agyába. A fémdarab elzárta a vér útját, ezért nem vettük észre. Munka közben elmozdulhatott a szilánk, és megölte.

Máskor egy ilyen tragédia mély gyászba taszította volna a csapatot, de ez a nap más volt. Erre a napra már elfogytak a könnyek.

A megcsappant ópiumkaraván igyekezett mielőbb elhagyni a mészárlás színhelyét. Maljuk egymáshoz kötöztette a felpakolt lovakat, és az első állatot maga vezette kantárszáron. Az

embereket egyenletesen elosztotta a menet hosszában. Szigorúan meghagyta, lőjenek mindenre, ami csak mozdul a környéken. Gyilkos iramot diktálva elindult a szurdokban lefelé, arra, amerről érkeztek. Jó egy kilométer után átváltottak egy oldalágra, majd a hegygerinccel párhuzamosan haladtak egy darabig.

Grimaldi Maljuk mögött loholt a sorban.

- Mi a terved, Abdullah?

- Eltűnünk innen, amilyen gyorsan csak lehet.

- De hová?

- A szomszédos hágón fogunk átkelni. Félnapj járóföldre van innen, déli irányban.

- Fél nap? Nem érünk oda világosan.

- Nem bizony.

- Akkor mi lesz?

- Tudok egy jó rejtekhelyet. Egy barlangot. Hamarosan ott leszünk. Éjszakáig ott húzzuk ki, és elrejtjük az ópiumot. Talán várunk egy teljes napot is, ha kell. Azután ketten vigyáznak az árura, a többiek pedig visszatérnek, és tisztességesen eltemetik a halottakat.

Az olasz bólintott.

- Eddig értem. És utána?

- Küldöncöt menesztek a faluba. Emberek kellenek.

- Nem indulunk rögtön Kandahárba?

- Öten maradtunk egy ekkora szállítmányra, barátom. Egy ostoba hegyi rabló szedett-vedett csapata is erősebb most nálunk. Nem kockáztathatom a falu teljes jóvedelmét. Várnunk kell, míg megjön a faluból az erősítés.

Az olasz tudta, hogy ez legalább négy nap késést jelent.

Jameson százados belépett a műveleti helyiségbe. Thomson és társai a pilótaülésszerű fotelokban ülve dolgoztak. A Grey Eagle által közvetített képeket ellenőrizték, ujjaik folyamatosan a billentyűzeten mozogtak.

- Tizenegy óra van, uraim. A kabuli csapat tíz perc múlva visszaveszi az irányítást a felderítőgép felett. Utána kiértékelés az eligazítóban.

Órák teltek el a két helikopter lezuhanása óta.

A becsapódásokat követő százhusz perc igen mozgalmasan telt. A parancsnokság útnak indított három további Blackhawkot egy szakasznyi katonával a fedélzetükön, valamint két AH-64-es harci helikoptert. A mentőakciót a nevadai csoport páholyból nézte végig. Látták, amint a helikopterek földet érnek, és a katonák kirajzanak a fedélzetről. Pár perccel később már azt is tudták, hogy a lezuhant gépek személyzete nem élte túl a becsapódást. Tizenkét fekete nejlonzsákot kellett bepakolni az egyik Blackhawk rakterébe. A gép nehézkesen felemelkedett, és elrepült Kandahár felé.

A másik két szállítógép és a harci helikopterek azonban ott maradtak. A művelet parancsnoka úgy döntött, nem vár egy percet sem a megtorló akcióval. Üldözőbe veszik a válaszcsapást túlélő, menekülő támadókat. A délutánt a szakasz a környező hegyvidék átfésülésével töltötte. Moore törzsőrmester és társai az MQ-1C szenzorai segítségével nyomon követték, amint a lovasok közül hatan feltápaszkodnak. A túlélők összeszedték a szétszóródott felszerelést, majd lovaikkal kelet felé távoztak. Nem volt tűzparancsuk, a még mindig a terület felett keringő

Spectre pedig nem tudott úgy a szűk szurdok fölé manőverezni, hogy oldalra néző fegyvereivel tűz alá vehesse a tálibokat. Az MQ-1C személyzete felfedezett két további férfit. Ők arról a kőpárkányról menekültek el, ahonnan lelőtték a helikoptereket. A Spectre egy ideig elbíbelődött ennek a két terroristának az üldözésével. Tűzfolyammal árasztotta el a környező hegyoldalt. Végül Madárfészek megunt, hogy szó szerint ágyúval vadásznak verébre. Visszarendelte a négymotorost a bázisára. A földön álló négy helikopter fedezetét a Grey Eagle látta el. A nevadai operátorok felelőssége volt, hogy időben észrevegyenek bármilyen támadót.

A felderítők nagyjából két órával korábban végleg elvesztették a menekülők nyomát.

A lovaskaraván eltűnt a szurdokok és hasadékok labirintusában. A két orvlövész meghúzódott egy üreg mélyén. Immár két órája nem volt újabb adat róluk. A szakasznyi katona és a négy helikopter hírszerzési adatok híján tanácstalanul várt az újabb parancsra

A Moore-ékat felváltó csapat pilótája, Thomson megrázta a fejét. A századosra nézett, majd körbepillantott a stábon. A férfiak egyenként bólintottak. Thomson Jamesonhoz fordult.

– Uram, volna egy tiszteletteljes kérésünk.

– Ki vele!

– Végig szeretnénk csinálni az akciót. Egyszerűen nem hagyhatjuk itt félbe a munkát.

– Ez nem magukon múlik.

– Uram, kérem! – lépett elő az irányítóterem mélyéről Moore is, aki egy bögre kávé tartott a kezében.

– Maga mit keres még itt, törzsőrmester? – csodálkozott a

százados. – Miért nem ment már haza?

– Nem hagyhatom félbe a munkát, uram. Rengeteg embert veszítettünk ma.

– Több mint tizenkét órája szolgálatban van.

– Csak megfigyelőként maradtam itt, uram. Szeretném kívárni a végkifejletet, Thomsonék pedig szeretnék végigcsinálni.

– Ne vicceljen! Már vonalban van a kabuli váltás.

– Annál jobb – szólt közbe Thomson. – Ha ön úgy ítéli meg, már nem teljesítünk megfelelően, még mindig átadhatja nekik az irányítást. De miért ne folytathatnánk addig a bevetést, amíg megy a dolog?

Jameson már éppen újra tiltakozni akart, ám eszébe jutott, hányszor érzett így ő is. Amikor elkezdett valami feladatot, de másnak jutott a befejezés. Megcsóválta a fejét.

– Megbeszélem a parancsnoksággal – azzal kiment az irányítóból.

A törzsőrmester sokatmondóan Thomsonra nézett.

– Mgszerzi az engedélyt.

– Nagyon szeretnéd ellőni azt a másik rakétát is, mi?

– Csodálsz? Átverték minket.

– Ugyan már! Nem lehetett volna...

– Dehogynem! Egy tucat rongyfejű hülyét csinált belőlünk! Kár ezt szépítgetni. A legfejlettebb technikát vették palira. Lelőttek két helikoptert, és megöltek tizenkét amerikait. Nem hagyhatom futni őket!

Thomson gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Azért nem ilyen egyszerű a dolog. Tízet cafatokra lőtt a Spectre, és a lovasok közül huszonhárommal végeztetek...

– Csakhogy *huszonkilenc* lovas volt!

A barlang kész labirintusnak bizonyult. Este hét körül értek oda. Maljuk parancsára a két fiatal, Abdur Hamraz és Szultan Ebadi beóvakodott a sötétbe. Csőre töltött fegyverrel felderítették a járatokat. Amikor negyedóra múltán előkerültek, legalább százötven méterrel feljebb, a hegyoldalon bukkantak elő egy sziklatömb mögül. Egy mély víznyeléből másztak ki, és a fejük fölé emelt puskával jelezték, hogy minden rendben van.

Maljuk bevezette a lovakat a barlangba. Egy oldaljáratba terelte őket. Ide a mennyezet résén némi holdfény is bejutott, éles, sarló alakú foltot rajzolt a padlóra.

- Ez jó lesz - mondta, és odaintett az ötödik túlélőnek, Musztafa Jalalinak. - Carminével szedjétek le a lovakról a nyergeket, és adjatok enni az állatoknak. Az ópiumot vigyétek a külső terembe. Amint lehet, átcsomagoljuk, hogy megfelelően eloszthassuk a lovakon.

A mérnöknek eszébe sem jutott tiltakozni. Szó nélkül elfogadta a tapasztalt vezető utasításait. Nekilátott, hogy megszabadítsa a hátasokat a lószerszámtól. A nyergeket a sarokban egymásra tornyozták, majd a magukkal hozott élelemből bőven szórtak a lovak elé. Most, hogy a legtöbb állat elhullott, nem kellett takarékoskodni az abrakkal.

- Itatni is kéne - jegyezte meg Jalali.

- Igaz - bólintott Maljuk. - Vigyétek ki őket a patakhoz. Kissé lejjebb, a sziklák alatt van egy forrás.

A következő három óra folyamatos elfoglaltságot adott a társaságnak. Carmine a tíz lovat kettesével elvezette a csermelyhez, és kivárta, míg teleítették magukat. Majd visszavitte

az istállónak kinevezett vájatba az állatokat, és szoros béklyót tett a mellső lábukra.

A négy afgán ezalatt tüzet rakott a barlangban. Hamraz nekilátott, hogy összeüssön valami vacsorát. Egész nap nem ettek. Most, hogy a sokk oldódni kezdett, mardosón tört rájuk az éhség.

A többiek az ópium átcsomagolásával foglalatoskodtak. A kettesével összekötözött zsákokat oly módon fűzték össze, hogy most egyetlen állatra lehessen felmálházni. A súly nem volt igazán tetemes, de a szállítmány rendkívüli értékkel bírt. Nem azért indultak el majdnem harmincan, mert ennyi ló kellett volna a teherhez. Hanem hogy szükség esetén meg tudják védeni az értékes csempészárut.

Amikor a csomagolással megvoltak, Maljuk parancsára hozzáfogtak, hogy gödröt ássanak a fal tövében. Egyórányi megfeszített munka árán elkészült a verem. Oda rejtették a holttestek mellől magukkal hozott fegyvereket és a felesleges lőszert. Ez a felszerelés jóval nehezebb volt, mint az ópiumszállítmány, és egyelőre nem volt rá szükség.

- A kábítószer nem ássuk el? - vetette fel Grimaldi, Maljuknak címezve a kérdést.

- Nem. Lehet, hogy sietve tovább kell majd mennünk.

- Azt hittem, itt várjuk be az erősítést.

- Így is van, ez a tervem. De ha mégis menekülnünk kell, akkor az ópiumot mindenképpen magunkkal kell vinnünk. Túl kockázatos lenne itt eldugni, ahol bárki megtalálhatja.

- És a puskákat nem találhatja meg ugyanígy bárki?

- Dehogynem. Viszont fegyvert bármikor szerezhetünk az ópium áráért. Fordítva nem működik a dolog. Azonkívül a

fegyverek súlyosak, ha menekülni kell. Csak visszafognának minket, és úgysem tudnánk ennyit használni.

A hegyek felett kissé feltámadt a szél. Tíz is jócskán elmúlt, mire végeztek a munkával.

- Tegyetek egy pokrócot a bejárat elé - mordult fel Maljuk.

- Hátul van a tűz - jegyezte meg Ebadi. - Nem látszik kintről...

- Akkor is akasszatok oda egy pokrócot! - csattant fel Abdullah. - És menj, állj őrt! Nehogy megleljenek minket. Két óra múlva felvált valaki.

- Jól van, jól van. - A fiatalember feltápászkodott a tűz mellől. Hátára lendítette AK-47-esét, orosz csajkájába még mert egy kanál birkaragut, azután kiment az éjszakába.

- Ki megy vissza a faluba holnap? - tette fel a kérdést Carmine.

- Musztafa - jelentette ki Abdullah, mire Jalali lassan letette az ételét.

- Én? Miért éppen én?

- Carmine nem mehet - sóhajtott fel Maljuk -, ahogy én sem. Szultan és Hamraz túl fiatal. Csak te maradsz, Musztafa. Sajnálom, de neked kell menned.

Jalali láthatóan megértette, hogy nincs más választása. Nem tűnt boldognak. Grimaldi mélyen átérezte a férfi nehéz helyzetét. Ugyan ki szeretné közölni másokkal szeretteik halálhírét?

Ráadásul huszonnégyszer.

* * *

Most már kezdett fáradni. A támadás során felszabadult

adrenalin elillant, helyét az ólmos fáradtság vette át. Ám továbbra sem tudta feladni a kutatást. A Grey Eagle huszonnyolcadik órája volt a levegőben. Moore huszonegy órája tartózkodott a műveleti szobában.

- Hogy állunk? - hintázott a sarkán Thomson mögött.

- Pásztázunk.

- Egyelőre semmi - szólt át Oldman is a maga képernyőjétől.

- Jól jönne most az az infrakamera - jegyezte meg Thomson morogva.

- Ne is mondd! Mindjárt felrobbanok, ha csak eszembe jut, hogy éppen most...

Az esti váltás néhány percre megfeszített figyelemmel tette a dolgát. A pilóta csüggedten hátradőlt, és a törzsőrmesterre nézett.

- Sajnálom.

- Infra nélkül nem megy, mi? - húzta el a száját Moore.

- Semmit sem látok, mióta besötétedett. A hold még nem jár elég magasan, a völgyek mélyén tökéletes a sötétség. Bárki láthatatlanul mozoghat arra. Egyedül a radar ad némi képet, de...

- De az kevés egy akció lebonyolításához.

- Pontosan... Lehet, hogy fel kell adnunk.

- Szétmegy a fejem - dörzsölte meg a halántékát az operátor.

- Nekem meg a seggem.

- Akkor ennyi volt. Fejezzük be, uraim!

Moore oldalra pillantott.

- Oldman, be van kapcsolva az a hőkamera?

- Nincs. Amikor átvettük a gépet a csapatodtól, már ki volt iktatva. Hoskins azt mondta, miután elszállt a kamera, lezárta a

csatornát. Miért kérded?

- Kapcsold vissza még egyszer, hátha működik! Ha nem, akkor tényleg visszaadhatjátok Kabulnak a madarat, hogy vigyék haza a fészekbe.

- Van értelme? - nyúlt a kapcsoló felé az operátor.

- Ki tudja? - vont vállat a férfi. - Otthon, a tévémmel be szokott jönni. Meg hát nem is veszítünk vele semmit, ha még egyszer...

- Működik az infra! - kiáltott fel meglepetten Oldman.

- Micsoda?!

- Visszkapcsoltam, és működik!

- Akkor hajrá! Pásztázás.

A négyes fogat újult erővel vetette magát a munkába.

- Vajon mi lehetett vele?

- Nem mindegy?

- És ha újra bedöglik?

- Benne van a pakliban, de egyelőre üzemel. Használjuk ki, ameddig lehet!

Tíz perccel később Oldman jelentette, hogy felfedezett egy magányos embert. Ráközelítettek. A kövek között guggoló, cigarettázó férfi alakja rajzolódott ki. A térde közé szorított egy puskát. A csikk úgy izzott a sötétben, mint valami világítótorony.

- Megvannak - sziszegte maga elé Thomson, és a szája elé húzta a mikrofont. - Madárfészek, itt Hályog egy-három...

- Itt Madárfészek, hallgatom, Hályog.

- Felfedeztünk egy embert a sziklák között. Fegyvert látunk nála.

- A délutáni támadók közül való?

- Megerősítem - mondta a mikrofonba habozás nélkül

Thomson.

- Adja át a GPS-koordinátákat a földi egységnek és a harci helikoptereknek, Hályog.

- Odanézzetek! - kiáltott fel Moore, és a képernyőre mutatott.

A sziklák között két újabb alak jelent meg. Mindketten fegyvert tartanak a kezükben. A két férfi megállt a guggoló alak mellett, s láthatóan elmélyült beszélgetésbe kezdtek.

* * *

- Emeld fel a kezed! - sziszegte a fojtott hang a sziklák mögül.

Az őrséget adó Szultan Ebadi megmerevedett a félelemtől. Szájából kiesett a cigaretta.

Óvatosan a magasba emelte a bal kezét, a jobbal lassan a sziklákra engedte a Kalasnyikovját. A hang a háta mögül érkezett.

- Állj fel!

Abdusakúr megkerülte a fiatal falubelit, és közről az arcába nézett.

- Téged nem ismerlek - morogta.

Szultan ellenben felismerte a tálibot.

- Én már láttalak, Abdusakúr.

- Úgy? És hol?

- Hamid Aggul falujából származom. Egyszer elkísértem, amikor megsebesültél, és összevarrta a lábadat. A nevem Szultan.

A tálib vezér láthatóan erőltette az agyát, de nem emlékezett a fiúra.

- Mit keresel itt?

- Kandahárba tartunk.
- Hányan vagytok?
- Öten.
- A faluból jöttetek?
- Igen.
- Mit akartok Kandahárban?

A fiatal Ebadiban végre megszólalt a vészcsengő, és hanyagul vállat vont.

- Csak vásárolni szeretnénk.
- Akkor miért csak öten indultatok el?

Ebadi szeme fájdalommal telt meg, és töviről hegyire elmesélte a tálib vezetőnek a délutáni mészárlást. Amikor végzett, Asszad és Abdusakúr sokatmondó pillantást váltott. Megértették, hogy az ő akciójuk a felelős a falusiak karavánját ért borzalmas támadásért.

- Mi robbant fel? - vetette oda a kérdést Asszad. - Aknára léptetek?

- Nem tudom. Egyszer csak lángokban állt minden, és leestünk a lovakról.

- Bomba lett volna? - találgatott Asszad. - Láttatok repülőgépet?

- Csak egy szállítót.

- Az támadt rátok?

- Nem tudjuk, mi volt. Talán mégis aknára lépett valaki a karaván elején.

- Azt mondod, huszonhárman haltak meg?

- Igen.

- Akkor nemigen lehetett akna.

- Ha te mondod.

– Hol a táborotok?

Ebadi megint elbizonytalanodott. Nem tudta eldönteni, mitévő legyen. Nemegyszer látta, amikor Hamid Aggul gyógyította Abdusakúr csapatának egyik vagy másik tagját. Ugyanakkor szemtanúja volt annak az esetnek is, amikor pár héttel korábban a *malik* megakadályozta, hogy a tálib vezető elrabolja az olasz mérnököt. Akkor még le is fegyverezte a gerillákat.

A fiúnak fogalma sem volt, mikor tesz jót: ha odavezeti Abdusakúrt a barlanghoz, vagy ha megpróbálja tévútra terelni őket.

Amikor őrségbe küldték, igazából nem mondta meg neki senki, mi ellen kell védenie a tábort. Az amerikai katonákat tartotta inkább veszedelmesnek a csapatra és a kábítószerre nézve. De egy nagy létszámú rablóbanda vagy tálib csoport hasonló veszélyforrást jelenthetett.

Csakhogy Abdusakúrék mindössze ketten voltak.

Szultan vállat vont.

– Kicsit lejjebb. Egy barlangban.

A két férfi megint összenézett.

– Vezess oda! – adta ki az utasítást Abdusakúr.

Ebadi az AK-47-esért nyúlt, de Asszad arrébb rúgta a gépkarabélyt.

– Azt hagyd csak ott! Na, indulj!

A fiú elindult, a férfiak szorosan a nyomában. Asszad a hátára vetette a zsákmányolt Kalasnyikovot. Sajátját a kezében fogta, akárcsak Abdusakúr.

Ebadi menet közben arra gondolt, valahogy mégiscsak riadóztatnia kellene Maljukot... de nem volt semmi használható

ötlete.

Szikláról sziklára ugrálva mentek a tábor felé.

* * *

- Ott vannak!

- Na, végre, már azt hittem, elvesztettük őket!

Az infraképen alig négy-öt másodpercig látszottak a tálibok. Azután a továbbrepülő Grey Eagle elől egy sziklatömb eltakarta a terroristákat. Thomsonnak egy merész fordulóra volt szüksége, hogy ismét olyan szögbe kerülhessen, ahonnan akadálytalanul ráláthat a felderítőgép a tálibokra. Az MQ-1C most majdnem pontosan észak felé repült. A hőképen megint feltűnt a három alak.

Libasorban haladtak, egyenlő távolságot tartottak egymás között.

- Összetartoznak - morogta Moore.

- Egyértelműen.

- Úgy mozognak, mint a gerillák.

- Szóltatok a tengerészgyalogosoknak?

- Igen. A szakasz már megkapta az adatokat.

- El is indultak?

- De el ám! - vigyorgott Oldman, és az egyik képernyő sarkában gyorsan mozgó alakokra mutatott. - Itt vannak. Bosszúra éhes a társaság.

- Tiszta előttük a terep?

- Tiszta.

- Te csak ezzel foglalkozz! - utasította Thomson. - Nehogy ők is csapdába sétáljanak. Deríts fel előttük és mellettük minden

sziklát, követ, hasadékot, üreget! Arról is tudni akarok, ha egy rohadt gyík megmozdul arrafelé!

- Igen, uram.

- Mennyi idő alatt érnek oda?

- Éjjellátóval is fel vannak szerelve, így majdnem olyan sebesen haladhatnak, mint napvilágnál.

- Azt kérdeztem, mennyi idő alatt?

- Becslésem szerint tizenöt perc. Legfeljebb.

- Helyes. Ki a parancsnok?

- Hyde hadnagy.

- A helyettes?

- Lauren törzsőrmester. Hívójelük Kanári Egy és Kettő.

- Értem.

- Hová mennek a barátaink?

- Éppen Hyde-ék felé tartanak.

Moore újult erővel bámult a képernyőre. Megvakarta az állát.

- Hová mehetnek ezek?

- Ha kis szerencsénk van, elvezetnek a többiekhez.

- Már lehetne némi szerencsénk, való igaz.

- Eltűntek! - horkant fel Oldman, mire a többiek rémülten ránéztek.

A tiszthelyettes ujjai repkedtek a billentyűk felett.

- Megvannak?

- Nincsenek!

- Pörgesd vissza, és tedd fel a nagy képre!

- Máris.

A széles LCD-kijelzőn megjelent az infrakamera imént felvett képe. A három férfi libasorban haladt, a sziklák között ugráltak, majd eltűnt az első. Azután a második, és végül a harmadik.

– Ezek nem eltűntek – kiáltott fel Moore. – Ezek bementek valahová!

- Vidd fölējük a Grey Eagle-t!
- Már megfordultam, azonnal ott vagyunk, és...
- Ott van! – mutatott a képre Oldman. – Egy barlang.
- Bingó! Hívd a Kanárit!

* * *

A társaság egy másodperc alatt talpon volt.

A Kalasnyikovok csőre töltésének fémes csattanása megállította őket. Az oldalágban a megbéklyózott lovak riadtan toporzékoltak. Veszélyt szimatoltak.

– Hagyjátok a fegyvereket! – kiabálta Abdusakúr.

Maljuk lassan elengedte az AK-ját, és a magasba emelte a kezét. Az elsőként belépő Szultant Asszad a többiek közé lökte. Ebadi kétségbeesett pillantást vetett Maljukra, de az nem reagált. A tűz mellett betakarózva hevert Jalali és Hamraz, idejük sem volt feltápáskodni.

– Ez csak négy – sziszegte Asszad.

– Hol van az ötödik?

– Miféle ötödik? – kérdezett vissza Hamraz, mire Abdusakúr rávicsorgott, és belerúgott a lábába.

– Az ötödik! Szultan elmondta, hogy öten vagytok.

Maljuk óvatosan meglengette a kezét, hogy magára vonja a figyelmet.

– Mit akarsz? – vetette oda Abdusakúr.

– Az ötödik már elment. Basír volt az – nézett egy pillanatra Ebadira a csapat újdonsült vezetője. – Kevesen maradtunk.

- Miért ment el? - kérdezte nyersen a tálib, mire Maljuk határozottan megkönnyebbült. Ezek szerint Szultan nem beszélt nekik az olaszról. Talán van egy kis reményük.

- Mondom, kevesen maradtunk. Segítséget hoz. Embereket a faluból.

- Mikor ment el?

- Egy órája. Miután Szultan kiment örködni.

- Egy nyomorékot küldtök segítségért?

Maljuk megrázta a fejét.

- Ő nem a nyomorék Basír, hanem az unokatestvére.

Abdusakúr és Asszad tűnődve egymásra nézett. Igazából nem volt tervük arra, hogy most mi legyen. Az örködő Szultanba véletlenül botlottak bele. Onnantól improvizáltak. Most azonban hogyan tovább? Ejtsék foglyul a falusiakat? Minek? Vagy próbáljanak barátságosak lenni?

Abdusakúr lassan leengedte a Kalasnyikovot, és jól hallhatóan biztosított állásba kattintotta a tűzváltót.

Abban a pillanatban megcsapta orrát az illat. Sokszor érezte, és egy életre beléivódott. Ezer közt is felismerte volna. Elfordította a fejét, s meglátta a sziklafal mellett feltornyozott zsákokat.

Ópium.

Rengeteg ópium!

Ismét kibiztosította a fegyvert, és a csapat felé fordította.

- Mit visztek Kandahárba?

Maljuk nem szólt semmit, mire a tálib óvatosan megkerülte őket, és a zsákok felé oldalazott. Egy pillantást vetett az oldalsó üregre. Rémült lovak bámultak rá. Megnyugodva hátat fordított a barlangnak, és folytatta az oldalazást a szállítmány felé.

Grimaldi éppen a lovak béklyóit ellenőrizte, amikor meghallotta a kiáltozást.

Kilesett a barlang sötétjéből, és azonnal megértette a helyzetet. Annyit megértett a párbeszédből is, hogy Abdullah eltitkolta a jelenlétét a tálibok előtt. A csoport ötödik tagjaként egy olyan fiút jelölt meg, aki holtan hevert fent a szurdok torkolatánál.

Nesztelenül visszalépett, hogy valami fegyver után nézzen, de nem látott semmit. Azután eszébe jutott egy lehetséges megoldás. Leguggolt, és eloldozta az istállónak kinevezett járat szájához legközelebb álló három ló lábát. Az állatokat szorosan egymás mellé terelte, fejüket a kijárat felé fordította. Halkan mormogva folyamatosan nyugtatta őket, amíg mögéjük nem került. Előhúzta a törét.

Abdusakúr ekkor dugta be a fejét az istállóba. Nem vette észre a tőle alig három méterre, a lovak mögött álló olaszt. Még káprázott a szeme a barlangban lobogó tűztől. Abdusakúr elfordult, és a hátát mutatta az állatoknak.

Grimaldi háromszor döfött. Vigyázott, hogy ne nyomja túl mélyre a pengét.

A lovak fájdalmas nyerítéssel nekilódultak, a középső felágaskodott. A döbbenten megforduló Abdusakúr kezéből rúgkapáló patája kiütötte a fegyvert. A következő rúgás a tálib fejét érte. A férfi összeroskadott.

Asszad a hang felé kapta a fejét, de csak azt látta, amint a három megvadult állat éppen felé tart. Riadtan a magasba kapta a kezét, de Szultan oldalról rávetette magát. Teljes súlyával a barlang falának csapta. Az AK-47-es kihullott a kezéből, az elszáguldó lovak pedig elrúgták a fegyvert a barlang végébe.

Asszad könnyedén lerázta magáról a fiút, ám máris ott termett

Maljuk és Hamraz. Abdullah fejbe rúgta a tálibot, mire az hangtalanul összerogyott. Maljuk a fiatalembert kereste a szemével.

- Szultan! Csak ketten voltak?

- Igen.

- Tegyétek a fal mellé mindkettőt! - utasította Maljuk. - Forgassátok ki a zsebeiket, nehogy valami fegyver maradjon náluk.

Hamraz megragadta Asszad ruháját. Szultan és Jalali Abdusakúrt ráncigálták a sziklafal mellé. Másodpercek alatt kiürítették a zsebeiket, tartalmukat a földre szórták.

Maljuk az istállóból kilépő Grimaldira nézett.

- Mit csináltál?

- Megszúrtam a lovakat.

Maljuk megölelte az olaszt, és alaposan meglapogatta a hátát.

- Jó ötlet volt, testvérem. Köszönjük.

- Szívesen tettem.

- Megölt volna minket. Észrevette az ópiumot. Ha rájön, mekkora mennyiség van itt, habozás nélkül agyonlő minket. Elrejtí az árut, és segítséget hoz, hogy elszállíthassa. Az egész falut megmentetted, Carmine.

Az olasz szerényen vállat vont. A fal mellett heverő, lassan eszmélő tálibokra nézett.

- Mi lesz most?

- Kivallatjuk őket.

- És utána?

- *Insallah.*

Grimaldi bólintott. Egyre kevésbé érzett szánalmat egyes emberek iránt, mióta itt volt, ebben az országban.

- Összeszedem, ami szétszóródott.
- Helyes. És a lovakat is be kell majd fogni.
- Megpróbálom. De előbb az ópiumot.

A földön szétszóródva ópiumtéglák heverték. Az egyik zsákot magukkal sodorták a megvadult lovak, a csomagok kiszóródtak.

Grimaldi nekilátott felszedni őket. Az inge mellrészébe dugott mindkét oldalra két-két tömböt, hogy egyszerre minél többet el tudjon vinni. Visszasietett a barlang hátsó részébe, és pakolni kezdte az ópiumot a fal melletti zsákokra.

- Szultan! - kiáltott oda a fiatalembernek Maljuk. - Eredj, próbáld befogni a lovakat! Mindjárt megy utánad Carmine is.

Ebadi bólintott, és elindult kifelé, hogy megpróbálja összeszedni az elkóborolt hátasokat.

Ahogy félrehajtotta a függönyként felakasztott pokrócot, rövid sorozat vágott a testébe. A lövedékek átluggatták a mellét.

Abdullah Maljuk elképesztően gyorsan reagált. Felkapott egy pokrócot, és a teste elé tartva a pislákoló tűzre vetette magát. A durva takaró szélei alól vörös szikrafelhő fúvott minden irányba. A férfi arrébb gördült.

A lángok befulladtak, a parazsat eltakarta a pokróc. Az üreg sötétségbe borult.

Maljuk tisztában volt vele, hogy talán egy-két percet nyertek, míg a vastag szövet tüzet nem fog. Ám ezzel most nem volt ideje foglalkozni. Valaki félrerántotta a barlangnyílásban lógó pokrócot. A csillagfényes éjszaka háttérében bizonytalan körvonalú alakok imbolyogtak a bejáratban. Abdullah még fordulás közben letépte a válláról a Kalasnyikovot. Fekétében az egész tárat ellőtte a nyílás felé. A gellert kapott golyók sivítva, pengve vágódtak keresztül a vájaton, ahogy egyik-másik sziklán

szeszélyesen irányt változtattak. Fájdalmas nyögés hallatszott. Bekapcsolódott Hamraz és Jalali fegyvere is. Vezetőjük példáját követve sorozatra állították az AK-47-eseket.

Grimaldi eldobta az ópiumtömböket, és a földre vetődött. A torkolattüzek stroboszkópszerűen villogó fényében fekete-fehér, szaggatott filmként látta az eseményeket.

A fal mellett, félig ülő helyzetbe támasztva még mindig eszméletlenül hevert Abdusakúr és Asszad. Mellettük, a sziklák takarásából Abdur Hamraz és Musztafa Jalali hosszú sorozatokkal pásztázta a bejáratot. Az üreg közepén, egy mennyezetig érő természetes kőoszlop takarásában Maljuk térdelt. Éppen új tárat tett a karabélyába.

Pár másodperces késéssel válasz érkezett a támadóktól. Az orosz puskáknál élesebb kattogással automata fegyverek szólaltak meg a szurdokban. Lövedékek villantak keresztül a barlangon. A köveken vagy a falon gurulatot kapva szikrát vetettek.

Az olasz hallotta az oldalfolyosóban rémülten toporzékoló lovak nyihogását. Arrafelé kezdett kúszni, hogy kijusson a tűzvonalból. Becsapódó lövedékek verték az arcába a port. A földhöz tapadva siklott előre. Nekiment valami meleg, élő dolognak. Ijedt nyerítést hallott a magasból. Még idejében talpra ugrott, hogy elkerülje a toporzékoló állat patáit. Sikerült bejutnia az istállóba.

Fegyver után tapogatózott. Mindenütt az állatokba ütközött. Ráébredt, hogy másodpercek kérdése, és a falhoz szorítva agyonnyomja valamelyik szerencsétlen ló. A főbarlang felé nem mehetett. Egyetlen megoldás jutott az eszébe. Keze a törére csúszott, kirántotta. Gyors mozdulattal elkapta az első állat

sörényét, amelyik mellé sodródott. Nyugtató szavakat kiáltott a ló fülébe, amivel sikerült annyira megzavarnia a sötétben, hogy egy pillanatra megmerevedett. Ez a momentum elég is volt. Grimaldi lehajolt, és átmetszette a ló mellső lábai között feszülő béklyót. A végletekig felizgatott állat megérezte, hogy szabad. Ösztönösen a kijárat felé indult, ahonnan alig érzékelhető fény hatolt a barlangba. A nyílásban megtorpant, megrémült a villódzástól és a csatazajtól.

Carmine a második állat köteleit is elvágta.

Aztán a harmadikét is.

A lovak feltorlódtak a bejáratban.

Grimaldi pár másodperc alatt szabaddá tette valamennyi állatot. Igyekezett kiűzni őket a főbarlangba. Így a rohanó lovak fedezéket adhatnak Maljukéknak, és megzavarják a kintről tüzelő láthatatlan ellenséget. A lovak azonban nem mozdultak. Carmine a hátuk felett kilesett a külső barlangba.

Szultan Ebadi holtteste a barlang bejáratában hevert. Végtagjai lehetetlen szögben a törzse alá szorultak. Testét időnként megrázta egy-egy újabb eltévedt lövedék.

Asszad a szaggatottan felvillanó fényekben halottnak tűnt. Arca vérben úszott, tarkója mögött furcsa, fekete folt látszott a sziklán. Bár korábban sosem találkozott hasonlóval, meg volt róla győződve, hogy a tálib agyvelejét látja a sziklákra freccsenve. A torkolattűzben észrevette, hogy Abdusakúr magához tért, és felkapott egy Kalasnyikovot. Jalali egy pillanatra felé fordította a fegyverét, de a tálib kiáltott valamit. Csőre töltött, és a bejárat felé kezdett tüzelni. A pillanat szülte szövetség létrejött.

Grimaldi és Maljuk ebben a pillanatban kapcsolt, hogy aligha

Abdusakúr emberei törtek rájuk. Másfajta ellenséggel van dolguk.

Tojásdad alakú tárgy repült át a bejáraton, és pattogva a barlang közepére, a lefojtott tábortűz mellé gurult.

- Gránát! - ordította Abdullah, és hasra vetette magát.

A parányi tárgy abban a pillanatban felrobbant, és süvítő repeszekkel töltötte meg a szűk teret.

Grimaldi mellét ütés érte. Hátrátántorodva a földre zuhant, feje keményen koppant. A lovak felágaskodtak. Testük többtucatnyi apró szilánkot nyelt el, és végleg megvadította őket. Három-négy állat kitört, és vakon átrohant a tűzvonalon a kijárat felé. Az elöl rohanó megbotlott Szultán holttestében, és térdre rogyott. A kintről jövő sorozatok eltalálták a fejét.

A ló tehetetlenül a földre rogyott. Mögötte érkező társai ugyanígy jártak, s három-négy másodperc alatt döglött lovak tetemei torlaszolták el a bejáratot. Kintről megszűnt a lövöldözés.

Nem volt hová tüzelni. A nyílást elzárták az állatok hullái.

A tábortűzre vetett takaró tüzet fogott. Az apró lángnyelvek pislákoló fénybe vonták a barlangot.

Grimaldi kábán felült, feje és füle zúgott a robbanás hangjától és a légnyomástól. Tétován a melléhez nyúlt, hogy megnézzze, hol hatoltak be a repeszek. Ujjai forró fémet tapintottak. Még sütött, mikor csupasz bőre hozzáért. Döbbenet kapta el a kezét, és lenézett a mellkasára. Három lyukat látott a zubbonyán, mindegyikből füstölgő, alaktalan fémdarabok vége meredezett elő.

Az első gondolata az volt, hogy meg fog halni. Ijedten a mellére csapott, hisztérikusan tépkedni kezdte a zubbonyt, mit sem törődve a tűzforró repeszekkel. Azután megértette, hogy

semmi baja. Barnás, gyurmaszerű anyagot tapintott. Amikor megszagolta, a jól ismert szúrós illat egy pillanatra elbódította.

- Ópium! - dünnyögte.

A becsapódó fémszilánkokat a ruhája alá gyömöszölt két ópiumtégla ragadós anyaga állította meg.

A többiek!, jutott az eszébe, és felnézett.

A külső barlangban, vele szemközt, a falnál Abdusakúr és Hamraz feküdt a földön. Nem éltek túl a gránát robbanását. Jalali éppen egy szikla mögül mászott elő. Bizonytalanul rázogatta a fejét. Kétségtelenül légnyomás érhetett, vagy talán néhány repesz is beléfúródott. Ők hárman voltak legközelebb a robbanáshoz.

Maljuk tárat cserélt, amikor a gránát berepült, így időben hasra tudta vetni magát. Már ismét talpon volt, és egy hosszú sorozatot eresztett meg a kijárat felé. A lövedékek többsége tompa puffanásokkal a lovak tetemébe csapódott. A férfi körülnézett a fellobbanó tűz fényében. Kilépett a kőoszlop mögül, hogy eltapossa a lángoló takarót. A lőpor és a robbanás szagába az égett gyapjú fojtogató füstje keveredett.

Abdullah az utolsó lángnyelv fényénél megpillantotta a földön ülő Grimaldit, és felé vetette magát. Az olasz mondani akart valamit, ám ekkor mély, tompa robajjal felrobbantak a bejáratot eltorlaszoló lőtetemek. A barlang megtelt a szerteszét repülő véres, nyúlós húscsontokkal. A mérnök látta, hogy Maljuk bevetődik az istállóba. A szintén feléjük rohanó Musztafa Jalalit oldalba kapta az újabb robbanás, és fejével előre a sziklafalhoz csapta. A koponyája úgy hasadt ketté, mint a görögdinnye.

Azután teljessé lett a sötétség.

Grimaldi mozgást érzékelt, egy ló vágta az el mellette. Az állat kevésbé ijedt meg az imént, és nem tartott a barlang szája

felé rohanó társaival. Ez az újabb dörrenés már neki is sok volt. Érezte a vér bűzét, a kénes puskaporszagot, hallotta a sikolyokat és a lövéseket. Amikor ismét tökéletesen sötét lett, ő is megvadult. Az istálló hátsó része felé vágatott, ahol kijáratot sejtett.

Maljuk elkapta a száguldó állat sörényét, és a ló magával rántotta. Grimaldi erről mit sem tudott, ő csak azt érezte, hogy valami elrohan mellette, a lába pedig beleakadt egy kötélbe. A ló fejéről lelógó kantár hurkos vége az olasz bokájára fonódott.

A mérnök egy pillanattal később úgy érezte, kiszakad a lába a hatalmas rántástól. Teste a ló oldala mellett repkedett. Egyik oldalon a háta vágódott időnként a falnak, a másik oldalon a hasát súrolta az állat fel-felcsapó kemény patája.

Grimaldi felfogta, ha nem jut fel az állat hátára, meg fog halni. Minden erejét megfeszítve felnyúlt, megmarkolta a ló sörényét, majd felrántotta felsőtestét. Valahogy fogást talált a másik kezével is, így már a ló hátához tapadt a teste. Feje az állat tompora felé nézett, és hátrapillantva villódzást látott a távolodó barlangban. Csakhamar a lövések döreje is elért hozzá. A láthatatlan ellenség betört a barlangba. Nyilván nem sejtették, hogy ott már csak halottakat találhatnak. A száguldó állat gyorsan vitte őket, mind távolabb a mészárlás helyétől.

Csakhogy a ló nem látott semmit.

Pusztán idő kérdése volt, hogy baj történjen.

A szerencsétlen jószág nem látta, hogy a folyosó majdnem derékszögű kanyart vesz. Teljes erejével nekirohant a falnak. Az ütéstől kábán oldalra zuhant, ahol egy pengeéles sziklafok felhasította az oldalát. Grimaldi már az első ütközéskor lezuhant róla. Egy végtelennek tűnő másodpercig a semmiben

kapálódzott, majd háttal a falnak csapódott. Tüdejéből kiszorult a levegő, s lecsúszott a fal mellé. A ló haldokló teste mellé zuhant, az állat élesen felnyihogott. Belei és belső szervei az oldalán lévő szörnyű seben át ráfolytak Grimaldi lábára. Az olasz csak azt érezte, hogy valami bizonytalan massa borítja, és förtelmes szag csapja meg az orrát. Kétségbeesetten taposta, rúgta a beleket, söpörte le magáról a ragadós láthatatlan anyagot. Közben érezte, hogy a tökéletes sötétségben elhatalmasodik rajta a pánik.

Valahol a tudata mélyén észlelte a halk kattanást. Tudta, hogy egy Kalasnyikov biztonsági zárjának a hangja. Az apró zaj csak fokozta féktelen rémületét.

Először a fényt látta meg.

A férfi alig két méterre tőle, a vergődő ló túlsó oldalán állt. Vállához szorított AK-47-eséből hosszú sorozatot eresztett meg a folyosón visszafelé, arra, amerről jöttek. A lövedékek nyomában fájdalmas sikoly harsant fel.

– Abdullah! – kiáltott rá Grimaldi.

A férfi oldalra kapta a fejét, és elengedte a ravaszt, mire azonnal sötét lett.

– Carmine?

– Én vagyok az, barátom.

– A többiek?

– Szerintem meghaltak – mondta az olasz.

Fájdalmas horkanás jött válaszul a sötétségből. Maljuk féktelen ordítással újabb sorozatot küldött a barlang szája felé. Addig húzta a billentyűt, míg a fegyver üresen csettent. A torkolattűz kihunyásával ismét csend és sötétség vette körül őket.

Grimaldi szeme még mindig káprázott.

– Ne lőj!

– Miért ne? – horkant fel az afgán, és a hangokból ítélve újratöltött.

– Észrevesznek minket.

– Tudják, hogy itt vagyunk!

– Most már igen. De fogalmuk sem volt, hányan lehettünk a barlangban! Azt sem tudhatták, hogy mi megszóktunk! Maradj csendben, kérlek!

Rövid, gonosz sorozat pattogott végig utánuk a járatban, és két golyó a ló testébe fúródott. Az állat ismét fájdalmasan felnyerített.

– Már tudják, hogy itt vagyunk – mondta szárazon Abdullah.

– A fenébe!

– *Insallah*, barátom...

– Nem! – ragadta meg erősen a másik férfi kezét Carmine. – Vissza kell jutnunk a faluba, hogy megtudják, mi történt!

– Bosszút kell...

– De nem most, barátom! – ordította Maljuk arcába. – Most el kell tűnnünk...

– Gyávaság volna...

– De *okos* gyávaság! Azt sem tudjuk, ki támadt ránk! Vagy te talán tudod?

– Nem, de...

– Akkor ki ellen akarsz harcolni?

Újabb puhatolódzó sorozat szaggatta szét a viszonylagos csendet. A golyók távol csapódtak be a mennyezetbe.

– Látod? – lihegte az olasz. – Azt sem tudják, hol vagyunk. Menjünk innét! Nekem még csak puskám sincs.

Aztán Abdullah érezhetően elernyed, és megrántotta

Grimaldi kezét.

– Erre! Ott valami fényt látok. Talán kijuthatunk.

Fegyvere csövét a kínjában nyögdécselő ló fülébe dugta. Még egyszer elsütötte, mielőtt sietve a folyosó vége felé vetette magát.

* * *

Moore és Thomson lélegzet-visszafojtva bámulta a képernyőt. Csak az amerikai szakaszt és a felvillanó torkolattüzeket látták. A hangszóróból recsegve áradt a Hyde hadnagy mikrofonjába behallatszó csatazaj.

– Most aztán odapörkölünk nekik – vigyorgott Oldman.

– Inkább a képernyődet figyeld! – förmedt rá Thomson, miközben szűkített balfordulóba vitte a Predatort.

– Mit tegyünk?

– Tágítsuk a kört – javasolta Moore. – Ha a barlangnak van más kijárata, akkor észrevétlenül kijuthatnak, amíg mi itt az egyenes adást élvezzük.

– Igaz.

Hyde hadnagy reszelős hangja hangzott fel, olyan tisztán, mintha csak ott állna mellettük:

– Kanári Egy hívja Madárfészket.

– Hallgatom.

– Két sérültünk van, ismétlem, kettő sebesült. Küldjék közelebb a helikoptert.

– Biztosítva van a helyszín, Kanári?

– Mindjárt.

– Jelentse, ha kész! Addig is indítom a gépeket, de leszállási engedélyt csak biztosított területen adok.

- Vettem. Kanári Egy hívja Hályogot.
- Hályog – mordult bele a mikrofonba Thomson.
- Friss adatokat kérek a környékről.
- Hályog nem lát ellenséges aktivitást. Ismétlem, a terület tiszta.

- Vettem.

Hyde hadnagy ismét a rádióba kezdett beszélni.

- Itt Kanári Egy, Kettést hívom.

- Kettes.

- Van még valami aktivitás, őrmester?

- Legalább egy fickó még lő ránk bentről.

- Füstölje ki, Kettes!

- Máris, uram.

Kanári Kettő, vagyis Lauren törzsőrmester magához intette rajának hat emberét. Rájuk kiáltott, hogy vegyék fel az éjjellátó készülékeiket. Maga is a szeme elé húzott egyet.

* * *

Abdullah és Carmine kidugta a fejét a víznyelőből.

Az elmúlt néhány percben sietve követték a szivárgó holdfény kijelölte utat. A hátuk mögött folyamatosan hallatszott a motoszkalás. Sehogy sem értették, hogyan, de üldözőik jóval gyorsabban haladtak a sötétben, mint ők. Maljuk váltig tüzelni akart a sötétben bujkáló üldözőkre. Bosszúra szomjazott. A mérnöknek minden rábeszélőképességére szüksége volt, hogy meggyőzze: most a menekülés és a túlélés a legfontosabb. Tapogatózva loholtak tovább a sötétben a távoli, halvány derengés felé.

Egyszer csak a barlang mennyezetén levő lyukon át megpillantották a csillagokat. A lyuk alatt, melyet az esővíz vájt, törmelékhalom emelkedett. Ennek tetejéről könnyedén elérték a nyílás peremét, és felhúzódkodtak.

Messze fenn, a hegyoldalba voltak. A sápadt holdfényben fürdő tájat a szurdok fekete hasadéka szelte ketté. Lejjebb férfiak álltak a barlang bejáratánál egy döglött ló körül.

- Amerikai katonák - suttopta Abdullah.

- Honnan tudod?

- Látom. Tán vak vagy?

- Nem, csak rövidlátó - morogta dühösen Grimaldi. Hónapok óta most először érezte szükségét elveszített szemüvegének. Ezek szerint ha javult is valamit a látása, azért nem tökéletes.

- Miért támadtak ránk? - sziszegte izzó gyűlölettel Maljuk, mire az olasz megveregette a vállát.

- Abdusakúr.

- Mi van vele?

- Abdusakúr csapata a környéken van. Nyilván őket keresik.

- Úgy érted, hogy...

- Táliboknak néztek minket - bólintott Grimaldi. - Legalábbis remélem, hogy erről van szó, és fatális tévedés történt.

- Tudtam! - nyögte fájdalmasan Abdullah. - Tudtam, hogy azzal az átokfajzattal egyszer még gondunk lesz! Miért nem tudott békén hagyni minket és a völgyet?!

- Most nem ez a legfontosabb - próbálta csitítani a mérnök. - Mennünk kell. A sötétben kereket oldhatunk. Gyalogosan két-három nap alatt a faluban lehetünk.

Kavicszörgés hallatszott a víznyelő felől.

Abdullah és Grimaldi meglepetten hátrafordult. Alig két

méterre álltak az üregtől, és a neszekből ítélve valaki éppen felfelé kapaszkodott a barlangból. Abdullah felemelte a Kalasnyikovot.

- Ne! - rázta a fejét Grimaldi, és megragadta az afgán csuklóját.

Kesztyús kéz jelent meg a verem szélén, és egy fegyvercső emelkedett ki a lyukon. Egyelőre az ég felé mutatott, de nyilvánvaló volt, hogy amint kellő mozgástere lesz a nyílásban, a jövevény körbe fog pásztázni a puskájával.

Grimaldi lába szinte a földbe gyökerezett a félelemtől, Maljuk azonban rögvest felmérte, hogy nincs hová futniuk. Egy pár méter széles teknő alján álltak, alig két lépésre a legmélyebb ponton lévő víznyelőtől. A legközelebbi fedezékhez is másodpercekig tartana az út - ráadásul zajjal járna.

Nem volt választása.

Ösztöneinek engedve azonnal cselekedett. Kitépte magát a mérnök szorításából. Három hosszú, nesztelen lépéssel megkerülte a nyílást. A kifelé igyekvő üldöző mögé került.

De elkésett.

A terepszínű sisak egy másodperccel korábban bukkant fel a lyukból, mintsem Abdullah körbeérhetett volna.

A katona reflexszerűen a mozgás irányába fordult.

Egy hosszú pillanatig egymásra meredtek Maljukkal.

Grimaldi a váratlan fordulás miatt most a katona háta mögé került. A sisakra fekete, ormóttan műszert szereltek, mely rövidke távcsőben végződött. A lencse éppen Abdullah szemébe nézett.

Éjjellátó!, villant Grimaldiba a felismerés. Hát ezért tudtak sokkal gyorsabban haladni, mint ők! Ami azonban a barlangban

óriási előnynek számított, az a holdfényben hátránnyá változott. A katonát elvakította a műszer. Az elektronika igyekezett a külvilág új, jóval kedvezőbb fényviszonyaihoz alakítani a képet. De addig csak zöldes homályt vetített az őrmester retinájára. A mozgást érzékelte ugyan a műszer, de nem tudott fókuszálni. A katona hibát követett el. Ahelyett, hogy visszabújt volna az üregbe, kétségbeesetten próbálta kirángatni a fegyverét a nyíláson. A hosszú rohampuska beszorult a teste és a lyuk széle közé.

Maljuk szenvtelen arccal felemelte a Kalasnyikovot.

Carmine egyetlen lépéssel a katona mögött termett, térdre vetette magát, és elkapta a puska vaskos, műanyag tokba bújtatott csövét. A másik kezével a férfi nyaka után kapott. Alkarját a katona álla alá fűzte, és kezdte kihúzni a lyukból. Majdnem derékig kiemelkedett már. Elkeseredetten forgatta a fejét, hogy kiszabadítsa magát, de a fegyvert nem engedte el.

Grimaldi közben folyamatosan üvöltött Maljuknak:

– Ne lőj!

A rövid sorozat éles csattanásai késként hasítottak a fülébe.

A katona teste megrándult, ahogy repeszmellényét átszakították az alig két méterről érkező 7,62 milliméteres lövedékek. Az amerikai rövid, fájdalmas vonaglás után elernyedtt. Kezéből kirepült a fegyver, és nagyot csattant a köveken. A halott katona teljes súlya Grimaldi bal karjára nehezedett, és nagy erővel húzta a lyuk felé. Grimaldi érezte, hogy meginog. Támasz után kapott, és a férfi lassan kicsúszott a kezéből. Visszazuhant a koromfekete víznyelőbe. Grimaldi kezében maradt a sisakról leszakadt éjjellátó készülék. Hanyatt esett. Döbbenten bámult fel Maljukra, aki a lyuk másik oldalán

állt, és lenézett a víznyelőbe.

– Abdullah! – hörögte az olasz. – Miért?!

Az afgán válaszra nyitotta a száját, ám abban a pillanatban szét pattant a homloka, s a melléből vérpatakok robbantak elő a becsapódó lövedékek nyomán. A víznyelőből hosszú sorozatok vágódtak ki.

Abdullah az égbe lökte a karját a becsapódás nyomán, AK-47-e az olasznak vágódott. Abdullah tehetetlenül hanyatt esett. Porfelhő szállt fel a holtteste körül.

A fekete lyukból lövedékek tucatjai törtek elő. Tépték, szaggatták a környező sziklákat. Grimaldi a nyakába vetette az éjjellátó készüléket, hasra fordult, és kúszni kezdett felfelé a teknő oldalán. A kezébe akadt Maljuk Kalasnyikovja, és maga után húzta. Pendülve kaptak gellert körülötte a mélybe szorult amerikai katonák vaktában leadott lövései. Az olasz már csaknem felért a mélyedés menedéket nyújtó peremére, amikor a lövöldözés abbamaradt.

Fémes koppanással apró tárgyak repültek ki minden irányba a víznyelő torkából.

Carmine erőt vett magán, és visszafordult, hogy körülnézzen. Csekély harci tapasztalatával is felismerte a gránátokat. Négyet vagy ötöt számolt meg a nyílás körül. Magát is meglepte, milyen gyorsan reagált. A legközelebbi szikla mögé vetette magát.

Azután megmozdult a föld, és úgy érezte, széthasad a feje a tőle pár méterre felrobbanó gránátok robajától. Bokájánál ütést érzett, majd égő fájdalom vágott belé, mintha megmarta volna valami.

Üvöltve fetrengett a kintől és a félelemtől. Egyszer csak tudatosult benne, hogy tökéletes körülötte a csend.

Kényszerítette magát, hogy elhallgasson. Nehézkesen felült, és körülpillantott. Alig két méterre volt a víznyelőt övező teknő pereme. Azon túl a biztonság várta. Ránézett a lábára. Valami átszakította a bakancsát, de az imént még oly kínzó fájdalom már tompa sajgássá csitult. Felállt. Sérülése csak felületi lehetett, mert nem akadályozta a mozgásban.

A perem felé indult, amikor zajt hallott maga mögött. Visszanézve sisakos fejet pillantott meg a víznyelőben. Az amerikai katona, éjjellátójával a fején, óvatosan kikémlelt. A műszer lencséje lassan Grimaldi felé fordult. Az olasz felismerte, hogy nem tud már időben átlendülni a peremen, a fegyveres bizonyosan észre fogja venni.

Mindenáron időt kellett nyernie.

Felemelte a Kalasnyikovot, az amerikaiakra irányítva a csövet. Amikor a férfi éppen felé fordult, az olasz meghúzta a billentyűt, és magasan a katona feje fölé célozva hosszú sorozatot lőtt a sziklafalra. Csak akkor hagyta abba, amikor a fegyver üresen kattant. A katona már az első lövés előtt visszabújt a nyílásba. Grimaldi megfordult, hogy átvesse magát a katlan szélén. Az újonnan szerzett éjjellátó segítségével talán eltűnhet a szurdok sötétjében.

A tömzsi alak egy méterre állt tőle.

Lába Grimaldi melle magasságában volt a sziklás párkányon. Az olasz felnézett, bele a mellének szegezett karabélyba. Azután észrevette a kissé jobbra álló másik katonát.

Eldobta a Kalasnyikovot, és a magasba lökte a karját.

– Okos vagy, te szemétláda – dűnnyögte az alacsony fegyveres angolul, indulattól feszült hangon.

Megfordította a fegyverét, s mint egy bunkósbottal, gonosz

csapást vitt be Carmine arcára. Az olasszal megfordult a világ, egy pillanatra a csillagos eget látta, majd émelyítő hányinger tört rá. Azután minden elsötétedett.

A tüdejéből kiszakadó nehézkes nyekkenés térítette magához. A hasán hevert, valami kemény, hideg felületen. A keze hátrabilincselve. Erőlködve próbálta kinyitni a szemét. Amikor sikerült, pár centiméter távolságról egy csúszásmentes fémlemezt vett észre. A lap hideg volt, de égő arcának és sajgó koponyájának ez most kifejezetten jólesett.

Azután rátörtek a hangok.

Magasan a feje felett üvöltő csattogással nehéz motor sivített. Az észbontó zaj szinte minden más hangot elnyomott. Valahonnan a közelből mégis beszéd foszlányai jutottak el hozzá. Több különféle hangot hallott, tulajdonosaik ordítva próbálták túlharsogni a rettenetes lármát.

Egy szavukat sem értette, de ettől függetlenül úgy látta jónak, ha egyelőre nem adja tudtukra, hogy magához tért. Szemét lesütötte, és a pillák takarásából körbesandított.

Bakancsos lábakat látott. A férfiak alig arasznnyira ültek a testétől. Amennyire meg tudta állapítani, legalább hárman voltak. Minden pár bakancs között egy rohampuska fekete, műanyag tusa támaszkodott a lemezen.

Zuhanó hang hallatszott, majd fémes kattanás. Hirtelen eltompult a motorzaj. A beszédhangok most sokkal kivehetőbbé váltak.

- Végre! - mondta valaki angolul. - Már azt hittem, kivisz a

huzat.

- A főnök mániája, hogy nyitott ajtóval repülünk.
- Nekem meg befagy a seggem.
- Felszállunk már végre?
- Mit tudom én!

A sivítás felerősödött, és vészesen megbillent a padló, mielőtt elindult volna minden. Carmine úgy érezte, hogy a gyomra lenn maradt a földön. Akaratlanul is felnyögött.

- Ébredeznek? – szólalt meg felette egy fiatal hang.
- Franc tudja. Nézd meg!
- Én ugyan hozzá nem érek. Búzlík, akár egy pöcegödör.
- Mindnek ilyen szaga van ebben a kurva országban. Lószag, izzadság, savanyú tej, meg szar mindenütt.
- Főleg szar. A tököm tele van velük.
- Rajtad van kesztyű, Jake.

Valaki belemarkolt a hajába, és durván felrántotta a fejét. Grimaldi ösztönösen csukva tartotta a szemét, de még lehunyt szemhéján át is látta a zseblámpa fényét, amit az arcába dugtak.

- Nem döglött meg?
- Nem.
- Kár.
- Szerintem vágjuk ki a gépből.
- Szívem szerint én is azt tenném.
- Majd Gitmóban ellátják a baját. Nehogy már megússza annyival, hogy egyszerűen kidobjuk!
- Ez ölte meg Laurent?
- Ez hát.
- Szemét.
- Le tudnám tépni a fejét.

A haját markoló kéz erősen a padlóhoz csapta a koponyáját, majd elengedte.

– Ébresztő!

– Gyerünk, Ali, térj már magadhoz!

Egy ideig noszogatták, hogy térjen végre magához. Időnként belerúgtak a lábába vagy a hátába. Egy másik katona puskatussal bökölte.

– Josh!

– Na?

– Van egy szivarod?

– Van hát.

– Gyújts már rá!

– Minek?

– Csak gyújts rá!

Kissé távolabbról parancsoló hang csattant fel.

– A gépen nincs dohányzás! Bíjátok ki Kandahárig, fiúk!

Kandahár! A városnév szíven ütötte az olaszt.

Hát mégis odaér!

Istenem, hiszen végül is szövetségesek között van! Csak meg kell várnia, míg egy tiszt kerül az útjába. Mindössze el kell mondania a történetét. Ellenőrzik, és már mehet is a lányához, Pesavarba, hogy...

– Jól van – dörmögte a korábban Jake néven említett férfi, aki éppen Grimaldi feje mellett ült. – Jól van, pilóta, értettük!

A férfi megbökdöste a mérnök vállát.

– Alukál a rohadék.

– Majd felébred.

– Nemrég még igencsak aktív volt.

– Akkor bezzeg nem feküdt, amikor megölte Laurent.

- Kurva ország!
- Ébredj már, hé!

- Most nézzétek meg - mormogta Josh, akinek hangja furán tompa volt. Bizonyára mégis elővette azt a szivart, és most a végét rágcsálta. - Mint egy állat! Nem vág hajat, nem borotválkozik, bűzlik. Meg ezek a ruhák! Hányini tudnék ettől az egész néptől.

- De ópium persze van nála!
- Ópium? - kérdezte egy hökkent hang kissé hátrábbról.

- Az hát. Két téгла nyersópium volt a ruhája alatt, akkorák, mint egy aranyrúd.

- Nem szívunk bele?
- Ne kísérts, Benny, ne kísérts!

- Kábítószer! Na, persze. Nálunk meg ezek miatt az állatok miatt döglenek meg túladagolásban a srácok.

Valaki megint belerúgott a mérnökbe.

- Ébresszük már fel!

- Josh!

- He?

- Gyújts már rá!

- A pilóta azt mondta...

- A pilóta ott van elöl, mi meg itt hátul. Ne szarozz már!

- De...

- Gyújts már rá, vagy add ide azt a kurva szivart.

- Azt már nem. Egy vagyonba került.

Öngyújtó csettenése hallatszott, majd finom dohányfüst csiklandozta Grimaldi orrát.

- Add már ide, Josh!

- Dehogyan adom.

– Csak egy pillanatra!

– Nem.

– Nem szívok bele sokat, az istenedet már!

Dulakodás zaja hallatszott, néhányan csitították a két férfit, mások kuncogtak.

– Legalább vigyázz rá! – morogta Josh, aki nyilván alulmaradt a küzdelemben.

– Parázslík már?

– Aha.

– Akkor most figyelj! Ali, ébresztő!

Carmine felüvöltött, ahogy a vastag szivar parazsát belenyomták a bőrébe a füle mögött. Égett haj és bőr bűze töltötte meg a levegőt. Az olasz teste ívbe hajlott. Ordítva lerázta magáról a szivart, amely kiesett a férfi kezéből, és elgurult az egyik pad alá. Grimaldi őrjöngő dühvel körülnézett.

– A kurva anyátokat! – ordította olaszul.

– Basszátok meg, nem megmondtam, hogy nincs dohányzás?
– üvöltött hátra a válla felett a pilóta.

Mielőtt elfogyott az ereje és visszahanyatlott a padlóra, Carmine még észrevette, hogy nem egyedül hever ott. A másik oldalán letakart test feküdt. A kilógó bakancsos láb és a sisak egyértelművé tette, hogy egy amerikai holtteste mellett fekszik.

A katonák összenéztek a meglepetéstől.

– Hé, hé, hé! – kiabálta magához térve Josh. – Ébredj csak fel, madárkám!

Hárman lehajoltak, és kíméletlenül a hátára fordították a mérnököt. Így már szemügyre vehette fogva tartóit. A teste alá szorult fémbilincs belevágott a csuklójába. Kínjában ismét felüvöltött.

- Fáj? - kérdezte tettetett együttérzéssel egy tizedesi rangjelzést viselő katona. Talán húszéves lehetett.

- Igen - váltott angolra Carmine.

- Szar lehet.

- Laurennek bezzeg már nem fáj.

- Mocskos állat!

- Ne! - kiabálta Carmine, amint ismét rugdosni kezdték. Ide-oda tekeregve próbált kitérni az ütések elől, de nem sok sikerrel.

- Nyugi, Ali, előbb szabadulsz!

- Még szerencse, hogy tud angolul - vigyorgott Josh. - A hírszerző tiszt hogy fog örülni! Nem kell tolmácsot kerítenie ehhez a rongyfejúhoz.

- Olasz vagyok! - üvöltötte túl a rotor sivítását Carmine.

- Persze. Én meg argentin - bólogatott a tizedes.

- Olasz mérnök vagyok!

- Kurvára nem érdekel. Megölted Laurent.

- Én nem...

- Kuss!

- Kérem...

- Azt mondtam, kuss! Tegyetek már rá egy csuklyát, nézni se bírom a pofáját!

Az egyik katona hátranyúlt, és fekete maszkot varázsolt elő egy hátizsákból. A tiltakozó Carmine fejére húzta. A végén lévő fűzőket elég szorosan meghúzta, hogy ne tudja lerázni a fejről.

- Most már fogd be a pofád!

Az olasz végre elhallgatott, s kimerülten lihegett a csuklya alatt.

- Te, ez... - kezdte egy idő után egy bizonytalan hang.

- Mi van? - horkant fel a tizedes.

- Azt mondja, olasz.
- És?
- Mi van, ha tényleg digó?
- Most hülye vagy?
- Miért?

- Miért?! Itt fogjuk el a hegyek közt, ahol a rohadt tálibok élnek, olyan a kinézete, mint egy tálibnak, olyan a szaga, mint egy tálibnak! Plusz megöli Laurent. Mégis, mi az isten bizonyíték kéne még, hogy elhidd végre, egy rohadt terroristát fogtunk?

- De olaszul káromkodott!
- Biztos kiképezték rá.
- Olaszra?

- Mit tudom én! Talán a fedősztorija része. Figyelj, baszd meg, ha valami károg, fekete és repül, akkor az minden bizonnyal varjú. Nem gondolod? Azért mondja, hogy olasz, hogy szükség esetén megzavarja az olyan barmokat, mint amilyen te is vagy.

- Tényleg olasz vagyok! – kiáltotta Grimaldi, mire a tizedes lehajolt, és keményen a padlóhoz csapta a fejét.

Miközben kihunyt a fény az agyában, Carmine még hallotta az ellenszenves hangot:

- Már megmondtam: *kuss!*

12

Úgy érezte, megőrül.

Negyedik napja volt a cellában.

A terve, hogy egy katonatiszttel gyorsan tisztázza a félreértéseket, semmivé foszlott. Mióta magához tért, nem találkozott senkivel.

Négy napja arra ébred, hogy egyszer csak nyitva van a szeme. Maga sem tudta, mikor siklott át az öntudatlanságból az ébrenlétbe. Képtelenség volt meghatározni a pillanatot, amikor agya felfogta a képet, amit a szeme már valószínűleg jó ideje közvetített.

A hátán hevert, és rettenetesen fázott.

Kínkeservesen felült, hogy körbe tudjon nézni.

Megrettent a látványtól.

A puszta betonpadlón ült, egy nagyjából kétszer három méteres cellában. Az egyik sarokban egy vödör állt, ez volt a helyiség összes berendezése. Az ablaktalan, öntöttbeton falak durva felületén jól látszottak a hevenyészett zsaluzat nyomai. Ahol a deszkák szétszúsztak, a még híg beton kitüremkedve száradt kőkeményre. A mennyezet elérhetetlenül magasán volt. Legalább négy méterre a padlótól. A plafon közepébe sűrűn hegesztett acélráccsal védett lámpatestet szereltek. A két szemközti sarokban egy-egy fekete szövettel bevont dobozt csavaroztak fel a mennyezetre. Az egyik mellett Grimaldi apró,

csillogó lencsét fedezett fel. Úgy gondolta, egy kamera az, amely valószínűleg a mozgását figyeli. Mivel szemüvege nem volt, nem látta tisztán a tárgyat, amelyre amúgy is árnyat vetett az egyik doboz. A beton egyhangúságát egyetlen fémajtó törte meg. Ugyanolyan szürke volt, mint a falak. Szemmagasságban sötét lyuk látszott rajta, az alján pedig kétarasznyi lapos nyílást vágtak, amely szintén zárva volt.

Carmine döbbsen fedezte fel, hogy meztelen.

Hogy ki és mikor vette el a ruháját, nem tudta volna megmondani. Csak arra emlékezett, hogy a helikopter padlóján fekve még rajta volt a Hamidtól kapott öltöék.

Felrémlt elötte, hogy nem is olyan régen még Aggullal és a falubeliekkel lovagolt felfelé a szurdokban. Azután felrobbant a világ.

Istenem, gondolta, mindenki meghalt! Úgy érezte, mintha mindez évekkel korábban történt volna, pedig alig pár nap telhetett el...

Vagy talán csak pár óra...

Tökéletesen elveszítette az időérékét.

Fázott. A betonpadlóól és a falakból áradt a hideg. Orrát megcsapta az állott vizelet szaga. Négykézláb a vödörhöz vászorgott. Az alján ujjnyi vastagon sárgás folyadék áll. A szagából ítélve kétség sem lehetett afelől, hogy mivel van dolga.

Kialudt a világítás.

Áthatolhatatlan sötétség vette körül.

A saját kezét sem látta, hiába emelte az orra elé. Kisvártatva rátört a pánik, és ordítani kezdett. Négykézláb az ajtóhoz csúszott. Addig verte az öklével, amíg meg nem fájdult. Közben torkaszakadtából üvöltött.

Nem tudta, meddig tartott.

Amikor váratlanul megint világos lett, magzati pózba kucorodva feküdt az oldalán, és vinnyogott.

Felállt, és a világítás nyomban kihunyott.

Ezúttal önuralmat erőltetett magára, és nem ordított. Leült. Kivárja, döntötte el. Számolni kezdett, hogy valamennyire kövesse az idő múlását, és hogy elfoglalja az agyát. Nagyjából másodpercenként egyet számolt, de valahol nyolcezer körül elveszítette a fonalat. Az oldalára fordult, és próbált aludni.

Azután egyszerre megint világos lett.

Eltelt némi idő, mire felfedezte az ajtó előtt, a földön álló tányért és a lapos peremű bögrét. Zabkása és víz volt bennük. Az ajtó alsó részébe vágott nyíláson dugták be az ételt.

Üvöltve felborította a kását.

Tombolni kezdett dühében. Minden alkalommal így járt el, amikor ételt kapott, de már alig bírta étlen-szomjan. Egy idő után feltörölgette a betonról az ennivalót, és megalázottan magába tömte. A vizet is megitta.

Elaludt.

Utóbb arra gyanakodott, hogy valami altatót vagy erős nyugtatót keverhettek az ételbe.

Mély, kómaszerű álomba zuhant, és amikor felébredt, ismét a tökéletes sötétség vette körül. Egy fájdalmasan hosszú, rémülettel teli percig arra gondolt, hogy megvakult, de akkor rátörtek az emlékek: a cella!

Óriási megkönnyebbülés öntötte el, hogy semmi baja a látásának. Az érzést bizonytalanság váltotta fel, aminek a helyébe azután a félelem lépett. Mégsem volt biztos benne, hogy nem vakult meg. Talán csak álmodik. Vagy éppen azt álmodja, hogy

álmodik?

Amikor minden előzmény nélkül megint világosság támadt, ismét torkaszakadtából ordított. Berekedt. Úgy érezte, mintha borotvapengét nyelt volna.

Kimerülten a fal tövébe zuhant.

Senki sem szólt hozzá, senkivel sem találkozott, így esélye sem volt, hogy tisztázza magát. Azt sem tudta, hol van, kik tartják fogva. Amikor felnézett, a mennyezeten kifeszített drapériát látott. Ez legutóbb még nem volt ott. Eltelt némi idő, mire ráeszmélt, hogy ilyen mintát már látott valahol. Megkínzott, saját balsejtelmeitől és félelmeitől meggyötört agya csak tétován rakta össze a képet. Fehér alapon kék csíkok, benne vonalakból álló hatágú csillag.

Az izraeli zászló.

Vajon miért tették ezt ide? – töprengett Grimaldi. Megörült még ennek a parányi változatosságnak is. Végre valami, amivel foglalkozhat rémképek helyett. Mit keres itt az izraeli zászló, amikor az amerikaiak fogták el? Hiszen a helikopterről még emlékezett elnyújtott hanglejtésükre.

A zászló négy sarkát a mennyezet szélébe fűrt kampókhoz erősítették. Elérhetetlen volt. Mintha csak hergelni akarnák vele.

Hogy mekkora csend vette körül, arra csak akkor eszmélt rá, amikor a fekete dobozokból dobhártyaszaggató erővel megszólalt a zene.

Ijedten összerezzent.

Rockzene.

Nem sok taktus kellett, hogy felismerje a számot.

– ZZ Top? – nyögte maga elé fennhangon.

A szám a *Viva Las Vegas* volt, és az olaszt féktelen örömmel

töltötte el a változatosság. A refrént, bár csak pár szót tudott a szövegből, már együtt dalolta az énekessel.

Amikor a szám véget ért, Grimaldi várakozásteljesen nézett a mennyezetre.

A zene folytatódott.

Ismét a *Viva Las Vegas*.

Azután újra és újra.

Hasogatni kezdett a feje a hangerőtől. Hamarosan már a fájdalomtól és a dühtől vonított. Megpróbálta követni az ismétléseket. Tizenhétig tudta számolni, akkor a szám a felénél abbamaradt. A beálló csenddel együtt a fény is kihuny. Mintha csak lecsapták volna a biztosítékot.

A hirtelen interváltozás legalább olyan sokszerűen érte, mint az imént a hangos zene. A fal mellé húzódott, és megkönnyebbülésében mélyeket sóhajtott.

A zene ezúttal a sötétben indult el, de pár dallam után megint elhallgatott, majd világos lett. Az ajtóban víz és zabkása várta.

Nem tudta volna megmondani, meddig ment ez így.

Hol kialudt a világítás, hol bekapcsolt.

A sötétségben, amíg az ételbe csempészett altató hatott, gyakran cserélték a vödröt. Máskor viszont mintha ottfelejtették volna. Képtelenül hosszú időn át hagyták, hogy saját vizeletének és ürülékének bűzében üldögéljen.

A zene olykor hosszasan bömbölt, máskor csend volt.

Az étel az ajtó előtt várta. Mindig ugyanaz.

Sosem tudta elcsípni a pillanatot, amikor betolták.

És soha nem látott senkit.

Nem hallott egyetlen emberi szót sem a ZZ Top énekesén kívül.

Az étkezések ideje is rendszertelen volt. Olykor úgy érezte, csak az imént evett, mert még tele volt a hasa. Meg mert volna esküdni rá, hogy alig egy-két órája törölte szárazra az előző tányért. Máskor már émelygett az éhségtől, mire újra enni kapott.

Az idő fogalma értelmetlenné vált.

Világostól világosig, étkezéstől étkezésig, zenétől zenéig élt.

A zene mindig ugyanaz volt.

Viva Las Vegas.

Azután egyszer csak nem ment végig a zeneszám. A dal a refrén előtti utolsó taktusnál megszakadt, és azonnal kezdődött az elejéről.

Grimaldi már sikított a kintől.

A zene rendületlenül harsogott a mennyezet felől.

Azután csend lett, az olasz pedig hosszan üvöltött a csendben, mire ráeszmélt, hogy végre elhallgatott a rock.

Legközelebb csak a refrént játszották.

A felvétel végtelenített volt.

Utóbb a refrénből is csak annyit adtak le, hogy „viva Las...”. Órákon át – legalábbis a mérnök így érezte.

S közben a csontjáig hatolt a betonból áradó hideg.

* * *

Képtelen volt meghatározni, mióta tartották fogva.

Amikor előjel nélkül kinyílt az ajtó és belépett a férfi, Grimaldi úgy megdöbbsent, hogy megszólalni sem tudott. A fickó magas volt, és láthatóan erős. Khakiszínű zubbonyt és nadrágot viselt, meg bakancsot, a derekán katonai öv feszült. Simára borotvált képe, katonásan tüskésre nyírt szőke haja éles ellentétben állt az

olasz hosszú, zsíros hajával és csapzott szakállával. A kezében vaskos, rövid rudat tartott, és mielőtt Carmine bármit tehetett volna, a férfi belenyomta a botot a vállába.

Elektromos kisülés fanyar, savanyú szaga töltötte meg a levegőt, de Grimaldi ezt már valami furcsa, álomszerűen hullámszó látomásban élte meg. Mintha csak kívülről tekintene le magára. A fájdalmas üvöltés, amiről tudta, hogy az övé, valahonnan távolról ért el a tudatáig. Akárcsak a mély, élesen hasogató fájdalom, amely rettenetesen égette.

Tudta, hogy mi történik vele, de nem tehetett ellene semmit. Hallotta, amint a feje kopog a lépcsőkön. A lábánál fogva húzni kezdték a folyosón. Látta a mennyezetbe illesztett lámpatestek sorát. Érezte, amikor erős kezek talpra rántják, majd belöki valahová...

Csaholás.

Ez volt az a hang, ami magához térítette.

Rémülten összerándult.

A fal mellett állt, elől és oldalt rácsok vették körbe. Talán fél méter mély volt az a furcsa, acélrudakból álló kalitka, amelyet a folyosó falához rögzítettek. Előtte két német juhász acsargott. A férfi ijedtében a falhoz simult. A kutyák bedugták a pofájukat a vasrácsok között. A rudak éppen olyan távol álltak egymástól, hogy csak a csattogó állkapcsok férjenek be, de a kutya az egész fejét ne tudja áttuszkolni közöttük. Még így is, hogy a falhoz préselődve megpróbálta magát minél kisebbre összehúzni, a bőrén érezte a felheccelt állatok forró leheletét. Lábára ráfröccsent a nyáluk. A kutyák őrjöngve keringtek a rácsok körül, hogy fogást találjanak rajta. Grimaldinak igencsak figyelnie kellett, hogy elrántsa a végtagjait a benyomakodó fogak elől.

Néha mégis elérte egy-egy fehér szemfog, vagy
összecsapintotta a bőrét egy állkapocs.

Órákig tartott.

És ő végig ordított.

Segítségért rimázkodott.

Végül már csak kétségbeesetten nyüsztett. A kutyák néha
kimerülten leültek, azután újra támadtak. A folyosón nem volt
rajtuk kívül senki.

Egyszerre füttyszó hallatszott a távolból, és a két véreb
elloholt a folyosó vége felé. A sarkon befordulva eltűntek.

Őt azonban ott felejtették.

Fogalma sem volt róla, mennyi idő telhetett el.

Az elmúlt időszak rendszertelen történései teljesen kiirtották
az időérzékét. Úgy érezte, még hosszú órákat állt a rács mögött.
Nem volt akkora helye, hogy akár csak lekuporodhatott volna.
Térde sajgott a szokatlan testtartástól, a dereka hasogatott. A
válla elnehezedett, a nyaka merev volt.

Nem volt hová mozdulni, a rácsoknak pedig nem mert
nekidőlni. Félt, hogy visszatérnek a kutyák, és ha elgémberedik,
nem tud majd elhárítani.

A férfi egyszer csak ott állt előtte.

Nem látta, honnan került elő, és mielőtt bármit tehetett volna,
már meg is kapta a rövid, de fájdalmas áramütést.

A Viva Las Vegas kezdő soraira tért magához.

Sötét volt.

* * *

A világosság, a sötétség és a rockzene rendszertelen

váltakozása a kutyák csaholásával és az elektromos ösztöke vakító fájdalommal egészült ki.

Sosem tudhatta, mi lesz a következő és mikor.

Az állandó bizonytalanság kikezdte az idegeit.

Többször azon kapta magát, hogy sír. Máskor maga alá vizelt.

Az állandó hidegben megfázott. Sokat tüsszögött, állandóan folyt az orra. Zsebkendője nem volt, így a váladék beleszáradt a szakállába, a bajuszába.

Azután megint nyílt az ajtó, és a már ismert túskehajú fickó lépett be az elektromos ösztökével. Tehát a kutyák következnek, hasított Grimaldi agyába a félelmetes gondolat. A rúd láttán felordított, menekülni próbált, de a férfi ezúttal megállt az ajtóban, és megvárta, míg magától lecsillapodik. Azután felmutatta a sokkolót, és lassan nemet intett az ujjával.

A mérnök végre felfogta, hogy most csak megfenyegették. Újabb formaruhás alak jött be, a túskehajú pedig intett, hogy forduljon meg. Carmine érezte, hogy a háta mögött megbilincselik a kezét, majd egy durva szövésű csuklyát húznak a fejére, és a nyakán megkötötték. A maszkot fekete anyag bélelte, ami a levegőt áteresztette, de a fényt nem. Megint szinte tökéletes sötétségben volt, csak valahol a nyaka mellett szivárgott be némi világosság.

Erős kezek vállon ragadták, és keményen meglódították. Vakon bukdácsolt a két megtermett férfi között. Lépcső következett, majd folyosó, megint lépcső. Ajtónyikorgás hallatszott, azután lenyomták egy székre. Az ajtó becsapódott. Kényelmetlen, jéghideg fémszéken ült, a fenekét és a háta alsó részét szinte égette az alumínium hidege.

Talán öt perc telt el. Bár az sem lepte volna meg, ha valaki azt

mondja, két órája kuporog ott. Akkor megint nyílt az ajtó. Puhán surranó léptek kerültek meg, és egy nehéz test ült le egy székre.

Grimaldi orrát borotválkozás utáni arcszesz illata csapta meg. Tehát férfi, gondolta, és némi megkönnyebbülést érzett. Legalább nem egy nő előtt kell mezítelenül mutatkoznia.

Csend volt.

Már nem bírta cérnával.

- Ki maga? - szólalt meg.

- Nocsak - dűnnyögte egy elnyújtott hang déli akcentussal. - Beszél angolul.

- Igen. Az iskolában tanultam - kapott az alkalmon Carmine, hogy végre szólhat valakihez.

- Milyen iskolában?

- Padovában. Olaszországban.

- Valóban?

- Igen. Ott nőttem fel.

- Maga olasz?

- Az vagyok. Végre valaki megkérdezi! Nézze...

- Hogy hívják?

- Carmine Grimaldi. Tudja...

- Hol született?

- Padovában.

- Mikor?

Megmondta.

- Édesanyja neve?

- Paulina Tollini. Az a helyzet...

- Nyugalom.

- De...

- Nyugalom.

Grimaldi hallotta, amint toll hegye serceg a papíron.

- Ki maga?
- A nevem Red Brown.
- Brown? De úgy értettem...
- Majd szép lassan mindent megtud.

Carmine ismét meg akart szólalni, amikor valami édeskés szag ütötte meg az orrát. Forgatni kezdte a fejét, és beleszimatolt a levegőbe.

- Egyedül van?
- Miért kérdi?
- Női illatot érzek.

- Ja, igen. Még be sem mutattam a társamat. Viola White, ez itt Carmine Grimaldi.

- Helló.

A kellemetlen, érdes női hang hajszálpontosan a háta mögött szólalt meg. Az olasz összerezzent, és roppant kínosan érezte magát.

- Elnézést, kisasszony, hogy nincs rajtam semmi - kezdett mentegetőzni, majd visszafordult arra, amerre Brownt sejtette. - Nem kaphatnék végre valami ruhát?

- Dehogynem. De miért?
- Hogyhogy miért?!
- A hölgy zavarja?
- Ha tudni akarja, igen!

- Láttam én már ilyet - mondta a nő valahonnan a háttérből. - Sőt, ami azt illeti, jóval nagyobbakat is láttam.

Grimaldi elvörösödött a maszk alatt.

- Nézzék, maguk nyilvánvalóan velünk vannak. Az...
- Velünk? Miért? Maga kivel van?

- Hogyhogy kivel?
- Egy lázadó tálib csoporttal fogták el.
- Félreértik...
- Mit lehet ezen félreérteni?
- Olasz vagyok!
- És? Volt már köztük amerikai áruló is.
- Beszélni akarok a követséggel!
- Minek?
- Hogyhogy minek?! Maguk fogva tartanak.
- Így van.
- Mivel vádolnak?

- Ne szaladjunk annyira előre.

- Ne?! Ki tudja, mióta tartanak itt!

- Nem tudja?

- Honnan tudnám? Ügyvédet akarok!

- Itt nincs ügyvéd.

Grimaldiról csorgott a verejték.

- Mit akarnak tőlem?

- Maga szerint?

- Ne szórakozzon velem! Kérdezzen!

- Kérdezzem? Miről?

- Miről?! Hát minek tartanak itt? Kérdezzen már!

- Ha akar, nyugodtan beszélhet.

- Tessék?

- Beszéljen csak.

- De hát miről, az isten szerelmére?

- Azt magának kell tudnia.

- Nekem?

- Igen. Hiszen az előbb azt mondta, kérdezzek.

- Mert bezártak! Arra gondoltam, valamit tudni akar.

- Értem.

- Akkor essünk már túl rajta! Kérdezzen!

- De én nem akarok kérdezni. Mindent tudunk. Persze ha el akar valamit mondani, megteheti.

- De miért, ha nem akar tudni semmit?

- Ki mondta, hogy nem akarok tudni semmit?

Az olasz elképedve, egyre növekvő bizonytalansággal hallgatta a maszk alatt Red Brownt. Végül beszélni kezdett.

- A nevem Carmine Grimaldi. A feleségemmel, Chiara Sforzinivel tavaly, nyár közepén érkeztem Pesavarba, Pakisztánba... velünk tartott a kislányom is. Adriana a neve. Hatéves...

És elmondott mindent, ami csak az eszébe jutott, onnan kezdve, hogy a feleségében felmerült az afganisztáni utazás ötlete. Elmesélte a kalandos repülőutat és a zuhanást. Beszélt Hamid Aggul féltő gondoskodásáról, a lábadozás hosszú hónapjairól. A falusi életről, a tragédiákról, a mákföldekről. Azután beszámolt az ópiumkaraván indulásáról, a magasban köröző repülőgépekről. A robbanásról. A barlangbeli drámáról és a tűzharcról. Egészen odáig, hogy felébredt a cellában.

Amikor elhallgatott, egy ideig még csend volt.

- Ez minden? - szólalt meg végül szárazon a nő valahol a háta mögött.

- Igen.

- Nem akar mást is elmondani? - kérdezte Brown.

- Nem tudom, mire gondol.

- Mire gondolhatok?

- Ne játsszon már velem! Vegye le ezt a szar maszkot!

- Ne idegeskedjen.
- Még hogy ne idegeskedjek! - hörögte indulatosan Carmine.
- Egyelőre végeztünk - mondta végül Brown.
- Micsoda?
- Visszaviszik a cellájába.
- Nem engednek el?
- Miért tennénk?
- Úgy tartanak itt, mint egy állatot.
- Erről csak maga tehet.
- Én?!
- Most menjen!

Grimaldi hallotta, hogy nyílik az ajtó, és máris megragadta két erős kar, hogy talpra rántsák.

- Brown! - ordított fel Carmine, miközben kifelé vonszolták a szobából.

- Tessék?
- Elárulna legalább egy apróságot?
- Mit?
- Mióta tartanak itt?
- Miért nem ezzel kezdte? Tizennyolc napja.

* * *

Meglepte, milyen gyorsan elveszítette az időérzékét. Olykor úgy érezte, hogy hetekig a kutya sem szól hozzá, máskor meg szinte azonnal visszavitték kihallgatásra. Kapott egy narancssárga kezeslábast, de fehérneműt nem adtak hozzá. A cella betonfalainak hidege ellen alig védett, de legalább Viola White elől eltakarhatta magát.

A zene és a csend, a vaksötétség és a világosság továbbra is kiszámíthatatlanul váltakozott. A kihallgatások időpontját sem tudta kiszámítani. Néha elvették a ruháját, máskor visszaadták.

És mindannyiszor el kellett mondania a történetét.

Egy alkalommal ismét meztelenül, fején csuklyával ült a széken.

– Tudom ám – morogta Grimaldi arrafelé, amerre Red Brownt sejtette.

– Mit tud?

– Hogy ez álnév.

– Melyik?

– A Red Brown... és a Viola White.

– Álnév? Miért lenne az?

– Nyilvánvaló. Színek. Megmondaná végre, miért vagyok itt?

– Még nem mondtam volna?

– Nem, bassza meg, nem mondtam! – csattant fel az olasz.

– Gyilkosság.

– Micsoda?

– Gyilkosság miatt.

– De hát kit öltem volna meg?

– Laurent.

– Ki az a Lauren? Nem ismerek semmiféle Laurent!

– Pedig ismernie kell.

– Miért kéne?

– Mert megölte.

– Azt sem tudom, ki az isten az a Lauren!

– Hogy ki? Talán inkább ki *volt*.

– Nézze, nagyon sajnálom... nem vehetnénk le ezt a csuklyát?

– Szóval beismeri, hogy megölte Laurent.

– Nem!

– De hát azt mondta, nagyon sajnálom.

– Nem! Illetve igen, sajnálom őt, de nem én öltem meg, és ezt...

– Szavát ne feledje, de most ki kell mennem vizelni.

Red Brown feltápáskodott, és kiment a helyiségből. Az ajtó nyikorogva csukódott be mögötte. Az olasz szólni sem tudott a döbbenettől és a megalázottságtól.

Hallgatózott, de nem érzékelte, hogy más is volna a szobában. Valahogy mégis olyan érzése támadt, hogy nincs egyedül.

– Viola?

Suhogó hang hallatszott, mint amikor egy nehéz könyv repül át a szobán. A csapás Grimaldi tarkóját érte, és ő fejjel előre a földre zuhant. Érezte, hogy reccsen a homloka, amikor a koponyája a betonpadlóhoz csapódott.

– Ne!

A következő ütés a veséjét érte, és úgy hasított belé a fájdalom, mintha áramot vezettek volna belé. Ívbe hajlott a háta, és felüvöltött, ám ekkor az ágyékát érte egy kegyetlen rúgás. Hörögve összegörnyedt, és magzatpózba kucorodott, hogy védje magát, de a bakancs újra és újra utat talált a heréihez, a veséjéhez és a gyomrához.

Égett mindene.

– Hát miféle férfi vagy te? – visította a fülébe Viola White, majd ismét belerúgott.

* * *

Red Brown egykedvűen nézte a monitort. A készülék mellett

egy hordozható számítógép és egy webkamera állt. A képernyőn fehér inget és kék nyakkendőt viselő alak látszott. Az íróasztala mögött ült, és oldalra bámult, ahol ő is a saját monitorát nézte.

- Meddig verik még? - kérdezte az internetes kapcsolaton keresztül a nyakkendő.

- Ez nem verés - mondta szenvtelenül Brown.

- Nekem annak tűnik.

- Ez pusztán egy komplex kihallgatási metodika része, uram. Ebben az a lényeg, hogy egy nő bántalmazza.

- És ez fontos?

- Ez a legfontosabb, uram. Ez a férfi muzulmán. Elképzelhetetlen a számára, hogy egy nő bárhol, bármikor erőszakot alkalmazzon vele szemben. Ez az egyik legnagyobb megaláztatás a számára, amit most el kell viselnie.

- És vajon lesz eredménye?

- Persze. Ennek a módszernek ugyanaz a lényege, mint a tengerészgyalogosok vagy a rangerek kiképzésének, uram.

- Ezt hogy érti?

- Ugyanazt csináljuk. Meg kell törni a jellemét, majd a semmiből, a kedvünk szerint felépíteni egy újat. Egy olyat, ami már hallgat ránk, amellyel szót értünk. Folyamatosan túlterheljük mentálisan és fizikailag, hogy megtudjuk, mennyit bír el. Elvisszük a szakadék szélére, hagyjuk, hogy lenézzen, azután visszalépünk. Majd újra. Először elveszünk tőle mindent, amire támaszkodhat. Felborítjuk az időérzékét a rendszertelen alvási és ébrenléti periódusokkal. Szélsőséges klimatikus viszonyoknak tesszük ki. Lehűtjük, máskor felmelegítjük a celláját. Már észre sem veszi a változást. A hallását a folyamatos, monoton zenével terheljük, a látását a csuklyával minimalizáljuk.

A maszk alatt bizonytalanná válik, támaszra szorul. Azzal, hogy most bántalmazták, és még csak nem is látja, honnan jön a következő ütés, tökéletesen elbizonytalanítjuk. Megalázzuk, folyamatosan azt éreztetjük vele, hogy ő senki és semmi. Ezután jön a következő periódus. Amikor már senkiben és semmiben sem bízhat, megszűnt az idő- és némiképp a térérzékelés is. Akkor megkapja majd azt, amire a legnagyobb szüksége van.

- És az mi lesz? - kérdezte a nyakkendő.

Brown, ha nem a webkamera előtt ül, az égnek fordította volna a szemét.

Hogy a fenébe kerülhetett ez *oda*? Abba a kulcsfontosságú székbe? Egy ilyen alak? Egy dilettáns. Ez lesz a hírszerzés vége: a sok ostoba aktakukac, akik életükben nem jártak terepen.

- A fogódzó, uram. A támasz, az origó. Az ő tökéletesen instabillá vált világában az egyetlen biztos pont.

- És mi lesz ez a fogódzó, Bob?

Red Brown elvigyorodott.

- Hát én. Én leszek majd az új barátja. Úgy fog kapaszkodni belém, mint a fuldokló egy darab fába. A Stockholm-szindrómára építünk, uram.

- Értem.

Érted a fenét, dünnyögte halkán Brown.

- Vissza kell mennem, uram.

- Persze, Bob, menjen csak... menjen.

* * *

Grimaldi a földön feküdt, az orrát csavarta saját hányadékának a bűze.

– Mi történt itt? – lépett be a terembe Brown.

Viola nem válaszolt, az olasz pedig csak hörögni volt képes.

– Azonnal ültessék vissza a székbe!

Carmine érezte, hogy felemelik és a székre nyomják. Mindene fájt, és összehúzta magát a félelemtől. Egyszerre ugyanazt a furcsa, papírra utaló suhogást hallotta, amivel az egész rémálom kezdődött, s ösztönösen összerándult.

– Viola!

– Igen, uram!

– Tegye már le azt a telefonkönyvet! Mi történt itt?

– Semmi, uram.

– Ne vicceljen! Hé, Grimaldi!

– Igen? – nyögte az olasz, és a szemét meresztgette a csuklya sötétjében.

– Bántották?

– Igen.

– Viola, ez tűrhetetlen! Azonnal menjen, és írja meg a jelentését!

– De én azt hittem...

– Takarodjon!

– Igen, uram!

Amikor az ajtó bezáródott, Brown odament a széken ülő férfihoz, és óvatosan levette a csuklyát a fejről.

Carmine hunyorogva bámult az előtte álló kövér alakra. Most először láthatta szemtől szemben az amerikai.

– Annyira sajnálom – motyogta Brown, és mély együttérzés látszott az arcán. Halkabbra vette a hangját: – Ez a nő egy vadbarom. Az én hibám, hogy egyedül hagytam vele.

– Vízet – formálta a szót Grimaldi feldagadt ajka.

– Máris.

Brown megitta, majd kikiabált a folyosóra az örökért.

– Most nincs olyan állapotban, hogy folytassuk a beszélgetést
– mondta együtt érzően. Gondosan kerülte a kihallgatás szót. –
Visszaviszik a szobájába, hogy kialhassa magát.

A két ór felemelte Grimaldit, és az ajtó felé indultak vele.

– Mióta?

– Tessék? – fordult oda Brown.

– Mióta vagyok maguknál?

– Egy hete.

Grimaldi szeme kitágult a döbbenettől.

– Legutóbb tizennyolc napot mondott!

Brown csodálkozva bámult rá vissza.

– Tizennyolcat? Valamire rosszul emlékszik. Alig egy hete
hozta magát a helikopter.

* * *

Grimaldi éberen hevert a sötét cella padlójára dobott pokrócon. A durva pléd Red Brown személyes közbenjárására került a cellába, és az olasz rendkívül hálás volt ezért a parányi fényűzésért. Miközben igyekezett maga köré csavarni a kurta takarót, azon törte a fejét, mennyi ideje is lehet már itt.

Tizennyolc napot mondtak neki a múltkor.

Erre határozottan emlékezett.

Most pedig csak hetet.

Nem értette.

Persze az időérzékét teljesen megbízhatatlanná tette, hogy az ablaktalan cellában rendszertelenül váltakoztak a világos és sötét

periódusok. Néha az öt perc is órának tűnt, máskor meg éppen fordítva.

De mégis: mennyi ideje van itt?

A kérdés valódi súlyán túlmenő dimenziókba került, és az számára az ellenállás fokmérőjévé vált. Ha meg tudná becsülni, mennyi ideig van sötét és meddig világos... ha ezáltal mérni tudná az időt... Akkor fogva tartói végső soron alulmaradnának! Nem érnék el a céljukat. Nem tudnák összezavarni.

Vajon egy hét telt el, vagy tizennyolc nap?

Ahogy ezen töprengett, új gondolat villant az agyába: és mi van akkor, ha *egyik sem* igaz? Hiszen mindkettőt Brown mondta neki, s hazudhatott is.

Brown azonban őszintének tűnt.

És nem is bántotta.

Az a nő bezzeg egy szadista állat – de Brown nem az! Ő láthatóan viszolygott az erőszaktól. Elzavarta azt a szukát a közeléből. Jelentést íratott vele. Istenem, remélem, ráfarag erre a túlkapásra az a mocskos kurva, gondolta reménykedve.

Nyílt az ajtó, belépett az őr.

Ezúttal nem került a fejére csuklya, mindössze hátrabilincselték a kezét. Egy másik cellába vitték, ahol ugyanúgy nem volt ablak, mint az előzőben, ám a tető nem betonból, hanem fémből készült. Az ajtót anélkül csukták rá, hogy a kezét eloldozták volna.

Úgy saccolta, órák teltek el.

Egyre melegebb lett.

Először nem tudta, mire vélje a dolgot, azután megértette. A mennyezet szinte süttött a forróságtól.

Hát ezért!, vágott belé a felismerés. A tűző napnak kitett

szobába zárták, hogy így törjék meg. Hamarosan patakokban csorgott róla a verejték. Eszébe jutott, hogy le kellene vennie a ruháját. Ekkor értette meg, miért hagyták hátrabilincselve a karját. Hogy ne tudja megoldani a ruháját. A jórészt nejlonból készült ruhában szinte izzott a teste. Viszketett a háta közepe, a hasa, a vádlija, a térd- és könyökhajlata. A falhoz hátrált, és nekidörgölődött az érdes betonnak, ami mennyei megkönnyebbüléssel járt.

De a kidörzsölt bőrbe kezdett beszivárogni a verejték. A só marta a húsát. Amikor már úgy érezte, ennél rosszabb nem jöhet, feszülni kezdett a hólyagja. A sliccét ugyanúgy nem érte el. Egy ideig kétségbeesetten tekergett, aztán beletörődött a megváltoztathatatlanba. Megadóan bámulta a betonon a nadrágszárából előcsordogáló vizelet alkotta tócsát.

* * *

Napokig tartották a bádogtetejű cellában.

Végre nyílt az ajtó, és a két szótlan őr csuklyát húzott a fejére. Ezúttal nem vették el a ruháját, csak átkísérték a kihallgatóhelyiségbe, és a fémszékre ültették.

Csend volt. Grimaldi ide-oda fordította letakart fejét. Arra gondolt, úgy gubbaszt itt, mint egy óriási vadászsólyom. Még a végtagjait is ugyanúgy béklyózták meg. Kis híján elnevette magát. Pontosan előtte megszólalt Viola White jól ismert hangja.

– Bűzlik.

– Bevizeltem – mondta halkán Grimaldi.

– Azt érzem. Bűdös.

– Hátrabilincseltek a kezem. Nem tudtam elővenni.

- Értem.

- Érti? Csak ennyi?

- Miért? Tisztába kellene talán tennem? Maga felnőtt ember.

- Nem úgy bánnak velem, mint egy emberrel.

- Úgy érzi?

- Úgy! Bezárnak egy kemencébe, ahol nappal ötven fok van, éjjel pedig vacog a fogam.

- Éjjel fázik?

- Csodálkozik? Legalább negyven fok a hőingadozás. A tetőt felforrósítja a nap, éjszaka kihűlnek a falak. Olyan ruhát adnak rám, amiben csak megfőni lehet. Miért csinálják ezt velem?

Lépteket hallott, majd nyílt és csukódott az ajtó. Viola elment. Egy perc múlva Red Brown szólalt meg.

- Akarja gyakorolni a vallását?

Az olasz szóhoz sem jutott a témaváltás okozta döbbenettől.

- Ez most hogy jön ide? - nyögte ki végül.

- Csak megkérdeztem. Azt mondta, nem úgy bánnak magával, mint egy emberrel. Bebizonyítom az ellenkezőjét.

- Ezzel a kérdéssel?

- Nem. Azzal, hogy gyakorolhatja a vallását. Az állatok nem hisznek Istenben.

- Mit akar?

- Most az a kérdés, maga mit akar. Imaszőnyeget? Egy Koránt? Esetleg egy imámot?

- Egyiket sem. Keresztény vagyok.

- Keresztény? - kérdezte színtelen hangon Brown, mintha csak afelől érdeklődne, egy vagy két tojásból kéri-e rántottát.

- Az. Katolikus. Talán már említettem: olasz állampolgár vagyok.

- Vagy úgy.
- Mintha nem tudná. De nem gyakorlom a vallásomat...
- Maga *halott*.

Grimaldi háta megmerevedett. Nem hitte el, amit hallott.

- Tessék?!
- Carmine Grimaldi halott.
- Dehogy haltam meg, ember! Itt ülök maga előtt.
- Valaki tényleg itt ül előttem. A kérdés már csak az, hogy *ki*?
- Kérdezzék már meg a pakisztáni olasz konzulátust, a rohadt

életbe! Ha egyszer kijutok innen, olyan pert akasztok a nyakukba, hogy még az unokája is a kártérítést fogja nyögni! Rohadt, mocskos szemét amerikaiak! Azt hiszik, maguké az egész világ, igaz? Hát majd meglátja, hogy ez mennyire nem így van!

Grimaldi lihegett. A tehetetlen dühtől görcsbe rándult a gyomra. Csak némi idő elteltével vette észre, hogy a másik férfi nem válaszolt.

- Itt van még, Brown?
- Persze. Csak a jegyzeteimet lapozgatom.
- A jegyzeteit? Miről?
- Grimaldi úrról. Az az ember, akinek maga megadta az

adatait, tavaly október végén meghalt.

Az olasz megrázta a fejét.

- Mi a fenéről beszél maga?
- Tudja, megfogadtam a tanácsát.
- Miféle tanácsot?
- Felhívtam a pakisztáni olasz követséget.
- *Na, végre!*

- Azt a tájékoztatást kaptam, hogy Carmine Grimaldi még

tavaly, október 27-én autószerencsétlenség áldozata lett. Részegen vezette a kocsiját, és egy Pesavar melletti útról a szakadékba hajtott.

- Az nem lehet!

- Miért nem?

- Mert én élek! Tavaly októberben öntudatlanul feküdtem egy afganisztáni faluban. Hazudtak magának.

- Már miért lenne érdekében az olasz nagykövetnek, hogy hazudjon egy ilyen kérdésben?

- Fogalmam sincs.

- Akkor, amíg kisüt valami okosat, mondom tovább. A holttestet Grimaldi felesége, egy bizonyos Chiara Sforzini azonosította a pesavari kórház prospektúráján...

- Az nem lehet!...

- ...és az azonosításnál jelen volt a helyi olasz követség munkatársa is - Red Brown előrehajolt, és egy mozdulattal lerántotta az olasz fejről a maszkot. - Szóval, miért is magának higgyek és ne az olasz konzulátusnak?

Egy darabig elgondolkodva bámult a fogoly arcába, majd lassan, a pillanatot kiélvezve elmosolyodott.

- Sakk és matt.

Kinyílt az ajtó, és a két őr besietett. Miközben kivonszolták a szobából, a mérnök még egyszer visszafordult.

- Mióta vagyok itt?

- Hat hete.

- Hat?! A múltkor egy hetet mondott!

- Valamire rosszul emlékszik. Vigyék!

Red Brown bement az irodájába, és kimerülten lehuppant a fémvázaz íróasztal mögötti forgószékre. Megdörzsölte az orrnyergét. Érezte, amint az izzadság elmaszatolódik húsos ujjai alatt. Rácsapott a klaviatúrára, és nézte, amint a monitor kivilágosodik. Párat kattintott az egérrel, azután beírta a felhasználónevet és a jelszót. Felugrott az új ablak, és megjelent a sok ezer mérföldnyire lévő iroda képe. A nyakkendő alak az íróasztala mögött ült, és elcsigázottan nézett a webkamerájába.

- Tudja, mennyi az idő itt, Washingtonban?

- Nem, uram - hebegte Brown, s magában gyors fejszámolásba kezdett.

A főosztályvezető azonban csak legyintett.

- Hallgatom, Bob.

- Nem sok mindent tudok jelenteni, uram.

- Nem beszél a pasas?

- Kitart a fedősztorijánál.

- Hogy olasz mérnök?

- Igen. De ezt a történetet száz százalékig megdöntöttük, uram.

- Hogyan?

- Kapcsolatba léptem a pakisztáni olasz nagykövetséggel. Személyesen beszéltem a biztonsági ügyekért felelős tiszttel és egy fejessel, aki az országban tartózkodó olaszokért felel. Mindketten ugyanazt mondták, és iratokkal meg fotókkal is alátámasztották.

A nyakkendő hátradőlt, és feltette az íróasztal sarkára a lábát.

- Nevezetesen?

- Carmine Grimaldi létező személy. Tavaly nyáron érkezett

Pakisztánba a feleségével, egy bizonyos Chiara Sforzinivel, és a kislányával, Adrianával. A nő nemzetközileg elismert, de középszerű művészettörténész, aki feketén magángyűjtőknek dolgozik.

- Csempész?

- Az. Felkutatja és kiközvetíti a műkincseket, persze nem kevés jutalék fejében. Az olasz rendőrség szerint még sosem tartóztatták le, bár jól ismerik. Okos nőnek tartják. Eddig jobbára Európában dolgozott, ez az első eset, hogy Keletre jött. Éppen ezért semmit sem tudnak arról, hogy itt mit akart és ki a kapcsolata.

- Folytassa!

- Chiara Sforzini és a férje Pesavarban bérelt egy lakást. A nő a helyi múzeumba járt besegíteni, ott meg örültek neki, hiszen tapasztalt szakembernek számít. Ez afféle fedőfoglalkozás lehetett. A város ideális hely a műkincscsempészethez. Alig pár mérföldre fekszik a Haibár-hágótól és Afganisztántól. Afganisztán pedig jelenleg egy hatalmas, fortyogó üst. A kilencvenes évek végén szanaszét hordták a kabuli múzeumok és néhány vidéki gyűjtemény anyagát. Ezek a régiségek időről időre feltűnnek a feketepiacon. Az asszony egy kisebb cápa volt ebben a kavargó tengerben. Néhány közepes jelentőségű műtárgyat zsákmányolt, és azokat átpasszolta olasz, jobbára milánói megrendelőinek. Azután tavaly szeptember végén pár napra nyoma veszett mindkettőjüknek. A férj állítólag Olaszországba utazott. Ennek viszont semmi nyoma a határon és a légitársaságoknál. A nő ebben az időszakban másfelé indult. Addig lehetett követni, hogy Kabulban bérelt egy repülőgépet. Azután három napra eltűnt.

A nyakkendő az állat simogatta.

- Milyen gép volt?

- Egy régi orosz kétfedelű. AN-2-es.

- A pilóta?

- A neve Daniela Sikora. Olasz állampolgár, de az apja magyar. A nő még Olaszországból ismerte Chiara Sforzinit.

- Hová repültek?

- Nem tudjuk. Egyes feltételezések szerint délre indultak, valószínűleg Kandahárba. Egyébként a fogoly is ugyanezt mondta, és Kandahárt jelölte meg úti célként.

- Kandahár? Helyi vezető nélkül?

- Azt nem tudjuk, kerestek-e helyben kísérőt, uram, de semmi nyoma annak, hogy Kabulban bárkivel is kapcsolatba léptek vagy kalauzt kerestek volna. Kandahárban egyébként nincs nyoma a gép landolásának sem. A fogoly szerint vittek magukkal egy kísérőt, aki ismerős a helyi viszonyok között.

- Ki volt még a fedélzeten?

- A magát Grimaldinak kiadó rab szerint egy bizonyos Madzsid Ikkal tartott velük negyedikként. Őt is ellenőriztük, beszéltünk a felettesével. Ikkal a pesavari múzeum alkalmazottja volt, és állítólag nem járt akkoriban Afganisztánban. Legalábbis a munkahelyén nem tudnak róla. Nincs nyoma, hogy szabadságot vett volna ki akkoriban. Az utaslisták szerint azonban mégis hárman érkeztek meg Kabulba az ENSZ segélyszállító gépén, amely listán Ikkal is szerepel. És szintén csak ők hárman repültek el Kabultól ismeretlen céljuk felé: Grimaldi felesége, a pilótanő és Ikkal. Szó sincs arról, hogy Grimaldi is járt volna Kabulban. Ezt csak a mi foglyunk állítja. Szerinte négyen repültek, de mindenütt csak három emberről tudnak, háromnak van nyoma,

és bizony Grimaldi nincs köztük.

- És ő hol volt akkor?

- A felesége úgy tudja, Olaszországba utazott, ám az utazásnak semmi nyoma sem a digóknál, sem Pakisztánban. Grimaldi pár hét múlva tért vissza Pesavarba, és egy-két nap múlva meghalt.

- De hol járt ebben a pár hétben?

- Nem tudjuk, uram.

- Derítsék ki!

- Azon vagyunk.

- És miért is ment az a nő Afganisztánba?

- Úgy gondoljuk, hogy bizonyára valami nagyobb dobás reményében vállalták a kockázatot, hogy Kandahárba utaztak. Felvehettek valami különleges műkincset, azután visszarepültek Kabulba.

- Kabulba?

- Igen. A gép két nappal az indulás után landolt Kabulban.

- Amikor visszatértek a fővárosba, akkor is három utas volt a fedélzeten?

- Akárcsak a kabuli induláskor – bólintott Brown. – Hárman indultak, és hárman is érkeztek meg. Chiara Sforzini, Daniela Sikora és Madzsid Ikbál.

- Ezzel az Ikbállal mi van?

- Beszéltünk a múzeummal. Mint mondtam, senki sem emlékezett rá, hogy Madzsid Ikbál kiesett volna tavaly szeptemberben a munkából, vagy hogy akkor szabadságot vett volna ki. Persze az is igaz, hogy az a bizonyos három nap jórészt hétvégére esett. Ki emlékezne egy nap szabadságra ilyen távolból, nem igaz? Viszont roppant érdekes, hogy november

elején, akörül, hogy Grimaldi autóbalesetben meghalt és a felesége hazautazott Padovába, Ikkal is eltűnt.

- Tudtak beszélni vele?

- Nem találtuk meg. Állítólag Iszlámábádba költözött, de ezt csak úgy hallotta valahol a volt szomszédja. Nem tudtuk megerősíteni az információt.

- Tehát tavaly mindenki visszatért Kabulba, aki elindult onnan – hümmögött a washingtoni ember.

- Igen. És a gép sem zuhant le, hiszen landolt Kabulban.

- És utána mit csináltak?

- Kocsit béreltek, és egy katonai konvoj nyomában, hármásban hazaautóztak Pakisztánba.

- Grimaldi is visszament Pesavarba?

- Akkor nem. A felesége szerint, bár egyszerre indultak, a férfi majdnem négy héttel később érkezett csak haza.

- Mikor is volt ez?

- Október végén. És Grimaldi egy nappal később belevezette egy szakadékba a bérelt Toyota pick-upját.

A nyakkendőс töprengve kopogtatta golyóstollával az íróasztal lapját.

- Szóval meghalt?

- Igen. A felesége a konzulátus alkalmazottja jelenlétében azonosította.

- Eltemették?

- A felesége szerint Grimaldi azt akarta, hogy hamvasszák el, majd szórják szét a hamvait. Így is történt.

- Tehát nem lesz exhumálás.

- Nem, uram. De nem is szükséges. Minek hazudott volna az asszony? A temetés után fogta a gyereket, és hazautazott

Olaszországba.

- Valóban?
- Igen. Miért is maradt volna?
- Értem.

A washingtoni ember megint az állat vakargatta:

- És a pilóta?
- Sikora? Azóta már ő is elutazott.
- Olaszországba?
- Állítólag.
- Nem tudja?

- Nem, uram. Ő egyelőre lényegtelennek tűnik, ezért behatóbban nem is ellenőriztük. Ha úgy gondolja...

- Nem – legyintett a férfi. - Nem szükséges... Tulajdonképpen mit keresett Grimaldi Pakisztánban?

- Semmit. Adataink szerint csak elkísérte a feleségét.
- És ezért otthagyt mindent?

Brown vállat vont.

- Nem kellett semmit sem otthagynia. A cég, ahol dolgozott, éppen csődbe ment, őt meg kirúgták. Úgy tűnik, az asszonynak pont akkor jött egy ajánlat, és a család vele tartott.

A nyakkendő témat váltott.

- Szóval ez az ember elutazott Pakisztánból, és azután vissza is ment oda?

- Igen, uram. Grimaldi a mi adataink szerint hazatért Pesavarba, és ott halt meg.

- És mi van a lezuhant repülőgéppel, amire a rab hivatkozik?

- Ellenőriztük az összes afganisztáni repülőteret a fogoly által megadott időponthoz képest plusz-mínusz egy hónap eltéréssel. Minden gép sorsáról tudunk.

- Mindről?

- Igen.

- És ha olyan helyről szállt fel, amit mi nem tudunk ellenőrizni? Mondjuk, valami mezei kifutópályáról, ami...

- De ő azt mondja, hogy *Kabulból* szállt fel. És a reptéri nyilvántartás szerint azon a napon valóban felszállt egy AN-2-es, amelyen rajta volt Grimaldi felesége, de a férfi nem. A nő is ezt mondja. Az a gép pedig épségben visszatért Kabulba.

- Tehát ezt a mesét megdöntöttük.

- Meg.

- Van fotónk Grimaldiról?

- Van. Valóban hasonlít a fogolyra, de nem tenném rá a fizetésem. Ha engem kérdez, uram, ez a pasas nem Grimaldi. Egyszerűen csak felhasználták az autóbalesetben meghalt olasz személyazonosságát. Ha ugyan nem eleve azért ölték meg az igazi Grimaldit, mert feltűnően hasonlít arra, akinek a helyébe kellett lépnie, és aki most a foglyunk.

- Érdekes teória. Valami eddig azonosítatlan tálib vezető volna?

- Ebben az országban mi más lenne az oka, hogy hamis személyazonosságot vesz fel valaki?

Csend támadt, míg Washingtonban emésztgették a hallottakat.

- Arcfelismerő program? - kérdezte végül a nyakkendő.

- Átfuttattuk, uram. A számítógép szerint hetvennyolc százalékos a hasonlóság. Az arc karakterisztikája, a csontok elhelyezkedése, az orr, a homlok, a szemüreg nagyfokú hasonlóságot mutat, de az áll és az egyik oldali arccsont eltérő. A mi emberünknek komoly sérülés nyoma látszik az állától a pofacsontig, amit eltakar a szakáll. Ennek nyoma sincs Grimaldi

eredeti fotóján.

- Szóval bárki lehet az az ember.

- Nagyjából igen, uram.

- DNS?

- Nincs összehasonlítható mintánk Grimalditól, amit összevethetnénk a fogolyéval. Ahogy nincs ujjlenyomatunk sem az igazi mérnöktől. Ne feledjük, majdnem kilenc hónapja meghalt, ugyan ki gondolt volna arra, hogy egyszer feltűnik valaki az ő adataival?

- Talán be kellene szerezni egy mintát Olaszországból.

- Pontosan mire gondol, uram?

- Hajszálak a fésűjéből, szőr és hámszövet a borotvájából, levágott hajtincs a babakönyvéből, mit tudom én!

Brown megköszöri a torkát.

- Elmehetünk eddig, ha ön úgy ítéli meg...

- Nem - legyintett fáradtan a férfi. - Egyelőre nem kell. Végül is a felesége azonosította a holttestet, ezt a pasast meg egy ópiumkaraván szétverése során fogták el, géppisztollyal a kezében. Ahogy olvastam a háttéranyagát, az igazi Grimaldi egy mimóza volt.

- Így igaz, uram. Szelíd, jellegtelen alak.

- Ráadásul - folytatta a washingtoni ember a hangosan gondolkodást - semmiféle gép nem zuhant le akkortájt azon a vidéken... Ez csak egy fedőtörténet. Biztos, hogy ő nem Grimaldi. Ezzel az erővel az én nevemet és adataimat is bemondhatta volna.

- Igen, uram.

- Akkor már csak egy kérdés van.

- Éspedig?

– Ki ez a pasas *valójában*?

Brown magabiztosan kihúzta magát.

– Úgy vélem, nagy halat fogtunk, uram.

– Talán rájött a személyazonosságára, Bob?

– Egyelőre nem. De a fickó gondosan kitalált legendája arra utal, nem kispályás emberrel van dolgunk. Alaposan rákészültek arra, hogy esetleg elfogjuk.

– Halad a kihallgatással?

– Igen.

– Nem volt túl meggyőző a hangja, Bob.

Red Brown megköszöri a torkát.

– Nos, uram, eléggé... jól tűri a stresszt. Kipróbáltuk rajta a terroristákkal szemben engedélyezett nonkonform kihallgatási módszerek jó részét: szélsőséges klimatikus viszonyok, szélsőségesen ingerszegény környezet, összezavartuk az időbeli tájékozódását.

– Mit gondol, mióta van itt?

– Azt hiszi, hogy nagyjából egy hónapja. Fogalma sincs róla, hogy már több mint negyed éve a foglyunk.

– Hát, annál sajnálatosabb, hogy nem jut vele semmire, Bob.

A férfi nyelt egyet.

– Próbáltunk hatni az érzékeire és a monotóniatűrő képességére. Hetekig ugyanazt a zeneszámot játszottuk neki. Egy idő után persze üvöltözött, verte a falat, sírt.

– Tehát nem érték céljt.

– Nem.

– Vallás?

– Megpróbáltuk – bólintott Brown. – Nem egy alkalommal izraeli zászlót tettünk elé, vagy egyéb zsidó jelképekkel vettük

körbe. Még bele is tekertük a Dávid-csillagos lobogóba, de semmi. A Koránból néhány lapot lehúztunk a vécén, vagy megtapostunk.

– Reakció?

– Semmi. Pontosabban – Brown megköszörülte a torkát – úgy tűnt, mintha nem értené, mit csinálunk. Néha komolyan az volt az érzésem, hülyének néz minket.

– Talán nem is vallásos.

– Ezek *mind* azok, uram. Szerintem csak leplezi. A fedőtörténete szerint olasz katolikus. Úgy tűnik, nagy az önuralma.

– Próbálkoztak katolikus kegytárgyakkal, Bob?

Brown egy pillanatig habozott.

– Az igazat megvallva, uram... igen. Végigcsináltuk a tortúrát a Bibliával is, de arra sem reagált. Azt mondta, attól, hogy olasz, nem kell feltétlenül hívőnek is lennie.

A washingtoni ember a fejét ingatta.

– Mi van még?

– Megkíséreltünk hatni a hímsovinizmusára. A muzulmán férfiak esetében ez szinte mindig beválik. Viola többször megverte, vagy ruhátlanul vitték kihallgatásra. Megmotozta a testüregait is, és lekicsinylő megjegyzéseket tett rá. Igazából ez volt az egyetlen, ami a verésen kívül érzelmeket váltott ki belőle, de végül nem tudtunk fogást találni rajta.

– Nem tudták kihasználni a helyzetet?

– Nem. Mire sikerült volna, addigra valahogy... megszokta a vallatást, és már nem mutatta azokat a szélsőséges reakciókat, mint kezdetben.

– Más?

- Megaláztuk. Vizeletet és ürüléket hagytunk a cellájában, napokig nem ürítettük a vödrét. Úgy bántunk vele, mintha nem is ember volna. És folyamatosan játszunk Violával a jó zsaru, a rossz zsaru szerepeket.

- Átlát magukon?

- Ha igen, nagyon jól játssza, hogy nem.

- Hazugságvizsgáló gép?

- Még nem próbálkoztunk vele. Arra jutottunk, hogy kiképezték a vallatásra is. Úgy véljük, nem érdemes az itt rendelkezésünkre álló technikával tovább próbálkozni. Esetleg egy átmeneti táborban egy komolyabb rendszerrel majd meg lehet próbálni.

- Értem. Pszichológus?

- A pszichológus folyamatosan elemzi a kihallgatások videofelvételeit. Véleménye szerint Violát már annyira gyűlöli, hogy meg tudná ölni. A nő sokszor megalázta, és fizikailag is bántalmazta. Teljesen normális ez a gyűlölet egy muzulmán férfitől...

- Vagy egy átlagos olasztól - mutatott rá a washingtoni férfi.

- Igaz - ismerte el Brown. - A pszichológus is ezt mondja.

- És magával hogy áll?

- A jelek szerint engem viszonylag kedvel. Afféle apapótlék vagyok a számára, akiben megbízhat. Nagyon el akarja hinni, hogy az ő pártján állok. Komolyan kötődik hozzám, igaz, én minden alkalommal nyugodt voltam vele, együttérzést mutattam, és sosem bántalmaztam fizikailag.

- Nem meglepő hát, ha magában megbízik.

- Igen, uram. Vagy megbízik, vagy ezt akarja elhitetni. Szerintem nagyon jó a kiképzése. Felkészült a kihallgatási

módszereinkre, igyekeznek azoknak elébe menni, és hozni az elvárt reakciókat.

- Maga szerint megjártssza magát?

- Igen, uram. Annyira a tankönyv szerinti reakciókat mutatja, hogy az már gyanús. *Pontosan* úgy viselkedik, olyan visszajelzéseket ad, amit a pszichológiai tanulmányok felsorolnak. Ez nem természetes.

- Tehát túl megfelelően reagál, s magának éppen ez a gyanús?

- Pontosan.

- Oszttja ezt a véleményét a pszichológus is, Bob?

- Nem egészen. De szerintem őt is átverte.

- Csak maga nem téved, igaz?

- Ezúttal nem.

- Értem - bólintott a nyakkendő. - Mit tervez még ezek után, Bob?

- Gyógyszerek. Tudatmódosítók.

- Eddig nem vetettek be?

- Nem. Csak altatót kapott időnként. Most eljött az ideje, hogy hallucinogénekkal és igazságszérummal próbálkozzunk. De erre itt nem ideálisak a körülmények. Megvárnám vele, amíg megfelelő táborba szállítjuk.

- Esetleg hipnózis?

- Erre még nem gondoltunk, uram. Ritkán van szükség rá, ugyanakkor azt is jobb lenne ellenőrizhetőbb körülmények között alkalmazni.

A nyakkendő levette a lábát az asztalról.

- Tulajdonképpen mit mond maguknak a pasas a kihallgatásokon?

- Ugyanazt, amit az első naptól. Ő Carmine Grimaldi, és előad

egy zavaros történetet a repülőgép lezuhanásáról meg azokról a jószágos falusiakról, akik befogadták.

- Nemet nem említ?

- De. Hamid Aggulra hivatkozik. A fickó jól ismert előttünk, uram. Moszkvában tanult, majd hazatért Afganisztánba, és a tálibok sebesültjeit kezelte. Minden valószínűség szerint moszkvai tanulmányai alatt a KGB beszervezte. Talán még mindig jelent az utódszervezetnek. Több alkalommal fogtunk már el olyan tálib harcosokat, akik a kihallgatás során elmondták, hogy ez az Aggul kezelte őket, amikor megsebesültek.

A nyakkendő oldalra pillantott, láthatóan figyelt valakire, majd bólintott, és ismét a webkamerába bámult.

- Van még valami?

- Nincs, uram.

- Mit gondol, Bob, nem kéne átszállítanunk ezt a Grimaldit Gitmóba?

- Továbblépni ott tudnánk vele, ez igaz. De egyelőre mégsem javasolnám, uram. Amíg nem tudjuk, kicsoda valójában, nem lenne bölcs dolog bevinni a többi fogoly közé. Mi van, ha éppen azért van itt, hogy a szokott protokoll szerint Gitmóba vigyük, ahol kapcsolatba léphet valamelyik fogollyal?

Az ötlet elgondolkodtatta a főosztályvezetőt.

- Ebben igaza is lehet, Bob. Guantanamo amúgy is nagyon a reflektorfényben van mostanság. Minden egyes leszálló gépet feljegyeznek azok az átkozott jogvédők.

Brown elvigyorodott.

- Miért nem engedünk el pár tálibot egy középiskolában? Ahová, mondjuk, az Amnesty International valamelyik fejesének

a csemetéje jár? Pár halott, és gyökeresen megváltozna a véleményük, azt hiszem.

- Ne kísértsen, Bob - mosolyodott el fáradtan az osztályvezető. - Ha csak rajtam múlna, már dolgoznánk valami hasonló projekten. De sajnos mostanában nem erről szól a hivatal.

- Értem.

- Szóval ne vigyük át Gitmóba?

- Amíg nem tudjuk biztosan, hogy nem róka, ne ültessük be a tyúkölbába.

- Igaz... De Afganisztánból ki kell hoznunk.

- Miért, uram? - hökkent meg Brown.

- Az ENSZ az iraki foglyokkal szembeni Abu Graib-i atrocitások miatt pár éve felállított egy vizsgálóbizottságot. Most éppen ezeket küldi Afganisztánba. Végigjárják a támaszpontjainkat.

- Pusztán ezért nem kell elvinni a rabokat, uram. Egyszerűen eldugjuk őket máshová...

- Nem megy, Bob. Emlékszik a maga Hartlett barátjára?

- Persze. Én képeztem ki.

- A vizsgálóbizottsággal tart.

- A kurva életbe! - szisszent fel Brown.

- Bizony. Minden trükkünket, futó projektünket és metodikánkat ismeri. Nem veszi be, hogy üresek a cellák. Ezúttal *tényleg* el kell tüntetni a foglyokat, Bob.

- És Gitmóba nem vihetjük őket.

- Maga mondta, hogy nem.

- Az eltüntetését úgy érti, uram, hogy...

A nyakkendős türelmetlenül legyintett.

- Nem! Dehogy! Persze, ha csak rajtam múlna, nyugodtan tarkón lőhetné őket. El kell őket szállítanunk, Bob.

- De hová?

- Kelet-Európába. Van ott pár ország, amelyik már azt sem tudja, hogyan nyálja a seggünket. Még azt is bevállalták, hogy elhelyeznek pár foglyot.

- Értem - dünnyögte Brown. - Nem is rossz ötlet.

- Nem hát.

- Mikor szállítjuk át?

- Legfeljebb két hete van, Bob. Addig törje meg!

* * *

Carminét durván a padlóra lökték, és döngve becsapták mögötte az ajtót. Az oldalán fekvé, összegömbölyödve lihegett. Minden lány része fájt a szadista nőtől elszenvedett újabb ütlegektől és rúgásoktól. Nyelvével lassan körbetapogatott a szájában, és némi elégtétellel állapította meg, hogy minden foga a helyén van, bár a nyelvé mély harapásnyomok éktelenkedtek, és meg is dagadt a hús. Hörögve a hátára fordult, és ülő helyzetbe kínlódta magát.

Csak most vette észre a fémpriccset a fal mellett. Lábaik a betonba csavarozták. Az ágyon nem volt takaró.

A másik férfi a fekvőhely szélén ült, és ádáz tekintettel méregette Grimaldit. Az olasznál egy fejjel alacsonyabb, sovány, inas férfi volt. Fekete szakállt viselt, a fejét simára borotválták. Barna bőre cserzettnek látszott a mennyezeti neon hideg fényében. Fekete szeme kutatóan csillogott. Meztelen volt, mint Carmine. Testét zúzódások és horzsolások borították.

Grimaldi megértette, nem a saját cellájába vitték.

A férfi felállt, és odalépett hozzá.

- Szóval ezt találták ki - mondta pastu nyelven.

- Mi? - nézett fel rá Carmine.

- Kinek dolgozol?

- Mit akarsz?

- Ki fizet téged, he?

Az olasz megrázta a fejét, és feltápáskodott.

- Lassabban beszélj, alig értelek...

- Ott maradsz! - kiáltott rá a kopasz, és visszalökte a földre. -

Ezzel a nyelvtudással akarsz engem megtörni?

- Hé! Mi a fene bajod van velem?

- Ki küldött ide kémkedni?

- Kémkedni?! Fogoly vagyok...

- Black volt az? Vagy talán Green? Esetleg Brown?

- Micsoda?

- Ki a vallatód?

- Red Brown, de miért...

- Brown? Az a rohadt mocskos disznó? Allah nagy, és megengedi majd nekem, hogy magammal vigyem szolgaként! Ha csak egyszer is rá tudom tenni a kezem arra a kövér nyakára...

- Téged is ő vallat?

- Rohadt besúgó! - hörögte a férfi.

Keményen vesén rúgta. Grimaldit váratlanul érte a támadás, nem is védekezett. Felnyögött a fájdalomtól. Csak azért nem zuhant az oldalára, mert a másik rúgás éppen az ellenkező irányból érte. Kiszorult a tüdejéből a levegő.

A cellatárs rávetette magát, és csontos öklével püfölni kezdte.

– Hónapok óta egyedül tartanak! – ordította, és ráült az olasz hátára. Alkarját átfűzte Carmine torkán. Hátrafelé húzta a fejét. – Kitorom a nyakad, te rohadt áruló! Azt hiszed, ilyen szakállas trükkal próbálkozhatsz nálam?

Grimaldi megértette, hogy itt a vég.

Nem volt ereje védekezni. Veséje és gyomorszája úgy fájt, hogy nem kapott levegőt. Nyaka és háta egyre nagyobb ívben hajlott hátra.

A nyomás éppoly váratlanul enyhült, ahogy elkezdődött.

Amikor Grimaldi magához tért, a priccsen feküdt, és a cellatársa ébresztgette. Kinyitotta a száját, de olyan száraz volt, hogy egy hangot sem tudott kinyögni. A férfi leintette.

– Maradj csendben. Mindjárt jobb lesz.

– Mi... – préselt ki egy szót végre Grimaldi. – Mit akarsz tőlem?

– A nevem Amanullah Khorami. Azt hittem, nekik dolgozol.

– Én? Én nem...

– Tudom. Már majdnem kitortem a nyakad, amikor megláttam, hogy a sebeid valódiak. Főleg a füled mögött az a kerek égés. Kérlek, bocsáss meg nekem!

– De... miért? – nyöszörögte meggyötört torokkal Carmine.

– Azt hittem, az ő ügynökük vagy. Hónapok óta nem láttam senkit a népemből, és egyszerre csak bedobnak ide téged! A rohadtak!

Grimaldi végre fel tudott ülni, és kezét nyújtott újdonsült ismerősének.

Órák óta beszélgettek már – suttogva.

– Most már biztos vagyok benne.

– Miben?

– Hogy mit akarnak.

– Mit akarnának? Vallomást – vont vállat Grimaldi.

– Nem – ragadta meg a karját Amanullah. – Akkor nem zártak volna össze minket.

– Miért nem?

– Gondold végig! Hónapok óta itt vagyok, és csak Brownnal találkoztam, meg pár őrrrel. Nem mondtam nekik semmit, ezért most új dologgal próbálkoznak.

– De hát mivel?

– Azt hiszem, azt szeretnék, hogy összebarátkozzunk.

Carmine nyomorult helyzete ellenére felnevetett.

– Hát nem kedves tőlük?

Khorami azonban meg sem hallotta. Lázasan törte a fejét, és úgy rózta köreit a cellában, mint tigris a ketrecben.

– Nem engedtek hozzám senkit. És hozzád?

– Egyedül vagyok, mióta csak elfogtak.

– Az mikor volt?

– Fogalmam sincs.

– Hogyhogy?

– Nem tudom. Összevissza kapcsolgatták a lámpát...

– Persze, persze! Nekem is. De én megőriztem az időérzékeimet, Carmine – vigyorgott a kopasz afgán. A tekintetében valami furcsa tűz lobogott. Hirtelen mély, bizonytalan félelem fogta el. Talán örült ez az ember?

– Tudom, hogy hónapok óta itt vagyok.

– És?

- Mit és? Átvertem őket. Tudom, hogy mióta vagyok itt.

- De miért vagyunk most összezárva?

- Hát nem érted?

- Nem.

- Gondolj bele! Napok óta, mióta együtt vagyunk, nem változtatják a fényt és a sötétséget. Nem tűnt fel, hogy rendes napirendünk van?

- Most, hogy mondod - vont vállat bizonytalanul az olasz.

- Ez az! Eddig ott kínoztak. Hangos zenével, veréssel, árammal. A Koránt is megszenteltetették. Allah szörnyű bosszút fog állni rajtuk. - Khorami megkopogtatta a fejét, amin lassan új haj sarjadt. - Nézd csak! Még a hajam is kinő. Ők borotválták le. Az a zsidó szuka borotválta le a hajamat. És a szőrömet - mutatott csupasz nemi szervére. - Megaláztak. De majd bosszút állok!... És most napok óta semmi.

- Hála istennek.

- Mit gondolsz, mit akarnak ezzel?

- Fogalmam sincs.

- Megmondom én! Egymással fognak minket zsarolni. Itt nincs senki a barátaink vagy a rokonaink közül, hogy kijátszhatnák őket ellenünk. Ezért kellesz te.

- Tényleg nem értelek, Amanullah - mondta óvatosan Carmine.

- Azt akarják, hogy megkedveljük egymást, hát nem érted?! Téged fognak megkínozni a jelenlétemben, hogy valljak. Vagy fordítva.

Grimaldi borzadva fogta fel végre a szörnyű tervet. Felfordult a gyomra a gondolatra, hogy miként játszanak az érzéseikkel, és mi vár még rájuk.

Ekkor hangos kattanással leoltották a világítást.

* * *

További napok teltek el, és nem történt semmi.

Lassan folytatódtak a kihallgatások is, hol az afgánt vitték el órákra, hol Grimaldit. A cellán kívül nem változott semmi. Viola általában bántalmazta és folyamatosan megalázta, míg a kövér kihallgató megpróbált a bizalmába férkőzni. Carmine már egészen jó barátjának érezte Red Brownt, amíg egy nap Khorami fel nem világosította, hogy csak játszanak vele. A „jó zsarut” személyesíti meg Brown, mondta suttogva Amanullah, és semmi sem igaz, amit mond. Minden szava előre megtervezett hazugság.

Khorami elmondta, hogy az ő esetében Brown egy ideig a „rossz zsaru” szerepet vitte, míg a jót Mr. Black. Alig pár hete kapott egy női rosszat, aki látható élvezettel vallatta. Carmine újdonsült világrendje, ami alig pár cellára és folyosóra épült, ettől az információtól alapjaiban rendült meg.

Amikor lekapcsolták a villanyt és eljött az alvás ideje, még sokáig beszélgettek a csupasz priccseiken heverve, mire álom jött a szemükre. Grimaldi elmesélte az egész történetét, és Khorami figyelmesen hallgatta. Amikor megkérdezte tőle, hogy esetleg ismer-e valakit Aggul falujából vagy a többiek közül, csak ingatta a fejét.

– Tahár tartományból származom.

– Az hol van?

– Messze fenn, északon, a tádzsik határ mellett. Nem ismerek itt senkit.

- Akkor meg hogy kerültél ide?
- Ide? Hova *ide*? Te talán tudod, hol vagyunk?
- Persze. Kandahárban.
- Ezt ki mondta?
- Brown.
- És elhiszed neki?

Az olasz vállat vont. Ez a lehetőség fel sem merült benne eddig.

- Ezt igen.
- Ettől még lehetünk akár a Holdon is.
- Téged hol fogtak el?
- Sebergánban. Fegyvert csempésztem.

Grimaldi nem szólt, csak feküdt a hátán, és bámult bele a sötétségbe. Khorami azonban lassan beszélni kezdett. Akadozó hangon elmesélte a történetét. Három lánya és két fia van, mondta, és meg kellett élniük. A falut lebombázták, mert egy tálib bázis volt a közelében a hegyek között. Menekülniük kellett, táborba került az egész család. A felesége meghalt vérhasban. A gyerekeket a nővére vette magához, amíg ő munkát keresett.

- Persze hogy fegyvert kezdtem csempészni! - csattant fel fájdalommal telt hangja -, valamiből meg kellett élnünk.
- Kiknek csempésztél? - kérdezte nagy sokára Grimaldi.
- Nahát - horkant fel az afgán. - Már azt hittem, elaludtál.
- Fenn vagyok.
- A sötétben könnyebb beszélni.
- Igen.
- Van gyereked, olasz?
- Egy kislány.
- Az anyja?

- Elment.
- Hol van a gyerek?
- Pesavarban hagytam. Pakisztánban.
- Van híred felőle?
- Nincs - sóhajtott fel a mérnök.

Megint csend volt, a gondolataikba mélyedtek. Aztán Khorami jóval később megszólalt.

- Megtalálod még.
- A próféta szóljon belőled, barátom.
- Talán az szól. Érzem, hogy te megtalálod a lányodat.

Az olasz nem felelt rögtön. Némi hallgatás után inkább témát váltott.

- Szóval kiknek csempésztél?
- A táliboknak, ki másnak?
- Milyenek?

Amanullah halkán felnevetett.

- Most min mulatsz?
- Tudod te azt jól, *olasz*.
- Furcsa a hangod, barátom.
- Mondom, tudod te azt jól.
- Mit?
- Hogy milyenek a tálibok. Tudod te azt, még nálam is jobban.
- Mire célzol?

- Mire, mire?... Hogy te is az vagy.

Grimaldi nehézkesen felsóhajtott.

- Ne kezd már te is.
- Azt az ostoba Brownt meg a szukáját becsaphatod, de engem nem.

- Tévedsz, barátom.

A sötétben ismét kuncogás hallatszott.

- Jól van, nem faggatlak.

Ezúttal Carmine nem bírta tovább pár percnél.

- Miért, Amanullah?

- Mit miért?

- Miért gondolsz tálibnak?

- Úgy nézel ki.

- Ugyan. A nyelvet is alig beszélem.

- A pastut igen. De vajon hogy állsz a darival? Az üzbéggel, tádzsikkal, he?

- Sehogy. Olasz vagyok.

- Bin Laden pedig szaúdi volt. Nem kell itteninek lenned ahhoz, hogy tálibnak számíts. Voltak közöttük omániak, jemeniek, szírek, sőt angolok meg amerikaiak is.

- Én valóban olasz vagyok.

- Persze. *Olasz*.

- Nem hiszel nekem?

- Nem, barátom - nevetett halkán Khorami. - Nem hiszek. Tudod, ismerem én ezt az olasz szöveget.

- Miféle olasz szövegre célzol?

- Amikor szállítmányokat vittem a barátaidnak...

- Nem a barátaim - nyomta meg a szót Grimaldi.

- Jó, akkor nem a barátaid. A lényeg, hogy olyankor esténként leültem közéjük. Ha aznap már nem volt értelme visszaindulni a karavánnal. Olyankor beszélgettünk, ettünk. Találkoztam ott egy angollal is...

- Angollal?

- Igen. Valahol arrafelé született, a városra már nem emlékszem. Felnőttként tért át az igaz hitre. Akkoriban a

tálibokkal harcolt. Ő mesélte, hogy az olaszok jó barátaik.

- Én erről nem tudok.

- Rajtam ne kérd számon, barátom - mondta vidám hangon Amanullah. - Én nem tudok semmit a te országodról, csak azt, amit egyszer a híradóban hallottam, amikor *csájt* ittam egy sebergáni teázóban.

- És mi az? - nevetett fel Grimaldi is.

- Csak annyi, hogy kizártak egy focicsapatot, mert csaltak. Az Inter nevűt.

- Szép, hogy ez a hírünk a világban.

- Ti csalók vagytok a világ szemében, mi meg gazemberek.

- Ott tartottál, hogy az az angol azt mondta, az olaszok jó barátaik a táliboknak.

- Á, igen. Azt mesélte, hogy egy Naszri nevű imámot Olaszországban a nyílt utcán raboltak el az amerikaiak, mert terroristának tartották. Amikor aztán erre fény derült, az olasz hatóságok elfogatóparancsot adtak ki az emberrablók ellen.

Grimaldi elhúzta a száját.

- Emlékszem az esetre, akkoriban sokat cikkeztek róla az újságok. Milánóból rabolták el azt a papot. Állítólag a CIA műve volt. Tényleg kiadta egy bíró a körözést tizenvalahány amerikai titkos ügynök ellen. Ebből már az következik, hogy az olaszok a tálibok barátai?

- Nem. De talán ezért választottad ezt az álcát.

- Álcát?

- Hogy olasz vagy.

- Olasz vagyok.

- Jól van. Mindenesetre ügyes. Az olaszokkal nem nagyon mernek majd ezután kekeckedni az amerikaiak.

Grimaldi felsóhajtott.

- Nem tudlak meggyőzni, igaz?

- Te mondtad, *olasz*.

- Aludjunk inkább, Amanullah.

- Jól van. Aludjunk, úgysem tudni, mikor ébresztenek fel.

* * *

Amikor befejezte vallomása sokadik ismétlését, levették róla a csuklyát. Red Brown szemben ült vele, az asztal túlsó oldalán. A lábát az asztal sarkára tette, és békésen hintázott a székén. Katonai inget viselt és farmernadrágot. Hájas arcán patakokban folyt a verejték.

- Ennyi? - kérdezte.

- Igen, ennyi - morogta Grimaldi. - Értse már meg végre, hogy igazat beszélek.

- Tudja, értem én, értem... de valahogy nem áll össze a dolog.

- Mire gondol?

- Ahogy itt ült előttem csuklyában, és csak mondta, mondta, mondta... - Brown csüggedten megrázta a fejét. - Nem, nem is tudom... Szóval hallgattam magát, amíg elmondta a sztoriját. Már vagy negyvenedszer hallottam. És mindig ugyanúgy mondja el.

- Mert ez az igazság.

- Lehet. Persze hogy lehet. De az is lehet, hogy betanulta.

- Brown, magának orvosra volna szüksége.

- Orvosra?

- Igen. Nem tudom, mióta vagyok már itt, de azóta ugyanazt ismétlegem. Magának meg éppen ez válik gyanússá...

- Pont ezt magyarázom én is. Annyira nem jellemző, hogy ugyanúgy mondanak el mindent...

- Nézze...

- Hadd fejezzem be! - intette le az amerikai. - Tudja, tapasztalt kihallgató vagyok. Húsz éve csinálom ezt a melót. Az a helyzet, hogy sosem mondják el a sztorit kétszer ugyanúgy. *Sosem*. Valami apróságot mindig kifelejtenek, vagy utóbb eszükbe jut valami, és beépítik a következő napon a történetbe. De maga nem. Ugyanazt, ugyanúgy. Mindig. Tele van egy dossziém a maga vallomásainak leírt példányaival, és van jó pár CD-m a kihallgatásairól...

- Azokról is, amelyeken üvöltöttem a fájdalomtól?

- ...időnként visszajátszom őket, hátha felfedezek valamit, ami elkerülte a figyelmemet. Ugyanis *mindig* elszólják magukat. Csak idő kérdése. - Brown maga elé nézett, és könnyedén felkacagott. - Tudja, még a kocsiban is magát hallgatom.

- Nos, milyen zenéjük van, nem csoda, ha inkább ezzel lazít. A ZZ Top például förtelmes.

Az amerikai elengedte a füle mellett a megjegyzést.

- Megérezem, ha hazudnak nekem... Maga, szerintem, hazudik.

Grimaldi elfintorodott.

- Szóval húsz éve kihallgatótísz?

- Igen.

- És tapasztalt.

- Az.

- Kezdek félni, hányan ülhetnek a maga országában ártatlanul, ha ilyen egy *tapasztalt* kihallgató.

Red Brown félmosolyra húzta a száját.

- Á! Gúny? Meg akar bántani? Vagy ki akar hozni a sodromból?

- Eszemben sincs.

- Akkor csak egy kis irónia? Cinizmus?

- Meddig akar még itt tartani?

- Amíg szükséges.

- Kérdezhetek valamit?

- Rajta.

- Én már elmondtam a történetemet, Brown. Bár aligha hiszi, de ez az igazság... Tényleg nem gondolkodott még el azon, hogy mi van, ha igazat mondok?

- Nem.

- Gondoltam.

- Kérdezni akart.

- Ja, igen. Szóval azt szeretném csak tudni, vajon mit gondol, ki vagyok én, ha nem Carmine Grimaldi?

- Maga tálib vezető.

- Úgy? És mégis mire alapozza ezt?

- A megtalálása körülményeire. És arra, hogy a fedőtörténetét megdöntöttük.

- A fedőtörténetemet?

- Amit mesélt nekem, az úgy hazugság, ahogy van.

- Ellenőrizte?

- Carmine Grimaldi meghalt autóbalesetben.

- Ezt már mondta. De ez nem igaz. Nyilván valaki más volt abban a kocsi.

- A maga irataival, a maga kocsijában? Ezt hogyan magyarázza?

- Nem tudok mit mondani rá.

- A felesége azonosította a holttestet. Ezt hogyan magyarázza?

- Sehogy, de bizonyára...

- Az a repülőgép, amivel maga állítólag lezuhant, két nappal később épségben landolt a kabuli repülőtéren. Ezt hogyan magyarázza?

- Én...

- A kabuli hivatalos iratok szerint maga sosem járt Kabulban, és nem szerepel az utaslistákon sem az AN-2-es, sem az ENSZ C-130-asának az esetében! Ezt hogyan magyarázza?

- Nézze, nem tudom, és én is látom, hogy az egész ellenem szól, de...

- Az a Hamid Aggul, aki állítólag meggyógyította magát - folytatta kíméletlenül Brown -, ismert tálibbarát orvos, ópiumtermesztő és fegyvercsempész. Maga a barátjának vallotta őt, miközben azt állítja, hogy semmit sem tud az illető üzelveiről. *Ezt hogyan magyarázza?!*

- Nem tudom!

Grimaldi torkaszakadtából ordított. Úgy érezte, megpattan az agyában egy ér, ha nem enyhül azonnal a feszültség. Pontosan értette, miért hiszi róla az amerikai, hogy terrorista. De ettől még mindaz, amivel vádolják, nem igaz. A tények viszont ellene szólnak... és maga sem tudta megmagyarázni az egészet. Hogyan azonosíthatta Chiara? Egyáltalán: hogy került *oda* Chiara? Épségben hazatért volna? Mégsem zuhantak le? Hiszen látta a füstfelhőt, hallotta a távoli, tompa robbanást! Ha meg túlélte, miért nem kerestette őt? Hiszen ha kutatott volna utána, akkor annak nyoma lenne! Ez a pasas az asztal túloldalán tudná, hogy valaki hónapokkal korábban bejelentette az eltűnését. De nem volt ilyen bejelentés.

Valaki átvette volna a helyét, és visszament helyette Pesavarba?, hasított bele a felismerés.

Logikusan következett a gondolat: akkor Chiara bőrébe is belebújt valaki, és ő azonosította a hullát Pesavarban!... Vagy Chiara ellene fordult volna?... Nem. Az lehetetlen.

Brown élvezettel szemlélte a fogoly vívódását, és lassan, szélesen elmosolyodott. Benyúlt az asztalfiókba, ahonnan előhúzott egy távirányítót.

– Forduljon csak arra – intett balra a férfi, és Carmine elfordította a fejét.

A sarokban egy televízió állt, alatta DVD-lejátszó. Az amerikai kattintott párat a távkapcsolóval.

– Nézze végig, és azután magyarázza meg nekem, mit látunk.

A képernyőn holdbéli táj jelent meg, hegyek, szakadékok és völgyek kusza kavalkádja. Az egész felvétel valami furcsán tompa, majdnem fekete-fehér tónusú volt. Egy idő után rájött, hogy a levegőből készült képeket lát. A kamera nagyításba kezdett, és egy apró katlan jelent meg a képen. A közepén fekete lyuk látszott, amelyből hirtelen két alak mászott elő. A víznyelő!, hasított belé a felismerés. A két férfi röviden tanakodott a völgyecskében, majd megjelent mellettük egy harmadik alak is, aki a lyukból mászott volna kifelé. Az egyik beszélgető lefogta a katonát, a másik pedig közelről lelőtte. A felvételen tisztán látszott a fegyver torkolattüze. Azután az, aki lefogta a katonát, elengedte a halottat.

Brown kikapcsolta a lejátszót.

– Gondolom, nem kell hozzá narrátor... A felvételt egy felderítógép készítette. Egyébként megvan az egész akciójuk, onnantól, ahogy az ópiumkaravánjuk halad felfelé a völgyben.

Grimaldi felemelte a kezét, majd tehetetlenül leejtette.

– Nézze, tudom, hogy ellenem szól a dolog...

– Hogy maga ellen szól? – nevetett fel nyersen Brown, majd váratlanul komolyra váltott. – Ez egy olyan bizonyíték, ami alapján egy rakás államban gondolkodás nélkül halálra ítélnék! Nekem nem kell semmit sem magyaráznom. Ott van a felvételen, amint a társával megöli Laurent!

Csend támadt.

– Akkor ezért tartanak fogva.

– Gyilkosság... kábítószer-csempészet... terrorizmus... soroljam?

– Nem kell. Ezek szerint hadifogoly vagyok?

– Nem – illesztette össze az ujjait Brown. – A maga státusa egészen speciális. Maga úgynevezett ellenséges harcos.

– *Ellenséges harcos?* Az meg micsoda? Sosem hallottam róla.

– Ez egy egészen új kategória. Éppen a magafélékre alkották. Tudja, az olyanokra, akik félkatonai vagy terrorista csapatok tagjaiként harcolnak ellenünk, semmibe veszik mások jogait és életét, ám amikor fogságba esnek, azonnal hadifogoly státusért kiáltanak.

Grimaldi fáradtan megdörgölte az orrnyerjét.

– Nem vagyok terrorista.

– Akkor miként jellemezné magát? Szabadságharcos?

– Félreérti az egészet.

– Kötte hiszem – intett a televízió felé az amerikai.

– Oké, lépünk tovább! Maguk megkínóztak.

– Kihallgattuk. Arra pedig engedélyünk volt.

– Hah! Ugyan kitől?

– A védelmi minisztertől. Számos szokatlan módszert

engedélyezett...

– Kínzást.

– Szokatlan módszert – ismételte színtelenül Brown. – Még a legbutább rendőr, a legügyetlenebb titkosszolgálati tiszt is tudja, hogy a jogszerűnek elfogadott kihallgatási módszerek alkalmatlanok a terrorizmus elleni küzdelemben.

Grimaldi egy darabig csak nézte az amerikaiit.

– Beszélni akarok a követséggel – mondta végül.

– A követségével? Melyik az?

– Mintha nem tudná: az olasz!

– Maga *nem* Carmine Grimaldi.

– De az vagyok.

– Ezen már egyszer túlléptünk. Ki maga?

– Ne játsszon velem.

Brown hirtelen felállt.

– Így is jó. Visszaviszik a cellájába.

– Sosem hittem, hogy ennek egyszer még örülni fogok.

– Bizonyára ott jobb a társaság.

– Jobb bizony!

Red Brown megdörgölte borostás állát.

– Ó, ezek szerint megkedvelte Amanullah Khoramit?

– Magánál ő is jobb!

– Lehet. De már csak velem beszélhet.

– Tessék?

– Khorami két órája meghalt.

– Micsoda?!

– Kihallgatás közben a szíve nem bírta a stresszt. Egy mocskos terrorista volt. Egy ellenséggel kevesebb. *Insallah*, tudja?

Red Brown a webkamerába bámult. A monitoron, amelynek a tetejére a parányi kamerát helyezték, a már ismert washingtoni iroda és a gyűrött arcú, ingujjra vetkőzött férfi jelent meg. A főosztályvezető pokolian fáradtnak tűnt.

- Jó estét, uram.
- Jó estét, Bob. Mi újság?
- Sajnos nem jutottunk előbbre.
- Kitart a vallomása mellett?
- Egy betűt sem változtat.

A nyakkendős elgondolkodva rágcsálta a szája sarkát.

- Bob!
- Igen, uram?
- Lehet, hogy furcsa lesz, amit most mondok, és talán meg is sértem vele...

- Igen?
- Lehetetlen az, hogy ez az ember... *igazat* mond?

Brown arcán sötét felhő futott át.

- Teljesen lehetetlen, uram. Minden adat ellene szól. Az igazi Carmine Grimaldi meghalt.

- Akkor ki ez az ember?
- Nem tudjuk. Az ujjlenyomatai és a DNS-e nem szerepel egyetlen nyilvántartásban sem, és a fotója sem volt ismerős senkinek.

- Hol lakik Olaszországban ez az ember?
- Az *igazi* - nyomta meg a szót Brown - Padovában lakott.
- Küldtek fotót az ottani zsaruknak?
- Igen. Nem ismerték.

– Kinek mutatták meg a képeket a nyomozók?

– Az özvegyének, Chiara Sforzininek. Nem ismerte fel. Ellenben nagyon feldúlta a hír, hogy valaki visszaél a halott férje nevével. Rettenetesen kiakadt. Ismét bebizonyosodott, hogy ez az ember nem Grimaldi. A neje nem ismeri, hát mi kell még?

A washingtoni ember elhallgatott.

– Mi van még? – bökte ki végül.

– Uram, itt van egy ügynökünk, szeretném, ha beszélne vele.

– Hadd lássam.

Brown arrébb húzódott, hogy odaferjen a másik férfi. Alacsony, kopasz ember ült le a székre, fekete körszakállt viselt. Barnára cserzett bőre, arcvonásai elárulták közel-keleti származását.

– Uram, ez itt Wahid Ahmadi. Az egyik legjobb kihallgatótisztünk a Közel-Keleten. Wahid Amanullah Khorami álnéven benn volt Grimaldi cellájában, és napokat töltöttek együtt. A célszemély azt hitte, hogy ő is fogoly.

– Tehát börtönügynökkel is megpróbálkoztak.

– Mint mindig.

– És mire jutott?

– Ha megengedi, átadom neki a szót, uram.

– Persze. Jó estét, Mr. Ahmadi.

– Jó estét, uram.

– Meséljen, mik a meglátásai?

– Grimaldi hazudik, uram.

– Mire alapozza ezt?

– Szerintem nem olasz, de valószínűleg nem is muzulmán. Semmiféle vallásos indíttatás nem látszik rajta, teljesen immúnis a Korán meggyalázására.

- Akkor miféle szerzet?
- Nem tudom – mondta őszintén Ahmadi.
- Azt mondja, biztos nem olasz. Mire alapozza ezt?
- Sok apró részletre, uram, nem is tudom mindet elmondani, de...

- Azért csak próbálja meg.
- Nos, például fogalma sem volt róla, melyik olasz csapatot zárták ki pár éve a *Serie A*-ból.

- *Serie A*? Az mi?

- Az olasz labdarúgás első osztálya. Azt mondtam neki, hogy az Intert diszkvalifikálták bundázás miatt, ő pedig szó nélkül elfogadta. Képtelenség, hogy egy igazi olasz ne tudná, hogy valójában a Juventust zárták ki!

- Erre alapoz? – kérdezte szárazon a nyakkendő.

- És még sok hasonló apróságra.

- Itt ülök Washingtonban, apám százötven éve érkezett az Államokba, de fogalmam sincs, hány *touch down*ja volt tavaly a Redskinsnek.

Ahmadi megnyalta a szája szélét.

- Ezért mondom, hogy sok *apróság*.

- Remélem, ennél jobbak.

- Igen, uram.

- A bizalmába férközött?

- Egyértelműen. Megbízott bennem.

- Rákérdezett, hogy ki ő?

- Igen. Egy hosszú, éjjeli beszélgetés végén.

- Megvan a hangfelvétel – kotyogott közbe Brown.

A washingtoni ember megsimogatta a halántékát.

- Mindkettőjükhöz szólok, uraim – mondta végül. – Sürget az

idő, az ENSZ vizsgálóbizottsága már elindult. Ha minden igaz, most szállnak át Amszterdamban. Tehát akkor... Ki merik jelenteni, hogy ez az ember terrorista?

- Igen - vágta rá Red Brown.

- Igen - helyeselt Ahmadi.

- De nem tudják, hogy ki?

- Nem.

- És biztosan nem az az olasz, mi?

- Ő halott.

- Tehát valaki, aki megbukott egy hamis személyazonossággal?

- Továbbá egy ópiumkaraván szétverése során fogtuk el - ütötte a vasat Brown -, nem messze két lelőtt amerikai helikoptertől. Egy kémrepülőgép felvétele bizonyítja, hogy közreműködött egy amerikai katona megölésében. A felesége nem ismerte fel a fotóját. Mi kell még, uram?

- Magyarázza meg nekem, miért pont ezt az álcát választotta.

- Véleményünk szerint azért, mert a NATO-szövetségesek közül titkosszolgálati területen az olaszok léptek eddig a legkomolyabban a tyúkszemünkre.

- A Naszri-ügyre céloz?

- Igen, uram. Nemzetközi elfogatóparancsot adtak ki tizenhárom CIA-munkatárs ellen, akik elrabolták Milánóban az imámot. Úgy véljük, az al-Kaida mostanában erre apellál. Azt gondolják, ha olasz állampolgárral kerülünk szembe, kétszer is meggondoljuk, mielőtt valamit lépünk. Talán nem elrugaszkodott az a feltételezés sem, hogy az igazi Grimaldi nem is baleset áldozata lett. Esetleg megölték, hogy valaki, aki némileg hasonlít rá, a helyébe léphessen.

A főosztályvezető bólintott, majd eltöprengett.

- Igazuk van - bökte ki végül. - Túl sok a véletlen. Ez az ember minden bizonnyal terrorista. Amíg ezt megnyugtatóan be nem bizonyítjuk, vagy ki nem zárjuk, nem lehet elengedni.

- Akkor mi legyen, uram?

A washingtoni iroda lakója felsóhajtott.

- Szállítsák át egy biztonságos börtönbe. Azonnal. Nehogy ott találja az a pár szánalmas ENSZ-ellenőr!

13

A gyomra megállíthatatlanul elindult lefelé. A repülőgép hosszú nekifutás után meredek szögben elrugaszkodott a betontól, és emelkedni kezdett. A fején csuklya volt, semmit sem látott. A hasában lévő kevéske reggeli és a magasságváltozás émelyítő hányingerré olvadt össze, és rátört a pánik.

Felordított, és rángatni kezdte a béklyókat, amivel a helyéhez rögzítették.

- Engedjenek el!

- Csendet! - harsant fel közvetlenül mellette egy határozott férfihang. Könnyedén túlkiabálta a négy dübörgő hajtómű robaját.

- Nem bírom! Engedjenek el!

- Azt mondtam csendet!

- *Segítség!*

A sokkoló fémtappancsait a lapockái közé nyomták. Carmine Grimaldi felüvöltött, ahogy a sok ezer voltnyi feszültség végigszáguldott a testén.

Azután egy időre megszűnt minden.

* * *

Fogalma sem volt, mennyi idő telt el. A repülőgép monoton zúgása jólesően elzsibbasztotta a tudatát. Egész teste bizsergett az

erős áramütés okozta sokktól. Meg akart mozdulni, de egyelőre képtelen volt rá. Ülő helyzetben volt, feje ernyedten csuklott a mellkasára. A csuklya alját meglazították, a fűző szabadon lengedezett a gép mozgásának ütemére. A résen át fémpadlót látott, és valami barnás, kocsonyás váladékot.

A szagból jött rá, hogy a saját hányadékát bámulja. Egy idő után meghallotta a hangokat is. Két férfi állt a közelében, és a motorok zaját túlkiabálva beszélgettek.

– Magához tért már?

– Még nem.

– Mi van vele?

– Semmi. Két órája csendben van.

– Hányt még?

– Nem, doki.

– Ha nem vagyok itt, megfulladt volna az okádékában.

– De itt volt, doki. Pont ezért van itt.

– És ha meghal, mit csinált volna, százados?

– Valahogy csak lepapíroztuk volna.

– Bánjanak óvatosabban azzal a sokkolóval!

– A gép biztonságáért én felelek.

– Értem én. De már mondtam magának...

– Ahogy már én is mondtam *magának*, hogy ez a rohadék felszállás közben megvadult, és nem követte az utasításokat...

– Mit tehetett volna? Úgy meg van kötözve, mint egy...

– Felhergeli a többieket, doktor! Nem akarok a fedélzeten huszonhárom csendes terrorista helyett huszonhárom *dühöngő* terroristát. Talán érzi a különbséget maga is. Ebből a gépből nem lesz *Con Air*!

– Máris az.

- De vicces. Inkább tette volna a dolgát rendesen, doki!

- Mire céloz?

- Ha nem felejt el ennek is beadni a nyugtatót, sosem kerül sor erre az incidensre...

Arrébb mentek, és Grimaldi már nem hallotta a hangjukat. Érezte, hogy lassan képes megmozdítani elgémberedett nyakát. Óvatosan körözött egy-kettőt a fejével.

Azonnal mellé lépett valaki, lerántotta róla a csuklyát. Kimondhatatlanul jólesett neki a gép rakterének levegője.

A mennyezeti lámpák gyér, sárgás fénye bántotta a szemét. Hunyorogva próbálta megállapítani, hová került és ki van mellette.

- Azonnal tegye vissza a csuklyát, doki!

- Magához tért...

- Tegye vissza!

- Csak megvizsgálom, százados.

- Tegye vissza!

- Menjen a fenébe, fiam, mert a végén tényleg megírom azt a kurva jelentést! Olyan rosszul fest majd a személyi anyagában, akár kutyaszar az esküvői tortán!

Grimaldi szeme végre kezdett hozzászokni a világossághoz, és kitisztult a látása. Egy repülőgép jókora rakterében ült. Az oldalfalak melletti padokról, az ajtók meg a lámpák elhelyezkedéséről felismerte a típust. Ugyanolyan C-130-as teherszállító volt, mint amivel Pesavarból Kabulba repült. A lehajtható lócákon két-két katona ült a gép végében és a raktér elején, a pilótafülke fala előtt is. Mindannyian rövid csövű gépfegyvert szorongattak, és a foglyokat figyelték. A vállukon ott virított az amerikai zászló. A pilótafülke előtti részben

további katonák ültek, vagy a takarójukon heverték. Olvastak, aludtak, vagy kártyáztak.

Az olasz mellett terepruhás, kopasz férfi térdelt. Legalább ötvenéves volt, talán több is. Egyenruháján őrnagyi rangjelzést viselt, és elgondolkodó arccal bámulta a foglyot.

- Jól van? – kérdezte angolul.
- Azt... azt hiszem.
- Fáj a feje?
- Igen.
- Száraz a szája?
- Igen.
- Fülzúgás, bizonytalan térérzékelés, hányinger?
- Van.
- Oké, ez a normális. Igyon egy kortyot.

Az oldalán lógó kulacsból vizet töltött egy eldobható pohárba, és megitta a mérnököt. Grimaldi mohón nyelte a vizet.

- Áramütést kapott egy sokkolótól. Most már rendben lesz.
- Köszönöm. Ki maga?
- Dr. Kent. A gép orvosa. Én kísérem magukat.
- Kísér? Hová megyünk?
- Sajnálom, nem árulhatom el.
- Miért bántottak, doktor?
- A százados szerint maga ellenállt a felszállás során.
- Pánik tört rám.
- Volt már ilyen korábban is?
- Hogy leszíjazva, csuklyában ültettek repülőgépre? Nem, *ilyen* még nem volt.

Grimaldi ismét körülnézett, és megdöbbsent a látványtól. A gép padlóján két sorban huszonhárom foglyot számolt meg.

Mind ugyanolyan színű és fazonú gyakorlóruhát viselt, mint a doktor vagy a gépen tartózkodó őrkatonák. A rabok kettesével összekötözve, egymás mellett ültek, és rajta kívül mindegyiken csuklya volt. A fejük lógott, aligha lehetett kétséges: kába álomba merültek. A falakon lévő fülekhez térdmagasságban erősítették oda a konténerek rögzítésére szolgáló erős, széles hevedereket. A pányvákat kettesével áthúzták a foglyok teste körül. Az egyik szálát áthurkolták a hátrabilincselte karok mögött, és a törzs előtt vezették el, a másik szálát fordítva, a karok előtt, a hát mögött. Nem tudtak eldőlni, mert a pányva tartotta őket. A lábakat a bokánál nejlankötéssel kötözték össze.

Carmine az előtte ülő rab hátrafeszített csuklóján felfedezte a fehér műanyag bilincset. Úgy gondolta, az ő kezén is ilyen lehet. Felnézett a mennyezetről lelógó csillagos-sávos lobogóra, majd sóhajtván az orvos felé fordult. Dr. Kent éppen egy fiolát vett elő az orvosi táskából, és egy fecskendővel kezdett bíbelődni.

– Az mi?

– Altató. Könnyebben viseli majd az utat.

– Nem akarom, hogy begyógyszerezzen.

– Én sem örülök neki, de az a százados ott, a pilótafülke mellett már így is nagyon dühös rám. Elfelejtettem magának beadni a szert a felszállás előtt.

– A többiek kaptak?

– Igen. Maga kimaradt a zűrzavarban.

– Miért nem adta be...

– Amíg eszméletlen volt? Nem akartam, hogy belehaljon. Fogalmam sem volt, milyen hatással lesz magára a sokkoló, így meg akartam várni, hogy magához térjen. Hányt is, ami megint csak bizonytalansági tényező. Megfulladhatott volna.

Grimaldi megnyalta a szája sarkát.

– Ne adja be!

– Be kell adnom. Magának is jobb, ha végigalussza az utat, mint ha ilyen körülmények között ébren kínlódja végig.

Az olasz körülnézett, és magában igazat adott az orvosnak. Máris zsibbadt a csuklója. A hátsó felén, ahol a fémpadló nyomta, olyan viszketést érzett, hogy kis híján elsírta magát, amiért nem tud vakarózni.

Az orvos feltúrte Grimaldi zubbonyának ujját, és belenyomta a tűt.

– Mindjárt jobb lesz.

– Legyen igaza – morogta Grimaldi, akinek ezúttal esze ágában sem volt ellenállni. Még élénken emlékezett a sokkoló okozta izzó fájdalomra. – Miért öltöztettek minket egyenruhába?

Dr. Kent szája savanyúan legörbült.

– Katasztrófa esetére.

– Nem értem.

– Ha lezuhannánk, a halottak mind egyenruhában lesznek. A műanyag béklyók és bilincsek elégnak... oda a bizonyíték, hogy foglyok voltak a fedélzeten...

Az álmoság kezdte húzni a szemhéját, miközben a doktort hallgatta.

– ...ha tehát ez a gép katasztrófát szenved, magát, az al-Kaida tagját, alighanem katonai tiszteletadással és díszsortúzzal temetik majd el Arlington valamelyik parcellájában. És persze amerikai zászló lesz a koporsóján.

– És mi lesz a fejfán?

– Mindegy, nem? Még egy John Doe az eddigiek mellé.

Carmine már csukott szemmel tette fel az utolsó kérdést.

– Maga nem amerikai, igaz?

– Még csak az kéne! Ausztrál vagyok. Ezért is teszek arra a baromra ott elöl – dűnnyögte dr. Kent, és lazán visszahúzta a csuklyát az olasz fejére. – Aludj, terrorista!

* * *

A következő órák egybefolytak Grimaldi számára.

Két alkalommal is arra riadt fel, hogy a repülőgép jókora döccenéssel földet ér. A pilóták láthatóan teheráruhoz voltak szokva, az élelmiszersomagoknak pedig általában mindegy, mennyire csapják oda a betonhoz a masinát.

Először csak annyira tért magához, mint amikor az ember egy esős hajnalon felébred az égzengésre. Kicsit élvezi az eső dobolását az ablaküvegen. Már nem alszik, ám még nincs is egészen fenn. A gép lehuppan a betonra, és a fékezéstől a fogoly teste a hevedereknek feszült. Felnyögött, ahogy a húsába vágó övektől kiszorult a tüdejéből a levegő. Próbált az ébrenlét felszínére vergődni, de hamarosan megnyugtató mormogás ütötte meg a fülét a csuklya szövetén keresztül.

– Nyugalom, nyugalom... Máris alhatsz tovább.

Szúrást érzett a karjában, majd álomba zuhant.

* * *

Legközelebb a hangok távolról értek el a füléhez. Egy ideig nem is értette, miről van szó, csak az álmában az ablaküvegen kopogó esőt hallotta. A zaj lassan értelmes szavakká formálódott.

– ...és melyik az?

- Ez itt.
 - Mikor történt?
 - Nem tudom. Incirlikben még nem volt vele gond.
 - Adott neki a felszállás előtt altatót, doki?
 - Ennek nem. Mélyen aludt, még hatott a kabuli dózis.
 - Biztosan meghalt?
 - Nem, bassza meg, csak viccelődöm!
 - Oké, oké. Vegyük le róla a hevedereket, tizedes!
 - És most?
 - Takarják le! Mi lehet a halál oka?
 - Gőzöm sincs, százados! Meghalt, és kész.
 - Ennél azért többet vártam magától.
 - Akkor szívelégtelenség.
 - Mitől?
 - Nem tudom. Fel kell boncolni.
 - Arról mondjon le.
 - Mit akar vele tenni?
 - Hogyan mit?
 - Úgy értem, hol tesszük ki?
 - A Fekete-tenger felett járunk, nem?
 - Úgy érti, hogy...
 - Megszabadulunk tőle.
 - Ezt nem teheti, százados!
 - Nézze, doki, katona vagyok, és kurvára nem fűlik a fogam ehhez a smasszerkedéshez! Ne nehezítse a dolgomat, ha kérhetem! A parancsaim egyértelműek az ilyen esetekre. Tizedes!
 - Igen, uram!
 - Nyissák ki a rámpát! Szóljanak a pilótának, hogy lassítson!
- Egy perc múlva megváltozott a motorok hangja, és a gép

érezhetően lassult, majd Grimaldi gyomra váratlanul emelkedni kezdett. A C-130-as süllyedésbe kezdett.

- Mennyi?
- Háromezer láb, százados.
- Nyissák ki!

Grimaldi mellén jeges szélroham söpört végig, amint nyílni kezdett a hátsó rámpa, és a menetszél kavargva bevágott a raktérbe. Az olasz szeméből elűzte az álmot a hideg, és felemelte a fejét.

- Százados - csattant fel dr. Kent valahonnan a háttérből-, a leghatározottabban tiltakozom...

- Csendet, doki, vagy isten bizony mondom, magát is utánadobom! Én vagyok itt a parancsnok, úgyhogy pofa be! Tizedes, dobja már!

- Nem...

- Inkább ezekkel foglalkozzon, az isten szerelmére! Ez is ébredszik, nézze csak!

Carmine combját erős rúgás érte, a szeme könnybe lábadt.

- Ne rugdalja már! Az is elég, ha rámutat!

- Én így mutatok rá. Rohadt gyilkosok.

Egy perc múlva megszűnt a menetszél, és a csukódó ajtó tompította a motorok zaját is. Az orvos letérdelt Grimaldi mellé.

- Maga igen éber, barátom - dörmögte a fülébe. - Több ampulla kell magának, mint az összes többinek együttléve.

- A sokkoló felvillanyozott - jegyezte meg a csuklya alól az olasz.

- Nocsak, még ironizál is?

Újabb szúrás érte a karját, és csakhamar visszazuhant a kómaszerű álomba.

Megint egy döccenés térítette magához. A kerekek sikoltva fékeztek a betonon. Carmine törzse keményen nekiszorult a pántoknak.

A gép néhány forduló után megállt, és a motorok halkuló sivitása is arra utalt, hogy véget ért az utazás.

Az olasz hallotta, amint valaki mellé telepszik.

- Látom, fenn van – mondta dr. Kent.

- Honnan tudja?

- Blöfföltem.

- Vége az utazásnak?

- Az enyémnek igen. Még egy injekciót kell adnom magának, azután továbbszállítják.

- Mikor?

- Szerintem percekben belül.

A raktérbe megint hűvös levegő áramlott. Elektromos motorok zúgása hallatszott, ahogy a hátsó rámpát kinyitották. A külvilágból egy kisebb repülőgép hajtóműveinek süvöltése szűrődött be, amint odaparkolt a Hercules mellé.

- Megjött a csatlakozása.

- Nem vettem rá jegyet.

- Erre nem is kell.

Az olasz bólintott.

- Szomjas vagyok.

- Van még vizem. Kér?

- Igen.

- Várjon.

Az orvos levette a fejéről a csuklyát, és töltött neki egy pohár

vizet. Amíg lassú, hosszú kortyokban ivott, Grimaldi igyekezett mindent megfigyelni. A nyitott rámpától alig pár méterre ült, így kilátott a gépből. Éjszaka volt, egy kifutópálya mellett álltak meg. A gép melletti óriási kandeláber betonozott állóhelyet és egy füves sávot világított meg. A többi rész homályba veszett. Egy kilométerrel távolabb egy másik kifutópálya narancssárga leszállófényeinek füzére csillogott az éjszakában. Furcsa, két masszív betonlábon álló irányítótorny állt ott, melynek tetején sokszögletű, nagyjából gömb alakú radardóm helyezkedett el. A torony mögött távoli települések fényei pettyezték a lankás, koromfekete domboldalakat.

Grimaldinak nem sokáig kellett kutatnia az emlékei között. Rájött, hogy már járt itt. Csodálkozva fordult az orvoshoz.

– *Budapest?*

Dr. Kent egy pillanatra meghökkent. Kivárt a válasszal, de ez elég is volt Carminének ahhoz, hogy megértse, eltalálta. Ugyanebben a pillanatban karcsú, sugárhajtású repülőgép gördült a rámpához, és eltakarta az irányítótornyot. Fehér törzsén egy részvénytársaság neve díszelgett, valamint a *Gulfstream IV* felirat utalt a típusra. Grimaldi még az amerikai lajstromjelet is el tudta olvasni rajta, mielőtt az orvos szelíden visszahúzta rá a csuklyát.

– Sajnálom. Már így is többet látott a kelleténél.

– De...

– Kicsontoznak, ha rájönnek.

Az injekciós tű oly könnyedén hatolt a bőre alá, hogy alig érezte a szúrást.

A zúgás ezúttal magasabb tónusú volt, és sokkal egyenletesebb. A légcsavaros gép dörgése helyett a sugárhajtású repülő éles sivítása ébresztette.

A csuklya továbbra is a fején volt, esélye sem volt rá, hogy tájékozódjon. Csak a sugárhajtómű süvöltése jutott el hozzá, minden más hangot elnyomott a robaj.

Kezét elől bilincseltek meg. Most nem a padlón, a puszta fémlemezen kuporgott, hanem kényelmes ülésbe szíjazták. Mindkét kezét a karfához kötözték, és további szíjak vágtak a vállába és a hasába. Kinyújtotta az ujjait, és megsimogatta a karfa kárpitját. Valami puha, bőrszerű anyagot tapintott.

A kényelem első osztályú volt, különösen a Kabultól Budapestig tartó szörnyű út után. Budapest! Vajon hová viszik tovább? Nyilvánvaló volt, hogy már nem a Hercules gyomrában ül. Abba a *Gulfstream*-be szállíthatták át, amelyet a lenyitott rámpánál vett észre. Ha pedig gépet cseréltek, az csak azt jelentheti, hogy továbbszállítják. De hová? Aligha Magyarország valamelyik vidéki városába. Jól emlékezett rá a korábbi turistaútról. Kis ország, ahol semmi szükség nincs belföldi légi járatokra.

Talán hazaviszik Olaszországba?, éledt fel benne a remény, de azután elvetette. Nem, oda nem vihetik, hiszen ki tudja, mióta tartják már fogva bírósági határozat nélkül. Nem mernék megkockáztatni, hogy odaviszik. Az olasz hatóságok óriási ribilliót csapnának az állampolgárukat ért atrocitások miatt.

Talán Kubába repülünk, merült fel Carminében a következő ötlet. Évek óta cikkeznek a lapok Guantánamóról, ahol az al-Kaida tagjait tartják fogva. Már a gondolatba is beleborzongott,

hogy maga is odakerülhet a börtöntáborba.

- Felesleges színlelnie - szólalt meg mellette egy barátságos hang. - Tudom, hogy magához tért.

- Nem színlelek - felelte Grimaldi mogorván.

A hangját színtelenné tette a vastag csuklya.

- Akkor miért nem szólt?

- Amikor a legutóbb szóltam, sokkolót nyomtak a hátamba.

- Ó, az még a hadsereg volt. Eddig ők tartották fogva, és a repülőgép is hozzájuk tartozott. Sajnálom, hogy így bántak magával.

- Na persze, sajnálja.

- Levegyletem a csuklyát?

- Szórakozik velem?

Válaszul a férfi megoldotta a fűzöt, és lehúzta a mérnök fejéről a maszkot. Carmine hunyorogva pillantott körül a törzsben. A gép, ha nem is számított luxuskivitelűnek, de első osztályú kényelemmel rendezték be. A fülkében még hat üres fotel volt, de csak ők ketten ültek az utastérben. Előre és hátra is ajtó vezetett a repülőgép más részeibe. Az ablakokon leeresztették a redőnyöket.

A férfi a szemközti fotelban terpeszkedett, és semmi különös nem volt rajta. Nagyjából egyidős lehetett Carminével, seszínű haját oldalra fésülte. Jellegtelen arcán egyedül a keret nélküli szemüveg jelentett valami érdekességet. Egyszerű szürke öltönyt viselt kék inggel, nyakkendő nélkül. Szeme kissé ferde vágású volt, távol-keleti származásra vallott.

- Maga ki? - nézett rá fürkészően Grimaldi.

- A nevem Sun.

- Sun? Mint a nap? Most nem színek lesznek a neveik, hanem

csillagok és bolygók?

- Nem, rosszul ejti. Szun, érti? Apám koreai volt.
- Aha. Tudja, a legutóbbi kínzóim színekkel jelölték magukat.
- Mondtam már, az a hadsereg volt.
- Miért, maga kicsoda? A CIA?

- Látja, erről is a filmek tehetnek - mondta Sun társalkodó stílusban, s közben összefonta az ujjait. - Bármit is teszünk, azonnal a CIA a felelős érte. Pedig az Államoknak rengeteg titkosszolgálat van. Csak a négy fő haderőnemnek van fejenként egy-egy elhárítása és hírszerzése. Azután ott van az NSA, az elnöki titkosszolgálat, no meg a...

- Nem érdekel - vágott közbe Grimaldi. - Elegendem van már abból, hogy jogtalanul fogva tartanak. Erről beszéljen inkább.

A férfi kedvtelve bámulta egy ideig.

- Olvastam a vallomásait.
- Örülök, akkor nem kell elismételnem őket.
- Szeretném a saját fülemmel hallani.
- Hová visznek?
- Egy biztonságos helyre.
- Közelebbről?
- Nem messze.

- Mitől nem messze? Kabultól, Washingtontól vagy például Budapesttől?

Sun egy villanásnyi időre kibillent az egyensúlyából.

- Budapest? Hogy jön ide Budapest?
- Mert ott raktak át erre a gépre.
- Miből gondolja?

- Ne szórakozzon velem! Egy pillanatra ki tudtam nézni, és felismertem az irányítótornyot.

Az öltönyös férfi elgondolkodva bólogatott.

- Mikor járt maga Budapesten?

- Pár éve. Turistaúton voltam, és vadásztam a barátaimmal.

- Vadászott? Mire?

- Vaddisznóra. De ott tartottunk, hogy Budapest.

- Honnan utazott Budapestre? - engedte el a kérdést a füle mellett az amerikai. - Kabulból?

- Rómából. Mondtam már milliószor, hogy olasz vagyok.

Sun kifejezéstelenül nézte a mérnököt.

- Hát jó - szólalt meg végül. - Akkor felesleges hazudnom magának.

- Szerintem is. Szóval, hová visznek?

- Egy biztonságos helyre, ahol zavartalanul folytathatjuk a kikérdezését.

- Tehát megint kínozni fognak?

- Önt nem kínozták senki.

- Erről azért tudnék mesélni - kacagott fel keserűen az olasz.

Csodálkozva vette észre magán a változást. A korábbi lagymatag, félénk Grimaldiból a bántalmazások előhozták a dacos, cinikus ént. Már nem félt a vele szemben ülőktől, hanem le akarta győzni őket. Hogy azután becsaphassa őket, és megszökhesen. Akár ölni is képes lett volna ezért.

A sugárhajtómű hangja mélyebbre váltott, az alacsonyabb fordulatszám az ereszkedés jele volt. A *Gulfstream* lassú, döntött fordulóba kezdett. Az olasz csak ekkor vette észre a combján végigsuhanó fénysávot. Napfény volt. Az oldalablakra kapta a tekintetét. A redőny itt csak háromnegyedig volt leengedve, alul a félarasnyi résen át szabadon ömlött be a fény. Világos volt, szikrázóan sütött a nap. Mélykék tenger tűnt fel, meg egy sziklás

part. Szirtjeire mediterrán jellegű épületekből álló ódon városka épült.

Sun felállt a foteljából, és lerántotta a redőnyt.

- Egy kis hiba - vigyorgott kényszeredetten, míg visszaült a helyére. - Mindjárt megérkezünk.

- Hová?

- Az új lakhelyére.

- Olaszországban vagyunk? - kérdezte Grimaldi. - Vagy valahol a görög partokon?

- Ne találgasson.

- Láttam, amit láttam!

- Nem akar inkább inni?

Carmine már-már éles válaszra nyitotta a száját, ám még idejében ráébredt, mennyire szomjas.

- De.

- Várjon, megitatom.

- Oldja el inkább a kezem.

- Szívesen megtenném, de tiltja a szabályzat.

Egy rekeszből igazi üveg poharat vett elő. Grimaldi most látta az első üveg poharat azóta, hogy Pakisztánban felszállt a repülőgépre, ami Kabulba vitte. Sun ásványvizet töltött neki, majd óvatosan megitatta az olaszt.

- Ízlett?

- Igen. Kösz.

Szinte azonnal álmosodni kezdett. Ránézett az öltönyösre.

- Elaltat?

- Sajnálom, de az új lakhelyéig még egy rövid autózás is hátravan. Minimalizálni szeretnénk a kockázatot, hogy ránk támad.

- Magukra támadok? - ásította a mérnök. - Miért támadnék?
- Valamiért megtámadták a barátai a WTC-t is, és annak sem volt értelme.

- Nem akart inkább maga is injekciót adni?

- Nem. Mondtam már, ez nem a hadsereg. Mások a módszereink... na, aludjon!

És Carmine aludt.

A módszerek valóban mások voltak.

Az első három hétben senki sem szólt hozzá.

Egy háromszor három méteres cellában tért magához a repülőút után. A meszelt falakon mindenféle firkák éktelenkedtek. A berendezés mindössze egy priccsból, egy asztalból és egy támla nélküli fémszékből állt. Minden bútort a padlóhoz csavaroztak, a csavarfejeket pedig elnyírták, hogy ne lehessen kiszedni őket. Magasan fenn a falban egy akkora ablakot vágtak, amin legfeljebb a fejét tudta volna kidugni. De még ezt a parányi nyílást is sűrű, vastag vasrács védte. A fémrudakba kapaszkodva napjában többször is felhúzta magát az ablakpárkányra, hogy kinézhesen a dísztelen, kikopott fúvel benőtt belső udvarra.

Naponta két alkalommal fegyencek népesítették be az udvart. Legtöbbjük szürke rabruhát hordott, de néhányan melegítőben, farmerban vagy éppen atlétában és rövidnadrágban végezték napi sétájukat. Csoportokba verődve beszélgettek, néhányan tornáztak, vagy megpróbáltak futóedzést tartani a falak mellett.

A rabok valami furcsa, mássalhangzókkal teli nyelven beszéltek, amit Grimaldi szerbnek vagy horvátnak vélt. Az volt csak biztos, hogy szláv nyelv.

A többi fogva tartottat délidőben egy bántóan hangos duda szólította ebédhez. Carmine a magánzárkájába kapta az

ennivalót. Már nem úgy kezelték, mint egy veszélyes állatot, akinek az ajtó alatt csúsztatják be az ételt. Két vagy három, érezhetően katonai kiképzésben részesült, jókötésű fiatalember alkotta az őrszemélyzetet. A napi háromszori étkezés idején az ennivalót bevitték a cellájába. Noha ugyanolyan egyenruhát viseltek, mint az udvaron trécselő rabokra felvigyázó személyzet tagjai, Grimaldi biztos volt benne, hogy ezek a férfiak nem ide tartoznak. Le merte volna fogadni, hogy valójában amerikaiak. Rajtuk kívül csak egyetlen helyi fegyőr járt be hozzá. Általában háromnaponta jelent meg, és olyankor ő szolgálta fel az ételt. Carmine úgy vélte, talán nincs elegendő amerikai, hogy a teljes váltást kiadják, ezért alkalmanként bevonnak egy helyi börtönőrt is.

A fiatalember minden alkalommal tüzetesen szemügyre vette a foglyot az ellenőrző nyíláson keresztül, mielőtt belépett a cellába. Leplezetlen érdeklődéssel figyelte a rabot, mialatt bejött. A tálcát az asztalra tette, megvizsgálta az ablakon lévő rács, a falak és az ajtó épységét, majd távozott.

Grimaldi is érdeklődve szemlélte az új őrt, de nem akart vele mindenáron szóba elegyedni. A kínzások és a rossz bánásmód mostanra megkeményítette, dacos ellenállásra sarkallta. Tudatosan készült a fegyőrrel való kapcsolatfelvételre, és eszé ágában sem volt túl korai lépésekkel elrontani. Nem akarta elriasztani a férfit, aki minden jel szerint rendkívüli érdeklődést tanúsított a veszélyes tálib terrorista iránt.

Leküzdötte magában a vágyat, hogy lerohanja a foglárt a kérdéseivel, inkább közömbösséget tettett. Minden alkalommal az ágyon heverészve fogadta az étkezés idején, és sötét pillantásokat lövellt a fiatalember felé. Ha a kihallgatóinak

immár három hete nem fontos, hogy megszólítsák, ő nem fog elébe menni a dolgoknak. Éjszakákon keresztül gondolkozott, mire eldöntötte, mit fog tenni.

Ha nem képes elfogadtatni velük az igazat, akkor meg fog felelni az elvárásaiknak, határozta el magában.

Kapóra jött, hogy itt új arcok vették körül. Ebben a börtönkomplexumban senki sem ismerte azt a Carmine Grimaldit, aki üvöltve követelte, hogy beszélhessen az olasz nagykövetséggel, és olaszul ordibált átkokat az őrszemélyzet arcába. Itt ő egy kőszikla keménységű terroristaként volt számon tartva. Úgy gondolta, talán előbbre juthat, ha megpróbál megfelelni a róla kialakított képnek.

Először is tüzetesen átvizsgálta a celláját, hogy felfedezzen minden lehallgatóberendezést vagy apró kamerát. Nagy meglepetésére csak három mikrofont talált. Egyet az ablakpárkány alá beépítve, egyet az ágykeret vasába befúrva, egyet pedig a szék alatt. Kamera nem volt sehol. Egy ideig eljátszott a gondolattal, hogy tönkreteszi a mikrofonokat, ám gyorsan ráébredt, hogy ezzel legfeljebb azt érné el, hogy másik zárkába tennék, vagy ide építenének be újabbakat. Akkor pedig megint kereshetné azokat. A mostaniakról legalább már tud.

Óvatosan látott hozzá a kapcsolatfelvételhez.

Amikor egy napon a fiatal fegyőr az ételét hozta, Grimaldi felkelt a priccsról, és megállt a férfi mellett. A vékony testalkatú, langaléta őr legalább egy fejjel magasabb volt nála. Láthatóan meglepődött, amikor az addig teljes passzivitást mutató terrorista váratlanul mellette termett. A szemében még némi rémület is tükröződött. Úristen, milyen híremet kelthették itt, gondolta keserűen az olasz. Elsőre nem akart túl sokat.

Egyszerűen rámosolygott a fickóra, majd leült az asztalhoz, és nekilátott a vacsorának.

Másnap az ebédnél már nem ijedt meg a fegyőr, kezdett hozzászokni, hogy a fogoly oldódni látszik. A mérnök úgy gondolta, eljött az ideje a továbblépésnek. Mikor az asztalhoz lépett, egészen közel került az őrhöz. Suttogva, angolul szólalt meg.

- Mi a neve?

A férfi tágra nyílt szemmel fordult felé, és szólani akart, de Grimaldi a szája elé tette a mutatóujját, majd a mennyezet felé bökött.

- Lehallgatnak.

- Nem beszélhetek magával – suttogta a férfi.

- Csak a nevét akarom tudni.

- Nem.

A pasas gyorsan összeszedte a reggeliről maradt koszos edényeket, és sietve elhagyta a cellát.

* * *

A sima modorú Sun kényelmes karosszékekben ült, míg Grimaldi egy kemény fémszéken feszengett.

- Ennyi? – biggyesztette a száját Sun.

- Ennyi.

- Elég furcsa mese ez, Grimaldi... Már ha szólíthatom Grimaldinak, persze.

- Csak annak szólíthat. Ez a nevem.

- Vegyük át újra még egyszer...

- Nem – jelentette ki Carmine, és kihúzta magát a széken.

- Hogy mondta? – állt meg mozdulat közben Sun keze.

- Azt, hogy befejeztem. Felvette a vallomásomat?

- Igen.

- Akkor ezzel együtt legalább húsz felvétellel rendelkeznek. A magam részéről befejeztem. Fogalmam sincs, mióta tartanak fogva, de éppen elég idejük volt arra, hogy ellenőrizzék a vallomásomat. Ha megtették volna, már régen otthon lehetnék. Mostantól nem vagyok hajlandó együttműködni. Nem mondom el még egyszer a történetemet. Ha valamire kíváncsiak, vegyék elő a felvételeket, és lássanak munkához.

Sun elmosolyodott.

- Nocsak. Egy kis ellenállás? Ez nem vall arra a Carmine Grimaldira, akit lefestett nekünk.

- Mert az a Carmine Grimaldi már nem létezik.

- Miért? Meghalt?

- Meg. Maguk ölték meg.

- Ha ki akar billenteni a nyugalmból, Grimaldi, akkor rosszul kezdett hozzá.

- Akarja a fene kibillenteni magát. Azt akarom, hogy lásson végre munkához.

- Miért volt magánál kábítószer?

Carmine elhúzta a száját a hirtelen témaváltástól.

- Erről már beszéltem. Nem ismétlem meg.

- Így nem fogunk előbbre jutni...

- Hol vagytok?

- A kihallgatóhelyiségben.

- Ne viccelődjön. Melyik országba hoztak?

- Ez nem témája a mostani beszélgetésünknek.

- Nem unja, Sun?

Az amerikai csodálkozva felvonta a szemöldökét.

– Mit?

– Gondoljon bele! Itt rohad az isten háta mögött valami másodrangú országban. Egy börtönben lakik, vagy naponta ideautózik azért, hogy egy makacs fogollyal beszélgessen, aki minden alkalommal ugyanazt mondja. Nem unja? Nem menne inkább haza, az Államokba? Feltette már magának a kérdést, hogy tulajdonképpen mi a fenét keres maga itt?...

A kihallgatótiszt pár pillanatra elbizonytalanodott. Az olasz éppen azokat a gondolatokat és kétségeket tárta elé, amelyektől maga is nap mint nap egyre inkább szenvedett. Grimaldi tovább ütötte a vasat.

– Vagy talán büntetésből van itt? Ezért végzett egyetemet, Sun? Ezért tanult annyit? Hogy aztán a világ egyik távoli segglyukában, egy koszos keleti börtönben rohadjon, és ugyanúgy be legyen zárva, mint a rabok? Vagy az a baj, hogy maga félig sárga? Szerintem maga rálépett valami fejcs tyúkszemére, és itt az eredménye. De az is lehet, hogy csak egy tehetségtelen kis fasz, akit apuci benyomott a CIA-hoz. Vagy nem is! Bizonyára azért vették fel, mert remek iskolái voltak. Azután lassan ráébredtek, hogy maga egy vesztes. Feltehetően a Cég azért nem annyira ostoba, mint azt a sajtó állítja. Bár, ha az én esetemből indulok ki, nem is hord össze túl sok baromságot a média. Szóval? Rájöttek, hogy maga egyszerűen hülye, és ideküldték, hogy kudarcot kudarcra halmozzon?

Sun döbbenten bámult rá.

– Befejezte? – kérdezte halkán, amikor végre összeszedte magát.

– Egyelőre. Menjen, és vegye már végre a fáradságot, hogy

ellenőrzi a történetemet. Addig nem mondok semmit.

Sun felállt, egy pillantást vetett a falon lévő kisméretű tükörrre, és kiment. Carmine figyelmét nem kerülte el a rövidke közjáték, ő is a tükörrre nézett.

– Maguk ott! Munkára! – kiáltotta, majd felemelte az öklét, és a tükör felé fordulva kinyújtotta a középső ujját.

* * *

A fegyőr letette a tálcát az asztalra.

– Mi a neve? – kérdezte sűgva Grimaldi.

– Nem mondhatom meg.

– Nyugalom, barátom. Csak a nevét kérdeztem, nem a börtön alaprajzát.

– Nem mondhatom meg! – sziszegte a fiatalember, majd felemelte a hangját. – Igyekezzen! Sétára viszem.

– Sétára? – hökkent meg Carmine. Egy hónapja volt itt, de még sosem vitték máshová, csak Sun irodájába. Gyorsan belapátolta az ebédet, és felállt.

Az őr megbilincselte a kezét, majd a bokájára is rövid láncsal összekapcsolt fémperacet kattintott. Csak egészen kis lépéseket tudott tenni, esélye sem lett volna futni, vagy akár csak sietni is.

A hosszú folyosó végén most nem balra, hanem jobbra fordultak. A fegyőr segített, hogy le tudjon menni a lépcsőn. Émelyítő ételszag és csatornabűz csapta meg az orrát. Nyitott ajtó mellett haladtak el, Grimaldi belátott a konyhába. Félmeztelen szakácsok kétes tisztaságú kötényben kavargatták a hatalmas üstökben fortyogó ételt. A kanalak csattogása, a dagasztógép robaja, a kukták kiabálása pokoli zajjal töltötte meg

a konyhát. A bűz egy négykerekű kocsiról eredt, amelyen két jókora hordó állt, az egyik színültig telt moslékkel. Fertelmes szagot árasztott.

- Itt beszélhet - súgta Grimaldi a fiatal őrnek. - Ekkora zajban nem tudnak lehallgatni. Hogy hívják?

Az őr megállt, a fogoly szemébe nézett.

- Goran.

- Goran? Helló. A nevem Carmine.

- Tudom.

- Hol tanult meg angolul?

- Az iskolában.

- Hol vagyunk?

- Tovább kell mennünk - mondta a férfi, és taszigálni kezdte Grimaldit. - Figyelnek.

- Jó, jó, megyek már - mormogta Carmine, és engedelmesen továbbment. Nem akarta túlfeszíteni a húrt.

Ezután mindennap egyszer kikísérték az udvarra sétálni, de nem kora délután, hanem este, vacsora után. A következő két napban nem Goran, hanem valamelyik marcona amerikai őr felügyelte. Egy ideig töprengett, érdemes-e megkísérelnie, hogy szót értsen velük, de inkább nem kockáztatott. Nem úgy néztek ki, mint akik csevegésbe bocsátkoznának vele. Gorannal már eljutott valameddig. Várni kell, döntötte el.

* * *

A kihallgatások folytatódtak, de Grimaldi hajthatatlan volt. Nem mondta el még egyszer a vallomását. Sun bármiről kérdezte ezzel kapcsolatban, Carmine megtagadta a választ. Ugyanakkor

együttműködött mindenben, ami nem az afganisztáni tevékenységével összefüggésben került szóba.

- Nyert a Milan - jegyezte meg egy délelőtti kihallgatás során Sun.

- Valóban?

- Igen. Négy kettőre verte az Udinesét.

- Ne tegyen úgy, mintha értené az európai focit - mondta szárazon Carmine.

- Eszemben sincs. Szerintem dögunalmas az, amit maguk labdarúgás néven művelnek.

- Sebaj. Mi ugyanezt gondoljuk a maguk focijáról.

Sun megdörzsölte az orrnyergét.

- Nem érdekli, amit a Milanról mondtam?

- Nem különösebben. Tudja, épp fogva tartanak. Nem tud lázba hozni a bajnokság.

- Esetleg, ha segítené nekünk...

- Már mindent elmondtam.

- Értem én... Nézze - váltott bizalmas hangra Sun -, megmondom az igazat. Valamit villantanom kell a főnökeim felé. Maga hat hete itt van, és nem mond semmit.

- Már eleget mondtam.

- Segítsen nekem!

- Én?! - nevetett fel Carmine.

Sun elengedte a füle mellett a gúnyos megjegyzést.

- Beleegyezne más kihallgatási módszerek alkalmazásába?

- Még sosem kérték az engedélyemet, mielőtt megkínoztak. - Újra érezte a félelem fémes ízét a szájában. Futni akart, menekülni, csak el innen. Kényszerítette magát, hogy a helyén maradjon.

- Nem kínozzuk meg.
- Akkor mire gondolt, Sun?
- Hipnózisra.
- Az olyasmi, mint amikor zsebórát lengetnek a páciens szeme

előtt?

- Nem egészen, de valami hasonló.
- Hát ez röhej.
- Egy szakember csinálja majd.
- De minek?
- Előhozza a mélyre eltemetett emlékeit.
- Ami magukat érdekli, az egyáltalán nincs eltemetve. Már

ezerszer elmondtam.

- De ha hipnózisban is megtenné, az alátámaszthatná, hogy igazat mond.

- Igen? És miért kéri ehhez a hókuszpókuszhoz a hozzájárulásomat? Eddig is megtették, amit akartak.

- A hipnózishoz együttműködés kell, különben semmi értelme.

- Szerintem így sincs értelme.
- Nem fog fájni.
- Szóval az együttműködésemet kéri, Sun?
- Igen. Az a lényeg, hogy maga nélkül nem megy.
- És miért jó ez nekem?
- Újabb adalék lenne, amely bizonyíthatja az igazát. Nos? Carmine vállat vont.

- Már megverték, összezavartak, áramot vezettek belém, lekötöztek, megaláztak. Ezeknél a hipnózis csak jobb lehet. Miért is ne?

– Séta!

Grimaldi felállt, és engedelmesen nyújtotta a kezét. Goran a szokásnak megfelelően a bokáját is összecsatolta, majd az ajtó felé vezette.

A konyha körül ezúttal is éktelen zaj fogadta őket. A szakácsok mellé beosztott rabok a mosatlan edényeket csapkodták, az evőeszközöket hajigálták a dézsákba, és nagy hangon, durván tréfálkoztak.

A hetedik alkalommal vitte sétálni Goran azóta, hogy három héttel korábban hajlandó volt megmondani a nevét. A konyha előtti folyosó volt az egyetlen hely, ahol a zajban, a félhomály leple alatt zavartalanul szót válthattak. Máshol mindenütt a kamerák előtt voltak. Goran érdeklődő volt. Egyre bátrabbnak mutatkozott a beszélgetés során. Kifaggatta Carminét arról, ki ő valójában, miért van börtönben. Cserébe ő is válaszolt bizonyos kérdésekre, bár rendkívül óvatosan. Láthatóan borzasztóan fél a lebukástól, hogy szóba elegyedett egy terroristával. Grimaldi keveset tudott meg a fickótól.

– Hol vagyunk, Goran? – kezdte a szokásos kérdéssel Carmine.

Ez afféle játék volt közöttük: ő mindig feltette ezt a kérdést, az őr pedig sosem válaszolt. Így volt ez most is, Goran csak vigyorgott rá, miközben elhaladtak a konyha előtt. Itt azonban megállni kényszerültek. Két fogoly a teli moslékoshordókkal megpakolt kezikocsit igyekezett megmozdítani.

– Horvátország – bökte ki váratlanul Goran.

Carmine ereiben megfagyott a vér. Óriási önuralomra volt

szüksége, hogy ne forduljon meg. A tarkóján érezte az őr lehetétét.

- Közelebbről? – kérdezte suttogva.
- Dubrovniktól északra.
- Milyen börtön ez?
- Semmi különös. Egy a sok közül.

A moslékoskocsi végre megindult, kerekei kenőzsírért rimánkodva nyikorogtak.

- Kik hoztak ide?
- Most már mennünk kell.
- Kik hoztak ide?
- Az amerikaiak. Menjen már!

Grimaldi elindult a kocsi nyomában. Goran megragadta a karját, mintha csak taszigálni akarná. Közben a füléhez hajolt, és belesuttogott:

- Pénzre van szükségem.
- És? – hökkent meg Carmine.
- Van pénze?
- Attól függ, mire?
- Hogy kivigyem innen.

A kocsi a lejtős küszöbön át lezötytyent a füves udvarra, és kissé megsüppedt a földben. A szakács káromkodva nógatta a két rabot, akik erejüket megfeszítve húzták-vonták a kocsit. Grimaldi és az őr kénytelen volt megállni. Egy újabb percet nyertek a folyosó homályában.

- Mennyit akar?
- Ötvenezer eurót.
- Rendben – vágta rá Grimaldi.

Fogalma sem volt, honnan teremti majd elő az összeget, de

jelenleg ez érdekelte a legkevésbé. A kocsi kiszabadult, Goran pedig a karjánál fogva nagyot taszított rajta. Kiléptek a sűrűsödő szürkületbe.

* * *

Sun becsukta az ajtót, és amikor megfordult, döbbsen láta az asztalánál terpeszkedő alakot.

– Maga meg kicsoda?

– A felettese – lökte át igazolványát az asztalon Red Brown.

Sun alaposan megnézte, ellenőrizte a biztonsági elemeket, majd visszaadta az iratot Brownnak.

– Rendben. Miben segíthetek, uram?

– Videokonferenciát tartunk – jelentette ki Brown, és kinyitotta hordozható számítógépét. Összedugta a szükséges vezetékeket, közben pár szóban vázolta Sunnak érkezése okát.

– Washington aggódik a mi kis terroristánk miatt.

– Melyik miatt?

– Miért, hány van? – lepődött meg ezúttal Brown.

– Négy.

– Én csak a kandahári fickóról tudok.

– Grimaldiról?

– Róla.

– Két héttel az érkezése után hoztak másik hármat.

– Honnan?

– Kettőt Irakból, börtönből, egyet pedig Szudánból. Alig bírom örökökkel.

– A kurva életbe! – csattant fel Brown. – Arról volt szó, hogy csak azt a kandahári pasast hozzák ide! Miért nem szólt?

- Én? - hökkent meg Sun. - Én nem szólok senkinek, uram. Azért vagyok itt, hogy a rabokkal foglalkozzam, és nem azért, hogy megkérdőjelezzem a parancsot, ami ideküldi őket. Továbbá fogalmam sem volt róla, hogy személyi változás történt az osztályom élén, és önt helyezték oda.

Red Brown kissé lehiggadt, és legyintett.

- Oké, igaza van. Honnan is tudhatta volna? Üljön ide mellém.

Megint pötyögött a billentyűzeten, majd úgy fordította a monitort, hogy Sun is láthassa a képet. A webkamerát úgy állította, hogy mindkettejüket venni tudja.

- Kivel beszélünk?

- A főosztályvezetővel. Ne szólítsa a nevén a beszélgetés során.

- Talán nem biztonságos a vonal?

- De. Már amennyire lehet. Ő nem akarja, hogy valamikor, valahol valaki elébe tegye ennek a beszélgetésnek a leiratát.

- Értem.

A képernyőn egy iroda jelent meg, és feltűnt az ingujjra vetkőzött főosztályvezető elnyűtt arca.

- Jó estét, uram.

- Helló, Bob - bólintott a főosztályvezető, majd odaintett Sunnak is. - Helló, John. Mi újság? Előbbre jutott a fickóval?

- Éppen ezért jöttem én is ide, uram - sietett a válasszal Red Brown. - A pasas nem mond semmit. Azt hiszem, a nem megfelelően megválasztott taktika lehet az oka.

Sun megdöbbsent. Meg sem fordult a fejében, hogy ezt a tanácskozást azért hívták össze, hogy megtegyék bűnbaknak. De láthatóan a washingtoni embernek sem ez volt a célja.

- Bob, ha nem csal az emlékezetem, maga sem jutott semmire

ezzel a Grimaldival, vagy kinek mondja magát a pasas. John még csak alig több, mint két hónapja foglalkozik vele – koppintott Brown orrára a főosztályvezető, azután Sunhoz fordult. – Foglalja össze, mire jutott!

Sun megköszönte a torkát.

– Nem sokra, uram. Grimaldi az első hetekben együttműködő volt, engedelmesen elismételte a vallomását. Mindig mindent ugyanúgy mondott el. Azután történt vele valami, és megmakacsolta magát. Azt mondta, hogy amíg nem ellenőrizzük a vallomását, nem mond semmit.

– Tud vele kommunikálni?

– Igen. Válaszol mindenre, mondhatni, kedélyesen elbeszélgetünk, de amint olyan területre terelem a szót, ami az afganisztáni tartózkodásával kapcsolatos, bezárkózik. Azt hajtogatja, hogy már mindent elmondott, minden adat a rendelkezésünkre áll, csak vegyük végre a fáradságot, és ellenőrizzük.

Brown türelmetlenül legyintett.

– Ugyanez volt Kandahárban is. Nekem kellett volna tovább foglalkoznom vele. Már megvolt a kontaktus közöttünk, bízott bennem...

– Folytassa, John – mondta a főosztályvezető.

– Végigzongoráztuk vele a rutinkihallgatási taktikákat, de egyik sem hozott eredményt. Bár ez aligha meglepő önöknek, hiszen már Kandahárban sem beszélt.

– Beszélt az – morogta Brown. – Csak éppen mindig ugyanazt a hülye mesét adta elő.

– A lényeg, hogy nem jutottam vele előbbre, azután bezárkózott, és nem hajlandó beszélni a történetekről.

- Végül is érthető - vont vállat a főosztályvezető. - Hányszor is kellett elismételnie? Persze hogy megunt.

- Ezért próbálkoztam hipnózissal - bólintott Sun. - A Cég egyik pszichiáterét vontam be a projektbe, uram. Grimaldit meggyőztem, hogy működjön együtt, ezzel is segíthet meggyőzni minket az igazáról.

- Belement?

- Igen, uram.

- Megtörtént már?

- Hét alkalommal, uram.

- Eredmény?

Sun megnyalta az ajkát.

- Semmi, uram. Grimaldi hipnózisban sem mond mást, mint ami a vallomásaiban már szerepel.

- Tessék! - csattant fel Brown. - Nem vagyunk előbbre.

- Van még valami, John? - kérdezte a főosztályvezető.

A fiatalember újdonsült főnökére pillantott.

- Ami azt illeti, igen. Az első három kezelés után nyilvánvalóvá vált, hogy nem haladunk, ezért a következő négy alkalommal igazságszérummal kombináltuk a módszert.

- Marhaság! - csattant fel Brown. - A hipnózis és a drogok nem férnek össze. Sosem tudhatja, mi beszél belőle: a szer vagy az igazság.

- Ez még szakértői körökben is vita tárgya - replikázott Sun.

- Mit adtak neki? - szólt közbe a főosztályvezető.

- Sok mindent. Szkopolamint, nátrium-pentotált, egy alkalommal LSD-t is. Ez utóbbit a hallucinogén hatása miatt.

A főosztályvezető elvigyorodott.

- *Non nova, sed nove* - mondta.

- Tessék?

- Nem újat, hanem újszerűen. Mi lett az eredmény?

- Sajnos nem sokra jutottunk. A helyzet az, uram, hogy egyszerűen nem lehetett elkülöníteni Grimaldi fantáziáit és félelmeit a valódi emlékeitől...

- Nem megmondtam! - vigyorgott Brown.

- ...vagyis most is pontosan ugyanaz volt a probléma, ami már sok más esetben.

Brown és a főosztályvezető összenézett.

- Uram... - kezdte a beállott csendben meglehetősen bizonytalan hangon Sun.

- Igen?

- Szerintem ez a pasas... nem hazudik.

- Ezt hogy érti?

- Úgy gondolom, ő *tényleg* Carmine Grimaldi.

- Baromság! - horkant fel ismét Red Brown. - Rengeteg időt töltöttem vele, láttam a Predator által készített felvételeket, amin megöl egy amerikai katonát, és a mellé beültetett ügynök is...

- Csitt! - intette le a főosztályvezető. - Mondja tovább, John.

- Uram - folytatta a fiatalember -, félek, hogy ez az ember a rendszerünk csődje. A *hibaszázalék*. Hónapok óta a foglyunk, és nem tört meg, ugyanazt mondja, és egyre erősebbnek tűnik. A szokatlan kihallgatási módszerek, a pszichikai kényszer ezer formája, a gyógyszerek, a hipnózis... nem lehet, hogy egyszerre mond csődöt mindegyik!

- Vagyis?

- Tévedtünk, uram. A módszerek valójában *beváltak*, csak nem akarjuk elhinni azt az eredményt, ami az egyenlet végén kijött. Ez az ember Carmine Grimaldi.

- Carmine Grimaldi meghalt Pakisztánban egy autóbalesetben
- sziszegte Brown.

- Ki látta? A testet elhamvasztották – érvelt Sun.

- De előtte a felesége azonosította.

- Úgy van! És ez az *egyetlen* bizonyíték arra, hogy valóban Grimaldi holtteste volt abban a kocsiban.

- Mit akar ezzel mondani?

- Szerintem a nő hazudik.

- Miért tenné?

- Hány feleséget ismer, aki végzett a férjével?

Hosszú percekig csend volt.

A mondat ott lebegett közöttük, és félelmetes következtetések árnyát vetítette előre.

- Oké – szólalt meg a főosztályvezető. – Mit javasol?

- Ha jól tudom, Grimaldinak van egy lánya Olaszországban, és ott él az apja is.

- Így van.

- Szerezzünk tőlük DNS-mintát, és hasonlítsuk össze a fogolyéval. Ez az egyetlen módja, hogy megbizonyosodjunk róla, nem nyúltunk-e nagyon mellé.

A főosztályvezető megfontoltan bólintott.

- Intézkedem. A római iroda megszerzi a mintákat.

- De, uram! – ellenkezett Brown. – Pontosan tudjuk, hogy Grimaldi meghalt!

- Honnan?

- A feleségétől.

- Ellenőrizte, nem hazudik-e?

- Ez nem volt a vizsgálat tárgya, hiszen...

- Tehát nem ellenőrizte. John, elvégezzük azt a DNS-tesztet.

Addig is függessze fel a fogoly kihallgatásait.

– Igen, uram.

– Most menjen, John. Bob – fordult a főosztályvezető Red Brownhoz –, maga még maradjon egy percet...

* * *

A konyha előtti folyosón jártak, amikor Goran megtorpant, és szembefordult Grimaldival.

– Tehát akkor ötvenezer?

– Megadom.

– Hogyan?

– Előbb ki kell vinnie.

– Előleget akarok.

– Maga tudja a legjobban, hogy nincs nálam semmi.

– Akkor hogyan fizet?

– Velem jön.

– Én?

– Igen, maga. Itt úgysem lesz maradása.

– Ezt hogy érti?

– Gondolja, hogy az amerikaiak nem jönnek rá, ki segített?

– Igaz.

– Akkor velem jön, és megkapja a pénzt.

– Hová megyünk?

– Olaszországba.

– A tengeren át?

– Persze. Tud tán rövidebb utat?

– Nem.

– Szervezze meg!

- A hajót is?
- Igen. Maga van kinn, én nem tudok mozdulni.
- Van egy halász ismerősöm...
- Ne húzzuk az időt a részletekkel. Csak intézze el!
- Megpróbálom.
- Hogy visz ki innen?
- Az nem gond.
- Megvan a terve?
- Igen.
- Mikor?
- Egy-két napon belül.
- Napközben?
- Takarodó után. Majd magáért megyek.
- Hiányozni fogok a cellából.
- Nem fog. Éjszakás leszek, és nekem kell negyedóránként ellenőriznem.
- Jó.
- Álljon készen!
- Rendben.

A konyhából kifordult egy kukta, és egy kondérból beleöntötte az ételmaradékot a fal melletti egyik hordóba. A bűzös lé kifreccsent, és végigfolyt a falon. A férfi egy pillantással végigmérte őket, azután unottan megfordult, és visszament a mocskos konyhába.

- Mennünk kéne.

Goran elindult az udvar felé, de Grimaldi megragadta a karját.

- Nem ver át?
- Miért tenném?
- Nézzen a szemembe, és úgy mondja!

- Nem, nem verem át.
- Miért játszik az állásával, Goran?
- Pénzért.
- Úgy értem, miért kell ennyire az a pénz?
- Új életet akarok kezdeni. - Körbemutatott a folyosón. - Ez

nem élet.

Carmine megcsóválta a fejét.

- Az *igazat* mondja, Goran!

A férfi lehajtotta a fejét.

- A feleségem nagyon beteg. Műtetre kell a pénz.

Carmine fürkészően nézte a másik arcát, majd bólintott.

- Hiszek magának. Nem tudom, miért, de hiszek. Tudja, fogalmam sincs, miért, de nekem fontos volt ez a kérdés.

- Akkor most maga is feleljen egyre! Maga tényleg az, akinek mondja magát?

- Igen.

- Nem terrorista?

- Tévedtek már nagyobbat is az amcsik, nem igaz?

Goran megkönnyebbülten felnevetett, és kituszkolta az udvarra a foglyot.

* * *

Másfél hét telt el, de a videokonferencia szinte pontosan úgy zajlott, mint az előző. A washingtoni ember meglazított nyakkendőben, Brown most is izzadt. Sun most is jellegtelen volt, mint mindig. Csak annyi volt a különbség, hogy Brown ezúttal a főosztályvezető mellett ült Washingtonban, nem pedig Sun irodájában.

- Helló, John.
- Jó napot, uram! Bob!
- Mi újság?

A fiatalember megköszöri a torkát.

- Uram, a római CIA-kirendeltség munkatársai elvégezték a feladatot. Beszerezték a fogoly apjának, Lamberto Grimaldinak a DNS-mintáját. Egy kávézóba követték a célszemélyt, megvesztegették a pincért, aki átadta nekik Grimaldi használt csészéjét, így módon szert tettünk a nyálmintájára. A másik csoport meglátogatta a fogoly kislányának iskoláját, és elhozták a gyerek tornazsákját. A ruhákban lévő hámszövetből szintén sikerült DNS-t nyerni. A mintákat összehasonlítottuk a fogva tartott személy DNS-ével, és...

- Ne húzza az időt, John! Mi az eredmény?
- A fogoly az *igazi* Carmine Grimaldi.
- A kurva életbe! - káromkodott Brown.

A főosztályvezető nyugodt arccal fogadta a hírt. A fejét csóválta.

- Tehát tényleg Grimaldi.
- Igen, uram.

- Nem lehetséges - szólalt meg Red Brown -, hogy Grimaldi mégiscsak csatlakozott a tálibokhoz?

- Ezt meg hogy érti, Bob? - A mellette ülő ügynökre nézett.

- Lehet, hogy valóban Grimaldi, de ez még nem jelenti azt, hogy nem terrorista. Talán azért ment Afganisztánba, hogy csatlakozzon hozzájuk, és ennek...

- Ejtse már az elméletét, Bob! Bassza meg, hát nem látja, hogy megdőlt a dolog? Grimaldi tényleg Grimaldi, nem pedig, ahogy a maga véleménye alapján idáig gondoltuk, egy új, még nem

azonosított tálib vezető...

- De...

- ...az egész elmélete, a kihallgatási taktikája, a művelet, mind-mind arra épült, hogy Grimaldi nem az, akinek mondja magát. Márpedig az.

- Ettől még...

- Elég legyen! A fogoly végig azt hajtogatta, hogy ő egy olasz mérnök. Sem ezt nem hitte el neki, sem a többi részét a történetének. Most az egészet újra ellenőrizni kell. Vagy pontosabban: *vége* ellenőrizni!

Brown összeszedte magát. Mély lélegzetet vett, majd hangosan kifújta.

- Oké. Grimaldi az, aki. A kérdés: miért hazudott a felesége?

- Talán meg akart szabadulni a férjétől.

- Vagy nem is hazudott... - szólalt meg Sun.

- Maga maradjon csendben, John! - csattant fel Brown, de a főosztályvezető leintette.

- Hadd mondja! Többet végzett pár hét alatt, mint maga, Bob. Hallgassuk csak végig. Folytassa, John!

- Arra gondoltam, uram, talán nem is hazudott az asszony. A test a baleset után össze is lehetett törve, vagy eltorzult.

- És ha igaz a történet többi része is? Hogy a nő is ott volt azon a repülőgépen, amiből Grimaldi kiesett? Akkor hogyan ismerhette fel az asszony két hónappal később Pesavar mellett, ha látta kizuhanni a gépből Afganisztán felett? - érvelt Brown.

- Nos, ezúttal magánál a pont, Bob - mondta a főosztályvezető. - Járjon utána még egyszer az egész történetnek.

- Igen, uram.

- Helyes. Utána majd többet tudunk. - Az órájára nézett. -

Van még valami?

Brown a fejét rázta. Már nagyon mehetnékje volt a kellemetlen beszélgetés után, de Horvátországban Sun ismét megköszöri a torkát.

- Ami azt illeti, uram, van. Mi legyen a fogollyal?

- Hogyhogy mi?

- Bebizonyosodott, hogy valóban Carmine Grimaldi. Olasz állampolgár, mérnök, és sosem volt az al-Kaida tagja...

- Ezt még nem tudhatjuk! – vágott közbe Brown.

- De nem is utal rá semmi. Szóval, mi legyen vele?

Az ügynökök a főosztályvezetőt nézték. A férfi megdörzsölte a halántékát.

- Maga mit javasol, John?

- Szerintem azonnal el kellene engednünk, és útnak indítani hazafelé. Ne tetézzük az eddigi hibát azzal, hogy egy nappal is tovább börtönben tartjuk, mint indokolt volna.

- Értem... Bob?

- Nem engedhetjük szabadon – mondta határozottan Brown.

- Miért?

- El tudja képzelni, micsoda nemzetközi botrány származna abból, ha kitudódna, hogy fogva tartottunk, terrorizmussal gyanúsítottunk és kemény módszerek alkalmazásával kihallgattunk egy ártatlan embert? Aki ráadásul egy NATO-szövetségesünk állampolgára? Ez az ember egy személyben igazolni tudna mindent, amit évek óta hivatalosan tagadunk. Az olaszok a fejünket fogják követelni, uram. Az enyémet biztosan mint az afganisztáni műveletekért felelős egyik rezidensét, de alighanem az önét is. Talán az igazgatót is elérnék a hullámok, a Fehér Házzal már nem is beszélve...

A főosztályvezető figyelmesen hallgatta.

- ...emlékezzen csak vissza, mekkora botrány lett Naszri milánói elfogásából és abból, hogy Egyiptomba csempésztük az imámot - folytatta Brown. - Pedig ő nem is volt olasz állampolgár, csak éppen egy nyavalyás digó városban sikerült elfognunk. A Grimaldi-sztorihoz képest a Naszri-incidens kismiska. Ha az bomba volt, ez egyenesen egy kibaszott atombomba!

Brown elhallgatott.

Percekig csend volt, Sun már kezdte azt hinni, hogy a főosztályvezető sokkot kapott, vagy csak elveszett az éterben a hang. Aztán a főosztályvezető megszólalt:

- John! Nem engedhetjük el Grimaldit. Sajnálom.

- Ezt... ezt hogy érti, uram?

- Bobnak igaza van. Nem bíránk ki egy ilyen méretű botrányt. Sem mi hárman, sem a Cég, sem az Államok afganisztáni politikája, és úgy általában a terrorizmusellenes politikánk. Ennek a fiaskónak a kitergetése politikai szempontból öngyilkosság volna.

Sun mereven nézte a képernyőt.

- Akkor mit tegyünk, uram?

- Grimaldi már amúgy is halott - szúrte a foga között a főosztályvezető. - Tavaly ilyen tájban lezuhant a kocsijával egy szakadékba Pesavar mellett. A felesége azonosította... Miért ne maradhatna így a történet?

- Uram, a feleség *tudja*, hogy nem igaz a történet, és nem Grimaldi halt meg abban az autóban - mutatott rá a fiatalember.

- A nő hallgatni fog. Hazudott, és erre bizonyára megvolt az oka.

- De akkor ki ült abban a kocsiban?

- Nem mindegy?

Igaz, ismerte el magában Sun. Teljesen mindegy.

- Mit óhajt, uram, mit tegyünk?

- Csak maga tegyen, John. Maga van ott.

- De mit?

- Tudja azt maga.

- Úgy érti...

- Oldja meg minél előbb.

- De... hová tegyem?

- Nézzen ki az ablakon. Ott van egy egész tenger.

Goran letette a vacsorát az asztalra, és szokásának megfelelően körbejárta a cellát. Megrángatta az ágyat, a lecsavarozott széket, felkapaszkodott az ablakpárkányra, és megvizsgálta a rács állapotát. Carmine ezalatt egykedvűen hevert az ágyon, és a mennyezetet bámulta. Amikor a fegyőr végzett az ellenőrzéssel, Carmine feltápáskodott, és az asztalhoz ült. Valami főzelékfélét kapott. Belemerítette a kanalát, és arrébb tolta a tetejébe süppedő zsíros kolbászt.

Goran megmozgatta az asztalt, mintha csak ellenőrizné, nem lazították-e meg a csavarokat, s közben odahajolt a fogoly füléhez.

- Ma este.

- Ilyen hamar? - hökkent meg Grimaldi.

- Takarodó után ne aludjon el. Gyorsan kell cselekednünk.

- Hogy visz ki?

- Majd időben megtudja.

- Séta közben is szólhatott volna.

- Ma nem lesz séta. Délutánra a börtönparancsnok zárkaellenőrzést rendelt el. A teljes őrszemélyzetet berendelte, és átkutatják valamennyi cellát.

- És pont ma kell mennünk? Amikor minden tele van örökkel?

- Estére hazaengednek minden nélkülözhető embert, a többiek pedig fáradtak lesznek a kutatástól. Mindenki rohan majd, hogy

lássa a meccset. Csak a feltétlenül szükséges személyzet marad benn.

Az őr felegyenesedett, és elhagyta a cellát. A zár baljóslatúan kattant mögötte.

Grimaldi gyomra összeszorult a gondolatra, hogy hamarosan meg fog történni. Oly régóta tervezte, s most, hogy eljött a pillanat, félelem töltötte el.

Hát itt az idő. Mióta is? Valamikor májusban indult el a karavánnal Hamid Aggul falujából, hogy elérje az úti célt, Kandahárt. Azután hetekig, hónapokig fogva tartották Afganisztánban. Nem az ellenség, hanem a szövetséges. Meggyötörték, kicsavarták, reményt csepegtettek belé, majd újra és újra megalázták. Azután elrepítették a világ másik felébe, hiszen Horvátországban volt, ha hinni lehet Gorannak. De miért ne lehetne? Mi értelme volna, ha átverné? A pénzt csak Olaszországban kapja meg, vagy talán ott sem, noha ezt a fiatal őr nyilván nem tudja.

Ősz végére járt az idő. Talán november lehet, gondolta Grimaldi. A séták során megfigyelte, hogy az udvaron a fű megbarnult. Aznap hajnalban az ablakból látta, hogy dér lepte be a satnya fűcsomókat. Este korán sötétedett, és a sétához az utóbbi időben vastag zubbonyt kapott.

Istenem, gondolta, már több mint egy éve, hogy elindult Pesavarból élete leghosszabb utazására. Ma talán véget ér, éledt fel benne a remény.

Nem volt étvágya, de meggyőzte magát, hogy ha valamikor, hát most tényleg szüksége van az ételre. Maga elé húzta a sárgaborsót, és elszántan enni kezdett.

Sun feltette a lábát az íróasztalra, és mereven nézte a mennyezet egy távoli pontját. Arra gondolt, hogy ez biztosan nem vele történik meg.

Amikor belépett a CIA-hoz, persze voltak romantikus elképzelései a hírszerzésről. Ezekben szerepeltek tűzpárbajok, nagy verekedések, vagy éppen ellenséges ügynökök likvidálása. Csakhogy a fejében ez mindig úgy zajlott le, mint a James Bond-filmekben. Szép nők, jó kocsik és végtelenül gonosz ellenfelek – akiket a kutya sem sajnál. Azután a Cégnél töltött évek alatt megkopott a romantika.

Sok papírmunka.

Verejtékkel és fojtogató rémülettel teli műveletek a terepen.

Megölt vagy balesetben elhunyt kollégák.

És mindenekelőtt házon belüli intrikák, cselszövések és rosszindulat. Hamar megtanulta, hogy a legádázabb ellenségei nem a határon túl, hanem a háta mögött vannak.

Ölnie azonban soha nem kellett.

Másodrangú ügynök volt, három kiküldetéssel a háta mögött. Egy akció sikeres volt, egy talán nullszaldósnak nevezhető. A legutóbbi azonban totális csődnek bizonyult. Nem az ő hibája volt, vagy legalábbis nem teljesen az övé, de ez senkit sem érdekelt Langley-ben. Gyorsan elkönyvelték, hogy Sun elcseszte. Ez volt a legkönnyebb. Sokkal egyszerűbb, mint rendesen kivizsgálni, ki mit szúrt el egy fekete műveletben. Grimaldi félelmetes érzéssel tapintott rá a gyenge pontjára, és ez megrémisztette az ügynököt. Ha egy fogoly is rájön, hogy ő vesztes, akkor valóban semmi esélye rá, hogy kitörhessen innét.

Mert itt valóban elásták, az nem kérdés.

Megvolt az esélye, hogy kitörjön. A jól sikerült mogadishui akció után szinte azonnal jött a megmagyarázható kimenetelű salvadori incidens. Majd beütött a katasztrófa. Aden teljes kudarc volt. Két halott, csoda, hogy ő ép bőrrel megúszta. Az eset szerepelt a CNN világhíradójában. Még az igazgatónak is mosakodnia kellett miatta. Hivatalosan persze soha nem ismerték el, hogy közülük van a dologhoz, de az ügynökségen nyílt titok volt a fiaskó.

Sun pár heti papírtologatás után új feladatot kapott.

A horvátokkal nem túl régen hoztak tető alá egy megállapodást. Gazdasági előnyök fejében beleegyeztek, hogy szükség esetén a CIA rendelkezésére bocsátják a Trsteno mellett, a tengerparton épült börtönkomplexum egyik kisebb szárnyát. Négy cella, egy iroda, egy kihallgatószoza. A szerződés szerint az öröket az amerikai fél adja, a horvát személyzet nem kerül kapcsolatba a fogva tartottakkal. Elméletben ez akár működhetett is volna.

Amikor megkapta a megbízatását, arról volt szó, hogy felügyelnie kell egy rajnyi fegyverest, akik egy, legfeljebb két terrorizmussal gyanúsított fickóra vigyáznak majd. Szükség esetén, Langley instrukciói alapján, ő is folytat alacsony intenzitású kihallgatásokat. Az egész nem volt több, mint egy átmeneti tábor a világ egyik eldugott sarkában, ahol jegelhetnek egy-két terroristát. Csak míg elülnek az elrablásuk körüli diplomáciai hullámok, megürül egy hely Guantanamóban, vagy döntés születik arról, hová szállítsák tovább a rabokat.

Ehhez képest a Grimaldi érkezését követő két héten belül még három fogoly érkezett. Megtelt valamennyi zárka. Az

őrszemélyzet létszáma azonban nem változott. Az őrzés határfoka és biztonsága az elvárt szint alá süllyedt, de ez láthatóan senkit sem érdekelt Virginiában. Oldja meg, mondták neki, amikor hivatalosan is jelezte, gond van az őrszemélyzet létszámával. Szorult helyzetében szóbeli engedélyt kért és kapott egy horvát őr bevonására. Az engedélynek sehol sem volt nyoma, így Sun tudta, ha egyszer baj lesz belőle, rá fogják verni a balhét. Nem tehetett ellene semmit. Így aztán körülnézett a helyi fegyőrök között, és kiválasztotta Goran Vukovićot, aki megfelelő szinten beszélt angolul. Ez feltétlenül szükséges volt, hiszen szót kellett értenie az amerikai őrökkel.

Most azonban Sun a létszámgondoknál sokkal súlyosabb problémával szembesült.

Meg kellett ölnie egy rabot.

Levette az asztalról a lábát, és kihúzta a fiókot. Az iratmappákon egy parányi, fekete 22-es Beretta volt. Alig szólt hangosabban, mint egy pezsgősdugó pukkanása. És még ezt a hangot is le tudta fojtani. Elővette a pisztolyt, kiugratta a tárat, és ellenőrizte a lőszereket. A hangtompító olajosan csillogott a másik fiókban. A pisztoly méretéhez képest ormótlannak tűnt. Majdnem akkora volt, mint egy kólásüveg. Felcsavarta a Beretta csövének végére. A halk pisztoly és a méretes hangtompító. Ideális párosításnak tűnt egy gyilkossághoz, amit gyorsan, halkan és titokban kell elkövetni. A belső zsebébe dugta a fegyvert, és mély lélegzetet vett.

Nem hitte, hogy meg tudja majd tenni.

Valószínűleg magát Oszama bin Ladent sem lett volna képes közvetlen közélről főbe lőni, nemhogy egy olyan embert, aki még az ő véleménye szerint is ártatlan. Már három órája töprengett a

megoldáson, kinek adhatná ki a feladatot. Végigvette az amerikai őrszemélyzet tagjait, majd elvetette őket. Mindannyian egy magánvállalkozás alkalmazottai voltak. Kiszolgált katonák, rendőrök, tengerészgyalogosok. A cégük persze a CIA szerteágazó érdekeltségébe tartozó kibogozhatatlan fedővállalkozás-csoport tagja volt. De annyira azért nem világították át az alkalmazottakat, hogy egy likvidálást szemrebbenés nélkül rájuk lehessen bízni. Márpedig Sun nagyon nem szerette volna, hogy egy alkalmazott büntetlenség fejében feltáró vallomást tegyen egy szenátusi vizsgálóbizottság és a kamerák előtt egy ártatlan olasz állampolgár meggyilkolásának körülményeiről.

Ez megengedhetetlen kockázat lett volna.

A töprengés negyedik órájában jutott el Goran Vukovićhoz. Bizonyos mértékig amúgy is be kellett volna vonnia a férfit, hiszen a holttestet észrevétlenül ki kell juttatni a blokkból. Ez aligha sikerülne segítség nélkül.

Mi lenne, ha őt venné rá a gyilkosságra is?

Előkotorta a férfi aktáját, amit maga állított össze. Átpörgette a lapokat. Öt perc alatt megtalálta, amit keresett. Goran Vuković felesége beteg. A dokumentumok szerint valami agresszív szembetegség támadta meg. Ha egy-két éven belül nem műtik meg, elveszíti a szeme világát. A műtétet Ausztriában el tudnák végezni, ám harminchétezer euró az ára. Sun a bérjegyzékhez lapozott. Vukovićnak sok-sok évig kellene kuporgatnia a fizetéséből, hogy ki tudják fizetni a klinikát.

A fickónak pénz kell. Az egész műtétet nem tudja persze kifizetni, de úgy vélte, nem is kell. A pasasnak egy szalmaszál is elég lesz. Nem szükséges az egész mentőövet odadobni neki.

Felkelt az íróasztaltól, és kinyitotta a lemezszekrényt. A különkiadásokra elkülönített pénzből a zsebébe gyűrt pár bankjegyet. A faliórára nézett, kilenc negyvenet mutatott. Helyes. Vuković van szolgálatban, és fél óra sincs hátra takarodóig. Gyorsan meggyőzi, és villanyoltás után végrehajtják a likvidálást. Rengeteg idejük marad a hulla eltüntetésére. Ha pedig a holttest egyszer kint van a börtönből, az Adria majd megteszi a magáét.

* * *

Goran Vuković a folyosó végén várt egy régi, még a szocialista időkből megmaradt íróasztal mögött. Nyikorgó székén hintázott. Ideges volt. Százszor átgondolta a dolgot, de nem talált jobb megoldást. Az asszonynak kell az a műtét, neki pedig nem lesz máshonnan elegendő pénze. Egy meg egy, az kettő.

A karórájára nézett. Mindjárt tíz. Szinte ugyanabban a pillanatban megszólalt a bántó hangú duda az udvaron, és hangos csattanással kialudtak a fények a cellákban. A blokkok felől méltatlankodó ordibálás hangját hozta a szél, ami aztán lassan elcsendesült. Goran elvigyorodott. A fiúk ma egy-két perccel előbb kapcsolták le a villanyt, sok rab nyilván még nem végzett a tevékenységével. Nem baj, hadd kiabáljanak. Majd holnap folytatják, ami félbemaradt – van idejük bőven.

Az amerikaiaknak átadott folyosón is éjszakaira váltott a világítás. Csak minden harmadik mennyezeti bura világított, és azok is harmadannyi fényt adtak, mint egyébként. Félhomály telepedett a penészfoltos falakra. Goran tudta, hogy a zárkákban már teljes a sötétség. Csak annyi fény van, ami a kinti

reflektorokból beszűrődik. Húsz perce volt még az indulásig. Feszült volt, de igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Felkattintotta az olvasólámpát, és kinyitott egy bulvárlapot. Egy ideig unottan nézte a képeket, majd a sportrovathoz lapozott. Amikor ismét az órájára pillantott, döbbenten látta, hogy csak három perc telt el.

Sóhajtva belekezdett a keresztrejtvénybe, amikor lépteket hallott a folyosón. A sarkon öltönyös alak fordult be, és egyenesen a fegyőr asztala felé tartott. Vuković csodálkozva felvonta a szemöldökét, és feltápászkodott. Amikor a jövevény áthaladt az első lámpa alatt, felismerte. Sun volt az, az amerikai személyzet parancsnoka. Mi a fenét keres ez itt ilyen későn? Éppen ma...

- Helló! - köszönt az ügynök.

- Jó estét, uram - bökte meg sapkája szélét Goran.

Nem kedvelte a fickót. Pökhendinek tartotta. Persze Sun próbálta leplezni a horvátokkal szembeni viszolygását, de ez nemigen sikerült neki. Viszont fizetett, mint a katonatiszt, és ezért Vuković is hajlandó volt némi engedményt tenni az önérzetéből. Másfélszer több pénzt vitt haza, mint a többi őr, a munka pedig ugyanaz volt. Az egyetlen, amiért mellette döntöttek, az a nyelvtudása volt.

- Mi újság, Goran?

- Semmi, uram. Csend van.

- Grimaldi?

- Alighanem elaludt. Takarodó előtt jártam körbe a zárkákat, akkor már az ágyában feküdt.

- A többiek?

- Ketten olvastak, a harmadik szintén aludt.

Az amerikai leült az asztal túloldalára.

Vuković idegesen az órájára pillantott. Tizenhárom perc múlva el kell indulnia az olasszal, különben kútba esik a terve. Sun azonban kényelmesen elhelyezkedett.

– Nem zavarja, ha rágyújtok?

– Dehogy, uram.

Az amerikai a levegőbe fújta a füstöt. Eszébe sem jutott megkínálni a másikat. Az előkotorta saját cigarettáját, és maga is rágyújtott.

– Mondja csak, Goran – kezdte elgondolkodva Sun. – Harcolt a háborúban?

– Igen.

– Melyik oldalon?

– Hogyhogy melyiken? Horvát vagyok.

– Igaz is – legyintett Sun. – És milyen volt?

Mi a fenét akarhat?, töprengett feszülten az ór.

– Borzalmas – bökte ki végül.

– Ölt?

– Ki nem?

– Úgy értem... a saját kezével?

– Nem vagyok rá büszke.

Megint az órájára nézett. Már csak tizenegy perce van! A francba!

– És hogy történt?

A horvát megrázta a fejét.

– Mire akar kilyukadni, uram?

Az amerikai meglepődött, hogy így nekiszegezték a kérdést. Belement a játékba. Megvonta a vállát, elnyomta a csikket, és hátradőlt. A belső zsebéből elővette a hangtompítós Berettát, és

az asztalra tette.

- Igaza van, Goran. Térjünk a tárgyra.
- Még maga sem hozhat be lőfegyvert a belső körletbe, uram.

Életveszélyes. Ha egy fogoly kezébe kerül...

- Hagyja a szabályzatot, Goran.
- Mit akar?

Az amerikai megint a zsebébe nyúlt, és leszámolt ötven darab százdollárost az asztalra.

- Ez a magáé.
- Nem értem - sziszegte zavartan Vuković. Nem nyúlt a pénzhez. Lopva az órára nézett.

Kilenc perc!

Tűnjön már innen a fenébe ez az őrült!

- Maga segíthet nekem, én segíthetek magának. Tudom, hogy nagyon beteg a felesége...

Goran arca megmerevedett, de Sun nem vette észre.

- ...ezért magának minden bizonnyal pénzre van szüksége. Nekem meg valakire, aki megteszi a... *dolgot*. Nos? Kell a pénz?

Vuković összeszűkült szemmel bólintott.

- Helyes. A következőt teszi. Bemegy abba a zárkába ezzel a pisztollyal, és... nos, a többit kitalálhatja.

A horvát azt hitte, rosszul hall.

- Azt akarja, hogy lőjem agyon a foglyot?
- Nagyjából - intett Sun. - És utána tüntesse el a hullát.
- Hogyan?

- Mit tudom én. Csinálja, ahogy akarja. A lényeg, hogy a fickó reggel már az Adria fenekén legyen.

Vuković megrázta a fejét.

- Maga megőrült, uram. Nem vállalom.

Sun fel volt készülve az eshetőségre. Újabb cigarettára gyújtott. A lábait feltette az asztalra, és kényelmesen elhelyezkedett.

- Nekem van időm. Meg fogom győzni magát.

- Menjen innen!

- Ugyan már! Mit akar? Több pénzt? Ha kell, tudok még egyszer ennyit adni. Az irodámban van...

Vuković az órájára nézett. Hét perc. Nem fognak odaérni.

- ...csak érte kell mennem. De előbb hajtsa végre a feladatot.

- Hagyjon békén. Menjen el! Kérem!

- Ráérek. Gondolja végig! Magának most alighanem minden kuna számít. Na, persze, ez itt nem olyan sok, de talán közelebb viszi egy kicsit a céljához...

A horvát döntésre jutott. Ez a felfuvalkodott hólyag szórakozik vele. A szerencsétlenségére játszik. Közben ő szép lassan elszalasztja élete nagy lehetőségét. Felpattant, és megfogta a pisztolyt.

- Megteszem - nézett az ügynök szemébe.

Sun nem lepődött meg.

- Helyes. Ez egy 22-es Beretta. A hangtompítóval csak akkora zajt fog csapni, mintha halkan tapsolna egyet. Töltse csőre, a többit tudja.

Goran megrázta a fejét.

- Jöjjön be velem.

- Minek?

- Maga találta ki, legalább nézze végig.

- Nem kellek én oda.

- Ha nem jön, én sem megyek.

Sun látta a másikon, hogy komolyan beszél. Kelletlenül felállt,

és elindult Goran nyomában.

* * *

Carmine ébren feküdt a takaró alatt, és a másodperceket számolta. Szürke rabruháját nem vette le, a zubbony a széken várta, hogy belebújjon. A cipőjét már felvette.

Félt. A falat bámulta, amin rendszertelen időközökben végigsöpört a reflektor fénye. Amikor lekapcsolták a villanyt, fogalma sem volt, mennyi idő van hátra. Ez a bizonytalanság volt a legrosszabb.

Egyszer csak nyílt az ajtó.

Grimaldi lerúgta a takarót, és felpattant. Már indult volna, hogy egy lépéssel a kijáratnál teremjen, amikor meglátta őket. Két olyan embert, akiket sosem látott még együtt.

Goran és Sun.

Carminén elhatalmasodott a legyőzöttség érzése. Megint átverték. Goran összejátszott az amerikai kihallgatótiszttel. Az a körmönfont rosszindulat, ahogy csepegtették belé a reményt és meglebegtették előtte a szökés lehetőségét, most gyomorszájon ütötte. Megcsalták. Éktelen düh kezdett elhatalmasodni rajta. Az elmúlt hónapok alatt felgyülemlett összes indulattal veti majd rá magát a két férfira. Véresre akarta verni a fejüket a falon, és taposni a mellkasukon.

Akkor észrevette a horvát kezében a pisztolyt.

Sun Goran után lépett be a zárkába, és behajtotta az ajtót.

– Mit akarnak? – kérdezte fojtott hangon Carmine.

– Sajnálom – motyogta kényszeredetten Sun. Úgy képzelte, az alvó rabot a füle mögött, álmában éri majd a gyilkos golyó, és

nem kell a szemébe néznie. – Washington nem tudja felvállalni magát.

Goran lehajtott fejjel állt mellette. A mérnök szótlánul az ítéletvégrehajtóra nézett. Sun szintén a horváthoz fordult.

– Goran? Ahogy megbeszéltük...

Vuković felnézett, és felemelte a pisztolyt.

A cső széles ívben Grimaldi felé lendült, mire az megdermedt, de a kéz nem állt meg. Goran oldalt fordult, és az amerikai döbbsent arcára emelte a fegyvert. Sun felkiáltott.

– Hé!

A horvát kétszer húzta meg a ravaszt.

Köhintésre hasonlító pukkanások hallatszottak. A két parányi lövedék alig arasznnyi távolságról vágódott bele az amerikai nyitott szájába. Átfúrták a nyelvét, a szájpadlását, majd a kisagyba, illetve a gerincvelőbe fúródtak. A halál abban a pillanatban beállt. Sun úgy esett össze, mint egy játék kockákból álló torony.

Carmine a döbbenettől szólni sem tudott. Goran leengedte a pisztolyt, és hüvelykujjával a helyére tolta a biztosítókart.

– Miért? – nyögte Carmine.

– Nem tudtam lerázni... Nem volt más választásom. Azt akarta, hogy öljem meg magát.

– De hát miért?

– Hallotta: nem tudják magát felvállalni. Nem tudtam elzavarni. Csak így szabadulhattunk meg tőle.

– És most...

– Nem tévővázhatunk! Alig négy percünk maradt. – A fogoly kezébe nyomta a fegyvert. – Tegye el! Magának nagyobb szüksége lesz rá.

– Ha nálam találják meg...

– Így is azt hiszik majd, hogy maga tette. Én is azt fogom vallani – mondta őszintén a fegyőr, miközben vetkőztetni kezdte az ügynököt. – Vegye fel a ruháját! Tegye el a pisztolyt, és az asztalon lévő pénzből ezer dollárt.

– Magának is kell a pénz... – lihegte Grimaldi, miközben ledobálta magáról a rabruhát.

– De nem ennyi. Ez nekem kevés. Maga sokkal többet ígért. Tegye csak el! Engem nem húz ki a szarból, magának meg jól jöhet a meneküléshez. Fogjuk ezt fel részemről beruházásnak a mi kettőnk üzletébe...

Egy perc alatt levetkőztették a hullát, és miközben Grimaldi felkapkodta az inget, az öltönyt és a nyakkendőt, Goran felrángatta Sun ernyedt testét az ágyra, és betakarta a pokróccal.

Goran felnézett.

– Menjen a pénzért! Talál mellette egy zacskót, amiben a vacsorám volt. Csavarja bele abba!

– Minek?

– Csak csinálja! Tegye a pénzt és a fegyvert a nejlonba!

– Máris.

Carmine kiszaladt a folyosóra, beledobálta a bankókat és a Berettát a nejlonzacskóba, és zsebre dugta. Civil ruhában, fegyverrel és pénzzel a zsebében már is jobban érezte magát. Végignézett magán, vért keresett, de az ing és az öltöny tiszta volt.

– Mit csinál? – nézett be a zárkába Carmine.

Goran éppen befejezte a holttest elrendezését.

– Reggelig nem néz ide a kutya sem. Van hét és fél óránk.

– Hol a vér?

– Milyen vér?

– Suné.

– Benne. Éppen a nyitott szájába löttem. A golyó benne maradt, a vér meg lefolyik a torkán.

Grimaldi megborzongott.

– Magát nem keresik majd?

– Hajnalig nem szoktak. Megvan az esélye, hogy valaki felhív, de ezt a kockázatot vállalnunk kell. Futás!

– Hová?

– Jöjjön! Már csak két perc van!

Rohanni kezdtek a folyosón, arra, amerre sétakor szoktak menni, majd a keresztfolyosón, és le a lépcsőn.

– Goran! Miért vállal ekkora kockázatot?

– A feleségemért. De most már maradjon csendben!

A konyha folyosójára jutottak. A moslékoskocsi a fal mellett állt, rajta a két hordó. A konyhából még ilyen késői órán is mosogatás zaja, csörömpölés és kiabálás hallatszott. Goran belesett a sötét folyosóról. A konyhai munkára beosztott rabok már felmosni készültek. Néhányan a szakács felügyelete mellett a maradékokkal teli üstöket emelgették.

A horvát megfordult.

– A konyhát is átkutatták délután a börtönellenőrzés során – magyarázta suttogva. – Elmaradtak a takarítással, ezért dolgoznak még mindig. Megkértem az itteni őrt, tartsa itt őket huszonkettő huszonötig, akkor felváltom. Jövök neki egy fél műszakkal, a múltkor kisegített. A maga cellája mellől ezt a részt is tudom figyelni, így ő megnézheti a meccs végét.

Goran az órájára pillantott.

– Ideje átvennem tőle a szolgálatot. Maga meg másszon be ide!

Grimaldi iszonyodva látta, hogy a fegyőr az egyik moslékoshordóra mutat.

– *Micsoda?!*

– A moslékot a falakon kívülre, egy szomszédos sertéstelepre viszik. Ez az egyetlen módja, hogy kijusson. Amikor odaérnek, a hordókat lerakják a portásfülke mellé. Hajnalig nem nyúl hozzá senki, akkor jönnek a gondozók, és beviszik az állatokhoz. Ha megállt a hordó mozgása, várjon fél órát, és másszon ki.

– Jézusom – nyögte Carmine, de felkapaszkodott a kocsira. – Hogy kapok levegőt?

– Tessék – nyújtott oda neki egy összetekert vékony gumicsövet az űr. – Ezen át. A szabad végét odanyomom a két hordó közé, akkor nem csúszik bele a lébe.

Grimaldi hasig merült a langyos mocsokba, amely jórészt az esti húslevesből és a sárgaborsó-főzelékből állt. A massa tetején kolbász- és kenyérdarabok úszkáltak.

– Elhányom magam – hörögte.

– Most már nincs visszaút. Én lövöm agyon, ha nem bukik le! Ezt meg tegye a fülébe!

Goran egy papír zsebkendőt nyomott a kezébe.

– Hé! Maga hol lesz?

– A sertéstelepnél. Talán nem kell fél órát várnia, előbb is ki tudom szedni magát.

Vuković belépett a konyhába, és ordítva nógatni kezdte a rabokat a szaporább munkavégzésre. Carmine remegő kézzel négybe tépte a zsebkendőt, és bedugta vele a fülét és az orrlyukát, majd a szájába vette az átlátszó, vékony gumicsövet. Szorosan behunyta a szemét, és nyögve alámerült. A langyos, testhőmérsékletű moslék körbevette, befurakodott a ruhája alá, a

testnyílásaiba, a hajába. Fogalma sem volt, meddig ér a massa, ezért hátát a hordó oldalának vetve lassan leült, a lábát felhúzta. Mivel a szagot felfogta az orrába dugott zsebkendő, talán elkerüli a hányinger, gondolta, ám klausztrofóbia kerülgette. Körbetapogatott, de olyan bizonytalan állagú dolgokba ütközött a keze, hogy inkább felhagyott vele. Karját a lába köré fonta, a fejét megtámasztotta a térdén.

A levegő szerencsére akadálytalanul áramlott a gumicsövön. Az első percekben Carminére kétszer is rátört a pánik. Nagy erőfeszítések árán leküzdötte a késztetést, hogy üvöltve felugorjon és lerázza magáról a mocskot. Kényszerítette magát, hogy lassan, egyenletesen lélegezzon. Percről percre nyugodtabb lett, s így már a levegő is elégnek bizonyult. A szívverése normálisra lassult. Rájött, hogy el kell terelnie a gondolatait a helyzetéről. Adrianára gondolt, meg arra, ha most kibírja, talán hamarosan ismét magához szoríthatja a kislányát.

Igyekezett kizárni a külvilág ingereit. Arra koncentrált, hogy épít majd Adrianának egy hintát. Egy olyan hintát, amilyent neki épített a nagyapja.

* * *

Vuković átvette a szolgálatot a társától, aki hálálkodva indult az öltöző felé. Goran üvöltözve átkozta a rabokat, és még fenéken is billentett egyet, amikor az odakoccantott egy kondér moslékot a padlóhoz. A beosztott rabok már az utolsó edényeket cipelték ki a folyosóra, hogy a hordóba borítsák a tartalmukat.

Goran kikísérte őket a kocsizhoz, és megfagyott ereiben a vér. Erre nem számított. A kocsit és a Grimaldit rejtő hordó oldalát

vastagon belepte a moslék.

- Mi a kurva anyátokat csináltatok?! - zökkent vissza a szerepébe. - Felnyalatom veletek a folyosót, rohadékok!

- Őrmester úr - kezdett volna tiltakozni az egyik fogoly, de Goran végigvágott rajta a gumibottal.

- Befogod a pofádat! Ki kérdezett? Talán én öntöttem mellé a moslékot, a rohadt anyátokat?!

- De mi sem...

- Kuss! Ti ketten - mutatott két rabra. - Fogjátok a rudat, és indulás! A kocák már éhesek. Ti meg - fordult vissza a többihez - addig nem mentek innen sehova, amíg nem ragyog minden. A kurva életbe!

A két férfi nagy nehezen megmozdította a súlyos kézikocsit. Vuković peckesen ment mellettük. A hátramaradt csoport szentséggel visszaoldalgott a konyhába, és hozzálátott feltakarítani a mocskot.

Az udvarra érve nagyot zökkent a kordé, de a férfiak már számítottak rá, és igyekeztek mozgásban tartani a súlyt. Valahogy csak továbbhaladtak. Az udvar a kapu felé lejtett, ezért itt már inkább fékezni kellett a kocsit. Goran előresietett, és felkiáltott a fal tetején a korlátra támaszkodva cigarettázó fegyőrnek.

- Nyisd már ki! Ha meg kell állniuk, az életben nem tudják még egyszer megmozdítani.

- Aha - dobta el a csikket a foglár, és rácsapott a piros gombra.
- Egyre táposabbak jönnek.

- Szerencsénkre - tette hozzá Vuković, mire harsányan felnevettek.

Az elektromos kapu kitárult, és a kocsi elhagyta a belső

udvart. A kerekek végre aszfaltozott útra értek. A következő száz métert a gazdasági bejáratként szolgáló kapuhoz vezető egysávos úton tették meg. A két fogoly izzadt, miközben a nehéz kocsit húzták. Vuković egykedvűen baktatott mellettük, és hogy leplezze idegességét, rágyújtott egy cigarettára.

Miközben a kocsit kísérte, a nagy kandeláberek alatt elhaladva Vuković lopva szemügyre vehette a gumicsövet. A két hordó közé beszorult tömlőt vastagon lepte a kifröccsent moslék, s szinte láthatatlanná vált. Ez kissé megnyugtatta.

Már közel jártak a kapuhoz. A két rab szót váltott egymással. Vuković nyomban visszazökkent a szerepébe.

– Pofádat befogod!

A kiáltásra kijött az őrbódéból két társa. Miközben az egyik vizelni kezdett a bokrok mellett, a másik a kigombolt zubbonya alatt a hasát vakargatva, derűsen figyelte a közeledőket.

– Mi az, Goran? – intett oda a fegyőr. – Nyerítenek a lovaidd?

– Nyerítenek hát, hogy az isten rogyassza rájuk az eget! Nyerítenek, de nem húznak.

– Csördíts közéjük az ostoroddal! – javasolta a sliccét gombolható másik őr.

– Azt ki is kell érdemelni! – kontrázott Goran, és a kapu felé intett. – Na, nyissátok ki gyorsan, hadd járjuk meg mielőbb, mert lefagy a tököm.

Az egyik őr bement a bódéba, és megnyomta a kapunyitó gombot. Amikor a nehéz, rácsos szárnyak kitárultak, Vuković a két rabot maga előtt terelve kilépett a szabadba.

A börtön fényei lassan elmaradtak mögöttük. Feltűnt a háromszáz méternyire lévő sertéstelep. A portásfülke mellett magányos lámpa világított. A telihold magasan járt, és fehér

fénybe vonta a tájat. Nem volt szükség közvilágításra, hogy odataláljanak. Goran kissé lemaradt a kocsiól, hogy jobban szemmel tarthassa a rabokat, de valójában nem tartott szökéstól. A konyhára mindig olyanok kerültek, akik alig pár hónapot kaptak, vagy már éppen a szabadulás előtt jártak. Az ilyeneknek nem érdekük a szökés. Inkább kívárlják azt a néhány hetet, ami a büntetésükből hátravan. Hat éve naponta hordták a börtönkonyhárol a maradékot a sertéstelepre, és még sosem történt szökési kísérlet. Vuković nagyon remélte, hogy nem éppen ezen az éjszakán törík meg a sorozat.

Tíz perc alatt érték el a portásfülkét. Az éjjeliőr úgy hortyogott, hogy zengett tőle a környék. A kéziemelő szokás szerint a kabin mellé volt készítve. A két rab hozzálátott, hogy a segítségével leemeljék a hordókat.

Goran minden izma megfeszült, miközben idegesen szívta a cigarettát. Ha ez a két barom most feldönti a hordót, vagy észreveszik a tömlőt, mindennek vége. És ő nem akart sem lebukni, sem két újabb embert megölni.

Az egyik rab megfogta a gumicsövet, és csodálkozva megemelte.

– Hát ez?

– Hagyd a picsába! – csattant fel Goran. – Igyekezsetek már, mert megfagyok.

A fogoly vállat vont, és elengedte a csövet. A hordók nagy zökkenéssel a kapu mellé kerültek, az előző napi, mostanra kiürített kettőt pedig felhajították a kocsira. Lihegve néztek Vukovićra.

– Mit bámultok? Indulás vissza!

A kocsi, súlyától megszabadulva, visszaindult a börtön felé.

Goran a portásfülke ablakához hajolt, és benézett. Az éjjeliőr, üres vodkás palackkal a mellén, a karosszékében aludt.

Goran eldobta a csikket, és a távolodó kézikocsi után sietett. A visszaút negyedannyi ideig tartott.

- Minden rendben volt? – kérdezte a kapus.

- Persze – felelte Goran. – Az öreg Matejka úgy horkol, hogy reggelre kiesnek a malacok a kocából.

- Részeg, mi?

- Szokás szerint.

A két rab visszanézett a kocsi mellől, mire Goran rájuk mordult:

- Tűnés innen! Visszataláltok a konyhába egyedül is. Sikáljátok tisztára a kocsit meg a hordókat, vagy szíjat hasítok a hátatokból!

Megvárta, míg elindultak, majd visszafordult az örökhöz.

- Gyújtsunk rá!

Körbekínálta a cigarettát, majd öngyújtó után kezdett tapogatózni.

- A fenébe! – kiáltott fel.

- Mi van?

- Elhagytam az öngyújtómat.

- Rá se ránts – nyújtottak egy égő gyufát felé. Goran meggyújtotta a cigarettát, de rögvest ki is vette a szájából.

- Visszamegyek. A nejemtől kaptam, agyonvág, ha elveszítem.

- Hová mész ebben a sötétben?

- A telepre. Ott gyújtottam rá utoljára, ott lehet valahol a fűben. Engedjete ki.

- Jó. És viszlát, Goran, minket mindjárt leváltanak.

- Akkor jó pihenést!

Vuković kilépett a kapun, és a sertéstelep felé indult. Tisztában volt vele, hogy öt perc múlva, tizenegykor megérkezik a kapuőrök váltása. Hideg volt, sok iratot kellett átadni-átvenni, ráadásul a lelépők ilyenkor már rohanni szoktak, hogy elérjék az utolsó buszt. Csekély volt az esély rá, hogy szólnak az újaknak arról, hogy visszament a sertéstelepre. Talán szerencséje lesz.

* * *

Grimaldi számára megszűnt az idő.

Úgy érezte, napok óta ül a híg mocsokban.

Egyre sűrűbben tört rá a készítés, hogy felpattanjon, és lesöpörje magáról a masszát. Bár nem volt számára újdonság, hogy elveszíti az időérékét, ettől nem lett könnyebben elviselhető.

A sürgető kopogás annak ellenére megriasztotta, hogy nagyon várta már. Maga alá húzott lába úgy lökte felfelé, mint katapult a hajítókövet. Felsőteste kirobbant a szabadba. Kiköpte a gumicsövet, és hörögve kapkodott levegő után, miközben a szeméből igyekezett kitörölni a bűzös lét.

- Itt egy rongy - sziszegte Vuković, és Grimaldi tapogatózó kezébe nyomott egy rongydarabot.

Carmine letörölte az arcát, és körülnézett. Egy drótkerítésbe épített kaput és egy fémbódét látott, amelyből éktelen horkolás hallatszott.

- Hol vagyunk? - köhögte fel a szavakat, miközben kimászott.

- Három-négyszáz méterre a börtöntől. Igyekeznünk kell - nézett az órájára Goran. - Mindjárt negyed tizenkettő.

- Menjünk!

Goran végigmérte a tetőtől talpig mocsos mérnököt. Körülötte tócsába gyűlt a lecsorgó mocsok. Megcsóválta a fejét.

– Ez így nem fog menni. Búzik, mint egy pöcegödör.

Odament a bódéhoz, belesett, majd a bejárat melletti kerti csapra rátekerte a locsolócső végét.

– Mit akar?

– Lemosom magát.

– Felébred a portás.

– Ez ugyan nem.

Vuković kinyitotta a csapot, és a sugarat Carminére irányította, aki sziszegve fogadta a jeges zuhanyt. A fegyőr lemosta róla a mocsok nagyját, majd ledobta a csövet.

– Megfagyok.

– Jöjjön!

Futva tettek meg újabb két-háromszáz métert, mígnem egy facsoporthoz értek. A bokrok árnyékában fehér autó lapult.

– A kocsim. Üljön be hátra!

Grimaldi nem vesztegette az időt kérdésekkel. Feltépte a hátsó ajtót, és bevetődött az ülésre, amit Goran már letakart egy durva pokróccal. A motor felhörrent, és az autó feldöcögött a betonozott útra, majd nagyobb sebességre kapcsolt.

Carmine kidugta a fejét az első ülések között.

– Tekerje fel a fűtést!

– A maximumon van. Úgy izzadok majd, mint egy ló.

– Én viszont megfagyok. Hol vagyunk?

– Nemsokára Trstenóhoz érünk. Ott lemegyünk a partra. A barátom halász, egy kis halászkikötőben vár ránk a bárkájával.

– Át tud vinni Olaszországba?

– Nem. De eljuttatja Mljet szigetére. Egy másik ismerős viszi

onnét tovább.

– Csempész?

– Dehogy! – nézett hátra vezetés közben Goran. – Másodtiszt egy utasszállító hajón. Kéthetes kirándulásokat tesznek az Adrián pár száz turistával. A hajója holnap délelőtt indul tovább Mljet kikötőjéből.

– Felcsempész a hajóra?

– Arra semmi szükség. Ad magának egy jegyet, és egyszerűen felszáll a többi turistával. Reggel találkoznak majd a kikötőben, egy kávézóban. A barátom viszi el oda.

Grimaldiban felmerült egy kérdés.

– Mibe kerül ez nekem, Goran?

– Nyolcszáz dollárba. Ennyit kell adnia a másodtisztnek. A halász barátommal én már elintéztam a dolgot. Tartozott nekem egy szívességgel. Van magánál ezer dollár Sun jóvoltából, abból kitelik.

– És mi lett volna, ha nem akarja magát megvesztegetni az ügynök?

Vuković felsóhajtott, és belenézett a visszapillantóba.

– Reggel hoztam magammal én is nyolcszáz eurót. Ez minden megtakarított pénzünk...

– Nekem akarta adni? A feleségének szüksége lehet...

– Nem volt más választásom. Maga az egyetlen reményünk.

– Köszönöm. Most legalább a pénze megmaradt.

– Na, igen... Bár az állásom oda. És valahogyan el kell hagynom Horvátországot is.

– Azt hittem, velem jön.

– Nem volt rá elég pénzem. Csak magát tudtam volna befizetni a hajóra.

- De most ránk esett még öt darab ezres - jegyezte meg Carmine.

Vuković megdöbbsent. Egy perc is eltelt, mire megszólalt.

- Ez eddig eszembe sem jutott.

- Jöjjön velem, Goran! Úgyis el kell hagynia az országot, és itt a remek alkalom.

Vuković vezetés közben eltöprengett a lehetőségen.

- Talán igaza van.

- Gondolja csak át. Reggelre megtalálják a holttestet, és keresni kezdenek minket.

- Azt fogják hinni, maga ölte meg, engem pedig kényszerített, hogy magával tartsak.

- Nekem úgyis mindegy. Mi a terve? Jön?

- Csak sorjában. Először a halászhajó.

A fehér autó már a parti úton haladt. Goran feszülten figyelte a visszapillantó tükröt, de nem követte senki. A távolban feltűnt a tenger, a telihold fénye megvilágította a tükörsima vizet. Tiszta, szélmentes éjszaka volt. Hajnalra fagyni fog. Grimaldi a fűtés ellenére remegett a csuromvizes ruhákban.

Goran rákanyarodott egy kátyús vidéki útra, amely szerpentinszerűen kanyargott le a part felé. Már látszott a halászkikötő régi hullámtörője, és a vízen négy-öt bárka imbolygott, a nyílt tenger felé tartva.

A móló mellett már csak két kisebb hajó ringott.

Vuković áthajtott a kikötő nyitott kapuján, majd a raktárakhoz gurult. Balra tekerte a kormányt, hátramenetbe kapcsolt, és betolatott két rozsdás konténer közé.

- Azt hittem, egyenesen a hajóhoz megyünk - jegyezte meg Carmine, miközben kinyitotta az ajtót.

- Nem kell reggel azonnal felfedezniük, hogy a halászkikötőben van az autóm. Itt, a konténerek takarásában, a régi raktár mögött talán napokig is eltart, mire feltűnik valakinek.

- Tehát velem jön?

- Igen. Be kell hajtanom a pénzemet.

Miután a kocsit egy régi ponyvával letakarták, szorosan egymás mellett siettek át a murvás rakodóterületen. Két kisebb épület között kijutottak a mólóra. Már csak egy hajó dohogott a kikötőgát mellett. Áthaladtak a rozsdásodó daru alatt, megkerültek egy csomó száradni felaggatott hálót, és felszaladtak a palánkon a fedélzetre.

Szakállas, kinyúlt pulóvert viselő férfi bukkant elő a kormányosfülkéből. Gorannal megölelték egymást, aztán alaposan végigmérte Grimaldit. A két horvát pár szót váltott, azután a szakállas visszasietett a helyére. Vuković eloldozta a hajóköteleket és behúzta a beszállóhidat. Az alig tizenöt méter hosszú motoros mögött felhabzott a víz, és a hajó távolodni kezdett a mólótól, orra a hullámtörőben nyíló rés felé fordult.

Carmine kimerülten lehuppant a palánk mellett egy zsákra, és a távolodó partot bámulta. Reszketett a hidegtől.

Nem tudta elhinni, hogy ennyi volt. Nem nevezte volna könnyűnek a szökést, de az tény, hogy minden zökkenőmentesen haladt. Sun megölése azonban félelmetes és nem várt fejlemény volt.

Még nem tudta feldolgozni.

Az adrenalin hatása, ami idáig segítette, most elillant. Ólmos fáradtság vett erőt rajta.

A hajócska áthaladt a kikötő kijáratán, és nyugati irányba

fordult. Nem túl messze előttük egy sziget fekete partja tűnt fel.

Vuković a gyéren megvilágított kormányosfülkében beszélgetett a hajóssal, majd felment a fedélzetre Carminéhez. Az olasz csak most vette észre a tatban a hálószakokat.

– Azok kik? – mutatott a hajófar felé, amikor Goran leült mellé és cigarettával kínálta.

– A barátom fiai. Velük halászik. Most alszanak, hogy hajnalban tudjanak majd dolgozni.

– Halászni akarnak? Azt hittem, csak minket visznek át.

– Nem tudnák megmagyarázni, hol jártak egész éjjel. Majd visszafelé kivetik a hálót. Ha késve érnek haza, az megmagyarázható, de ha zsákmány nélkül, az mindenképpen gyanús.

Grimaldi a kormányos felé intett.

– A barátja? Sosem mondja a nevét.

– Mert nem akarom, hogy tudja – felelte őszintén Goran.

– Igaza van – értett egyet Carmine, és kifújta a füstöt. – Jobb is, ha nem tudom. A hajó nevét is elfelejtettem megnézni.

– Akkor maradjon is így – bólintott a fegyőr, és előremutatott.

– Az a sziget ott Lopud. A csatornában haladunk. A sziget után majd északnak fordulunk, úgy érjük el Mljet szigetét.

– Ott vár a turistahajó?

– Mljet partjainál horgonyoz. Itt vezet el a Dubrovnikból Rab, Split és Rijeka felé vezető hajózási útvonal. Napkeltére Mljeten leszünk.

– Hála istennek.

– Fázik?

– Rettenetesen. És fáradt vagyok.

– Pedig még nem alhat. A barátom azt mondja, maga nagyon

büdös. Mossa ki a ruháit, különben feltűnést fog kelteni a parton.

Carmine szót fogadott. Levetközött, belebújt a kölcsönbe kapott nadrágba és vastag pulóverbe, majd nekilátott, hogy egy dézsában kimossa Sun öltönyét és ingét. A nyakkendővel nem bajlódott, a tengerbe hajította. A cipőt is kisúrolta. Kapott a halászok készletéből valami erős kéztisztító szert, ami kellemes citromillatot árasztott. Ez egyelőre megtette mosószer gyanánt. Miután kimosta és megszaglásztta a ruhadarabokat, elégedetten állapította meg, hogy már nem érződik rajtuk a moslék szaga. Ezen felbuzdulva megmosta a haját, és megfürdött egy újabb dézsa hideg vízben. Majdnem megfagyott, mire kimászott a fürdőből, de amikor egy durva szövésű törülközővel átdörgölte a testét, úgy érezte, újjászületett.

A halász megmutatta, hol van a kályha, amely felett hevenyészett szárítókötelet húztak ki. Carmine kiteregette a kicsavart ruhadarabokat.

– És most aludjon – vágta hátba Goran. A sarokban leterített hálósákra mutatott. – Hajnali egy múlt. Kikötés előtt fél órával felébredtem.

Carmine bemászott a hálósákba, összegömbölyödött, és már aludt is.

* * *

Úgy érezte, alig hunyta le a szemét, amikor máris rázta valaki a vállát.

– Ébredjen!

– Mi az?

– Hamarosan kikötünk – mutatott ki az ablakon Goran.

Még sötét volt, de a távolban fények égtek, és egy nagy, kivilágított hajó ringatózott a vízen.

- Mennyi az idő?
- Fél hat. Szedje rendbe a ruháit.
- Gondolom, vasaló nincs.
- Nyert.

Carmine feltápászkodott, és leszedte a kályha fölött lógó ruhadarabokat. Pokolian gyűrött volt mindegyik, de legalább száraz. Felment a fedélzetre, és keresett egy nehéz, vasból készült tárcsát, amelyet a kötelek megfeszítéséhez használtak. A tárcsát rátette a kályhára, majd kért egy fogót a szerszámkészletből. Egyenként leterítette a ruháit az asztalra, elegyengette őket, amennyire csak lehetett, azután kicsit lespriccelte vízzel. A fogóval rátette a tárcsát a nadrágra. Óvatosan végighúzta az anyagon, majd néhányszor megismételte a műveletet. A zakóval tovább tartott, de az ingnek csak a gallérját és a mellrészét vasalta ki.

- A többi úgyis eltakarja a zakó - magyarázta a csodálkozva figyelő Gorannak.

Amikor végzett, átöltözött, és egy kölcsönzoknira felhúzta a cipőjét, ami szintén keményre száradt a kályha mellett. Kicsit kifényesítette egy ronggyal, majd odaállt a fegyőr elé.

- Nos?
- Megjárja.
- Úgy nézek ki, mint aki órákig egy moslékoshordóban ült?
- Nem. Úgy, mint aki egész éjjel ivott.
- És az feltűnő?

- Annyira nem, mint a moslék. Turistaország vagyunk, és ha most, novemberben nincs is szezon, nem fog senki fennakadni

egy kapatos, gyűrött ruhás olaszon.

- Kösz.

- Nem akar megborotválkozni?

Carminének eszébe jutott az állán végighúzódnó mély vágás.
Megrázta a fejét.

- Egyelőre nem.

- Értem - vont vállat Goran. - Talán még jól is jön majd.

- Ezt hogy érti?

- Ha megszökik egy szakállas fickó, az összes körözésben szerepel, hogy szakálla van, de feltüntetik azt is, hogy feltehetően megborotválkozott. A zsaruk is inkább egy sima képű alakot keresnek majd.

Az olasz megrázta a fejét.

- Ez nekem bonyolult. Kicsit olyan, mint a tudom, hogy tudod, hogy tudom, ezért nem tudom. Mindegy, elfogadom a tippjét.

A hajócska közben elhaladt a hófehér utasszállító mellett, és besiklott a kikötőbe.

- Ez az a hajó - bökte oldalba az olaszt Goran.

Alig tíz perccel később az oldalsó rakpart kövéhez, és kikötöttek. Keleten már vöröslött az ég alja.

- És most? - nézett fel Grimaldi.

- Kiszállás.

A két szökevény lement az ingatag deszkapalánkon a partra, és elindultak a kisváros szűk utcái felé.

- Mikor találkozunk a másodtiszttel?

- Két óra múlva.

- A barátja nem jön velünk? Azt mondta, ő mutatja be.

- Azt még akkor mondtam, amikor úgy volt, hogy én nem

jövök. Én is ismerem a pasast.

– Mit csinálunk két órán át?

– Reggelizzünk meg, és vegyünk magának valahol egy kabátot.

– Mi van ilyenkor nyitva?

– Egy kikötőben? Minden. Csak be kell kopogni.

* * *

A kávézó teraszán a sarokban ültek egy napernyő árnyékában. Bár szikrázóan sütött a nap, az éles szélben nem érződött a melege. Grimaldi begombolta vattakabátját, amit alig egy órája vásárolt egy használsruha-boltban. Mivel nevetségesen olcsó áron látott inget, farmert és pulóvert is, azokból is vett. Búcsút mondott a gyűrött öltönynek, amely teljesítette küldetését. A cipőt nem tudta kicserélni. Elnyútnak tűnt, de legalább nem törte a lábát. Vásárolt még egy fekete baseballsapkát és egy napszemüveget is. Nem rítt ki a környezetéből.

Az elmúlt félórában bőségesen megreggeliztek, és a pincér széles mosollyal vette tudomásul, hogy Carmine dollárban fizet.

A második bögre kávéját kavargatta, amikor Goran megfogta a karját.

– Itt jön.

A férfi határozott léptekkel vágott át a téren, fehér nadrágja vakítóan világított a napfényben. Sötétkék dzsekit és tiszti sapkát viselt, vállán arany rangjelzés csillogott. Habozás nélkül felkaptatott a teraszra vezető néhány lépcsőfokon, az éppen szembejövő pincértől kávé-t rendelt, azután egyenesen odament Grimaldiékhoz, és leült.

- Jó napot - bökte meg a sapkája ellenzőjét, és lefegyverzően elvigyorodott. Angolul beszélt.

- Azt hittem, kevésbé feltűnően jön majd ide - suttogta idegesen Vuković, és szeme folyamatosan pásztázta a teret.

- Nyugalom. Nincs mitől tartanunk. A kirándulóhajó egyik tisztje elkávézgat néhány utassal. Ugyan ki akadna fenn ezen? - mondta a tiszt könnyedén. - Sokkal gyanúsabb lenne, ha lopva próbálnánk meg találkozni.

Grimaldi magában igazat adott a férfinak, de Goran feszült maradt. Megjött a tengerésztiszt kávéja.

- Ő lenne az - intett Goran Grimaldi felé.

- Gondoltam. Nem probléma.

- És változott a program. Én is megyek.

A tengerész felsóhajtott.

- Volt egy ilyen érzésem - csóválta meg a fejét, majd öntelten elmosolyodott. - Még jó, hogy mindenre gondolok.

A belső zsebéből elegáns kis kék mappát vett elő, és az asztalra tette. Akkora volt, mint egy nagyobbfajta képeslap. Felhajtotta a fedelét, és láthatóvá vált a két hajójegy. Visszacsukta a borítót, és rátette a tenyerét.

- Hol a pénz?

- Itt - szólalt meg Grimaldi, és letette az asztalra a fehér szalvétába bugyolált nyolc darab százdollárost. - Nyolcszáz.

- Helyes. És maga?

- Tessék.

A férfi diszkréten átpörgette az ujjai között a bankjegyeket, majd zsebre tette. A kék mappát odatolta az újdonsült utasoknak.

- Tízkor indulunk. Az utasok egy nagyobb csoportja kiszállt

egy utolsó hajnali városnézésre, a buszokat kilenc negyvenre várjuk a beszállóhídhöz. Vegyüljenek el közöttük. Senkinek nem fognak feltűnni, nincs olyan ember a hajón, aki valamennyi utassal találkozna a kéthetes körút alatt. De azért legyen maguknál a jegy.

- Ott lesz.

- Helyes. Kabinjuk csak egy van, de kétágyas. C fedélzet, 44-es ajtó. De ez is rajta van a jegyen. Na, viszlát!

A tengerész kihörpintette a kávéját, gálánsan tisztelgett, és hosszú léptekkel elhagyta a kávézót. Grimaldi kissé hökkenten bámult utána.

- Ez nem úgy hangzott, mint egy embercsempész utasításai.

- Nicola nem csempész. Tényleg tengerésztiszt. Ezt csak jövedelem-kiegészítésként csinálja.

- Elég szépen hozhat neki a konyhára.

- Látom, nincs képen a tarifákkal. Ez valójában nagyon olcsó volt. Ha egy embercsempészt kerestünk volna meg, hogy átjuttassa magát Olaszországba, az legalább öt-tízezerbe került volna. Valószínűleg egy halászhajó fenekén kuporoghatnánk két napot, negyven albán menekülttel összezárva.

Felálltak, és elindultak a téren át a kikötő felé. Carmine a fejét csóválta.

- Nem értem, akkor hogy jön ez ki nyolcszázból Nicolának. És nem fél, hogy lebukik?

- Nicola? Nincs mitől tartania. Tudja, mit csinált most tulajdonképpen? Eladott nekünk egy kéthetes körutat a legolcsóbbak közül. Azokat a jegyeket árusítja, amelyek az elindulás után megmaradtak a hajózási társaságnak. Mi most megvettük a társas utat, ezért kaptunk kabint is. Nézze csak meg

a jegyet, rajta van az ár is. Egy dollárral sem kért többet, mint ami rá van nyomtatva. Mindenki jól jár, hát nem érti? Mi átjutunk a tengeren, a hajózási vállalat nyereséges lesz, ráadásul még a mi kétheti fogyasztásunkat is megspórolták, hisz csak másfél-két napot leszünk a fedélzeten. Nicola pedig bizonyára szép osztalékot kap az eladott jegyek után. Minden törvényes, attól az apróságtól eltekintve, hogy a hatóságok megkerülésével jutunk fel a hajóra.

– Az eszem megáll.

– Így működnek a dolgok.

Kilenc harminc körül megérkezett az első busz a hajóhoz, majd sorban a többi is. Grimaldi és Goran megállapodott, hogy elválnak egymástól, és külön-külön szállnak fel a hajóra.

Az olaszban egy pillanatra megállt a szívverés, amikor egy horvát határórt és két vámtisztet pillantott meg a beszállóhíd tövében. Azután észrevette Nicolát is. A tengerésztiszt kedélyesen beszélgetett a hivatalos személyekkel. Amikor meglátta a közeledő Grimaldit, cigarettát halászott elő a zsebéből, amit körbekínált. Mire az olaszt melljük sodorta a tömeg, a hivatalos személyek épp összehajolva próbálták meggyújtani a cigarettákat, igyekezve oltalmazni az apró lángot. Űgyet sem vetettek a visszatérő kirándulók között hajóra lépő Carminére, aki azonnal a C fedélzet felé indult.

A táblákat követve öt perccel később benyitott a 44-es kabinba, amelynek a kulcsát a zárban találta. Csakhamar megérkezett Vuković is, aki becsukta az ajtót, és hátát a deszkának vetve hatalmasat fújtatott.

A hajó nem sietett, hiszen vakáción lévő emberekkel volt tele a fedélzet. Majdnem dél volt már, mire az eredetileg tervezett tízórás időpont helyett végre felszedték a horgonyt, és elindultak a következő állomás, az olasz partok felé.

Grimaldi és Vuković nem kockáztatott, ki sem dugták az orrukat egész nap. A szobájukba rendelték az ebédet, s miután alaposan belakmároztak, ledőltek aludni. Már besötétedett, amikor a mérnök felébredt. Hirtelen nem is tudta, hol van, de azután lassan visszatértek az emlékek, és ellazultak az izmai. A hajó enyhén imbolygott, s mélyen letről alig érezhető vibrálással jutott el hozzá a nagy dízelmotorok zúgása. Tartott a tengeribetegségtől, ezért jó előre megnézte, van-e valami tabletta a pipereszekrényben hányinger ellen. Felfedezett egy dobozt, mindjárt le is nyelt két pirulát. Talán ennek is köszönhetően remekül aludt. Úgy tippelte, tíz körül járhat az idő.

- Felébredt? - kérdezte a sötétben Goran.

- Igen.

- Éhes vagyok.

- Én is.

Goran felült az ágyán, és felhúzta a cipőjét.

- Szerzek valami kaját.

- Magával tartsak?

- Jobb, ha itt marad. Megpróbálok beszélni Nicolával is.

– Minek? – kérdezte élesen Carmine.

– Szeretném tudni, elhagytuk-e már a horvát felségvizet. Jó lenne azt is kideríteni, mikor és hol fogunk kikötni. A nagy rohanásban elfelejtettem megkérdezni. Ha maga is jön, csak nő az esélye, hogy elkeveredünk egymástól, vagy belefutunk valakibe, akivel nem kellene találkozunk.

Grimaldi nem ellenkezett.

– Ha lát olvasószemüveget, hozhatna egyet.

– Hogy mit?

– Szemüveget. Elveszítettem az enyémet. Ezek olyan készen gyártott kacatok, pár euró az egész. Az álcázás miatt kellene, mert jobban úgysem látnék vele. Nem hordhatok mindig napszemüveget.

Amikor a horvát kilépett a folyosóra, Carmine bezárta az ajtót, majd bement a fürdőszobába, és végre jó alaposan lezuhanyozott. Hosszan folyatta a hátára és a fejére a meleg vizet, és háromszor is haját mosott a polcon talált samponnal, hogy végleg elűzze a moslék átható bűzét. Amikor végzett, a tükörben tüzetesen szemügyre vette az ábrázatát.

Úgy látta, határozottan megöregedett az elmúlt évben. Arca beesett volt a nélkülözéstől, s a szenvedéstől ráncok barázdálták. A homloka kicsit magasabb lett, enyhén kopaszodni kezdett. Szakálla rendezetlenül lógott. Fogott egy eldobható borotvát, hogy a pofacsontján megigazítsa kissé, és a nyakáról leborotválta a szőrt.

Kopogás hallatszott. Grimaldi magára tekintett egy törülközőt, és ajtót nyitott. Vuković tért vissza egy tálcát egyensúlyozva, rajta sült csirke, hasábburgonya, kenyér, egy üveg bor és egy kisebb flaska konyak.

- Az étterem még nyitva volt, kaptam vacsorát. - Berúgta maga után az ajtót. - Vettem cigit is.

- Szemüveg?

- Volt. Tessék.

- Kösz. Mindjárt jövök.

Grimaldi visszament a fürdőszobába. Egy kisollóval addig csattogtatott az arca körül, míg elfogadható rövidségűre nyírta rendetlen szőrzetét. Haja közben csaknem megszáradt. Egy kis zselével hátrasimította, és a tarkójánál azt is rövidebbre vágta, hogy ne lógjon a nyakába. Ezután feltette a keret nélküli olcsó szemüveget, majd hátralépve megsejmelte a hatást. A változás drámai volt. A szilaj, lobogó szakállú, zsíros sörényű afgán terroristából ápolt küllemű olasz üzletember lett.

- Na, milyen? - lépett ki a fürdőszobából.

- Döbbenetes! - ámult el Goran. - Mondtam én, hogy még jól jöhet az a szakáll. Az mindenesetre biztos, hogy a börtönből senki sem ismerné meg magát.

- Helyes - vette le a szemüveget Carmine, és leült vacsorázni.

Szótlanul megették a csirkét és a kenyeret, majd ittak egy kis vörösbort. Kényelmesen elhelyezkedtek az ágyukon, és rágyújtottak. Goran töltött egy-egy nagy pohár konyakot.

Ellazultak, szívták a cigarettát, kortyolgatták az italt, és élvezték a semmittevést. Carmine meglötykölte a konyakját.

- Azon töröm a fejem, ki a fene megy kéthetes hajókirándulásra novemberben?

- Leginkább angol, német és osztrák nyugdíjasok vannak a hajón. Tele a zsebük, de nem bírják a meleget. Inkább ilyenkor vakációznak.

- Lehet benne valami... Megtalálta Nicolát?

- Igen.

- No, és hová megy a hajó?

- Triesztbe.

- Az nekem pont jó. Mikorra érünk oda?

- Az út nagyjából hat-hétszáz kilométer. Nicola szerint kényelmes tizenkét csomós sebességgel hozzávetőlegesen harminckét órába telik.

- Akkor számoljunk csak... Ma hétfő van, illetve mindjárt kedd. Tizenegy órája vagyunk úton, vagyis kedden este nyolc körül érünk Triesztbe.

- Én is így saccoltam. Kiváló! Már sötét lesz, mire elhagyjuk a hajót.

- Hogy jutunk le?

- A kikötőben elvegyülünk a leszálló utasok között. Nicola kerít nekünk valami uniformist, kiszállás előtt majd át kell öltöznünk.

Carmine ivott egy kortyot.

- Minek ez a felhajtás?

- A vámosok és a határőrök szűrőpróbaszerűen ellenőrzik az utasokat, de a személyzet tagjaival nem foglalkoznak. Egy darabig majd teszünk-veszünk a parton, azután észrevétlenül olajra lépünk.

- Különválunk leszálláskor?

- Azt kéne.

Goran ismét töltött, és a magasba emelte a poharát.

- Egészségére!

- A magáéra - intett vissza Grimaldi. Ivott egy kortyot. - Hadd mondjak valamit, Goran.

- Ki vele!

- Amit értem tett - tétován kereste a szavakat. - Nézze...

- Nem kell ez - intette le a fegyőr. - Hagyja. Nem magáért tettem.

- Tudom. De akkor is hatalmas kockázatot vállalt. Feladta az állását, végzett egy emberrel...

- Elég! Értse meg, nem volt más választásom. A feleségem egy éven belül megvakul, ha nem szerzek elég pénzt. Maga az egyetlen esélyem, Grimaldi. Szeretném, ha egyértelmű lenne a dolog: maga számomra csak az eszköz ahhoz, hogy elérjem a célomat.

Carmine nagyot nyelt.

- Értem.

- Nem vagyok a barátja, és nem kell, hogy a bizalmába avasson. Viszont maga az én legértékesebb vagyontárgyam. Vigyázni fogok magára, mint a szemem fényére. Ha kell, magamhoz bilincselem, hogy ne tudjon elszökni. *Kell* nekem az a pénz, Grimaldi! Megértett?

- Felfogtam.

- Rendben. És most igyunk még egyet.

Felhajtották a harmadik pohár konyakot is. A vacsorához megivott vörösborral együtt már tisztességes mennyiségű alkoholt nyakaltak be. Különösen igaz volt ez Grimaldira, aki legutóbb tizenhárom és fél hónappal azelőtt, Pesavarban ivott szeszes italt. Érezte, hogy kissé imbolyogni kezd vele a világ.

Vuković szintén kapatosnak érezte magát. A menekülés izgalma, az adrenalin és a testi kimerültség megtette a hatását. Az ital gyorsabban és keményebben hatott, mint egyébként.

- Amíg aludt, megpucoltam a pisztolyt.

- Tessék?

- Tiszta kosz volt a Beretta. Szétszedtem, előblítettem, megszárogattam és összeraktam. A tárban még van pár töltény. Tessék, tegye el!

- Megint én?

- Ne nálam találják meg - vigyorgott Goran. - Tudja...

- Tudom, úgyis azt mondaná, én lőttem le Sunt.

- Pontosan.

Grimaldi sóhajtva a zsebébe süllyesztette a pisztolyt. Az ormótlan hangtompítóval nem bajlódott, egyszerűen kidobta a hajóablakon. A horvát üveges szemmel nézett maga elé.

- Nem bántam meg - motyogta maga elé.

- Mit?

- Hogy megtettem. Nem bántam meg.

- Örülök neki - bólintott Carmine, majd témát váltott. - A felesége maga után jön?

- Már elutazott.

- Mikor?

- Tegnapelőtt hagyta el Horvátországot.

- És hová ment?

- El.

- Értem. Ezt sem akarja elmondani.

- Nem. Ha magát elkapják, megint vallatni fogják.

- Valószínű... jobb is, ha nem tudok ezekről a dolgokról.

- Egyetértünk.

Carmine belenyalt az italába, és tűnődve bámulta a barnássárga folyadékot.

- Mit gondol, Goran, keresnek már minket?

- Persze - nézett az órájára a horvát. - Majdnem éjfél van. Legalább tizenöt órája kutatnak utánunk. Hajnali hat körül ért be

a váltásom, bizonyára keresni kezdtek. Amikor nem kerültem elő, nyilván megnézték a cellákat... megtalálták Sun hulláját, és felfedezték, hogy maga eltűnt... Szerintem nagyjából nyolcra megérkezett minden amerikai fejes.

- Amerikai?

- Azok hát - gondolkodott hangosan Vuković. - Beszélgettem az amerikai őrökkel. Az a szárny, ahol maga volt, egy titkos börtön, ahová a foglyaikat eldughatják. Azt mondták, több ilyen van a legkülönbélebb országokban. Ha kiderül, hogy megszökött onnan egy rab, aki ráadásul elrabolt egy börtönőrt és megölt egy kihallgatótisztet...

- Kösz.

- ...akkor először minden bizonnyal megkísérlik házon belül tartani a dolgot.

- Igaza lehet - vélte Carmine. - Hatalmas botrányt csinálók majd ebből az egészből. Valószínűleg ezt ők is sejtik, és próbálják menteni a menthetőt.

- Tehát először átgondolják a lehetőségeiket.

- És mire jutnak majd?

- Nem tudom - rázta a fejét tanácstalanul Goran, majd az olaszra nézett. - Maga mit tenne?

- Nem vagyok CIA-ügynök, honnan tudjam?

- Akkor próbálja csak józan paraszti ésszel! Mit tenne?

Carmine kiitta az italát, és a mennyezetre nézett.

- Hát... Például elhíresztelném, hogy egy köztörvényes bűnöző szökött meg, és megölt egy őrt. Szót sem ejtenék terrorizmussal gyanúsított személyről, bírói ítélet hiányáról, egyebekről. Így már nyugodtan lehetne köröztetni, akár még sajtóközleményt is ki lehetne adni. Talán még az olasz

hatóságokat is meg tudnám győzni, hogy segítsenek, hiszen egy közönséges gyilkost üldözök. Mert ugyebár nem kell nagy jóstehetség ahhoz, hogy kitaláljam, hová tart egy állítólagos olasz, ha Olaszország tőszomszédságában szökik meg.

- Úgy van - helyeselt a fegyőr. - Tudom, hol lakik, tehát könnyedén kinyomoztathatom, kik a rokonai, ismerősei, hol várható, hogy felbukkan. Hiszen valakivel úgyis kapcsolatba kell lépnie. Lehallgatnám a telefonokat is, figyeltetném a hozzátartozóit, barátait...

- Egyszóval csapdát állítanék neki.

- És ha felbukkanna...

- ...akkor elfognám.

Szinte egyszerre bólintottak.

- Elfogáskor pedig végeznék vele, mert ellenállt - fejezte be Goran.

- Igen. Ha nem éli túl az elfogást, nem is cáfolhatja meg a mesét... Viszont megölném a börtönőrt is, ha ugyan a szökött rab nem tette meg már korábban.

Vuković láthatóan megdöbbsent.

- Miért?

- Ha segített a fogolynak, akkor azért, mert mindent tud. Ha elrabolták, akkor meg azért, mert ellentmondhatna a hivatalos közleménynek, ami a rab elfogását követi majd. A börtönőr legalább akkora veszélyt jelent, mint maga a fogoly. Meg kell ölni, és ezt is rá lehet fogni a terroristára. Illetve a gyilkosra, hiszen hivatalosan szó sincs terroristáról.

Döbbsenten összenéztek. Goran felhörpintette a konyakját.

- Remek. Most aztán benne vagyunk.

A hátukon feküdtek a sötétben, és cigarettáztak. Végeztek a konyakkal, a részegség határán imbolyogtak. Képtelenek voltak elaludni, hiába nehezedett tagjaikra ólomsúlyként a fáradtság. Goran halkán faggatni kezdte az olaszt, aki lassanként megnyílt. Az elmúlt másfél órában Carmine akadozó mondatokban elmesélte a fegyőrnek az egész történetet.

Amikor a végére ért, mindketten a saját gondolataikban kerestek menedéket.

- Hogy nem örült bele? - törte meg a csendet a horvát.

- Lehet, hogy beleörültem.

- Eszükbe sem jutott ellenőrizni a történetét?

- Azt mondták, ellenőrizték. Azzal etettek, hogy Chiara azonosította a holttestemet Pakisztánban, ezért felejtsem el, hogy én vagyok Grimaldi, és inkább mondjam meg az igazi nevemet.

- A felesége túlélhette a zuhanást?

- Fogalmam sincs... Valószínűleg nem. Láttam a füstfelhőt, hallottam a robbanást. Nemigen élhette túl.

- Ha viszont túlélte, hogyan azonosíthatta volna? - fűzte tovább a gondolatmenetet Vuković. - Hiszen ha sikerült visszatérnie Pakisztánba, jelentenie kellett a férje eltűnését. Ha pedig eltűnt...

- Ne is folytassa. Képtelenség, nem azonosíthatott a feleségem!

- És ha ő sem *az*?

- Ki?

- A felesége.

- Nem értem.

– Mi van, ha az ő helyét is átvette valaki? Talán egy házaspár a maguk személyazonosságával? A férfi később tényleg meghalt autóbalesetben, az asszony azonosította, azután lelépett...

– Sok barátunk volt Pesavarban – rázta a fejét a mérnök. – A német iskolából, a múzeumból, ahol Chiara besegített. A szomszédok... Nem. Nem lehetett volna csak úgy a helyünkbe lépni.

– Márpedig valaki a maga feleségének adta ki magát, azonosított egy hullát, és minden valószínűség szerint hazautazott Olaszországba a gyerekkel.

– Hát ez az – sóhajtott fel Grimaldi. – Ha igaz, amit a kihallgatóim mondtak, akkor akár ez is lehetséges. Szétpattan a fejem, de akkor sem értem.

Vuković egy percnyi csend után megköszörülte a torkát.

– Mennyire bízik a nevében?

– Ezt meg hogy érti?

– Úgy... ne értsen félre, csak mint kívülálló mondom, mert... szóval nem ismerem a feleségét, nem akarok róla véleményt mondani látatlanban...

– Bökje már ki!

– Talán tényleg azonosította magát – kockáztatta meg Goran.

– Chiara?!

– Igen. Az egész történet értelmet kap, ha abból indulunk ki, hogy ő túlélte a repülést. Visszament Pesavarba, majd onnét Olaszországba.

– Badarság! Miért nem jelentette be az eltűnésemet?

– Nem tudom. Talán válni akart, és kapóra jött a dolog?

– Nem akart válni! – csattant fel Carmine ingerülten.

– Jó, jó...

Ezúttal az olasz törte meg a hallgatást néhány perc múltán.

– Folytassa!

– Mit?

– A hangosan gondolkodást.

– Minek? Most hurrogott le...

– Kíváncsi vagyok, hová lyukad ki.

– Hát... rendben. Induljunk ki abból, hogy a gép nem is zuhant le. Vagy lezuhant, de az asszony megúszta. A lényeg, hogy ő visszatért Pesavarba. Mondjuk, a felesége már egy ideje el akarta hagyni magát... Csak tegyük fel! Szóval maga kiesik a gépből, és minden józan emberi számítás szerint meghalt. A neje visszamegy Pesavarba, és az első, autóbalesetben meghalt, a felismerhetetlenségig összeroncsolt férfira azt mondja, hogy maga az.

– Nem, nem – ingatta a fejét a sötétben Carmine. – Mivel magyarázta az ismerősöknek, hogy én hová tűntem a visszatérése és a baleset közötti időben? Hogy került az *én* kocsim a szakadékba? Hogy került abba egy idegen hulla? Ezer sebből vérzik az elmélete, Goran.

– Lehet. De talán ott van a kutya elásva, hogy abból indultunk ki, amit az amerikaiak mondtak magának. Tőlük tudja, hogy a neje azonosította, és a kocsija egy szakadékba zuhant.

– Így van.

– Talán hazudtak.

– Miben? – hökkent meg a mérnök.

– Esetleg mindenben. A felesége sosem azonosította, és nincs semmiféle autó a szakadékban. Chiara soha nem tért vissza Pesavarba, mert tényleg lezuhant a gépével, és most is ott fekszik valahol a roncsban.

Grimaldinak elakadt a lélegzete.

– Miért hazudtak volna?

– Hogy megtörjék. Hogy kiugrasszák a nyulat a bokorból, hogy maga nem az, akinek mondja magát. Talán csak blöfföltek, vagy az érzelmeit akarták felkorbácsolni. Ki tudhatja?

Grimaldi az oldalára fordult, és elnyomta a csikket a hamutartóban. Már kezdte beleélni magát, hogy Chiara él, és hamarosan magához ölelheti, és minden kétségére lesz majd egy egyszerű, bosszantóan logikus magyarázat. Ez most semmivé foszlott. Tényleg minden információja a kihallgatótisztektől származott. *Minden.*

Miért ne hazudhattak volna?

Most már semmiben sem volt biztos.

* * *

Az egész napot átaludták.

A reggeliről lemaradtak. Az éjjel elfogyasztott alkoholmennyiség hatására majdnem dél volt már, mire felébredtek. Goran elment, és hozott egy tálalókocsinyi ételt. Befalták, pár doboz sörrel leöblítették, azután a fal felé fordultak, és megint aludtak.

Este Grimaldi ébredt fel előbb. A hajó mozgása lassult, a motorok fordulatszáma érezhetően csökkent.

Felült, lábát letette a padlóra, megdörzsölte a szakállát, megpaskolta az arcát, hogy magához térjen. Ránézett a másik ágyra, de Vuković meg sem rezdült. Szuszogott, mint egy jóllakott csecsemő.

Carmine feltápáskodott, és bebotorkált a fürdőszobába.

Hosszasan tusolt, majd rendbe szedte magát. A haját zselével hátrasimította, a szakállát is megigazgatta. Feltette az olcsó olvasószemüveget. Úgy igazította, hogy feltűnés nélkül átlásson a lencse felett. Elégedetten vette szemügyre magát a tükörben. Úgy látta, jelenlegi ábrázata egyáltalán nem hasonlít Carmine Grimaldi építészmérnök, padovai lakos küllemére, és legalább annyira eltér Carmine Grimaldi tálib terrorista talán már el is készült körözési fotójától.

Kopogtattak a kabinajtó felől. Kilépett a fürdőből, és kilesett a kémlelőnyíláson. Nicola állt a folyosó halvány lámpáinak fényében. Carmine ajtót nyitott, és a másodtiszt belépett a kajútba. A zajra Vuković is felébredt, és álmos szemmel nézte, ahogy a tengerész két mosodai nejlonhuzattal védett ruhát akaszt a fogasra.

- Nagyjából egy óra múlva kikötünk. Vegyék fel a ruhákat. Az egyik matrózruha, a másik egy inas uniformisa. Mindkettőhöz jár sapka, de cipőt nem hoztam, vegyék fel a sajátjukat

Vuković elvigyorodott.

- Köszönjük.

- Nincs mit, megfizették, és ez is a szolgáltatás része.

- Milyen ellenőrzésre számíthatunk? - kérdezte gyakorlatiasan Grimaldi.

- Vámosok és határőrök várják az utasokat. De általában csak szűrőpróbaszerűen vizsgálják át az utasokat. Ne feledjék, a hatóságoknak a rendelkezésére áll az utaslista. Abból feketén-fehéren kiderül, hogy csak vakációzó nyugdíjasok meg néhány a titkárnőjével hancúrozó menedzser van a hajón. Ez nem az a tipikus embercsempész közönség, és természetesen a hajónkról sem gondolná ezt senki. Általában nem százhetven méteres

kirándulóhajókkal érkeznek az albán menekültek Olaszországba. Ráadásul a hajó innen indul, és ide is tér vissza. Bár sok helyen kikötünk, nem jellemző, hogy más is felszállna.

- Ha jól értem, akkor a szerencsére apellál.

- Nincs százszázalékos biztonság. A vámosok és a határőrök itt lesznek, de legalább fél éve egyszer sem néztek át mindenkit. És maguk nem is utasként szállnak le, hanem a személyzet tagjaiként. Velük eddig sem foglalkoztak.

- Várjuk meg, amíg leszállnak az utasok, és utána a legénységgel hagyjuk el a hajót?

Nicola megrázta a fejét.

- Semmiképpen. A személyzetből valakinek feltűnne, hogy magukat még sosem látta. Inkább vegyüljenek el a leszálló utasok között. Találjanak ki valamit! Ha pedig átjutottak, onnantól csak magukon múlik.

- Értem - bólintott az olasz. - És köszönjük.

- Sok szerencsét! - rázott kezét mindkettejükkel a másodtisztt, s már ott sem volt.

A két szökevény kicsomagolta a ruhákat.

- Vegye fel maga az inasruhát - javasolta Vuković.

- A szakállamhoz talán jobban illene a matrőzjelmez, nem gondolja?

- A szemüvegéhez aligha. Azonkívül a matrőznek hosszabb a zubbonya. Magán feltűnően nagynak tűnne.

Carmine igazat adott neki. Pár perc alatt átöltöztek, és leültek az ágyra. Idegesen cigarettázva, szótlanul várták, hogy elteljen az idő.

A hajó lelassult, éles manővereket hajtott végre, majd oldalához egy apró tolóhajó simult. A fedélzet felől kiáltozás

majd láncsörgés, lábdobogás és puffanások hallatszottak. A folyosón is megindult az élet. A türelmetlenebb utasok már bőröndjeiket rángatva indultak a fedélzetre, hogy minél hamarabb kiszállhassanak.

Az óriási jármű megállt, a hajtóművek rezgése megszűnt. A hangosbeszélő jelentette, hogy a kikötés befejeződött. A bemondó megköszönte az utasoknak a részvételt, és kifejezte reményét, hogy még találkoznak, majd további jó utat kívánt.

Grimaldi kinézett a kerek kabinablakon. A rakpart nagyjából nyolc méterrel alattuk volt, a két leszállóhíd jobb- és baloldalt kapcsolta össze a hajót a szárazfölddel. A mólón három jármű parkolt: két vámos járőrkocsi, meg a határőrség kisbusza. Mindkét hídnál három vámtiszt és két-két katona várta a kiszállókat.

Carmine látta, hogy a jobbára német nyugdíjasokból álló utazóközönség máris előzőnlötte a rámpát, és üres taxik kezdtek leparkolni a hajóhíd végének a közelében. Az elsőként kiszálló utasokat udvariasan megállították a hivatalos emberek, átnézték az útleveleket, s néha bele-belekukkantottak a csomagokba is. Azután egyre többen és többen érkeztek, és az egyenruhások nem bírtak mindenkit ellenőrizni. Mind többször intettek, hogy mehetnek, és Grimaldi hamarosan azt látta, hogy az ellenőrzés esetlegessé válik. Az egyik vámos rágyújtott és félreállt, a másik hídnál pedig ketten is hosszasan mobiltelefonáltak.

Az utasok szabadon, ellenőrzés nélkül szálltak le a fedélzetről.

- Itt az idő – fordult el az ablaktól.
- Menjünk!
- Akkor elváljunk egymástól?
- Hitelesebb volna.

– Hol találkozunk?

Vuković kinézett az ablakon.

– Ott az a daru, a konténerek mellett. Annak a tövében.

– Helyes. Akkor sok sikert!

Kiléptek a folyosóra, és elvegyültek a kifelé igyekvők tömegében.

* * *

Grimaldi ért elsőként a fedélzetre.

Mélyet lélegzett a hideg, sós levegőből, és felmérte a terepet. A tat felé eső híd aljában a két vámtiszt még mindig telefonálásba mélyedt. Közben fel-alá sétálgattak. A mérnök úgy döntött, arra próbál szerencsét.

A másik oldalon észrevette a fedélközből felvezető folyosóból éppen előbukkanó Vukovićot. Intett neki, hogy ő a hajófar felé indul, mire a horvát a másik irányba fordult.

Grimaldi megigazította élére vasalt kék nadrágját, megrángatta a hófehér zubbony alját, hogy tökéletesen feszüljön rajta. Az egyik ablakot tükörként használva ellenőrizte, ellenzős fehér sapkája megfelelő szögben áll-e.

Azután sodródott a kiszálló utasokkal. A hajóhídhöz érve megpillantott egy aszott kis öregasszonyt, aki méretes kerekas bőröndöt ráncigált maga után. Az olasz kihasználta a kínálkozó lehetőséget. Odalépett a nyolcvan év körüli hölgyhöz, és határozottan megragadta a poggyászt.

– Segíthetek, asszonyom?

– *Ja, ja! Danke.*

Grimaldi szélesen elmosolyodott, és németül válaszolt a

nőnek. Még az iskolában tanulta a nyelvet, és pakisztáni tartózkodása alatt volt alkalmja gyakorolni a helyi német iskola tanáraival és a tanulók szüleivel.

Kényelmesen lépkedtek lefelé egymás mellett az enyhén lejtő hídon, közben kedélyesen társalogtak a hajóút során szerzett élményekről. Grimaldi, miközben élénken gesztikulálva szóval tartotta az idős asszonyt, fél szemmel a rámpa aljában várakozó egyenruhásokat figyelte. A határőrök hanyagul a buszuk oldalának dőlve beszélgettek. A két vámos még mindig a telefonnal volt elfoglalva. Harmadik társuk azonban lelkiismeretesen tette a dolgát, és amint végzett egy bőrrönd átvizsgálásával, azonnal újabb áldozat után nézett.

Carmine próbálta megsaccolni, vajon el tudnak-e majd csúszni a buzgó hivatalnok mellett, avagy éppen őket fogja megállítani, de képtelenség volt felmérni. A sor türelmesen araszolt lefelé a pallón.

Az olasz felfedezte a másik hídon a lefelé igyekvő Vukovićot, aki egy botra támaszkodó öregembernek segített. Grimaldi visszafordult az idős hölgyhöz, és udvariasan hallgatta a szóáradatát. Már csak öt méterre voltak a vámostól, aki még mindig könyékig turkált egy táskában.

Három méter, és becsukta a táskát. Két méter. Tisztelgett az utasnak, és útjára bocsátotta.

Azután feléjük fordult.

Elengedett egy házaspárt.

Végigmérte Grimaldit meg az idős asszonyt, mielőtt udvariasan elmosolyodott, és megálljt intett a német hölgynek. Carmine ereiben meghűlt a vér. Semmiféle személyes okmánya nem volt.

A vámos kérdőn nézett a szakállas Carminére, aki magára mutatott.

- Személyzet - mondta olaszul. - Csak a taxihoz kísérem a hölgyet. Nehéz a csomagja.

- Éppen ezért akarom megnézni - vigyorgott a vámtiszt. - Ezek a svábok ki tudja, mit össze nem szednek.

- Az már igaz - mosolyodott el cinkosan a mérnök, és segített a hölgynek kinyitni a bőrönd csatjait. A hatalmas táskában azonban csak ruhák és piperecikkek voltak. A tiszt egy perc alatt végzett, udvariasan biccentett, és a következő utashoz fordult.

A nénike halkan méltatlankodott Carminének, aki szelíden csitítgatta, és a taxi felé terelte a harcias öregasszonyt. Közben meglátta Vukovićot, aki még a híd közepén járt. Valamiért megrekedt az a sor.

A szeme sarkából észrevette, hogy rendőrautó érkezik a kikötő bejárata felől, és lefékez a vámosok mellett. A rendőrtiszt mappával a kezében szállt ki, és mindkét hajóhídnál megállt, hogy az irattartóból lapokat adjon át a vámosoknak.

A képeslap méretű papírok láttán Grimaldit elfogta a bizonyosság: az ő fényképe és a fegyőr fotói azok.

Csak az volt a kérdés, mennyire frissek a képek.

Mire a taxihoz értek, az a vámos is kapott egy sorozatot a fotókból, aki alig egy perce átengedte Carminét és a német asszonyt.

A hölgy bekászálódott a hátsó ülésre, Grimaldi pedig elhelyezte a csomagtartóban a bőröndöt, majd lecsapta a fedelet. Patakokban folyt róla az izzadság. Szuggerálta a vámost, aki alig huszonöt méternyire éppen az ő fotóját tanulmányozta.

Nem volt hová mennie. Nyílt terepen állt. A legközelebbi

hajózási konténer több mint ötven méterre volt tőle. A rakparton elszéledő utasok között kellett elvegyülnie, akik feltorlódtak a taxiknál, egy részük pedig gyalogosan baktatott a kijárat felé. Csakhogy a fehér kabátban nemigen lett volna esélye feltűnésmentesen felszívódni.

A vámos felemelte a fejét, és körülnézett. Látszott rajta, hogy valami nem hagyja nyugodni. Grimaldi ösztönösen lekapta a fejét, és behajolt a taxiba. Még néhány udvarias közhelyet mormogott az idős asszonynak, aki megköszönte a segítségét, és egy tízeuróست nyomott a markába. Carminének megfordult a fejében, hogy beszállhatna a kocsiba, és a hölgygel együtt elhagyhatná a kikötőt, de érezte, hogy ez nem lenne jó megoldás. Nyilván gyanút keltene a taxisban és a nőben is, hogy otthagyja a munkahelyét. Ha az autót megállítanák a kijáratnál, már nemigen szökhetne el.

A taxi motorja felberregett.

Carminének be kellett csuknia az ajtót.

A vámos még mindig nézelődött. Most szó nélkül mindenkit átengedett.

Grimaldi már biztos volt benne, hogy a férfi felismerte. Most azt keresi, merrefelé indult el. Már csak másodpercek kérdése, hogy kiszúrja a tömegben. El kell válnia az idős nőtől, és meg kell szabadulnia a fehér zubbonytól.

A vámos egy fehér ruhás alakot keres egy öregasszonnyal a karján.

Carmine észrevétlenül az ülés alá csúsztatva tengerészsapkáját, majd becsapta az ajtót. Rögvest leguggolt a taxi takarásában, letépte magáról az inaskabátot. Nem sokkal jutott előbbre: az inge is fehér volt. A német asszony odanyomta

az orrát az üveghez, és hökkenten nézett le rá. A mérnök kényszeredetten elmosolyodott, és úgy tett, mint aki a cipőfűzőjét köti. Ekkor pillantása a földre dobott zubbonyra esett. A bélése kék selyemből készült. Gondolkodás nélkül kifordította, és béléssel kifelé belebújt.

A taxi lassú menetben a kijárat felé indult.

Carmine látszólag egykedvűen igazgatta a cipőfűzőjét. A tiszt tekintete kétszer is végigsöpört rajta, de nem állapodott meg. Ám egy tüzetesebb ellenőrzésen biztosan nem menne át. Felállt, és a kifelé hullámozó tömegbe vegyülve a kijárat felé bandukolt.

Kiáltás harsant jobbról, a hajó orra felől.

A határőrök futva indultak arra.

Grimaldi testét elöntötte a jeges verejték, de nem állt meg. Reménykedett, hogy nem őt vették észre.

A tömeg megállt, és mind többen néztek vissza, hogy lássák, mi történik a hajóhídon. Carmine kényszeredetten megtorpant, és ő is megfordult.

Az orránál levő leszállóhíd tövében hatalmas kavarodás támadt, egyenruhások és civilek forgolódtak. A kikötői lámpák sápadt fényében egy másodpercre felvillant közöttük Vuković arca. Két vámos lógott a vállán, de a horvát lerázta őket, és félrelökött egy éppen odarohanó csendőrt is, aki a földre zuhant. Goran átugrott rajta, és éppen arrafelé rohant, ahol Grimaldi toporgott. Földbe gyökerezett a lába: Vuković pontosan feléje tartott. Mögötte, néhány méterrel lemaradva két-három határőr és vámos rohant, a tétován ácsorgó utasokat kerülgetve.

Carmine lebénuult. Képtelen volt megmozdulni.

Már csak húsz méterre voltak tőle.

A Fiat rendőrautó a főkapu felől érkezett.

Vijjogó szirénával, bekapcsolt villogóval, keresztbe csúsza fékezett le a menekülő horvát előtt. Vukovićnak nem volt ideje megállni, nekiszaladt a kocsí sárvédőjének, térde reccsent a karosszérián. Áthemperedett a motorháztetőn, és amikor a túlsó oldalon a földre gurult, már rá is vetették magukat az üldözők.

Bilincs villant, ordibálás hallatszott, és egy végtelen másodpercre a birkózó testek között feltűnt Goran örült pillantása. Tekintete összekapcsolódott Grimaldiéval.

Carmine bénultsága egy csapásra megszűnt.

Megfordult, és a kapu felé indult. Szemét mereven a kijáratra szegezte, a lépéseket számolta.

Húsz, negyven, hatvan.

Jobbra konténerek sora várta a rakodódarut.

Közöttük koromfekete sikátorok.

Balra a sötét tenger nyaldosta csobogva a rakodópart követ. Újabb sípszó harsant, épp a háta mögött.

– Hé, maga! Megállni!

Rendőrautó szirénázott. Carmine hátranézett, a közeledő járorkocsi reflektora elvakította. Aztán teljes erejéből rohanni kezdett a kapu felé. Már nem volt értelme színlelni. A főbejárat mellett megjelent egy kék-fehér rendőrautó, és villogó lámpákkal keresztbe fordulva elállta az utat.

Grimaldi megtorpant. Itt a vége. Elkapták.

Azután ösztöneire hagyatkozott, oldalra vetette magát, és beszánguldott a konténerek közé a sötétbe. Nem gondolkozott, csak rohant a szűk sikátorban, amelyet egyszerre bevilágított a mögötte lefékező rendőrautó lámpája. Grimaldi azonnal befordult az első oldaljáratba. Rendszertelenül váltogatta a kis utcákat, de igyekezett nagyjából északra, a kapu felé tartani.

Már-már azt hitte, eltévedt, és visszafelé fut a labirintusban, amikor egy utcácska mellett elszáguldva a szeme sarkából fényt látott.

Megtorpant, visszarohant a sarokra. Hallgatózott, de az üldözők zaja távolról hallatszott, és a szirénaszó is messze elmaradt mögötte. Nyilván a rendőrök kétszer is meggondolták, hogy egy veszélyes tálib terrorista után vessék magukat a sötét útvesztőbe.

Az utolsó konténersor mögötti közben áll. Kilesett.

Rengeteg sínpárt látott, azon túl négysávos utat, amelyen a késő esti időpont ellenére meglehetősen sűrű volt a forgalom.

Végigrohant a közön, és megállt a végénél.

A konténertároló terület szélén állt. Egy keskeny, gazos sáv után kétméteres drótkerítés magasodott. Mögötte a sínekig megint gyomos terület, majd az úttest.

Azon túl pedig Trieszt. Másfél év után először áll ismét olasz földön.

Bő százméternyire, a túloldalon sötét parkot látott, mindkét szélén kivilágított kávéházak, éttermek és lakóépületek sorakoztak.

A háta mögött felhangzott a rendőrök csörtetése.

Csak percei maradtak. A kerítéshez rohant. Megtapogatta, és érezte, hogy csak a rozsdá tartja össze. Hevesen megrántotta a legfelső szálát, húzta lefelé, míg pendülve elpattant az elvékonyodott fém. A drótháló megrogyott, és Grimaldi átugrott rajta, végigrohant a mellig érő gazban, míg a sínekhez nem ért. Legalább nyolc-tíz sínpár húzódott előtte.

A kikötő főkapuja felől rendőrautó kék-vörös fényei villantak.

Döntenie kellett.

Átvág a síneken, a négysávos úton meg a járdán, és beveszi magát a park fái közé. Száz-százhusz méternyi rohanás a síneken és egy járművekkel teli úton át. Biztos, hogy meglátják.

Nem mert nekivágni.

Inkább derékban meghajolva visszaloholt a kerítéshez. A kerítés mentén keskeny sávban kaviccsal szórták fel a talajt, hogy a növények ne nőjék be a dróthálót. Jobbra fordult, és elindult a szűk ösvényen a kerítés mentén. Meg-megcsúszott, kétszer is nekiesett a dróthálónak. Hallotta, hogy a háta mögött, a négysávos út szélén rendőrautó fékez, és abbamarad az örült szirénázás. Még lejjebb hajolt, hogy a magasra nőtt dudva eltakarja a rendőrök szeme elől.

Nem volt közvilágítás, a konténerek elfogták a kikötő felől világító reflektorok fényét. Talán száz métert tehetett meg, amikor kiáltások ütötték meg a fülét. A konténerlabirintusból most jutottak ki az üldözők.

Meg kellett lapulnia. Belevetette magát a gazba. Átgurult egy csalánbokron, és felszisszent, amikor a csípős levelek végigmarták a kezét és a nyakát. Próbálta csillapítani a lihegését.

Addig kúszott a másfél méter magas gazban, míg ki nem ért a vasútvonalhoz. Óvatosan mozgott, nehogy a hullámozó növények elárulják. Körülbelül százméternyire két Fiat parkolt az út szélén. Szirénájukat lekapcsolták, de a tetőn a villogók folyamatosan forogtak. Legalább tíz rendőr tanakodott a sínek mellett.

Adta magát a feltételezés, hogy a szökevény nyílegyenesen folytatta az útját, keresztezte az utat, és berohant a parkba.

Carmine agyában egymást kergették a félelmetesebbnél félelmetesebb lehetőségek. Átfésülik a területet, vagy kutyákat hoznak. De nem ez történt. Pár perc múlva egy civil autó parkolt

le a rendőrök mellett. Négy öltönyös alak szállt ki belőle, és szót váltottak a rendőrökkel. Az egyenruhások száma addigra már csaknem húszra emelkedett.

A újonnan jöttek vezetője alig két perc alatt kiosztotta a feladatokat. A rendőrök beugráltak a kocsikba, majd elhajtottak a park felé. Mások leállították a forgalmat, és gyalogosan siettek át az úton, hogy bevegység magukat a park fái közé. A vámosok visszatértek a kikötőbe.

Éjfél körül járhatott. Carmine a hátára gördült, és felnézett a felhős égre.

Hát ismét otthon volt.

A keze és a nyaka rettenetesen égett a csaláncsípésektől, de a fájdalom már múltóban volt. Mindenesetre ébren tartotta a figyelmét. A farzsebéből előhalászta a Vukovićtól kapott pénz maradékát. Száztizenkét dollárja maradt. Az elég lesz, hogy valami használt ruhát szerezzen.

Várt.

Már nem volt mozgás a környéken, az autóforgalom is lanyhult. Feltápáskodott, és óvatosan kilépett a gazból. Mérlegelte, merre induljon. A park vonzotta, feketesége kínálta a rejtékhelyet. Ám a rendőrség is hasonlóképpen gondolkodhatott.

A város felé kell mennie!

A kis utcákban valahol eltűnhetne, és megvárhatná a reggelt, míg nyitnak a boltok. Akkor ruhát vesz, és kitalálja, merre induljon tovább.

A távolban mély dudaszó harsant. A sínek acélján lassan fénypászma jelent meg. Carmine meglátta a szinte araszolva közeledő vonatot. Hátralépett, leguggolt, nehogy a mozdonyvezető meglássa. Megvárta, míg a mozdony elcsattog

mellette. Végeláthatatlan tehervonat volt, amelyet két mozdony húzott. Talán tizenöt kilométeres sebességgel zakatolt, lapos pőrekocsijain egy-egy szabványos hajózási konténerrel.

Carminében felvillant a váratlan lehetőség.

Az elmúlt hónapokban élessé vált ösztöneire hallgatva azonnal cselekedett. Felpattant és körbenézett. A mozdonyból már nem vehették észre, mivel az eltűnt a kanyarban, a vonat vége azonban még messze volt. Carmine kinézett magának egy kocsit, és rohanni kezdett mellette a zúzott kővel borított töltésen. Amikor felvette a kocsit sebességét, a kapaszkodóért nyúlt, és felugrott a lépcsőre. Egy perc múlva már egy sötétkék konténer mellett gubbasztott a platón. Beburkolózott egy takaróponyvába, és a fejére húzta a leplet, de úgy, hogy kilásson alóla. A vonat komótosan zakatolt a kikötő végeláthatatlan kerítése mellett.

Azután a szárazföld felé fordult.

Fél óra múlva maga mögött hagyta a város fényeit.

Red Brown bezárta a szállodai szoba ajtaját, és kimerülten az íróasztalhoz ment. Az elmúlt két napban alig aludt. Az alumíniumkoffert alig öt perccel korábban vette ki a szálloda széfjéből, és most az asztalra fektette. Az ablakhoz lépett, s mielőtt behúzta a függönyt, vetett egy pillantást az éjszakai fényekben pompázó Dubrovnikra.

A cseréptető, hasított kőből épült házak, a november közepe ellenére még mindig dús növényzet és a közvilágítás lámpafüzérei mind-mind egyik korábbi állomáshelyére, Nápolyra emlékeztették. A házakon túl, alig pár száz méternyire a hoteltől a kikötő mólói és fehér jachtjai egészítették ki a hamisítatlan mediterrán hangulatot. A tenger koromfekete volt, csak a holdfény vetette ezüsthíd törte meg a felszínét.

Az ügynök behúzta a nehéz drapériát. Nemigen volt esély rá, hogy bárki beleshessen negyedik emeleti szobájába, de a megszokás nagy úr. Felkattintotta a fémkoffer csatjait, és a habszivacs tokból előhalászta az ütésálló katonai laptopot. A speciális hardvernek hála néhány perc alatt rácsatlakozott az egyik katonai kommunikációs műholdra, és innen már nem tartott sokáig, míg létrehozta a kapcsolatot.

A képernyőn csak a menü ikonjai látszottak. Brown tudta, hogy Washingtonban egy technikus már ott tüsténkedik a főosztályvezető irodájában, hogy a kapcsolat létrehozásához

szükséges protokoll rájuk eső részét szabályosan végrehajtsa. Brown az órájára pillantott, és gyors fejszámolással megállapította, hogy a keleti parton este hat felé jár az idő. A nagy ember hamarosan vacsorázni megy majd, gondolta a tiszt némi malíciával. Már persze ha lesz még étvágya.

Kivilágosodott a képernyő, hatvan másodpercről visszaszámlálásba kezdett egy számsor. Brown áthajolt az íróasztal felett, és öklével hármat csapott a falra. A szomszédos szobában kimerülten alvó Viola White ügynök tíz másodperccel később átsietett a férfi lakrészébe. Odahúzott egy széket Brown mellé, és lezöttyent. A férfi ki nem mondott kérdésére csalódottan megrázta a fejét.

- Semmi. Nem hívtak vissza.
- És az olaszok?
- Úgy tűnik, végleg elveszítették.
- Basszák meg!

A képernyőn megjelent a már jól ismert washingtoni iroda. A főosztályvezető ezúttal makulátlan öltönyben volt.

- Bob! Mi a jó bűdös francot csinálnak maguk ott?! - csattant fel köszönés nélkül. Oldalra pillantott, és a valószínűleg a még a kamera mellett tébláboló technikusra förmedt. - Maga meg menjen már a francba! Nem zavarja, hogy dolgozunk?!

Brown nyaka megmerevedett.

Túl régen volt már a pályán, hogy csak úgy megijessze egy előjáró dühe. A főosztályvezető most kidühöngi magát, azután, mint a gyermek az anyjához, visszatalál hozzá, és a javaslatát kéri a megoldáshoz. Hiszen ő a *szakember*.

Az igazi gond nem a főnöke volt, hanem Grimaldi.

Az a pasas ugyanis megcsinálta!

Kint van, és csak Isten a megmondhatója, merre jár, s milyen elvetemült terrorcselekményre készül ebben a pillanatban is. Red Brownt azonban valójában nem ez aggasztotta, hanem a saját szakmai kudarca.

Már-már maga is elhitte annak az okostojás Sunnak az elméletét, hogy melléfogtak. Nem lett volna szabad engednie, hogy Kandahárból idehozzák a Balkánra azt a vadállatot! És végképp nem lett volna szabad megengednie, hogy egy olyan született vesztes foglalkozzék vele, mint Sun.

És most a fenevad elszabadult.

A fene egye meg!

A monitorra nézve szeme összeakadt a főosztályvezető tekintetével. A férfi fortyogó dühvel ugyan, de némán várta, hogy a technikus végre elhagyja az irodáját. Ahogy egymásra néztek, Brown azonnal tudta, hogy a washingtoni ember is *tudja*. Ő is elcseszte. Hiába könyörgött neki a kihallgatótiszt, hogy engedje Grimaldival menni, a főosztályvezető hajthatatlan maradt: az olaszhoz egy ideig elég lesz Sun szaktudása is. Red Brownnak fontosabb feladatot tartogat, mondta.

Azután erre a fontos feladatra való hivatkozással hetekre visszarendelte New Yorkba, hogy a szeptember 11. utáni százhatvanhatodik vagy százhatvanhetedik vörös kódos terrorriadóban dolgozó szervezetek munkáját segítse.

Red Brown úgy érezte, értékes heteket vettek el tőle. Megfosztották a lehetőségtől, hogy egy olyan terroristát törjön meg, aki korábban ismeretlen volt a hírszerző szervek előtt. A konoksága, amivel ragaszkodott szertefoszlott fedőtörténetéhez, igazi profira vallott. Azóta ő már minden bizonnyal megtudta volna, ki ez az ember valójában.

És ami a legfontosabb: mi a *küldetése*.

Ezt azonban a főosztályvezető ostoba döntése egyik pillanatról a másikra megtorpedózta.

Most, ahogy több ezer mérföld távolságból egymásra meredtek a kamerák és a monitorok segítségével, pontosan tudták, hogy mindketten kést tartanak a másik torkához. Egyikük elcseszte a feladatot, másikuk hibás döntése pedig alkalmat teremtett erre. Brown állta a vezető tekintetét, és ez egyértelmű üzenet volt a washingtoni embernek: ha megpróbálsz kitörni a nyakam, ki fogom nyitni a számat.

Végre elment a technikus, a főosztályvezető pedig intett.

– Foglalja össze, mi a fene történik ott.

Red Brown a következő öt percben szabatos mondatokban felvázolta a helyzetet. Amikor végzett, a washingtoni ember a csendben ülő Violára nézett.

– Van hozzáfűznivalója?

– Nincs, uram.

Okos válasz, nyugtázta magában Brown. Viola nem vállalt fel önálló konfliktust. Ha van is saját gondolata, nem kívánta a főnöke elé tárni, hiszen nem akart a vitában önálló félként megjelenni. A nő úgy érezte, nem most kell észrevétetnie magát, amikor a főosztályvezető kis híján felrobban a dühtől.

A washingtoni ember az asztalán heverő jegyzetfüzetet tanulmányozta, azután felnézett.

– Rendben, megértettem a tényfeltárást. Most mondja el azt is, Bob, amire nincs bizonyítéka. Maga szerint mi történt a börtönben?

Brown kissé előredőlt a széken.

– A helyzet szerintem egyértelmű, uram. Grimaldi

félrevezetett minket.

– Nocsak. Magát is?

– Igazából nem, hiszen mindvégig terroristának tartottam, ami most a szökése által egyértelműen beigazolódtott. De be kell vallanom, Sun makacssága, amivel azt bizonygatta, hogy ez az ember ártatlan, az utolsó napokban engem is kezdett megingatni.

– Talán elfelejtette a DNS-eredményt?

– Uram? – nézett kissé értetlenül az ügynök.

– Talán már elfelejtette, hogy Sun elvégeztetett egy DNS-tesztet Grimaldi kislányával és apjával? Egyértelműen megállapítást nyert, hogy a fogoly *valóban* Carmine Grimaldi.

– Uram, tisztelettel megjegyzem, én ennek már a teszt eredményének megismerése után sem tulajdonítottam túl nagy jelentőséget.

– Miért nem?

– Mert ezzel csak az az elmélet dőlt meg, hogy Grimaldi keleti vagy afgán terrorista volna, aki felvette egy halott európai személyazonosságát. De az az elmélet még áll, hogy Grimaldi *olasz* terrorista.

– Maga megőrült! Egy ártatlan embert tartottunk fogva...

– ...és az ön utasítására likvidálnunk kellett volna – fejezte be könyörtelenül a mondatot Red Brown.

Viola ideges oldalpillantást vetett rá, de a férfi folytatta.

– Grimaldi az Grimaldi. *Biztosan* mindössze ennyit tudunk róla, uram. De ez nem magyarázat arra, miért tartózkodott gyanús körülmények között Afganisztánban, nem messze a tálibok egyik fő fészektől, Kandahártól. Nem válasz arra, miért ölte meg azt a katonát ott a hegyekben, amely tettéről a Grey Eagle olyan remek videofelvételt készített. Nem válasz arra,

miért csempészett sokadmagával óriási mennyiségű ópiumot. És végül nem válasz arra sem, miért végzett hidegvérrel Sunnal.

* * *

A főosztályvezető rezzenéstelenül nézett a kamerába.

- Miért biztos benne, hogy ő ölte meg Sun?

- Miért? Talán Vuković tette? Vagy valamelyik amerikai őr?

- Kissé vegyen vissza a hangvételéből, Bob!

- Elnézést, uram – hajtott fejet Red Brown, majd zavartalanul folytatta. – Álláspontom szerint teljesen egyértelmű, hogy Grimaldi végzett a kihallgatójával.

- Kiderült már, hogyan halt meg Sun?

- Igen, uram, megvolt a boncolás. Agyonlőtték.

A főosztályvezető megdöbbent.

- Egy börtönben?!

- Két 22-es lövedéket vettek ki a fejéből. A száján hatoltak be a golyók, majd megálltak a nyúltagyban és a gerincvelőben. Azonnal meghalt. Feltehetően segítségért akart kiáltani, amikor a szájába lőttek.

- Hogy kerülhetett a cellába a pisztoly? Alapszabály, hogy börtönben nincs lőfegyver.

Red Brown kis híján elmosolyodott. A kedvenc része következett. Sun odahelyezése a főosztályvezető ötlete volt. Még a legkezdőbb ügynök is tisztában van vele, hogy egy börtön foglyok számára fenntartott részeibe tilos lőfegyvert bevinni.

- Sun vitte be. A ballisztika szerint az ő egyik fegyvere volt, uram.

- Micsoda?

- Sun Berettájából származtak a golyók. Grimaldi alighanem elvette a fegyverét, és...

Brown elhallgatott, és elégedetten nézte a washingtoni ember vívódását. Ez az, barátom, dögölj meg, gondolta kajánul. Ilyen az, amikor íróasztal mögül hozzák a döntéseket.

- De miért vitte be a fegyvert?

- Ön adott rá utasítást, hogy oldja meg a Grimaldi jelentette problémát.

- Egy szóval sem mondtam, hogy pisztolyt vigyen!

- Sun hibázott - forgatta meg még egyszer a tört Brown.

- Hol a fegyver?

- Eltűnt. Grimaldi minden bizonnyal magával vitte.

- És mi van a fegyőrrel?

- Vukovićtyal? Tegnap este, nem sokkal éjfél előtt Triesztben elfogták az olasz rendőrök.

- Végre egy jó hír! És Grimaldi?

- Üldözték, de megszökött.

- Hogyan?

Brown előadta a trieszti kikötőből érkező hírek velejét. Amikor elhallgatott, a washingtoni ember megcsóválta a fejét.

- Profi a fickó - motyogta maga elé a főosztályvezető. - Végez egy képzett ügynökkel, elrabol egy börtönőrt, és végül megszökök egy rendőröktől hemzsegő kikötőből.

- Ez is az *én* elméletemet támasztja alá. Terrorista.

Az öltönyös ezúttal nem reagált. Az ügynök érezte, kezdi meggyőzni az igazáról a főnökét.

- A fegyőr mit mond?

- Hogy elrabolták. De szerintünk hazudik.

- Miért?

- Kihallgattunk az elmúlt napokban mindenkit, aki aznap este a börtönben kapcsolatba került akár Grimaldival, akár Vukovićyal. A kapuőrség szerint Vuković kikísért egy szállítmány moslékot, ami szokatlanul későn, este tizenegy körül hagyta el a börtön területét. Két nagy hordónyi ételmaradékról volt szó.

- Abban lett volna Grimaldi?

- Feltételezésünk szerint igen. Vukovićot pedig aligha kényszeríthette fegyverrel, ha a csomó moslékban gubbasztott. Az ór pár perccel később ismét elhagyta a börtön területét, állítólag azért, hogy az elvesztett öngyújtóját megkeresse a sötétben. Többé nem tért vissza.

- Tehát Vukovićot valójában nem elrabolták, hanem lefizették?

- Biztos vagyok benne, uram. Triesztben sem úgy viselkedett, mint akit fogva tartanak. Álruhában, egyedül próbált leszállni a hajóról. Megkísérelte elkerülni a bevándorlásiak és a vámosok vizsgálatát, majd amikor felismerték az *általam* szétküldött fotója alapján, ellenállt a letartóztatásnak. Vajon melyik elrabolt túsز próbálna megszabadulni a kiszabadítótól?

A főosztályvezető hümmögött.

- Miért adta el magát ez a fegyőr?

- Ezt még nem tudjuk. Az olaszok együttműködtek velünk egészen addig, amíg arról volt szó, hogy egy horvát börtönben fogva tartott, az órét meggyilkoló rabot keresünk Horvátországban, és le kell zárni a határokat. Rendkívül gyorsan továbbították a körözési fotókat, segítőkészek voltak, egyszerűen le a kalappal előttük. Ahogy azonban a célszemély belépett Olaszországba, ráadásul kiderült, hogy olasz, vagy legalábbis

olasz személyazonossággal szökik... nos, a digók teljesen begubóztak.

A főosztályvezető felsóhajtott.

- A Naszri-effektus.

- Igen. Azt hiszik, valami titkosszolgálati műveletbe csöppentek. Egyébként igazuk is van, bár biztosak azért sosem lehetnek benne.

- Mennyire biztos, hogy Grimaldi is belépett Olaszországba?

- A kikötőben felismerték, bár a vámos szerint, aki mellett elment, nagyon máshogy nézett ki. Ezért aztán egy fantomképet is készítettünk vele. Grimaldi volt az. Olaszországban van.

- És ott hová?

- Padovába – szólt közbe Viola White. Most, hogy enyhülően volt a hangulat, kissé fel akarta hívni magára a figyelmet.

- A családjához?

- Oda. Végig a lányáról beszélt a kihallgatások alatt, és az apja is ott lakik, meg természetesen a felesége is.

- Logikusnak hangzik, hogy odamegy... Nem gondolja, Bob?

- Nem teljesen, uram. Én például a helyében bemennék az első tévéstúdióba Triesztben, Velencében vagy akár Rómában. Ha ugyanis Grimaldi tényleg ártatlan, és nem terrorista...

- Nem az! – csattant fel ingerülten a főosztályvezető. – Fogja már fel végre, hogy mellényúlt! Ez az ember egy sima építész, aki rosszkor volt rossz helyen...

- Hadd emlékeztessenem rá, hogy filmfelvételünk van arról, ahogy megöl egy amerikai katonát, és azóta kinyírt egy amerikai ügynököt is, aki...

- Én meg hadd emlékeztessenem, hogy én beszélek!

- Igen, uram.

Az öltönyös idegesen végigsimított a haján.

– Értse már meg végre, Bob, ez az ember nem azzal árthat nekünk igazán, ha felrobbant egy szövetségi épületet, hanem azzal, ha kitálal a sajtónak. Grimaldit most már nem azért üldözzük, és nem azért kell mindenáron megtalálni és likvidálni, mert terrorista, hanem azért, mert *nem az!*

– De uram, ha mégis átver minket, és felrobbant valamit...

– Akkor majd meglovagoljuk a hullámokat, Bob! – csapott az asztalra a washingtoni ember. – Tudja, mennyire örülnék most neki, ha igaza lenne, és Grimaldi valahol a levegőbe repítene egy épületet?! Ébredjen már rá, hogy nincs az a terrorista, aki olyan veszélyt jelentene a jelenlegi terrorizmus-ellenes politikánkra, mint éppen Carmine Grimaldi! Ha eljut egy tévéadóhoz és beszél, lőttek Guantanamónak, Afganisztánnak, és talán még Iraknak is. Mindenhová be kell majd engednünk az Amnesty Internationalt, a Vöröskeresztet, a szenátusi vizsgálóbizottságokat meg a jóisten tudja, még ki mindenkit. Az elnök pártjának ez hatalmas lehetőség volna, hogy kiheréljenek minket... Grimaldi nem juthat át, mert olyannak volt a részese ártatlanul, aminek a jog szerint egy bűnössel kapcsolatban sem lett volna szabad megtörténnie.

– Uram, teljes tisztelettel, de ismét ellent kell mondanom. Azt hiszem, kissé túlértékeli a veszélyt. Eddig is tartottunk fogva Gitmóban, úgymond, ártatlanokat. Ott volt például az a négy angol...

– A helyzetértékelést bízza csak rám, Bob! – vágott közbe szárazon a főosztályvezető. – Azok az angolok egytől egyig keleti származásúak voltak. Pakisztániak, arabok, perzsák. Már eleve *úgy néztek ki*, mint egy terrorista. Hiába pófáztak a tévében a

szabadon bocsátásuk után, a kutya sem hitt nekik!... Leszámítva persze pár száz szaros jogvédőt. Grimaldi azonban fehér! Egy szövetségesünk állampolgára gyerekekkel, diplomával, házzal, kutyával. Amilyen pechünk van, talán még egy rohadt delfint is tart, csak hogy még szimpatikusabbnak tűnjék! Nekünk meg még jobban a tökünkre lép a média! Ez nem egy koszos arab vagy hindu, aki bevándorolt, aztán valahogy ráesett az állampolgárság két stósz tányér mosogatása közben! Ő uniós állampolgár, aki miatt keresztre fognak feszíteni minket!

- Amennyiben mégis igazam lenne, és terrorista...

- Bob - dörzsölte meg fáradtan az orrnyergét a főosztályvezető -, én *valójában* azért imádkozom, hogy magának legyen igaza. Bármilyen furcsán hangzik is, de ez az igazság. Azért fohászkodom, hogy bebizonyosodjék, Grimaldi tényleg átbaszott minket, és hiába olasz, és hiába családos, és hiába építész-mérnök, valahol, valamikor felvette a muzulmán hitet, és átállt a tálibokhoz. Majdhogynem imába foglaltam az óhajomat, hogy bár robbantana fel valahol Európában egy rohadt buszt, repülőgépet, iskolát, vagy tudom is én, mit! Akkor végre elfelejthetnénk ezt a rémálmot. Momentán sokkal kezelhetőbb probléma lenne egy terrorista, mint egy ártatlannak bizonyuló olasz. Érti már végre, miről beszélek?

Brown bólintott.

- Tökéletesen, uram.

- Helyes. A lényeg: el kell kapnia azt az embert, méghozzá *bármilyen* áron! És ha már elkapta, azonnal végezzen vele. Nem érdekel, hogy mi van a fejében, és hogy esetleg milyen információkat visz magával a sírba az al-Kaidáról. Volt elég ideje kifaggatni. Nem szabad foglyul ejteni. Intézze úgy, hogy

balesetnek tűnjön, vagy jogos védelemnek... – A főosztályvezető elgondolkodott a hirtelen jött ötleten. – Igen, ez jó lesz, Bob. Ha elkapta, nézzen ki úgy a dolog, hogy magukra támadt, és önvédelemből végezniük kellett vele.

– És mit mondunk az olaszoknak? – kérdezte Viola.

– Hogy terrorista volt – vont vállat Brown. – Bocs, fiúk, hogy ezt eddig eltitkoltuk, de nemzetbiztonsági érdek volt, hogy ne verjük nagydobra, kit üldözünk valójában.

– No és mit keresett egy *horvát* börtönben egy tálib terrorista?

– Boszniában sok a muzulmán vallású ember – szötte tovább a frissen kitalált hazugságot Brown. – Grimaldit a bosnyák-horvát határon fogták el illegális határátlépés közben. Amikor felmerült a lehetősége, hogy esetleg iszlám terrorista, a horvátok azonnal szóltak nekünk.

– Miért nem az olaszoknak? – mondott ellent a nő. – Hiszen olasz adatokat használt.

– Mert mindenki tudja, hogy ezt az egész kurva zenekart tulajdonképpen *mi* vezényeljük.

Megemésztették a hallottakat, azután Viola köhintett.

– És a horvátok igazolják majd ezt a sztorit?

– Persze. Hacsak nem akarják ország-világ előtt elvinni a balhét, hogy illegális börtönt tartanak fenn, amit kivontak az EU jogszolgáltatása alól.

– Ez nekünk is kellemetlen lenne.

– De *nekik* is – vigyorgott Brown. – És nem mi akartunk az EU-hoz csatlakozni. Ez nekik gond, nekünk csak egy újabb botrány. Ami elül majd, mint a többi.

– Egyelőre maradjunk ennél a legendánál.

– Csakhogy az olasz hatóságok már tudnak arról, hogy

valójában Carmine Grimaldiról van szó – mutatott rá Viola.

– Nem egészen – csóválta meg a fejét töprengve Brown. – Azt tudják csak, hogy mi egy Carmine Grimaldi néven ismert rabot üldöztünk. Ha már elfogtuk és végeztünk vele, a főnökség megsúghatja az olasz titkosszolgálatnak, hogy az illető valójában terrorista volt. Aztán visszatérhetünk a fickó fedőtörténetéhez, amit ily módon fel is használhatunk ellene.

– Ezt hogy érti?

– Mondjuk azt az olaszoknak, amit a feleségtől tudunk, és amit ő alá is fog támasztani: Grimaldi meghalt Pakisztánban, az asszony azonosította a hullát, majd a tetemet elhamvasztották. Az általunk lelőtt terrorista pedig felvette az olasz személyazonosságát, mert feltűnően hasonlított rá. Még nem tudjuk persze, hogy ki ez a pasas, de megpróbáljuk azonosítani.

– No és a DNS-teszt? – játszotta az ördög ügyvédjét a washingtoni ember, akinek egyre jobban tetszett Red Brown terve.

– A mi embereink szerezték be a mintákat, és a mi laborunk végezte a vizsgálatot, nem?

– Az FBI laborjában készült a szakvélemény, igen.

– Az mindegy, a lényeg, hogy nem Olaszországban. Vajon meddig tartana egy másik szakvéleményt elkészíteni abban az FBI-laborban? Ami ellenkező eredményt hozna, vagyis Grimaldi DNS-e *nem* mutat hasonlóságot sem az apjáéval, sem a kislányáéval. Ezt pedig akár oda is adhatjuk az olaszoknak. Csak arra kell majd vigyáznunk, hogy Grimaldi hulláját eltüntessük, nehogy a digók saját tesztet csináltathassanak.

A főosztályvezető megkönnyebbült, és elmosolyodott.

– Ezért tartom magát, Bob. Jó ötlet. A részleteket elintézzük,

maga csak koncentráljon Grimaldira.

– Igen, uram.

– Most mennem kell. Az igazgató hívatott, de könnyen lehet, hogy csak azért, hogy elkísérjem az elnökhöz. – Kissé feszengve megigazította a nyakkendőjét. – Valószínűleg én leszek a bűnbak a művelet miatt, ezért fel kell majd mutatnom valamit, méghozzá nagyon gyorsan. Fogja el azt az embert!

– Igen, uram. Kiket vihetek?

– Természetesen Violát, és vigye Rómából, az irodától a két Contit.

– Csak négyen? – hökkent meg Brown.

– Minél kevesebben tudnak róla, annál jobb. Ez az egész ha nem is fekete művelet, de legalábbis sötétszürke. Már ha érti, mire célzok.

– Igen, uram.

– Hogy tervezi?

– Mivel nincs jobb ötletem, egyelőre csapdát állítunk Grimaldi padovai lakásánál. De ehhez kevesen vagyunk.

– Márpedig nincs több ember.

– Akkor megoldjuk valahogy – sóhajtott Brown.

– És ha megvan ez a Grimaldi, akkor... nos...

– Értem, uram. Meglesz.

A washingtoni ember megnyalta a szája szélét.

– Tudja, Bob, évek óta azt szajkózzuk, hogy a Cégnak nincsenek titkos börtönei külföldön, csak azért, hogy az amerikai jogszolgáltatás áldásai alól kivonjunk pár embert, és megfelelő módon kihallgathassuk őket. Úgy, ahogy azt a rendkívüli helyzet egyébként megköveteli. Ez a Grimaldi most egyetlen sajtótájékoztatóval lerombolhatja a szavahihetőségünket. Óriási a

tét. Ezt csak azért mondom el, hogy értse, mi forog kockán...
Kapja el!

A főosztályvezető előrehajolt, és egy gombnyomással megszakította az összeköttetést.

Carmine Grimaldi az egyetemi klinikánál szállt le a buszról, és gyalogosan tette meg az utolsó néhány száz métert.

Már beesteledett, de az utcákon még sokan jártak. November közepét mutatta a naptár, és a kereskedelem már gőzerővel súlykolta az emberekbe, hogy időben kezdjék meg a karácsonyi bevásárlást.

Padova ünnepi díszben pompázott.

A régi városfalakon belül az üzletek fenyőág- és lámpafüzérdíszbe öltöztek. A sétálóutcák felett transzparenszeket, üveggömbökkel teli ágfonatokat, zászlókat feszítettek ki.

Carmine végigment a Via Ospedale Civilén, és többször megállt, hogy megszemlélje a kirakatokat. Miközben a töméntelen mennyiségű télapó és karácsonyfa között szemügyre vette a portékákat, nem mulasztotta el, hogy a jókora üvegfelületekben ellenőrizze a háta mögötti forgalmat. Megpróbálta kiszűrni, követi-e valaki. Bár nem hitte, hogy a nyomára akadnak, mert ha felismernék, egy egész kommandó szakadna a nyakába, mielőtt egyet nyikkanhatna. Egy *valódi* tálib terroristának nyilvánvalóan ez járna. Tudta, hogy nem profi a menekülésben, ezért az elmúlt időszakban kétségbeesetten próbált visszaemlékezni mindarra, amit a krimikben olvasott vagy a kémfilmekben látott. Innen vette a kirakatban való nézelődés ötletét is. Ráérősen elfordult a kirakattól, és folytatta

az útját. Elérte a San Francescót, keresztben átvágott rajta, és befordult a Galilei utcára, majd a Via del Santorán haladt tovább.

Meg-megállt, majd betért a Piazza del Santo egyik kávézójába, amely a templommal szemközt bújt meg két palota árnyékában. Megivott egy hosszú kávé, azután a Via Belludin délnyugat felé indult. A távolban már látszott úti célja, a Prato della Valle. A bal oldali járdát választotta, és a fal mellett haladt. Már csak nyolcvan méter választotta el az ovális tértől.

Nagyjából két napja volt úton.

A tehervonat, amelyre Triesztben kapaszkodott fel, kiváló választásnak bizonyult. A békésen dohogó konténerszállító megkerülte a kikötővárost, és északnak fordult, az ország belseje felé. Több alkalommal is megállt. Egyszer három órát várakozott egy mellékvágányon. Carmine a ponyva alatt didergett, míg fel nem kelt a nap, amely végre felmelegítette kissé. Nem értette, miért állnak olyan sokáig, és kezdett pánikba esni. Már-már leszállt, amikor a szerelvény jókora rántással ismét elindult. Nemsokára áthaladtak egy állomáson, és a ponyva alól kilesve Grimaldi megpillantotta az épületen a *Monfalcone* feliratot.

Elvigyorodott.

Jó irányba haladt.

Megpróbált a körülményekhez képest kényelmesen elhelyezkedni, és a nap további részében unottan bámulta a lassan elmaradó tájat. Amikor legközelebb Cervignanóban csikorogva megállt a szerelvény, már teljesen besötétedett. Az állomás egyik külső vágányára irányították. Carmine kikukkantott rejtékhelyéről. A két mozdonyvezető lemászott a lépcsőn, és kezükben termoszsal elindultak az állomásépület felé. Amikor a vasutasok eltűntek az épületben, a szökevény is

leszállt, és bevetette magát a vágányok mögötti sűrű csalitasba. Nem mert a vonaton maradni. Úgy vélte, a hatóságok sem teljesen ostobák. Egy idő után minden bizonnyal eszükbe jut ellenőrizni, milyen járművek voltak a szökés időpontja körül a trieszti kikötő mellett, és hová indultak.

Cervignanóban járt már. Még egyetemistaként egy régi barátnőjét látogatta meg a haverjaival, de azután el sem jutottak a lányhoz. Végigjártak egy sor kocsmát, és a parkban érte őket a hajnal. Ami azonban ennél jóval fontosabb volt: emlékezett rá, hogy kocsival jöttek ide. Nem messze a várostól halad el az Udinét és az osztrák határt Velencével összekötő autópálya.

A bokros területről kiérve egy építkezésre jutott, majd onnan egy lakóházakkal beépített, vidékies városrészbe. Még csak este kilenc volt, talált egy nyitva tartó trafikot, ahol sikerült átváltania a dollárjait euróra. Vásárolt néhány előre csomagolt szendvicset meg egy fekete ellenzős sapkát. Távozáskor kihasználta az eladó figyelmetlenségét, és elemelte a férfi sötétbarna dzsekijét a fogasról. Több száz métert rohant, nehogy utolérje az eladó, ha esetleg üldözni kezdené. Megszabadult a kifordított fehér zakótól, és belebújt a meleg dzsekibe. A zsebében megtalálta a tulajdonos tárcáját, benne személyes iratait és száznegyven eurót. Megfogadta magának, hogy amint teheti, visszajuttatja a pénzt és az iratokat a férfinak.

Elment egy kivilágított taxiállomás mellett, majd meggondolta magát. Visszafordult, bevágódott egy szabad lámpával várakozó Lanciába, és kivitette magát az autópálya melletti Agip benzinkúthoz. A taxi az osztrák határ felé vezető sáv melletti töltőállomáshoz kanyarodott be.

Grimaldi kifizette a fuvart. A fejébe húzta a sapkát, hogy a

biztonsági kamerák ne láthassák a vonásait, és bement a shopba. Vett egy kávét az automatából, és megvárta, míg a taxi elhagyta a parkolót és visszasorolt az autópályára. Akkor kiment a boltból, és átrohant a szemközti oldalon álló kúthoz. Az a sáv Velence felé vezetett.

Addig próbálkozott az indulóban lévő kamionoknál, míg egy Bresciába tartó sofőrnek megesett rajta a szíve, és intett, hogy üljön be. Kedélyesen végigbeszélgették az utat, miközben Carmine fél füllel a rádiót hallgatta, amely egy hírcsatornára volt hangolva. Némi meglepetésére egyetlen mondatot sem hallott arról, hogy köröznék, és sem a trieszti kikötőben lezajlott üldözésről, sem Vuković elfogásáról nem esett szó. Ez kissé megnyugtatta.

A kamion eldübörgött Velence mellett, és két órával azután, hogy elhagyta Cervignanót, a Volvo szuszogva leparkolt a Padova határában levő pihenőnél. Grimaldi elbúcsúzott a sofőrtől, és leszállt. Éjfél jócskán elmúlt, így alig volt autó a parkolóban.

Elindult a város felé. Nem merte megkockáztatni, hogy stoppoljon, nehogy egy rendőrautó álljon meg neki. Inkább begyalogolt a városba, hiszen volt ideje bőven.

Betért az első városszéli motelba. Az álmos recepciós nem kért tőle igazolványt, csak elébe lökte a bejelentőt, átvette a szobadíjat, majd intett, hogy mehet. Az automatából vásárolt egy palack ásványvizet, azután megkereste a szobáját, és ruhástul az ágyra zuhant.

A délelőtt derekán ébredt. Letusolt, rendbe szedte magát, megevett pár szikkadt szendvicset, és három óra körül elhagyta a motelt anélkül, hogy kijelentkezett volna. Busszal ment be a

városba, ahol bement egy templomba, hogy kissé rendezze a gondolatait, és eldöntse, mit tegyen. Pénze már alig maradt, talán harminc euró lapult a lopott tárcában, meg még húszdollárnyi euró, amit korábban beváltott. Először is pénzhez kellett jutnia.

A legegyszerűbb az lett volna, ha hazamegy és bekopog, de persze ezt nem tehette meg.

Az amerikai titkosszolgálat már biztosan informálta az olasz hivatalos szerveket. Horvátországban állítólag megölt egy amerikai kihallgatótisztet, ami szintén elég rosszul festhetett a körözési iraton. Padováról és a családjáról éppen ő beszélt az amerikaiaknak, ezért nagyon is elképzelhető volt, hogy a házánál máris lesben állnak.

Csakhogy a házába mindenképpen be kellett jutnia.

Beszélnie kellett Chiarával.

Ő azonosíthatja a hazai hatóságok előtt, és ha ezt meg tudja beszélni vele, együtt már nyugodtan elmehetnek a rendőrségre. Majd fogadnak egy ügyvédet, és feladja magát.

Igen, ez lesz a megfelelő út.

Ha persze Chiara még vele van.

Carmine csüggedten ült a templom oldalhajójának kemény padján, és érezte, amint a csontjáig hatol a hideg. Egyáltalán nem volt már biztos Chiarában. Idáig elhessegette magától a kérdést, vajon hogyan lehetséges, hogy a felesége egy pakisztáni halottban felismerte őt. Most már nem odázhatta tovább a válasz megkeresését. Eddig a túlélés, majd a szökés volt a legfontosabb kérdés. Mostanra azonban Chiara szerepe vált kulcsmomentummá.

Be kell jutnia a házába, és beszélnie kell az asszonnyal, ez immár nem kérdés.

Ha megkapja a logikus válaszokat, akkor szerezniük kell egy ügyvédet, azután pedig irány a rendőrség. Vagy a sajtó! Ez a lehetőség abban a pillanatban ötlött fel benne. Ha a nyilvánossághoz fordulna, nehezebben tudnák eltenni az útból. Az amerikaiaknak nagyon kényelmetlen lesz elnézést kérni tőle, és kárpótolni mindazért a szenvedésért, amit ostoba és jogtalan eljárásuk okozott. És persze a horvátok sem győznek majd eléggé bocsánatot kérni. Grimaldi kajánul elvigyorodott.

Lehet, hogy elsőként mégiscsak a sajtóhoz kellene fordulnia.

De legelőször mindenképpen beszél Chiarával, és lehetőséget ad neki, hogy megmagyarázza a dolgot. Még az is lehet, hogy nem is igaz az egész, jutott eszébe Vuković elmélete. Talán tényleg nincs is ismeretlen pakisztáni halott, akit a neje azonosított. Talán csak az amerikaiak találták ki, hogy kiugrasszák a nyulat a bokorból. Talán... talán nem is él az asszony. Lezuhant a repülőgéppel Kandahár közelében, ahogy ő hónapokig meg volt győződve róla, amíg Hamid Aggul falujában lábadozott. És akkor minden Chiarával kapcsolatos későbbi információ hazugság volt.

Felpattant a padról, és kisietett a templomból. Az első nyilvános fülkét alig egysaroknyira találta meg, és izgatottan magára csukta az ajtaját. Bedobta az érmét, és fejből tárcsázta az otthoni számot.

Kicsöngött. Egyszer, kétszer, hatszor...

A nyolcadiknál felvették.

– Tessék!

Chiara Sforzini hangja hallatán emlékek, érzelmek és kétségek özöne rohanta meg Carminét.

Hát él!

Nem zuhant le a géppel Afganisztánban.

Vagy lezuhant, és túlélte.

De akkor lehetséges, hogy mégis azonosított valakit? Valakit, aki nem lehetett a férje, és ezt a nőnek is *tudnia* kellett. Hiszen Carmine több száz kilométerre onnan, a szeme láttára zuhant ki a repülőgépből. Hogyan bukkanhatott volna fel egy autórongsban, másfél hónappal később, Pesavar mellett?...

Mi a fenét csinált ez az asszony, hogy a konzul előtt azonosította azt a holttestet?

– Halló! Van ott valaki? – szólt bele bizonytalanul az asszony.

Grimaldi megköszöri a torkát, és rekedten, motyogva egyetlen szót mondott.

– Téves.

Azzal letette.

Fogalma sem volt, meddig bámulta a telefonkészüléket, az idő megszűnt számára. Képtelen volt elhinni: Chiara él, és itt van Olaszországban. Kabulba való visszatérésükkor, vagy legkésőbb Pesavarban nem jelentette be az eltűnését.

Sőt még azt is eljátszotta, hogy a férje meghalt!

Ezek szerint Red Brown akár igazat is mondhatott, és a nő tényleg azonosított valakit a pesavari hullaházban... Csak így tudta megmagyarázni a tényt, hogy az amerikaiak végig nevettek a történetén.

Ezek szerint...

Az egészet a feleségének köszönheti.

Megrázta a fejét, és tekintete megint a telefonra esett.

Bedobott egy újabb érmét, és a telefonkönyvből kikereste egy régi barátja telefonszámát. Luca Petrellit a milánói egyetemről ismerte. Akkoriban igen jóban voltak, de az élet elsodorta őket

egymástól. A kapcsolatot két éve melegítették fel, amikor a férfi családotul Padovába költözött. Itt kapott állást az egyik helyi televízióadónál, ahol egy vetélkedőműsort vezetett. Közben, hogy eredeti szakmájából se essen ki teljesen, bedolgozott egy kisebb építészirodának. Petrelli nem ismert a városban senkit, ezért felhívta Grimaldit, aki készségesen bevezette a házaspárt a társaságba. Még ikerfiaik számára is ajánlott óvodát.

Azután Grimaldi és Chiara elutazott Pakisztánba.

Azóta eltelt másfél év.

Grimaldi az órájára pillantott, és félbehagyta a tárcsázást. Luca ilyenkor még a stúdióban van. Kikereste a televízióadó címét, és felhívta a diszpécsert. Alig két perc múlva Petrelli felvette a telefont.

– Tessék.

Carmine már-már bemutatkozott, de akkor belévágott a felismerés: minden bizonnyal Luca is úgy tudja, hogy meghalt. Ha Chiara visszatért Padovába, akkor ezt *kellett* mondania a régi ismerősöknek. Nem mondhatja most azt, hogy visszatért a másvilágról! Kissé elváltoztatta a hangját, és beleszólt a kagylóba.

– Luca Petrelli?

– Igen. Kivel beszélek?

– Van egy sztorim a maga számára.

– Sztori? Miféle sztori?

– Amivel címdoldalra kerülhet.

– Nézze, én nem oknyomozó riporter vagyok. Átirányítom egy kollégámhoz, aki ilyenekkel foglalkozik, és...

– Nekem maga kell.

– Sajnálom. Mindjárt mondok egy nevet...

– Én is. Chiara Sforzini.

Petrelliben benne szakadt a levegő.

– Ki maga? – kérdezte ezúttal jóval érdeklődőbben.

– Mindegy. A nőről van szó. Találkoznunk kell.

– Ki maga?

– Nem akarom megijeszteni, ezért találkozunk nyilvános helyen.

– Hol?

– A Prato della Vallén. Hat harminckor.

– Honnan ismerem meg?

– Én megismerem. Eljön?

– Majd... majd meglátom.

Carmine letette a telefont, és kilépett a fülkéből. A következő másfél órát a templomban töltötte, nehogy a városban sétálgatva ismerősbe botoljon. Vagy feltűnjön egy rendőrállásnak. Amikor leszállt az este, jókora kitérőt téve elindult a Prato felé.

És most ott állt a botanikus kert mellett.

Már tíz perccel elmúlt fél hét, de Luca még sehol sem volt. Lehet, hogy el sem jön?

Petrelli mindig is szelíd érdeklődést tanúsított Chiara iránt, és Carmine tisztában volt vele, hogy a férfi csak rá való tekintettel nem próbált meg kikezdeni az asszonnyal. Ha Petrellit egyáltalán valamivel ide lehetett csalni, akkor az Chiara nevének említése volt. A mérnök határozottan elindult a Via Brioscón, és hamarosan kiért a Prato keleti szélére, ahol nekitámaszkodott egy szobornak. A járókelőket figyelte.

Fázósan összébb húzta magán a lopott dzsekit. Hunyorogva meresztette a szemét a sapka ellenzője alól, hogy időben észrevegye Lucát.

Petrelli háromnegyed hétkor jelent meg.

Tétován megállt a szobrokkal övezett tér peremén. Toporgott egy ideig, aztán elindult a mesterséges csatorna keleti partja mentén dél felé. Grimaldi irányába. Amikor a közelébe ért, érdeklődve végigmérte a ráérősen bámészkodó férfit, majd továbbindult.

Nem ismerte fel.

A sapka, a leadott tizenöt kiló, a szakáll, a beesett arc, a szemüveg hiánya hatott. Grimaldi adott neki három méter előnyt, majd a nyomába szegődött, és megszólította:

– Helló, Luca!

A férfi riadtan megpördült, és belebámult a sapka alól elővillanó szempárba. A szakállas arc valahonnan ismerősnek tűnt, de nem tudta hová tenni. Viszont a szeme!...

A szája elé kapta a kezét, nehogy felkiáltson. Mintha kísértetet látna, villant át Grimaldi agyán. Persze nem csoda, ha Petrelli megrettent.

– Nem szellemet látsz.

– *Carmine*?! – suttogta elborzadva a tévés.

– Igen. Élek.

– De... de hát...

– Sétáljunk tovább!

Grimaldi belekarolt a barátjába, és kényelmes tempóra ösztökélve elindultak. A Via Cavazzanán befordult vele az első kocsmaajtón, ami az útjukba esett. Átkormányozta a vendégek zajos tömegén egy hátsó asztalhoz, és leültek a marhabőrrel borított padra.

Petrelli még akkor sem szólalt meg, amikor a pincér kihozta a kancsó száraz vörösbort. Grimaldi teletöltötte a poharakat, és az

egyiket Luca elé tolta.

– Igyál. Rád fér.

– Azt hittem, meghaltál! – szólalt meg végre a férfi, és egy hajtásra magába döntötte az italt.

– Ki mondta ezt?

– Hogyhogy ki? Chiara.

– Nem haltam meg.

– Az istenit neki! Még temetésed is volt.

– Temetésem?

– Jelképes, persze, üres koporsóval. Chiara azt mondta, meghaltál autóbalesetben, Pakisztánban. Elhamvasztottak, mert a testet későn találták meg, és már erősen oszlásnak indult. Azt is mondta, hogy napokig hiába kerestek. Zokogott... – Petrelli elképedten bámult, megragadta Grimaldi karját, majd végigsimított az arcán. A szomszéd asztaloktól kissé furcsán néztek rájuk. – Tényleg te vagy az?

– Én hát. De ne csináld ezt, mert buzinak néznek minket. Még a végén kidobnak, vagy megjegyzik a képemet, és én egyiket sem szeretném. Ott tartottál, hogy Chiara sírt.

– Igen. Vigasztalhatatlanul zokogott a temetésen, meg utána az étteremben is. Azt mondta, összevesztetek, te elhajtottál a kocsival, azután már nem látott többé életben. Napokig tartott, mire előkerült a roncs egy szakadék mélyéről. Magát okolta a halálod miatt.

– Mi van Adrianával? – tette fel a legfontosabb kérdést Carmine, és az idegességtől kiszáradt a szája.

– Jól van. Nagyot nőtt... Jézusom, te nem is találkoztál velük?

– Még nem.

– De hát hol voltál?

- Afganisztánban.
 - Chiara nem is tudja, hogy élsz?
 - Nem.
 - Mi ez az egész, Carmine?
- Grimaldi elfintorodott, és teletöltötte a poharakat.
- Ezt vedd magad elé, és iszogass. Hosszú történet lesz...

* * *

Red Brown lehúzódt a járda mellé a bérelt 156-os Alfa Romeóval, és a csendes utcán betolatott két parkoló autó közé. Lepakcsolta a lámpát, levette a gyújtást. Kissé leengedte az ablakot, hogy ne párásodjon be. A keskeny járda másik oldalán három méter magas, borostyánnal befuttatott téglakerítés emelkedett, végighúzódt az utca teljes hosszán. Az úttest túlsó oldalán kisebb családi villák sorakoztak, melyeket apró kertek öveztek. A parkolóhelyétől számított második volt Grimaldié. A ház éppen két kandeláber között félúton állt, ezért a porta homályba burkolódzott. A gomolygó novemberi köd csak rontotta a megfigyelés esélyeit.

Brown elővette a rádiót, amely megszólalásig hasonlított egy mobiltelefonra, és beleszólt.

- Itt a Hármas. Átveszem. Egyes mehet.
- Egyes vette.

Három autóval előtte beindult egy motor, és az ott várakozó Opel elkanyarodott a járdától. Végiggördült az utcán, majd a sarkon befordulva eltűnt. A rádió abban a pillanatban ismét megszólalt.

- Négyes vagyok. A Kettes is mehet – szólalt meg Viola White

kellemetlen hangja.

– Kettes vette.

Brown tudta, hogy a keresztutcán, amelyre Grimaldiék kertkapuja nyílik, Viola elfoglalta megfigyelőhelyét, és elengedte a nappali műszakot adó másik autót. A Conti fivérek mehettek aludni. Reggel hétig Brown és White figyeli a házat.

Az ügynök azért osztotta be magukat az éjszakai műszakra, mert valószínűtlennek tartotta, hogy Grimaldi nappal próbál meg hazatérni. Ha éjjel jön, jobb, ha ő van ott. Nem akarta másra hagyni a munkát. Csak abban lehetett biztos, ha ő fog lőni, Grimaldi nem megy innen már sehová.

– Hármas a helyén – mordult bele a rádióba.

– Négyes a helyén – jött a válasz.

Hátrébb tolta az ülést, hogy kinyújthassa a lábát. Ha Grimaldi feltűnik, úgysem autózni kell majd, hanem futni.

Már a második műszakot kezdték meg Violával, és a horvátországi nyomozás sűrű napjai után érezte, hogy kezd elfáradni. Napok óta nem aludt három óránál többet. Elővette a kesztyűtartóból a nagyméretű termoszt, és töltött egy tisztességes adagot a kávéból. Ez kitart egy ideig, sóhajtott fel elégedetten, amikor a forró ital megmelengette a nyelvcsövét.

Nem volt ez szabványos megfigyelés, tudta jól, és aggasztotta is a dolog. Normál esetben több emberrel és négyszer ennyi autóval kellene dolgozni. A villán kívül megfigyelés alá kellett volna venniük Grimaldi apjának a házat, a mérnök munkahelyét, sőt még a barátai lakását is. Mindent, ahol számítani lehetett a felbukkanására. A váltásokkal együtt hozzávetőlegesen negyven emberre lett volna szüksége. Csakhogy a főosztályvezető ezt nem akarta. Ugyanis az elsődleges szempont a titkosság volt. Minél

kevesebben tudnak az akcióról, annál jobb.

Néhány évvel korábban Naszri elfogása is ezen bukott meg: a konspiráció hiányán. Az ügynökök mind ugyanabban a szállodában laktak, nagy lábon éltek, eljárta a szájuk. Ezer nyomot hagytak maguk után, amit aztán szépen felgöngyölítettek a digók, és egy túlbuzgó bírónő még elfogatóparancsot is kiadott tizenhárom amerikai állampolgár ellen, akik szerinte bizonyíthatóan részt vettek az imám elrablásában. A hülye, gondolta vigyorogva Brown. Tényleg azt hitte, kiadjuk nekik az embereinket?

Bámulta a kavargó ködöt, és ismét töltött a kávéból. Hosszú éjszaka lesz ez is.

* * *

Grimaldi intett a pincérnek, hogy hozzon egy újabb kancsó vörösbort. Az elmúlt két órában, miközben elmesélte Petrellinek a pokoljárását, megettek egy nagy tál makarónit, és elfogyasztották a bort.

A tévés hitetlenkedve hallgatta a történetet, majd amikor barátja végzett, megcsóválta a fejét.

- Elképesztő.

- Nem hiszel nekem?

- De, csak... úgy megváltoztál.

- Sajnálom. Sok minden van, ami megváltoztathatott, nem gondolod? Még ezt is magamnál tartom, pedig korábban undorodtam a fegyverektől - mutatta meg Carmine az övébe tűzött Berettát, amivel Goran agyonlőtte az amerikai kihallgatót.

- Mintha egy évszázada történt volna, pedig csak négy nap telt

el.

- Istenem! Fegyver van nálad?

- Csodálod? Nálam maradt. Most meg már örülök, hogy itt van. Tudod, ha elkapnak, nem az lesz a legfőbb bajom, hogy tiltott fegyverviselésért bíróság elé kerülök.

- Az már igaz.

- Segítened kell, Luca!

Petrelli elgondolkozva meredt maga elé az üres tányérba. Nem azzal a feltétlen lelkesedéssel fogadta a barátját, mint azt Grimaldi remélte. Végül aztán bólintott.

- Segítetek. De csak addig, amíg nem szegem meg a törvényt.

- Helyes. Cserébe neked fogom elsőként elmesélni a történetet kamera előtt.

- Rendben – mondta az újságíró, aki előtt új perspektívákat nyitott az imént hallott elképesztő történet. Már amúgy is unta a vetélkedőműsort, és a nézettsége is csökkent. Idáig nem is töprengett el azon, nem kellene-e mást csinálnia. Igaz, esélye sem nagyon volt rá. Most azonban kitörhet a skatulyából, ez a sztori hatalmasat durranhat. – Mikor?

- Mikorra tudsz szerezni kamerát?

- Felhívok egy operatőrt, és megnézzük, mikor szabad az egyik stúdió, azután...

- Nem, nem! Nem lesz stúdió, és nem lesz operatőr. Szerezz egy kamerát, és vedd fel te az interjút. Értesz a felvevőhöz?

- Valamennyire...

- Rendben. Akkor még ma éjjel essünk túl rajta.

- Hol?

- Nálatok. A házádban.

- Azt nem!

- Nyugi! A pincében van az a szoba, ahol biliárdozni szoktunk. Az elég csendes. Kifeszítesz a falra egy lepedőt, hogy ne legyen felismerhető a háttér, és állványra teszed a kamerát. Egy óra alatt felvehetjük életed interjúját. A feleséged még csak nem is fogja megtudni, hogy ott jártam.

Petrelli idegesen rágta a szája szélét.

- Rendben - adta be a derekát. - Megcsináljuk.

- Hajnali kettőre ott leszek. Ha kések, feltétlenül várj meg!

- Nyitva hagyom a kertkaput. A kert felől gyere le a pincébe.

- Oké.

- És én hogyan segíthetek? - kérdezte a tévés.

- No, igen. Először is pénz kell. Mennyi van nálad?

- Egy százas. De itt a bankkártyám, vehetek ki, ha kell.

- Olyan ötszáz körül jól jönne. Persze csak kölcsön.

- Nem probléma. Vacsora után keresünk egy automatát.

- Köszönöm.

- Más valami?

- Keresd meg apámat!

- Apádat?

- Úgy tudja, meghaltam. Jó lenne, ha nem csak úgy elé toppannék, mert még infarktust kap.

- Fel is hívhatnád.

- Most hallgattad végig a Canossámat, Luca. Gondolod, hogy apámat nem hallgatják le? Talán megfigyelés alatt is tartják.

- Akkor engem is észrevehetnek.

- Csináld ügyesen. Még ma este menj el hozzá. Valahogy lépj vele kapcsolatba, hogy kijöjjön a házból. Az utcán bizonyára nem hallgatják le. Mondd meg neki, hogy amint lehet, meglátogatom. Meséld el neki azt is, mi történt velem. És kösd a lelkére, hogy ne

tegyen semmit. Az égvilágon semmit! Majd én jelentkezem. Rossz a szíve, nem akarom bajba keverni, de tudnia kell, hogy élek.

- Rendben.

- Chiaráról tudsz valamit?

- Nemigen. A temetésen találkoztunk utoljára.

Túl gyorsan jött a válasz. Grimaldi nagyot nyelt, mielőtt feltette a kérdést:

- Ugye együtt él valakivel?

Petrelli zavartan lesütötte a szemét.

- Igen.

A mérnök bólintott, és felállt.

- Gondoltam.

- Tudod... - kezdte a tévés, de Carmine leintette.

- Most nem akarok a részletekről tudni.

- Biztos?

- Majd később, ha eljön az ideje, de most más dolgom van.

Szeretnék erre koncentrálni. Inkább menjünk!

- Hová?

- A bankautomatához.

* * *

Carmine két utcával előbb szállt ki a taxiból. Fizetett, a taxi elhajtott. Az örökzölddel befuttatott kertfal takarásában Carmine rágyújtott. Behúzódott egy kapualjba, s tanulmányozni kezdte a parkoló autókat.

Majdnem éjfél volt. Az elmúlt másfél órában a Lucától kapott ötszáz euró egy részét arra költötte, hogy egy netkávézóban

rácsatlakozott az internetre. Egy böngészőprogram segítségével rákeresett a nevére. Csak egy régi újságcikket talált, amely fő vonalakban ismertette a sajnálatos balesetet. Mínuszos hír volt – egy olasz állampolgár halála Pakisztánban. Ezenkívül mindössze egy nyúlfarknyi gyászjelentésre bukkant, amely a temetés időpontját tudatta.

A Horvátországban történekről vagy körözésről egyetlen árva szót sem dobott ki a Google. Amikor végzett, újra taxiba vágta magát, és a lakására hajtatott. Csak útközben jutott eszébe, hogy óriási hiba lenne a ház előtt kiszállnia.

Öt percig nézelődött, szívta a cigarettát.

Mivel mozgást nem látott, elindult. A harmadik szomszéd kertkapuja mellett elhaladva felfedezte, hogy a kapu nyitva van. Megtorpant. A hideg, éjféle utcán semmi sem mozdult. Csak egy macska nyávogott a távolban. A parkoló autókra kezdett lecsapódni a pára. Óvatosan beljebb nyomta a kaput. Emlékezett rá, hogy a pasas macskabolond. Nem valószínű, hogy azóta beszerzett egy pitbullt. Besurrant a kertbe.

Becsukta a kertkaput – nem akarta, hogy ha mégis szimatolnának a környéken, valaki felfigyeljen rá. Hallgatózott, de a ház néma volt. Átosont a gyepen, majd a gondosan nyírt sövényen átnyomakodott a szomszédba. Innen már a közvetlen szomszédja, egy vénkisasszony házához ért, akinek a kertészkedés volt a mindene.

* * *

Red Brown halálra unta magát.

Az elmúlt öt órában sokat elmélkedett Grimaldi történetén.

Pech, hogy meg kell ölnie.

Grimaldi olyan dolgokat látott, olyasmiket élt át, amik nem tudódhattak ki – ezt a Cég nem engedhette meg. És egy halott nem beszél.

Megreccsent a fülhallgatója.

- Itt a Négyes.
- Hallgatlak – szólt bele Brown.
- Valaki jön.
- Merről?
- Északról, lefelé az utcán.
- Személyleírás?
- Öt és fél láb magas, vékony. Fekete ruházat.
- Eddig stimmel. Egyéb?
- Láthatóan ittas. De ezt meg is játszhatja.
- Nem látom.
- Most fordul be a sarkon.

Red Brown kiegyenesedett az ülésben, és a nyakát nyújtogatta, hogy a válla felett hátralesve észrevehesse a jövevényt.

- Látom!

Előhúzta az övéből a fegyverét, és az ölébe tette.

- Négyes elvesztette.
- Én látom, semmi gond, Négyes.

A férfi a fal mellett, imbolyogva közeledett. Ahogy csökkent a távolság, úgy nőtt Brownban a feszültség. Ujjai a pisztoly agyára fonódtak. A férfi a túlsó járdán közeledett. Elhaladt az utcai szemetes mellett, azután megállt. Öklendezni kezdett, és a hasát fogva térdre zuhant. Kínlódva behányt a csatornanyílásba. Brown feszülten figyelte az alakot.

A férfi befejezte a dolgát, és megkönnyebbülten felnézett.

Izzadt ábrázatát megvilágította az utcai lámpa. Alig tizennyolc éves, halottsápadt arc tűnt fel a gyér fényben.

Brown elengedte a pisztolyt, és lenyomta az adógombot.

– Itt a Hármas. Vaklárma. Ismétlem, vaklárma.

– Vettem.

Az ügynök fáradtan hátradőlt.

* * *

Carmine Grimaldi átmászott a kertjét övező embermagasságú téglafalon. Lekuporodott a borostyánnal befuttatott fal mellett.

Végre otthon volt.

A balra lévő tujákat két éve, tavasszal ültette, mostanra fél métert nőttek. A barna kókuszháncsot saját kezűleg szórta a leanderekkel beültetett ágyásokra. Chiara láthatóan nem törődött a kerttel. Már be kellett volna vinni az érzékenyebb növényeket a házba, hogy ott vészeljék át az esetleges fagyokat. Szinte sosem fagyott erre felé, de Grimaldi semmit sem bízott a véletlenre a kertjével kapcsolatban.

És ott volt a viharvert kerti törpe is.

Meghajolva odasurrant a szobrocskához, és leguggolt mellette. Szeretettel megsimogatta a kopott, kék sipkát és a fehérre pingált szakállkát. Roppant ízléstelennek tartotta, de amikor Adriana meglátta egy kertészeti sarkában, beleszeretett. Ő pedig nem tudott ellenállni a kislány unszolásának. A lányka a harmadik születésnapjára egyebek mellett megkapta a törpét is. Ennek láthatóan jobban örült, mint a drága babáknak és építőjátékoknak. Grimaldi ki nem állhatta a giccses szobrocskát, ám ostobaság lett volna esztétikai fejtegetésekkel gyötörni egy

hároméves gyereket. Majd finomodik az ízlése. A törpe kapott egy sarkot és egy nagy, kék virágú, árnyékot adó bokrot. Így a törpe nem látszott, a bokor mögött meg Adriana természetes rejtekhelyre talált.

Most e bokor mögött kuporgott, és a házat figyelte.

Nem látott mozgást. Az ablakok sötétek voltak, a felhajtón nem állt autó. Először is be kellett jutnia. Bizonyosságot kellett szereznie. A feleségével kapcsolatban felmerült megválaszolatlan kérdések egy részére ott bent remélt magyarázatot találni. Legalább ennyire fontos volt, hogy megtudja, mi van Adrianával, és számos más dolog is érdekelte. Öt percet várt, de nem mozdult semmi a környéken, csak egy fázós vadgalamb burukkolt néhányat az egyik közeli hársfán. Úgy tűnt, senki nem vette észre, hogy behatolt a kertbe. Sejtette, hogy a házat megfigyelés alatt tartják az üldözői, de minden bizonnyal az utcán vannak.

Kibújt a bokor mögül, végiglopakodott a fal mellett. A tartalék kulcsot a második virágládában tartották, egy nejlonzacskóba csavarva. Torkában dobogó szívvel túrt az elszáradt muskátlik közé, és megtalálta a zacskót. Kivette a kulcsot, és beillesztette a zárba. A franciaablak nesztelenül kinyílt. Grimaldi másfél év után ismét a saját nappalijában állt. Egy perce volt, hogy kikapcsolja a riasztót, amely a szemközti falon vörös fénnel villogott. Átszelte a szobát, és beütötte a nyolc számjegyű kódot. Adriana születésnapját.

A riasztóberendezés fénye zöldre váltott, majd kihunytt.

Körülnézett, és meglepődött. Mintha el sem ment volna.

Minden a helyén volt. A bútorok, a képek, a szőnyegek, a dísztárgyak – mind ott álltak, ahol másfél évvel korábban.

Elgondolkodva körbejárt. Nem mert lámpát gyújtani. A függönyöket sem akarta behúzni, félt, hogy a fény vagy a mozgás feltűnhet a szomszédoknak. Vagy a megfigyelőknek. Már az is siker, hogy észrevétlenül bejutott. Már persze ha *tényleg* észrevétlen maradt.

Elővette a Berettát, és csőre töltötte. Biztosított állásba tette, és elől az övébe dugta. A fal mellé tolt fotelhoz osont. Leült, hogy átgondolja, mit akar a lakásban. Az utcai lámpa beszűrődő fényében végre észrevette, hogy mi változott.

Eltűntek a fényképei. A házassági fotó a komódról, a diplomaosztó képe és a tavalyelőtti nyaralásukon hármukról készül fénykép. Helyükre Adriana fotói kerültek, a falra pedig egy portré Chiara édesanyjáról.

Először is pénzre és ruhára volt szüksége.

Felment az emeletre.

Benyitott a hálósobába, ahol minden érintetlennek tűnt. Innen is csak a fényképei tűntek el, és a sarokban álló könnyező palma nőtt nagyobbra. Oldalt nyílt a gardrób. A ruhái jó része eltűnt. Nem csoda, ha Chiara elpakolta vagy kidobta őket. Több mint egy éve zuhant ki a repülőgépből. Az asszony joggal hihette, hogy meghalt. Minek tartotta volna meg a holmijait?

Valami szöveget ütött a fejébe.

De akkor miért tartott meg *egyes* darabokat?

Behúzta maga után a gardrób ajtaját, és felkattintotta a mennyezeti lámpát. A ruhatárolónak nem volt ablaka. Kiválasztott egy fekete farmert, pólót, inget, pulóvert, meg egy meleg, bélelt bőrkabátot. Gyorsan átöltözött, és felvette az egyik kényelmes bakancsát is. Az aznap beszerezett fekete sapkát is feltette. Most, hogy végre a saját ruháiban volt, sokkal jobban

érezte magát. A cipői mellett egy papírdobozban megtalálta összecsomagolt piperecikkeit. Úgy voltak, ahogy egy éve a fürdőszoba polcáról belesöpörték őket a dobozba. A kedvenc arcszeszéből az arcára paskolt egy keveset, csak hogy felébresszen néhány kellemes emléket, amik egy előző életéhez kapcsolódtak. Az órája is ott volt a dobozban, felcsatolta. Az illatszerek mellett megtalálta az egyik tartalék szemüvegét. Tizennégy hónap után végre rendesen látott.

Felegyenesedett, és tekintete a fényképalbumokra esett az egyik polcon. Félretolta őket, és feltárult a faliszéf ajtaja. A kis trezort saját kezűleg építette be. Egy pillanatra megingott, mert talán Chiara megváltoztatta a jelszót, de elhessegette a kételyt. Miért tett volna ilyet, amikor csak ketten ismerték a kombinációt? A ház riasztójának a kódját sem változtatta meg. Grimaldi bepötyögte a kódot, a vastag fémajtó kattánva feltárult. Valamennyi készpénzt mindig tartottak otthon, és itt voltak a legfontosabb családi iratok is. A felső polcon háromezer euró volt, ebből százasokban és ötvenesekben kétezret vett magához. Eltökélte, hogy hajnali kettő körül, amikor elmegy Petrellihez az interjút elkészíteni, visszaadja neki a kölcsönkért ötszázast.

Minden a helyén volt. A kocsik papírai, a ház és a nyaraló szerződései, a...

A nyaraló!, villant az eszébe a megoldás.

Hol is lehetne ilyenkor Chiara a kislánnyal, ha nem a nyaralóban? A ház a várostól hatvan kilométerre északnyugatra, egy festői tavacska partján állt. Szinte minden hétvégét ott töltöttek. Általában péntek este indultak, de ha sikerült megoldani, már csütörtökön elhagyták Padovát. És ma éppen csütörtök volt. Hát persze! Hiszen amikor délután felhívta a

házat, még Chiara vette fel a kagylót, most pedig nincs itthon senki. Elmentek a nyaralóba.

Ez megmagyarázza, miért nem áll a kocsí a felhajtón vagy a féltető alatt. Chiara Renault-ja mindig ott szokott parkolni a ház előtt. Carmine beljebb, a féltető alatt állította le a Nissanját. Amit Chiara bizonyára már eladott. Carmine már csukta volna be a széfet, amikor egy ismeretlen iratra esett a tekintete.

Kivette a kis könyvecskét.

Egy pakisztáni útlevelet tartott a kezében.

Ráncba szaladt a homloka. Érezte, hogy itt a megoldás. Kinyitotta a dokumentumot. A jól ismert arc szabvány igazolványképről nézett rá. Amikor legutóbb látta, egy köhögő motorú repülőgépben ültek egymással szemben...

Madzsid Ikkal.

Akkor a kezében tartotta azt a Kalasnyikovot, amellyel Chiara véletlenül szétlőtte az AN-2-es törzset.

Ha ugyan *véletlen* volt.

Most már ebben sem lehetett biztos.

– Madzsid Ikkal – szólalt meg –, mi a jó bűdös francot keresel te itt?

A válasz persze nyilvánvaló volt.

Egyszerre minden a helyére került.

A vacsoráknál váltott hosszú pillantások, melyekről Madzsid és Chiara is azt gondolta, elkerülték a figyelmét... Az afganisztáni túra ötlete... A repülőút!... Minden mozaikkocka a helyére pattant. Mégsem volt alaptalan a féltékenysége.

Már nem hitte, hogy a repülőgép lezuhant.

Chiara és Madzsid végezni akart vele, ezért vették rá, hogy ugorjon ki a gépből.

Egy olyan ejtőernyővel, amit valamelyikük megrongált.
Hiszen *Chiara* dobta oda neki, hogy vegye fel és ugorjon ki!

Hogy tuszkolta kifelé!...

És ő mindvégig azt hitte, hogy azért, mert féltette!

A férfi elkínzottan megdörzsölte a halántékát.

A felesége megcsalta, és a szeretőjével az életére törtek.

Hát persze!

Ugyan mi lenne kényelmesebb, mint eltüntetni a kényelmetlen férjet Afganisztán hegyei között, ahonnan nincs visszaút.
Carmine úgy érezte, menten megpattan az agyában egy ér.

Azután felrémlt benne még egy szörnyű lehetőség.

Chiarának és *Madzsid*nak meg kellett ölniük még valakit. Akit napokkal a baleset után egy pakisztáni szakadék mélyén összezúzódtott autóból emeltek ki a mentők. Vagy csak lefizettek volna egy kórboncnokot, hogy írja oda az ismeretlen holttest lábán fityegő cédulára: *Carmine Grimaldi*? Nem, akkor tanú maradt volna utána. Az afganisztáni útnak épp az lehetett a lényege, hogy tanúk nélkül tegyék el láb alól...

Uramisten!

Daniela!

A pilótanő ott volt, amikor ő kiugrott a gépből. Neki is meg kellett halnia. Nem hagyhatták életben. Nyilván miután visszatértek *Kabul*ba, megölték az asszonyt.

De ha már végeztek a férjjel, vajon minek kellett az autóbaleset?

Hogy hivatalosan is bizonyíthassák a halálát, döbrent rá *Grimaldi*. A hullája ott maradt a *Hindukus* hegyei között – kellett hát egy másik tetem.

Chiara megcsalta, megpróbálta megölni, elvenni a vagyonát, a

házát, a... lányát. Carmine megrázta a fejét, és érezte, amint mély, zsigereiből jövő düh önti el az agyát.

Vissza kell szereznie a lányát!

Eszébe jutott, mit mondott Petrelli: Chiara együtt él valakivel. Ő meg leintette a barátját, hogy majd később elmeséli, nehogy a féltékenység elterelje a figyelmét. Az útleveél pedig itt lapult a széfben. Nem volt kérdés többé, kivel él együtt a felesége. Ráadásul az ő házában.

Grimaldi zsebre vágta a pakisztáni útlevelet, és behajtott a széf ajtaját, de annyira ideges volt, hogy elfelejtette bezárni. Feltépte a gardrób ajtaját, és kilépett a hálósobába. Eszelős tekintettel körbenézett, és megértette, hová lettek a ruhái. Madzsid csak azokat tartotta meg, amelyek tetszettek neki. Visszafordult, végigfuttatta a tekintetét a gardróbon, és felidézte magában az afgán alakját.

Hát persze!... Nagyjából megegyezik a magasságuk, a súlyuk, még az alkatuk is hasonló. Ikkal erősebb volt, de ugyanolyan szikár, mint Grimaldi. A hajuk és a szemük színe is azonos. Miért ne viselhetné a ruháit? A francba, még a cipőméretük is azonos. A rohadék még a cipőit is elvette!

Grimaldi a hálósoba közepén állt, remegett a dühtől, és a gardrób nyitott ajtaján át a horgászcsizmájára meredt.

* * *

Viola White ásított. Szerette a munkáját, de ilyen esetekben, amikor végtelen órákon át várakozott egy kocsiban ülve, egy parkbeli padon gubbasztva vagy egy konspirációs lakás ablakában állva, óhatatlanul feltette magának a kérdést, vajon

tényleg ilyen életet akart?

Mi a fenét keres itt, Padovában?

Ráadásul egy isten háta mögötti utcában. Az órájára nézett, és arra gondolt, hogy most akár a charlestoni lakásában alhatna, vagy éppen kora reggeli kocogásra indulhatna, ha úgy tartaná a kedve. Főzhetne egy friss, forró kávé, és szalonnás tojást, pirítóst és dzsemet reggelizhetne.

Ehelyett itt ült a bérelt kocsiban. Majd megfagyott. Nem járathatta a motort, hogy fűtsön, az ablakot pedig félig leengedve kellett tartania, hogy ne párásodjon be a szélvédő. Most is azt csinálta, amit pályafutása nyolc esztendejében. Nevenincs emberekre vadászott, vagy azért, mert tettek valamit, vagy azért, mert tenni szándékoztak.

Minden küldetés egyvalamiben megegyezett: *mindig* olyan ügyben dolgoztak, amit egy politikus cseszett el, a kényelmes íróasztala mögött ülve Washingtonban, Moszkvában, Szarajevóban vagy éppen Rómában. Eszébe jutott a nem túl régen olvasott idézet: „Az ismeretlen katona halálát mindig egy nagyon is ismert politikus okozza.” Nem emlékezett, kitől származott, de tökéletesen igaza volt a pasasnak.

Eljött a holtpont, majd' leragadt a szeme.

Fáradtan bámult ki az ablakon.

Nem tudta volna megmondani, mikor látta meg a fényt. Egyszer észrevette. Biztos volt benne, hogy nem látta felkapcsolódni a villanyt. Vagy nyilván a fáradságtól fel sem fogta, mit lát.

Végre működni kezdett az agya, lenyomta a rádió adógombját.

– Itt van!

– Mi? – kérdezte meglepetten Brown.
– Itt van! Az emeleten ég a villany!
– Futás, futás, futás! – kiáltotta az ügynök fojtottan, és már ugrott is ki a kocsiból a ház előtt, akárcsak egy utcával odébb Viola.

* * *

Grimaldi felszisszent, és rácsapott a villanykapcsolóra. Egy pillanat alatt sötét lett, a szeme káprázott az iménti fénytől.

Csak reménykedhetett, hogy nem szúrta el végzetesen. Most majd megtudja. Ha a házat megfigyelés alatt tartják, mindjárt száz kommandós töri rá az ajtót. Átrohant a hálósobán, és kilépett a galériaként körbefutó folyosóra, amelyről a négy háló nyílt. Innen kiváló rálátás volt a földszinti nappalira meg az előszoba bejáratára. Megállt a korlát mellett, és feszülten hallgatózott. Csend volt.

Már kezdett megnyugodni, amikor meglátta az árnyékot. A kertre nyíló franciaablak mellett állt valaki.

Halkan kattant a villa bejáratí ajtaja is.

Akárki érkezik is, kulcsa van!

Talán Chiara jött haza?

Nem, az nem lehet. A felesége már felkapcsolta volna a világítást, még a ház előtt. Zörgött volna a kulccsal, arról nem is szólva, hogy beállt volna a Renault-val az udvarba. Az előszoba sötétjében mozgás támadt. Még nem ért el a nappaliig a behatoló, de nem volt messze. Óvatosan és lassan mozgott.

Grimaldi az elmúlt évben kiélesedett ösztöneire hallgatott. Visszalépett a hálósobába, és résnyire behajtott a ajtót. Ismét

felkattintotta a gardrób világítását, az ajtaját majdnem teljesen behúzta, de hagyott némi hasadékot. Azt akarta, hogy a jövevények a földszintről meglássák a fényt. Lábujjhegyen átszaladt a hálón, be a szomszédos szobába, Adrianáéba, és halkan betette maga mögött az ajtót. Itt már csak az utcai kandeláber beszűrődő fénye derengett, de ez most éppen elég volt. Innen a következő helyiségbe ment.

Ez a szoba afféle lomtár volt, a szemközti ajtó pedig a vendégszobába nyílt. Amikor Grimaldi négy éve megvette a házat, ide tervezte a dolgozószobát, de sosem készült el a helyiség. Egykor ebédlőként szolgált, étellift kötötte össze a földszinti konyhával. Carmine kibelezte a liftet, mert meg akarta szüntetni, ám a munka félbemaradt. A nyílást nem falazta be, az akna még megvolt. Feltolta a csapóajtót, és bemászott. Mikor lehúzta az ajtót, az félúton megakadt. Nem akart zajt csapni azzal, hogy rángatni kezdi, ezért inkább úgy hagyta.

A konyha jó négy méterrel alatta volt.

A sötétben nem látott semmit. Az alig nyolcvan centiméteres aknában nem kellett attól tartania, hogy lezuhan, mert biztosan beszorult volna, mielőtt leér az aljára. A pisztolyt az övében hagyta, hátát a falnak vetette, és a tenyerével meg talpával fékezve elindult lefelé. Igyekezett minél csendesebben haladni, de a dzseki olyan zajt okozott a falon, hogy biztos volt benne, meghallják.

Verejtékezve araszolt lefelé. Váratlanul gyorsan leért a földszintre. Egy lehullott vakolatdarab elroppant a talpa alatt. Kitapogatta a kijáratot. A fülét a vékony deszkára tapasztotta, de nem hallott semmit.

Ki kellett jutnia, hiszen nem bujkálhatott itt a végtelenségig. A

behatolók nyilván meglátták a hálószoza ablakában a fényt, amikor ostobán nyitva hagyta a gardrób ajtaját. Tudják, hogy itt van. Ha nem találják meg, tüzetesen át fogják kutatni a házat. Itt tehát nem maradhat.

Megmarkolta az ajtó alját, és lassan nyomni kezdte felfelé. A deszkalap meglepően könnyen engedett, és a rés tágulni kezdett. Amikor már öt centire felemelte, letérdelt, és kilesett a hasadékon.

A konyha üres volt.

Ismét nekiveselkedett, és addig tolta, míg negyven centiméteres rés nem keletkezett. Akkor egy halk roppanással megszorult ez az ajtó is. Nem csodálkozott, hisz évek óta nem nyitotta ki senki. Nem merte megkockáztatni, hogy tovább erőlteti és zajt okoz. Inkább térdre ereszkedett, és átpréselte magát a nyíláson. A tálalószekrény tövében meghúzódott.

Kilátott a nappaliba.

Égnek meredő hajjal vette észre a lépcső aljában álló alakot. Férfi volt, és egyértelműen fegyvert tartott a kezében. Grimaldi az öve felé tapogatózott, előhúzta a pisztolyát. Mit is mondott Goran? Ha csőre van töltve, csak vissza kell kattintani a biztosítókart. Hüvelykujját a kis billentyűre tette, majd a pisztolyt vastag kabátja alá dugta, hogy tompítsa a kattanas zaját.

A nappaliban álló alak nem hallotta meg. Felfelé indult a lépcsőn. Minden egyes fokot előbb kitapogatózott a lábával, hogy reccsen-e. Grimaldi most értette meg a „profi” jelentését. Nem volt kétsége: ez az ember nem elfogni akarja, hanem megölni. Ha vissza akarnák vinni a börtönbe, legalább tucatnyi ügynök lepte volna el a házat.

A férfi megállt a lépcsőn, és a nappali kertre nyíló

franciaablaka felé nézett. Grimaldi hallotta, amint az üvegajtó halk surrogással kitárul. Ő hagyta nyitva, amikor behatolt a házba. Talán még a kulcsot is a zárban felejtette. Azt nem látta ugyan, ki jött be a házba, de a lépcsőn álló alak testtartásából, kézjeleiből kitűnt, hogy kommunikál valakivel, akit Grimaldi nem láthatott.

Azután a férfi megint elindult felfelé a lépcsőn, és kiért a látóteréből. Carmine kiutat keresve körülnézett a konyhában. El kell hagynia a házat! Amiért jött, már ott lapult a zsebében, sőt az útlevelet megtalálva már a miertre is megkapta a magyarázatot.

Csakhogya a konyhából kizárólag a nappali felé mehetett, ha ki akart jutni. Volt ugyan még egy ajtó, ám az a szűk, ablaktalan kamrába nyílt. A konyha széles tolóablakára siklott a tekintete. Arra talán elmenekülhetne, de emlékezett rá, hogy az ablak szorul, nehezen lehet kinyitni. És az ablak alatt tüskés díszcserje burjánzott. Csak a nappali felé mehetett. Amerről most halk léptek közeledtek a konyha felé.

Felkelt a hideg kőről, és leakasztott a falról egy réz palacsintasütőt. Képtelen lett volna hidegvérrel, lesből agyonlőni bárkit is. Bár a palacsintasütővel irdatlan zajt fog csapni. Lerántotta az asztról az abroszt, és beletekerte a nehéz serpenyőt. A bejárat mellett a falhoz simult. Csak egy keskeny, magas fűszertartó állvány takarta el a behatoló elől.

Az ajtóban egy pisztoly jelent meg, a csövén ormótlan hangtompító. Az alak bearaszolt a konyhába. Két kézzel tartotta a fegyvert, fejét a válla közé húzta. Fekete ruhában volt, a fején sísapka. Grimaldi az utolsó pillanatig kivárt, majd előlépett, és a súlyos serpenyő élével teljes erőből a fegyvert tartó karra sújtott. Hallotta a csont reccsenését.

A fegyver hangos csattanással zuhant a köre, de ezzel nem volt ideje foglalkozni.

A támadó nyögve térdre zuhant, és bénán lógó kezét megpróbálta védekezőn felemelni. A visszalendülő rézserpenyő az arcába vágott, összezúzta az orrát. Az alak az oldalára zuhant, és elterült.

Grimaldi letette a palacsintasütőt, és gépiesen felkapta a pisztolyt. A nappaliba vezető átjáróhoz lépett. Kilesett a lépcső felé, ám a másik behatolót nem látta. Vagy nem hallotta az iménti zajokat, vagy szándékosan nem rohant a társa segítségére.

Carmine nem látta jelét, hogy támadóinak lennének társai. Hallgatózott. A galérián most világosabb volt.

Visszahúzódott a konyhába, és próbálta kitalálni, mit tegyen. Nem rohanhatott át a nappalin, majd ki a kertbe és bele az éjszakába. A hálósobában vagy a galérián lapuló alaknak kiváló célpontot nyújtott volna.

Letérdelt a nyöszörgő alak mellé. Most mi a fenét csináljon? Nyomta az övébe tűzött Beretta, ezért feltette a konyhaasztalra. A betolakodó hangtompítós Glockját a kezében tartotta. Lerántotta a maszkot a sebesültről. Alig ismerte fel a véres arcot: Viola White volt az törött karral, összezúzott orral és kivert metszőfogakkal.

Grimaldi nem hitte volna, hogy képes ilyen gyűlöletet érezni, mint ami most fogta el, ahogy lenézett afganisztáni kínzója kétségbeesett szemébe. Felemelte a zsákmányolt pisztolyt, és a vastag hangtompítót kíméletlenül belenyomta az asszony szétzúzott szájába. A nő halálos rémülettel meredt rá.

Carmine kegyetlenül beljebb nyomta a fegyver csövét, a törött fogak hátborzongatóan csikorogtak a fémen.

- Ha megnyikkansz, megdöglesz - suttogta a nő arcába. -
Milyen érzés, ha veled szemétkednek, he?

Az ügynök öklendezett, de csendben maradt.

Grimaldi kirántotta a pisztolyt a nő szájából, majd átkutatta az ügynök dzsekijét. A tárcáját zsebre vágta, hátha jó lesz valamire. A slusszkulcsot is magához vette, meg a tartalék tárat, tele csillogó lövedékekkel.

A galériáról zaj hallatszott. Furcsa, folyamatos kattogás volt, mintha egy apró villanymotor dolgozna.

Grimaldi kilesett, de nem látott senkit. Visszanézett a sérült nőre, aki kínlódva próbált feltápáskodni.

- Ott maradsz! - sziszegett rá.

A konyhaajtó mellett egy komód állt. Carmine lekushadt mögé. Innen rálátott a lépcső tetejére, és Viola White-ot is szemmel tarthatta. A nő a földön térdelt, egyik kezével megtámaszkodott, a másikkal az asztal felé tapogatózott. A Beretta! Carminét előntötte a rémület.

- Feküdj! - kiáltott rá fojtott hangon a nőre. - Ha még egyet mozdulsz, agyonlőlek!

Fent a zaj elérte a lépcső tetejét, a zúgáshoz rendszertelen pufogás társult.

Akármi volt is az, lefelé bukdácsolt a lépcsőn.

Carmine a szemét meresztette.

Meglátta a lépcső aljában elterülő alakot.

Kis híján rálőtt, aztán felismerte. Adriana lépegető babája volt az. Tavalyelőtt karácsonykor vette neki Rómában. Tehát az ismeretlen járt a gyerekszobában. Carmine agya száguldott.

Akkor a lomtárban is!

A pasas figyelemelterelésként kapcsolta be a babát! Rájött az

átkozott, hogy elkapta White-ot.

Grimaldi megpördült.

Már emelte a fegyvert az étellift ajtaja felé, amely abban a pillanatban kiszakadt a falból. A porfelhőből kinyúlt egy pisztolycső, és azonnal tüzet nyitott. Carmine gondolkodás nélkül megrántotta a Glock ravaszát. Legalább öt-hat lövedéket küldött az étellift felé. De a golyók nem találtak.

A liftből folyamatosan jöttek a lövések.

A golyók süvítve röpködtek a konyhában és a nappaliban. A tűzvonalban térdelő Viola White teste kétszer megrándult, az ügynök elzuhant.

Azután Grimaldi két lövése végre beletalált a nyílásba. Fájdalmas nyögést hallott. A támadó vagy meghalt, vagy fedezékbe húzódott – mindenesetre a tüzelés abbamaradt.

Carmine megragadta az alkalmat. Még két lövést eresztett meg a konyha felé, majd átrohant a nappalin, ki a teraszra, és bevetette magát a kertbe. A hátsó kertkapu felé száguldott, igyekezett takarásban maradni. Egy örökkévalóságnak tűnt, míg elérte a kaput.

Kijutott a kihalt utcára, csak a kutyák kezdtek vad ugatásba.

És most merre?

A White-tól elvett slusszkulcsra nézett. VW emblémát látott rajta. Kétségbeesetten végignézett a parkoló autókon. Melyik lehet az? Mentő ötlete támadt: megnyomta az ajtónyitó gombot. Négy autóval odébb felcsipogott egy kocsira, kattantva nyílt a központi zár, felvillantak a narancssárga indexlámpák.

A Golf egy kapubejáróban parkolt. Carmine odarohant, és bevágódott a volán mögé. A kulcsot remegő kézzel az indítóba dugta, de a szeme sarkából a húszméternyire lévő kertkaput

figyelte. Senki nem üldözte.

A Volkswagen motorja életre kelt.

Carmine vadul gázt adott, alászedte a kormányt, s már száguldott is felfelé az utcán. Felkapcsolta a világítást, és belenézett a tükörbe. Nem követték.

* * *

Red Brown sziszegve markolta a karját az étellift aknájában. A rohadék!, mormogta izzó gyűlölettel.

Már egy perc is eltelt azóta, hogy bekapta azt a két golyót. Utána csend támadt.

Ekkor az utcán felhangzott egy induló autó zúgása.

A kurva életbe!

Brown feltápáskodott.

Kikászálódott az aknából, egy pillantást vetett a földön nyögdecslő White-ra, majd kirohant a kertkapuhoz.

Kilesve még látta a sarkon felvillanó féklámpákat. A kandeláberek fényében felismerte Viola White bérelt Golfját. A kocsí bekanyarodott, és eltűnt a szeme elől.

– Az úristenit! – káromkodott. Tehetetlen dühében a pisztoly agyával a kőfalra csapott. A tár talpa szétnyílt, a löszerek a fűre hullottak.

– Még ez is! – nyögte az ügynök, majd letérdelt, és összeszedte a töltényeket.

Feltúrte a ruhája ujját, és megnézte a sérülését.

– Még hogy amatőr! Majdnem agyonlőtt a rohadék! – morogta.

A golyók fél centi mélyen beleszántottak a bőrébe. Nem voltak

súlyos sebek, de erősen véreztek. Az ügynök bekötötte egy konyharuhával, majd leguggolt Viola White mellé. Borzadva nézte a szétvert arcot, a törött karokat. A nő az oldalát fogva nyöszörgött. A veséje táján és a vállában is volt egy-egy bemeneti nyílás. Hatalmas vértócsa terjengett körülötte. Brown tapasztalt szemmel felmérte a lövonalat, és megállapította, hogy White-ot nem Grimaldi, hanem ő lőtte le. Ügyet sem vetve a fájdalmas nyögésre, átfordította a nőt. A hátán volt egy kimeneti nyílás, és a vállából is kiment a golyó. Brown körbevilágított a zseblámpájával, és lehasalt a kőre. A fűszerállvány alatt találta meg a két véres, deformálódott golyót. Zsebre vágta őket, majd a hátára fordította Violát.

– Hol a fegyvered?

– Nála – sóhajtotta a sebesült.

– Láttam elszáguldani az autódat. A kocsikulcsot is elvitte, igaz?

– Azt hiszem... Segíts!

Brown átforgatta a nő zsebeit, majd csalódottan kérdezte:

– Hol a tárcád?

– Nála... elvitte.

– A francba! Az igazolványod is benne volt?

– Igen... Adasd ki a körözést, Bob!

Red úgy nézett rá, mint aki szellemet lát.

– Köröztessenem?! És mit mondjak az olasz rendőrségnek? Hogy egy titkos CIA-akciót hajtottunk végre, ami balul sült el? A francba! Csak magunkra számíthatunk, fogd már fel!

A nő kínlódva az asztal felé intett.

– Ott... a fegyvere.

– Mi?

– Grimaldi fegyvere ott maradt az asztalon.

Brown felállt, és felvette a Berettát. A sorozatszámot kicsiszolták belőle.

– Ez lehetett Suné – motyogta.

– Hívj segítséget – kérte elhaló hangon a nő. – Nagyon fáj...

Brown lenézett rá. Száguldottak a gondolatai, hogyan mászhatna ki ebből a kutyaszorítóból.

– Fekete akció volt, Viola – mondta halkan. – Nem hívhatok orvost, és nem vihetlek kórházba sem.

– Bob!

– Elcseszted – vont vállat a férfi. – Elvette a pisztolyodat, a kocsidat, a tárcádat. Hagytad megszökni. Te is tudod, hogy megy ez. Sajnálom.

Kesztyűs kezével fogva a kisméretű Berettát, két golyót eresztett a nő arcába.

Carmine felállt, és leakasztotta a gallérjáról a csíptető mikrofont.

- Hogy sikerült? - lépett a kamera körül tevékenykedő Petrellihez.

- Most nézek bele.

Carmine türelmesen várt.

- Na?

- Úgy látom, jó a felvétel. Nyolcvanhárom perces lett az anyag.

- Mit csinálsz a filmmel?

- Letöltöm a merevlemezre, azután kiírom egy DVD-re.

- Legyen inkább kettő.

- Te is akarsz egyet?

- Igen. Minél több példány van, és minél távolabb egymástól, annál biztonságosabb.

- Nem probléma. Akkor hármat csinálok, hogy nekem kettő maradjon.

- Mikor adjátok le?

Luca a klaviatúrán pötyögött, a homlokát ráncolta.

- Ez kurvára forró anyag, Carmine. Feláll a hátamon a szőr, ha csak rágondolok. Minél előbb adásba akarom tetetni, mert onnantól biztonságban leszünk.

- Csak *te* leszel biztonságban.

- Nem tudom, veled mi van, de én mindössze futár vagyok. A futár pedig csak addig értékes, amíg nála van a levél - intett a monitor felé Petrelli. - Az első lemez készen is van.

- Elviszem. Másolj még magadnak.

Carmine a belső zsebébe tette a CD-tokot a lemezzel.

- Indulok. Szóval, mikor megy le?

- Hajnali fél négy van. Máris beviszem a stúdióba, megvágjuk, szerkesztjük... Valószínűleg a déli híradóban már lemehet egy ízelítő, és este főműsoridőben az egész. Ez nagy sztori, akkor kell adásba mennie, amikor sokan látják.

- Tehát ma estig van időm, holnaptól azonban még a sarki újságárus is megismer majd, igaz?

- Arra mérget vehetsz.

- Nem baj. Addigra elintézem a dolgaimat.

- Mire készülsz?

- Van ott valaki, akiben megbízol? - engedte el a kérdést a füle mellett Grimaldi.

- Az asszisztensem. Miért?

- Küldd el az interjút a benti e-mail címére - javasolta Grimaldi, majd a televíziós furcsa arckifejezését látva hozzátette:

- Ha mégis történne veled valami. Egy kis életbiztosítás, hogy a filmet mindenképpen megkapja a csatorna. Az asszisztensed, gondolom, csak reggel megy be, addigra meg már ott vagy, tiéd a sztori. Töröldesd vele az e-mailt, és kész. Ott lesz neked a lemez.

- Rendben.

- Apámmal beszéltél?

- Igen. Becsöngettem hozzá, és kihívtam a ház elé.

- Hogy fogadta?

- Először nagyon dühös volt, azt hitte, át akarom verni.

Azután, amikor kezdte megérteni, hogy ilyenekkel nem viccelődik az ember, megörült. Fel kell keresned!

– Majd ha elrendeztem a dolgaimat. Azt a részt, amit kértem...

– Kivágom az interjú elejét, ne aggódj. Onnan megy csakadásba, hogy az afgánok megmentettek a hegyek között, miután baleset ért. A médiának onnantól érdekes igazán.

– Rendben. De ha velem valami történne...

– Akkor már viszem is a stúdióba a vágatlan verziót.

– Ezt akartam hallani.

– Carmine... tudod, hogy Chiara már mással...

– Ne folytasd! Mindent tudok. Nálam a bizonyíték.

* * *

A Volkswagen Golfot megtartotta.

Nem tudta, okos dolog-e, amit művel, de nem volt választása. Az autóbérléshez igazolvány kell, az autólopáshoz nem ért. El akarta kérni Petrelli autóját, de a férfi kerek perccel megtagadta, mert azzal segítséget nyújtana egy gyilkosság miatt körözött szökött rabnak, akit terrorizmussal is gyanúsítanak. Könnyen letartóztathatnák bűnpártolás miatt, érvelt, holott neki most a stúdióban a helye. Ez mindkettejük érdeke. Carmine belátta, hogy igaza van.

Így aztán háromnegyed négykor visszaült a Golfba, és észak felé indult. Ideges volt, és félt, hogy találkozik egy rendőrautóval, vagy egy ellenőrzés során megállítják. De szerencséje volt. Akadálytalanul jutott ki a városból, és elindult a nyaraló felé. A hatvan kilométeres utat általában ötven perc alatt tette meg, de most inkább a mellékutakat választotta. Vezetés

közben fel-felvillant előtte a felesége képe.

Most ott alszik Madzsid Ikbállal az ő ágyában.

Az ő nyaralójában.

Még az is elképzelhető, hogy az afgán az ő pizsamájában horkol.

A szomszéd szobában pedig ott a lánya... Mit élhetett át, amikor azt mondták neki, hogy meghalt az apja?

Érezte, hogy ismét előnti a jeges düh. Becsapták, megcsalták, az életét is elvették.

Emlékek sorjáztak előtte: a zuhanó repülőgép. A rettenet, hogy nem nyílik ki az ejtőernyő. A fájdalom. Hamid Aggul. A fogság. A testi-lelki kínzások. Goran.

Most meg a saját házában akarták agyonlőni.

És elvették a kislányát.

Minderről két ember tehet. Chiara és a szeretője, Madzsid Ikkal. Ők lökték meg az első dominót.

Letért egy földútra az erdőn át, hogy lerövidítse az utazást. Hamarosan ismét aszfalt surrogott a kerekek alatt.

Le akart higgadni kissé, mire a nyaralóba ér. Hideg feje lesz majd szüksége.

Afelől kétsége sem volt, hogy Chiara és Madzsid ismét az életére tör majd. Hisz a visszatérte felér egy vádirattal. Mindent elveszíthetnek.

De ki volt ma éjjel a másik fegyveres a házában?

Nem elfogni akarták, hanem megölni.

– Red Brown – mondta ki hangosan Grimaldi.

Hát persze!

Ki más lehetett volna White társa, mint Brown? De miért akarja megölni az amerikai?

Mert elszúrták – adta magát a válasz, és Carmine a kormányra csapott. Az amerikaiak eltolták. Sun hagyta megszökni. Hogyan is hihette, hogy feladják! Hiszen ő volt az élő cáfolata a hivatalos álláspontnak, mely szerint Guantanamón kívül nincsenek külföldi börtöneik. Ő olasz állampolgár, mérnök, akinek adnak a szavára. Ezért kell meghalnia. Nehogy elmondhassa, kik és mit tettek vele. És hol.

Csak azzal biztosíthatják a maguk számára a büntetlenséget, ha eltakarítják a bizonyítékokat és a tanúkat.

Márpedig Carmine Grimaldi koronatanú.

* * *

Brown a laptop kivilágosodó képernyőjére nézett. A főosztályvezető inguijban ült az íróasztala mögött, és a webkameráját igazgatta.

– Bob.

– White halott.

Még a képernyőn is látszott, hogy a washingtoni ember elsápadt.

– Micsoda?

– White meghalt.

– Mi történt?

– Lesben álltunk Grimaldi háza mellett a két párhuzamos utcában. Egyikről a főkapu nyílt, a másiktól a kert bejárata. A fickó okos volt. A kerteken át jött. Nem láttuk bemenni, de egyszer csak fény gyulladt az emeleten. Behatoltunk. White elszúrta. Grimaldi elkapta.

– Egy *amatőr* elkapta?

- Én sem értem, uram. Az emeletre mentem, mert ott láttunk világosságot. Magam akartam elkapni a célszemélyt. White-é volt a földszint.

- Miért nem együtt mentek fel?

- Nem akartam a hátunkban felderítetlen területet hagyni.

- Akkor miért nem nézték át előbb együtt a földszintet?

Brown kezdte kellemetlenül érezni magát. Elengedte a füle mellett a kérdést.

- White képzett ügynök volt. Egy profi sem kaphatta volna el egykönnyen, nemhogy egy civil. Valamit nagyon eltolt. Amikor én leértem, már halott volt. Grimaldi...

- Azt mondta, ő fent volt az emeleten.

- Volt egy étellift a szintek között. Azon jutott le a földszintre, amíg én átfésültem az emeletet. Meglepte White-ot a konyhában. Eltörte mindkét karját, és összeroncsolta az arcát.

- Ugyanarról a Grimaldiról beszélünk? - hitetlenkedett a főosztályvezető.

- Igen, uram - bólintott szenvtelenül Red Brown, és egy gombnyomással átküldött három fotót a főnöke számítógépére. - Ezeket a felvételeket a mobilommal készítettem White teteméről a helyszínen.

A főosztályvezető a monitorra meredt.

- Uramisten! Mit tett White-tal ez az állat?

- Egy serpenyővel verte szét. Bizonyára emlékszik még, uram, hogy Kandahárban White-nak jutott a kemény kihallgatások végrehajtása. Grimaldi nyilván bosszút állt rajta. Majd négy lövéssel végzett vele. Nézze csak a becsapódások helyét! A vállában és a veséje mellett kapott be egy-egy lövést. Ezzel megbénította. Azután kétszer belelőtt az arcába.

– Kivégezte.

– Még nincs vége, uram. Grimaldit megleptem a holttest kifosztása közben, és rövid tűzpárbajt vívtunk. Kétszer eltalált, a karomat súrolták a lövései. Azután elmenekült. Magával vitte White pisztolyát, kocsiját és tárcáját...

– Ezt nem mondja komolyan!

– ...viszont ottmaradt az ő fegyvere. Rám alighanem White kilenc milliméteresével tüzelt, mert az ő 22-es Berettája az asztalon hevert. Letette, amíg kiforgatta White zsebeit.

– Még egyszer kérdezem: ez a Grimaldi az a Grimaldi? Nem valaki mást leptek meg ott betörés közben?

– Nem. Egyértelműen felismertem. Uram... – Brown megnedvesítette az ajkát a nyelvével. – White tárcájában ott volt az igazolványa is.

A főosztályvezető szeme kitágult.

– *Melyik?!*

– A céges.

– Kivitték terepre az igazolványukat?

– Csak White.

– De hát miért, az isten szerelmére!?

– Nem tudom, uram. De a tény, az tény.

– Az emberünkönél ott van egy halott amerikai ügynök igazolványa?

– Úgy van, uram. Ha valaha előkerülne, majd azt mondjuk, hamis.

– Ne viccelődjön! Ekkora hibát! Mi a fene ütött magukba?

– Sajnálom, uram. Nem tudtam róla.

A washingtoni ember törődötten masszírozta a halántékát.

– És mi van White hullájával? Megtalálták már az olaszok?

- Nem, uram. A holttestet elvittem.

- Mit csinált?!

- Egy szőnyegbe csavarva a csomagtartóba tettem a tetemet. A házban valamennyire fel is takarítottam. Egy esetleges helyszínelés természetesen megtalálja a vért és pár golyót a falban, de az nem sokat ér majd hulla nélkül.

- Mit csinált a testtel?

- Kiautóztam a város szélére, és elrejtettem az erdőben.

- Nem fog előkerülni?

- Egy vízmosás mellett ástam el, uram. Egy órája. Százfontos köveket raktam rá, úgyhogy nem fogják kikaparni a vadak. Ha szükséges lesz, később vissza lehet menni, és elégetni.

A washingtoni ember megvakarta az állát.

- A családja keresni fogja.

- Se kutyája, se macskája.

- Mit hozott még el a házból?

- Megpróbáltam összeszedni a falba csapódott lövedékeket is, de erre nem igazán volt időm. Inkább elástam White mellé azt a fegyvert, amelyet én használtam, és persze Grimaldi Berettáját is. A házban használt fegyvereket nem lehet majd a Céghez kötni, és hozzám sem.

- A kocsiját nem fogják felismerni a szomszédok?

- Nem láttam mozgást, de a biztonság kedvéért letakartam a rendszámot, mielőtt beálltam. Az autót azután leparkoltam az erdő szélén, öt kilométerre a friss sírtól, és felgyújtottam. Nem maradt benne semmi használható nyom. Az akcióban használt ruháimat is az égő kocsiban hagytam. Gyalog tértem vissza a város széléig, onnan taxival a pályaudvarra, majd egy másikkal a Pratóig, és egy harmadikkal ide, a szállodába.

- Szóval eltüntetett mindent?
- Holttestet, kocsit, ruhákat, fegyvereket.

Egy teljes percen át csend volt.

- Rendben van, Bob. Elvarrta a szálakat. Amennyire lehetett, helyrehozta White hibáját.

- Köszönöm, uram.
- És most?
- Megyek Grimaldi után.
- Hová?
- Szerintem a lányát és a nejét keresi.
- Ők hol vannak?
- Vidéken, a nyaralójukban.
- Erről tudunk valamit?
- Tudjuk, hol van.
- Odament volna?
- Minden bizonnyal. Utánamegyünk, és elkapjuk.
- *Mennek?* Kivel?
- A két Contival.
- Mi van velük?
- Alszanak. Hétkor kezdenének a ház mellett.
- Ők miért nem voltak ott éjjel? Négyen elkaphatták volna.

Brown vonásai megkeményedtek.

- Uram, éppen *ön* nem engedélyezte, hogy rajtam és White-on kívül kettőnél több embert bevonjunk a műveletbe. Biztosítanom kellett a váltást a folyamatos megfigyeléshez. Én is tudom, hogy nem szabályos az eljárás, de kevesen voltunk.

- Állítsa le őket!
- Tessék?
- Állítsa le Contiékát. Elveszem őket magától.

- De szükségem van rájuk!

- Így döntöttem - nézett keményen a kamerába a főosztályvezető. - Nem kell több tanú, még belsős sem. Maga megy Grimaldi után.

- Egyedül?

- Egyedül. Egyébként már az sem nagy baj, ha nem tudja elkapni. Csak a biztonság kedvéért kell végeznie vele. Már eltüntettük a tárgyi bizonyítékokat.

- Hol?

- Mindenütt.

- Kandahárban is?

- Jórészt ott is. De az háborús terület, ki nem szarja le, ha pár tálib terrorista nem megfelelő körülmények között volt fogva tartva? A Dubrovnik melletti börtön is rendben van. Nyoma sincs, hogy a miénk volt.

- És az amerikai örök? A helyiek látták őket.

- Ők Arizonából, egy állami börtönből érkeztek cserelátogatásra, hogy tanulmányozzák a horvát fogva tartási módszereket és körülményeket. - A főnök elvigyorodott.

- Na és Vuković? - vetette fel Brown. - Ő az egyetlen horvát, akinek érdekében állhat köpni. Vele mi lesz?

- Ezt a részt a horvátok elintézik. Sosem fog nemzetközi megfigyelőkkel találkozni.

- Úgy érti...

- *Tényleg* tudni akarja?

Brown megrázta a fejét.

- Nem. Valójában nem. És a szállítások?

- Civil cégek privát repülőgépei hozták a foglyokat Horvátországba. A katonai Herculesből nem véletlenül pakolták

át Grimaldit éppen Budapesten. Katonai gép nem is járt Horvátországban, a magyarok meg szintén NATO-tagok. Miért ne landolhatott volna ott egy Hercules?

Red Brown az ujjain számolva átvette a tényeket.

Mi maradt ki?

- Grimaldi.

Az ügynök eltöprengett.

- Biztos benne, uram, hogy érdemes további kockázatot vállalnunk azzal, hogy megkíséreljük likvidálni?

- Konkrétan mire gondol?

- Azon tűnődöm, mit is mondhatna Grimaldi egy vizsgálat során? Hogy bebörtönöztük Kandahárban? Na és? Ha átgondoljuk, még az is lehet, hogy az elemzőink és a jogászaink éppen azt fogják javasolni, ismerjük el: egy ideig tényleg fogva tartottuk Grimaldit. Hiszen megölte egy katonánkat. A szavahihetőségét ez nagymértékben aláásná. Még filmfelvételünk is van arról, ahogy megöl egy amerikait.

- Közreműködik benne - javította ki a főosztályvezető. - Megnéztem még párszor azt a felvételt, Bob, és számomra nem olyan meggyőző a dolog. Még azt is mondhatnánk, azért fogta le az őrmestert, hogy az ne tudjon rálőni. Önvédelem. Végül is nem ő lőtte agyon azt a katonát, hanem a társa.

Brown sokat tapasztalt ügynökagyában megszólalt a vészcsengő. Ez az iménti mondat nagyon úgy hangzott, hogy a főnöke a saját kiútját tervezgeti. Még a végén az ő nyakában marad az egész elcsesztett projekt. Elhessegette a rossz érzést, és folytatta az elemzést.

- Azt is elmesélheti Grimaldi, hogy egy horvát börtönben tartotta fogva a CIA.

- Nem lesz rá bizonyítéka.

- Igaz...

- Akkor tulajdonképpen nincs is aduja ennek a Grimaldinak, Bob?

- Arra célozgattam, uram, hogy esetleg hagyjuk-e futni.

- Én nem egészen így látom a helyzetet. Magának, folyamatosan, szinte percenként változik a véleménye a pasasról, és arról, mennyire veszélyes ránk nézve. Szerintem maga nem nagyon akarja elvégezni a munkát, Bob.

- Mire gondol?

- Nézzük a problémát más oldalról. Mi lesz, ha megnevez egy-két horvát őrt? Mondjuk, Goran Vukovićra hivatkozik?

- Vagyis?

- A sajtó fel fogja tenni a kérdést, vajon honnan a fenéből ismeri egy Afganisztánban eltűnt olasz építész a világ végén található horvát börtön személyzetét, ha sosem járt ott? Vagy a börtön alaprajzát? Esetleg fejből elmondja, hogy merre van az ebédlő, a kapuk, milyen a padlóburkolat, és hányas izzók vannak a világítótestekben? Hogy hol és mit vésett a falba? - A főosztályvezető hagyott egy gondolatnyi csendet. - Én továbbra is úgy látom, Bob, ez az ember életveszélyes számunkra. Amíg él, nem nyugodhatunk meg.

Brown elhúzta a száját. Már túl volt azon a koron, amikor egy ügynök mindenáron elégtételt akar venni azokon, akik kibabrálnak vele. Ha az a parancs, szívfájdalom nélkül futni hagyta volna az olaszt. Nem személyes játszma volt ez - legalábbis az ő részéről biztosan nem.

- Nem értem önt, uram - próbált időt nyerni. - Hol úgy beszél, mint aki elengedné az olaszt, hol meg az ellenkezője

mellett érvel.

- Maga is ezt csinálja, Bob. Át szeretném venni valamennyi lehetőséget, ezért játszom az ördög ügyvédjét. Néha még önmagammal szemben is.

- Végül is mit akar tőlem, uram?

- Hogy menjen utána, Bob! És ezúttal ne csessze el!

- Ma sem én szúrtam el.

- Tudom. De most egyedül maradt. Nem akarok újabb ügynököt belekeverní. Csak maga tudja, miről szól ez az egész valójában. Oldja hát meg! Hozza vissza White fegyverét, tárcáját és igazolványát. Ezek mind tárgyi bizonyítékok. Ne hagyjuk szerteszét heverni őket. Hajnali öt elmúlt, úgyhogy induljon!

- Segítség kellene - próbálkozott Brown. - Fedezni kéne a hátamat.

- Nem! - csattant fel a főosztályvezető. - Egyedül megy. Hiszen csak egy amatőrt kell elkapnia!

- Uram, ez...

- Nincs más választása... Az elmúlt hónapokban a maga neve egybeforrt Grimaldiéval a Cégnél. Először a *maga* sugallatára azt hittük, új tálib vezérrel van dolgunk. Azután *magának* nem sikerült megtörnie, majd meg is szökött...

- Suntól - mondta szárazon Brown. - Nem tőlem.

- Ki emlékszik már erre? A lényeg, hogy maga belekeveredett. Ma elveszítette a társát is. És ki végzett vele? - folytatta könyörtelenül a főosztályvezető. - Grimaldi. A *maga* Grimaldija.

Red Brown most már biztosan tudta. A főosztályvezető őt szemelte ki bűnbaknak. Csak úgy jöhet ki jól a helyzetből, ha elvarrja az utolsó szálát. Meg kell ölnie Grimaldit. Ha nem sikerül, úgy jár majd, mint Oliver North: egyedül viszi el a

balhét.

Grimaldi tudta, hogy amit tenni készül, ostobaság. Pedig csak *estig* kellene kibírnia! Csak *estig*, amíg az apja megnézi az interjút a tévében, végighallgatja a fiát, és megért mindent.

De meglátta a telefonfülkét az út szélén, és beletaposott a fékbe.

- Igen? - szólt bele a kagylóba az alvástól rekedten Lamberto Grimaldi.

- Én vagyok az.

- Istenem, hát mégis!...

- Ne mondd ki a nevem!

- Miért?

- Valószínűleg lehallgatnak.

- Lehallgatnak?! De kik?

- Majd elmesélem. Este megtudsz mindent.

- Jól vagy?

- Igen.

- Tényleg jól vagy? Megvan mindened?

- Ne aggódj, egyben vagyok. Csak hallani akartalak. És te? Hogy érzed magad?

- Most már semmi bajom.

- Ne haragudj, nem tehettem róla. Olyan helyen voltam, ahonnan nem üzenhettem.

- Ezt azért nehezen tudom elhinni - korholta szelíden az apja.

- Este megtudsz mindent. Akkor majd megérted.

- Mikor jössz?

- Ma még nem.

- Hát mikor?

- Amint lehet.

- Beszélünk kell.

- Tudom.

- Látni akarlak, fiam. Még mindig nem tudom elhinni, hogy nem valami gonosz tréfa.

- Nem tréfa, nyugodj meg. Élek.

A telefon halkán csipogott, Carmine pedig gyorsan újabb érmét dobott a készülékbe.

- Fülkéből hívsz? - kérdezte Lamberto.

- Igen.

- Hol vagy?

- A közelben.

- Gyere ide!

- Még nem lehet. Mondom, ma este mindent megtudsz.

- Nem érdekel. Látni szeretnék!

- Később. Most el kell intéznem valamit.

- Chiarával? - kérdezte halkán az öreg.

Mindig is jól vágott az esze, gondolta mosolyogva Grimaldi.

- Igen.

- Nincs otthon.

- Lementek a tóhoz, igaz?

- Igen. Tehát tudsz róla, hogy ők ketten...

- Igen, tudok - vágott közbe Carmine. - Adrianát is vitték, igaz?

- Nem. A kislányt itt hagyta nálam.

A mérnök szíve kihagyott egy ütemet.

- Mi van vele? Jól van?

- Gyönyörű, nagyot nőtt és makkegészséges. Chiara tegnap este hozta át. Egész hétvégén velem lesz és Catrinával. Ezért mondom, hogy gyere ide.

- Istenem, de szeretném látni!

- Akkor gyere!

- Nem tehetem, a fenébe is.

- Elmondjam neki, hogy...

- Még ne. Majd este.

- Honnan fogom tudni, mikor?

- Rá fogsz jönni. Nézd a tévét. Többet sajnós nem mondhatok.

Kis csend támadt.

- Kell segítség? - kérdezte aztán Lamberto.

- Most már megoldom.

- Odamenjek?

- Semmi esetre sem. Vigyázz a lányomra!

- Jól van.

- Ketten mentek le a tóhoz? - kérdezte Carmine.

- Igen. Furcsa nekem együtt látni őket.

- Akkor mit szóljak én?

- Chiara azt mondta, látta a holttestedet. Nem is tudom, mit higgyek most... Ők... ők tették ezt veled?

- Igen.

- Akkor mégis segítségre lenne szükséged. Ha a halálhíredet keltették és elvették mindenedet, talán ismét megpróbálják...

- Meg fogják próbálni. Nem is tehetnek mást, ha nem akarnak börtönbe kerülni. De meglepem őket.

- Ne menj oda!

– Muszáj. Te is tudod.

– Akkor odamegyek! Ne legyél egyedül, amikor...

– Maradj Adrianával! Most azzal segítesz a legtöbbet, hogy őt biztonságban tudhatom. És semmiképpen se add nekik oda, ha nélkülem mennének érte.

– Istenem!

– Majd hívlak.

Nehéz szívvel tette le a kagylót. Mégis megérte, hogy felhívta az apját. A lelkének hatalmas terhet jelentett, hogy Lamberto halottnak hitte. Még szerencse, hogy Adriana a lehető legjobb kezekben van.

Visszaült a Golfba, és továbbhajtott a nyaraló felé.

* * *

Red Brown a feszültségtől összeszorult gyomorral ért oda a kocsijához. A laptopot betette a csomagtartóba. A kesztyűtartóból elővette a térképet. Hol a francban van az a nyaraló? Rátette a térképre a jegyzetfüzetét, amelybe felírta a címet. Nagy nehezen megtalálta a kis tavat a semmi közepén. Cittadelláig kellett a főúton haladnia, és onnan még vagy tizenöt kilométernyi zötykölődés volt a hegyek lábánál fekvő kis tó és az üdülőfalu.

Félredobta a papírokat, előhúzta a Glockját. Ellenőrizte a tárat, és a hangtompítót is, mielőtt felcsavarta a cső végére. Letette az utasülés előtt a padlóra, és ráhajtotta a szőnyeget. Indított, és nagy gázzal kilőtt a járda mellől.

Mialatt észak felé száguldott, kelet felé halványan derengeni kezdett az ég alja. Hajnalodott. Még legalább másfél óra, mire

teljesen kivilágosodik, de a sötétszürke felhők nem sok jót ígértek.

Kiért a városból. Már kevésbé kellett az ébredező forgalomra figyelnie, volt ideje, hogy kiötölhesse, mit fog tenni. Rettenetesen dühös volt a főosztályvezetőre. Az ő ötlete volt az egész. Ő vitette Grimaldit Horvátországba, hogy elkerülje a nemzetközi megfigyelőket. Grimaldi látta, amit nem lett volna szabad látnia.

És most rajta, Brownon verik el a port.

Mert Sun hagyta megszökni, és White is lépre ment.

White! A francba is, White!

Még mindig úgy vélte, hogy meg kellett tennie. Talán jót is tett vele a szenvedésmentes, gyors halállal, nyugtatta a lelkiismeretét.

Megcsörrent a mobiltelefonja.

- Conti.
- Hallgatlak.
- A kislány az öregnél van.
- Biztos?
- Száz százalék.
- Kösz.

Megszakította a vonalat.

Ha a főosztályvezető megtudja, hogy Contiéknak a parancs ellenére adott még egy feladatot, le fogja tépni a fejét. Amikor befejezte a videokonferenciát Washingtonnal, azonnal utasította Contit, hogy derítse ki, hol van a kislány.

Ha a nyaralóban, akkor akció lefűjva. Máshol kell majd végeznie az olasszal. Nem lenne képes a gyerek előtt végezni vele.

De Adriana Padovában maradt.

Grimaldi minden valószínűség szerint a kis házhoz megy, a tó mellé. A felesége, Chiara ott van, és vele van az új élettársa is. Brown megint elmosolyodott. A párocska eleinte biztosan nagy feltűnést kelthetett a konzervatív környéken, de mostanára talán kezdték megszokni őket. Amikor kérdezősködtek a szomszédoknál, megtudták, hogy a család a hétvégéket a nyaralóban tölti.

Számba vette a lehetőségeket.

Grimaldi már minden bizonnyal bent lesz a házban. Sok előnye van. Miután az olasz elmenekült, ő még átkutatta a házat. El kellett takarítania a hullát. Kapcsolatba kellett lépnie Washingtonnal. Carmine legalább hat órával előtte járt. A műszerfal órájára pillantott: hajnali hat múlt öt perccel. Igen. Legalább hat óra előnye van.

Ami akár még jól is jöhet. Grimaldi, a neje és az élettárs már bőven túl lehetnek a veszekedésen. Sőt az is lehet, hogy a párocska már a kertben igyekszik elföldelni a mérnök hulláját.

Nem, rázta meg a fejét Brown. Még soha nem végezték el helyettem a piszkos munkát.

És ha éppen a szökevény állt bosszút a feleségén? Volna rá oka.

Ha a családi perpatvar az érkezése előtt esetleg véres véget érne, hát annál jobb! Csak azzal kell már végeznie, aki életben maradt. Azután beállítja a helyszínt. Szimpla ügy. A feleség holtnak nyilvánítatja a férjét, és magára hagyja Afganisztán hegyei között. A pasas visszatér és bosszút áll. Ugyan mi abban az újdonság, ha egy olasz végez a hűtlen asszonnyal és annak szeretőjével? Vagy azok vele. A lényeg, hogy valami módon, de mind meghaljanak.

Nem volt más lehetőség.

Most már egyetlen tanú sem maradhat élve. Nem hibázhatnak még egyszer. Ezért örült, hogy Adriana a nagyapjánál van. Máskülönben az egész terv borult volna.

Lassan kezdett kirajzolódni a táj a sűrű ködben.

* * *

Grimaldi a háztól kétszáz méterre, a főút szélén állította le a Golfot. Betolatott a bokrok közé, és kikapcsolta a motort. Halkan becsukta az ajtót, és a földút felé nézett, amely levezetett a tópartra, és ott kettévált. A bal oldali ág a szomszéd, egy nyugalmazott bíró víkendházához vezetett, míg a jobb oldali az övéhez. A két nyaraló majdnem egy kilométerre állt egymástól, a tó széles öblének két ellentétes végén.

A földúton friss abroncsnyomokat látott, és meg mert volna esküdni rá, hogy a felesége autójáé. A szomszéd egy óriási amerikai terepjáróval járt.

Carmine elindult lefelé a domboldalon. A bokrok jó része örökzöld volt, és sűrűn nőttek a törpefenyők is, amelyek eltakarták a ház felől az érkezőt. A karórája szerint hat óra múlt pár perccel. Hideg, nyálkás köd volt, a felhők szinte a földig lógtak. A látótávolság négy-öt méter lehetett, de ismerős terepen járt.

Tizenöt perc alatt ért le a dombról.

Fél hétkor állt meg a ház keleti sarka mögött, és kilesett. A bejárat előtt ott állt Chiara sötétkék Renault Scenicje. Vastagon borította a lecsapódott pára. Tehát az autó este óta ott áll, azóta nem indították be a motorját.

A rönkház előtti kis tisztás túloldalán a tó fekete vize olajosan csillogott. Egyetlen hullám sem fodrozta a felszínét.

Nedves, undorító novemberi hajnal volt, amikor az ember inkább átfordul a másik oldalára. Grimaldi pontosan ebben reménykedett. Ilyen időben Chiara biztosan ágyban van még. És minden bizonnyal nem egyedül.

Meg akarta lepni a párt.

Előhúzta a zsákmányolt fegyvert. Feltekerte a csőre a hangtompítót, majd torkában dobogó szívvel a verandáról nyíló ajtóhoz settenkedett. Amikor ő volt itt Chiarával, sosem csukták be az ajtót. Útban lett volna, amikor a szauna forró levegőjéből kiabálva rohantak a tó jeges vizébe. Óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó nem volt bezárva.

Benyitott.

A nappaliban állt, amely az egész alapterület felét elfoglalta. A sarokban ülőgarnitúra és mély fotelok az asztalnál, a másik oldalon kis teakonyha. A bejárat melletti fogason két kabát lógott.

Chiara háromnegyedes vadászkabátja, és egy fekete, tömött tolldzseki.

Tehát mindketten itt vannak.

Felhorgadt benne a düh, és furcsamód a féltékenység is. Zajtalanul becsukta maga után az ajtót, nehogy a feltámadó huzat felébressze az alvókat. Rövidesen szemtől szemben áll a szeretőkkel. Annyi hónap szenvedése után mindössze pár métert kellett megtennie, hogy szembenézhesen élete tönkretevőivel.

A nappaliból három kis szoba nyílt. Adrianáé, a vendégszoba és az északi sarokban a háló. Habozás nélkül a háló felé indult. Az ajtó résnyire nyitva volt.

Carmine előreszegezte a pisztolyt, és belépett.

Ott aludtak mindketten.

Chiara a hátán feküdt. A paplan a derekáig csúszott, szabadon hagyva csupasz mellét. A másik alak az oldalára fordulva aludt, karja a takaró alatt az asszony csípőjét ölelte. Barna lába kikandikált a meleg paplan alól. Békésen szuszogtak, nem ébredtek fel a mozgásra.

Az indulat most már kezelhetetlenné vált Carminében. Nem bírta uralkodni magán. Felkapta az ajtó melletti pipereasztalkán álló kristályvázát, és teljes erejéből a falhoz csapta. Hatalmasat csattant, és üvegcserepek százai borították be az alvókat.

Chiara ijedten felült, és felsikoltott. Fel sem fogta, hogy mi történt. Azután meglátta a férjét, és sikítani kezdett. Carmine rádöbbsent, hogy nem ismeri meg.

A szerető is felpattant. Meztelen volt. Carmine végre belenézhetett annak az embernek a szemébe, aki elvette tőle a feleségét, a házát, a nyaralóját, a kislányát – az egész életét.

Carmine Grimaldit ebben a percben élete legnagyobb megrázkódtatása érte.

Nem hitte el, amit lát.

Csak bámulta a meztelen alakot, tátott szájjal, fegyvert tartó keze lehanyatlott.

– *Daniela?!*

A nő tért előbb magához.

Villámgyorsan odaugrott, megragadta az ajtót, és Grimaldira csapta. A férfi vállát érte az ütés, és karja elzsibbadt. A Glock a padlóra koppant. Daniela ismét meglendítette az ajtót. Grimaldi homloka belereccsent az ütésbe. Térdre zuhant. A padlón heverő pisztoly után nyúlt, de a fájdalom könnyein át látta, hogy Chiara

ujjai ráfonódnak a hangtompítóra, és elérhetetlen távolságra lökik a fegyvert.

Azután harmadszor is megérkezett az ajtó, és Carmine vérző fejjel, eszméletét veszítve az oldalára zuhant.

* * *

Hideg vizet loccsantottak az arcába. Grimaldi prüszkölve magához tért, és levegő után kapkodott. Kinyitotta a szemét.

Egy vaskos diófa karosszékből ült. Ismerős darab volt, legalább hetven kilót nyomott. Szárítókötéllel a bokáját a szék lábához, a csuklóját a karfához kötözték. Ingujiban és nadrágban volt, a kabátját és a sapkáját levették, nyilván meg is motozták.

Rettenetesen hasogatott a feje. A karja is fájdalmasan zsibogott. Körülnézett.

Szemközt, a szófán Chiara ült.

Köntösbe búj, lábával idegesen dobolt a hajópadlón.

Mellette, a cserépkályhának támaszkodva Daniela Sikora állt, és egy fogpiszkálót rágcsált. Carmine egyik régi, kinyúlt fürdőköpenyét vette föl. Az már meg sem lepte Carminét, hogy a nő még a papucsát is felhúzta.

– Hogy a picsába?!... – kezdte a kérdezősködést Daniela, de nem jutott eszébe a megfelelő szó. Csak a fejét rázta, és hitetlenkedve meredt a férfi arcába.

Grimaldi nem foglalkozott vele. A feleségét nézte. Az asszony kerekre tágult szemmel nézett vissza rá.

– Csodálkozol? – krákogta a férfi.

– Nyomozók jártak itt pár hete, és egy képet mutogattak. Azt mondták, te vagy az, de nem ismertelek meg. Hasonlított persze,

de valahogy mégsem...

- Miért, Chiara?

A nő nem válaszolt, csak a szája szélét harapdálta.

Daniela a fejét csóválta.

- A fenébe!

A tálalószekrényhez ment, és töltött három pohár konyakot.

Az egyiket odavitte Chiarának.

- Igyál!

- Nem hiszem, hogy ez...

- Igyál! - kiáltott rá Daniela, és Chiara engedelmesen felhajtotta az italt. A pilótanő is ledöntötte a sajátját, azután a harmadikkal Carminéhez ment.

- Kérsz?

Lehajolt, és a férfi ajka közé csorgatta az italt. Grimaldi köhögött.

- Meg is köszönjem?

- Nem szükséges.

- Még szép. Egy konyak az egész életemért cserébe...

- Azt mondtad, meghalt! - sikoltott fel Chiara, és vádlón Danielára nézett. - Amikor elrepültél felette, megesküdtél rá, hogy halott!

- Hát nem volt az - vont vállat idegesen a másik nő.

- Hogy úszhatta meg?!

- Miért engem faggatsz, baszd meg?! Kérdezd meg tőle!

- Most mit csináljunk? - kérdezte sírósan Chiara.

Carmine próbálta megmozgatni a kezét.

- Szedd össze magad! - üvöltött Chiarára a pilótanő.

- Jaj, istenem! Mi lesz most?

Daniela lekevert neki egy pofont, mire az felpattant, és

visszaütött. Grimaldi szürreálisnak érezte a helyzetet. Két verekedő, félmeztelen nő, egy megkötözött férfi. Elképesztő.

Daniela hatalmas pofont kent le Chiarának. Az asszony megtántorodott, és lehuppant a szófára. Az ajka felrepedt.

- Nyugalom, Chiara!

- Megütöttél!

- Hogy befejezd!... Na? Magadhoz tértél végre?

Grimaldi felesége úgy rázta meg a fejét, mint aki nehéz álomból ébred.

- Azt hiszem... bocsáss meg.

- Semmi baj, kedves – simított végig az asszony haján Daniela.

- Még egy konyakot?

Carmine úgy érezte, jobb, ha nem szól közbe. Próbált hideg fejjel gondolkozni. A féktelen düh ma már egyszer a vesztét okozta, nem engedhette meg, hogy ismét elragadja a hév.

A konyak láthatóan jól tett mindkét nőnek.

- Kezdjük előlről! – mondta Daniela. – Szervusz, Carmine!

- Előlről?

- Igen, előlről. Annyira előlről, hogy nem törsz be ide fegyverrel.

- Ez az én házam.

- Hivatalosan halott vagy. Ha bedobunk a tóba, a kutya sem tudja majd, hogy hazatértél.

- Apám tudja.

Daniela szeme összeszűkült.

- Blöffölsz.

- Vele van Adriana. Tegnap este, indulás előtt vittétek el hozzá.

Chiara szája sarkában megjelent egy ránc.

- Nem blöfföl. Tényleg beszélt vele.
- Akkor apád is veszélyben van – jegyezte meg egyszerűen

Daniela.

Grimaldi már átlátta, hogy Sikora lesz a keményebb dió.

- Nem lenne értelme megölnötök.
- Ugyan miért?
- Luca Petrelli interjút csinált velem...
- A kurva életbe! – pattant fel Daniela indulatosan.
- ...ma este lemegy a tévében. Nem értek vele semmit, ha megölitek apámat. És azzal sem, ha engem – tette hozzá csendesen.

A két asszony összenézett.

- Engedjük el? – vetette fel tétován Chiara.
 - Nem! Talán *ebben* blöfföl.
 - Miért tenném?
 - Hogy életben maradj. És most mesélj!
 - Mire vagy kíváncsi? – nézett nyugodtan a szemébe Grimaldi.
- Már lehiggadt. Érezte, hogy kezd ura lenni a helyzetnek.
- Mindenre. Ott kezd, hogy kiugrottál a gépből!
 - Rendben. Bár este meghallgathatók a tévében is...

Carmine Grimaldi szabatosan összefoglalta az egész kálváriát. Háromnegyed órán keresztül beszélt. Nem hagyott ki semmit, és nem szépített semmit. Amikor végzett, elhallgatott, és várta a kérdéseket.

- Igaz ez? – kérdezte hosszas hallgatás után Chiara.
- Persze. Különben honnan lenne fegyverem?
- Bárhol szerezhettél.
- Oké. Nézd meg a kabátomat. A belső zsebében van egy tárca. A CIA-ügynöktől vettem el, aki a házukban meg akart

ölni.

Daniela kiforgatta a kabát zsebeit. Felmutatta Viola White tárcáját.

– Az az – bólintott a mérnök. – Nyisd csak ki!

A nő szótlánul átnézte a tárca tartalmát, azután odahajította Chiarának. Carmine a felesége sápadt arcát nézte, miközben a nő is átvizsgálta az iratokat, és nem állta meg szó nélkül:

– Nos? Szerinted a CIA-igazolványt is én készítettem?

– Az istenit! – sziszegte Chiara. – Most aztán benne vagyunk.

– Engedjete el, és kitalálunk valamit.

Csend támadt, érezhetően változott a légkör. A nők mintha hajlottak volna rá, hogy fontolóra vegyék az ajánlatot. Daniela azonban időt akart nyerni.

– Mit akarsz itt? – ült vissza a helyére. – Miért jöttél vissza?

– Hogyhogy miért? Vissza akarok kapni mindent!

– *Mindent?* – kérdezte halkán Chiara.

– Téged már nem, ha erre gondolsz. De minden mást igen. A házat, a nyaralót, a kocsit, és legfőképpen Adrianát.

– És nekem mi marad?

– Nem érdekel. Legfeljebb egy ajánlatom maradt neked.

– Mi az?

– Este lemegy az interjú a tévében. Onnantól óriási botrány kerekedik. Meg fogják kérdezni, kit azonosítottál valójában Pakisztánban. Meg fogják kérdezni, miért nem jelentetted hetekig az eltűnésemet.

– De mi az ajánlat?

– Egérút.

– Hogy micsoda? – kérdezte Daniela.

Grimaldi a falióra pillantott.

- Most háromnegyed nyolc van. Nagyjából tizenegy óra múlva lemegy a riport. Ha most szépen elengedtek és eltűntök az életemből, itt maradok a fenekemen holnap reggelig. Kaptok egy nap egérutat.

- És hová menjünk? - kérdezte a felesége.

- Az engem nem érdekel - nézett keményen a szemébe a férje.

- De...

- Nyugi. Gondoljátok át. Ne mondjatok azonnal nemet. Gondoljátok csak meg, mi az alternatíva. Az adás mindenképpen lemegy. Lucát már akkor se tudnám lebeszélni róla, ha akarnám...

- Megint blöffölsz! - acsargott a pilóta. - Talán nincs is semmiféle interjú.

- Az előbb, amikor a kabátomban kotorásztál, találtál egy DVD-lemezt is. Az interjú van rajta. Ott a számítógép. Tedd csak bele!

Grimaldi szótlánul nézte, amint Chiara bekapcsolja a számítógépet és beteszi a lemezt. Aztán a monitoron megjelent Grimaldi és Luca Petrelli arca, meg egy előző napi újság, amit Carmine a magasba tart, hogy egyértelmű legyen, mikor készült a riport. Chiara halkán felsikoltott.

- Most már hisztek nekem?

A két nő egy ideig hallgatta a felvételt, azután elfordultak a számítógéptől, és visszaültek a helyükre. A monitoron tovább ment az interjú, a hangot azonban Daniela dühödten levette.

- Carmine, én...

- Még mindig ne mondj semmit! Csak gondold át, amit ajánlok. - Grimaldi megnyalta a szája szélét. - És amíg gondolkozol, válaszolj nekem pár kérdésre, légy szíves.

- Nem vagy alkupozícióban! - mondta ellenségesen Sikora.

- Nem is. Ugyanis én *döntési* pozícióban vagyok. Nem alkudozom veletek, hanem kegyet gyakorolok azzal, hogy egérutat adok. Ha megöltök, már nem csak gyilkossági kísérletért feleltek majd, hanem ténylegesen gyilkosságért. Nem nyertek vele semmit, Daniela. Ha most eltűntök, talán nem is tesztek ellenetek feljelentést. Anélkül pedig csak egy megmagyarázhatatlan téves nyilatkozatod marad, amivel felismertél Pesavarban egy halott idegenben. Még csak meg sem tudnak vádolni emberölési kísérlettel. Amit azonban egy éve elvettetek tőlem, azt ezzel a ma este bemutatásra kerülő interjúval elbukjátok. Carmine Grimaldi él, tehát minden, amit elvettél, visszaszáll rám. Én pedig válni akarok. Mindenképpen. Egy esélyetek van: futni.

- Az interjúban már úgyis elmondtad, mi történt a repülőgépen, nem?

- De igen. Ám a médiának nem az a rész volt érdekes. Az a rész nem megy adásba.

- Nem?

- Egyelőre. De ha velem történne valami, vagy csak egyszerűen nem jelentkezem a megbeszélt időben Lucánál, akkor...

Daniela Sikora szóra nyitotta a száját, azután inkább becsukta, hátradőlt a fotelban, és mély töprengésbe merült.

Chiara esdeklőn nézett a férjére.

- Nos, Chiara?

- Annyira sajnálom!

- Mit? Hogy meg akartál ölni, vagy azt, hogy nem sikerült? Mert ha az előbbi, akár el is oldozhatnál.

Daniela keményen Chiarára pillantott, és nemet intett a fejével. Grimaldi felesége lesütötte a szemét, s inkább témát váltott:

- Mit akartál kérdezni az előbb, Carmine?
- Ki találta ki, hogy elvisztek Afganisztánba?
- Daniela.
- És ez az egész, hogy kiugrattok a gépből? Olyan bonyolult volt! Miért nem lőttetek egyszerűen agyon?

Az asszony lesütötte a szemét.

- Balesetnek kellett tűnnie. Nem ez volt az eredeti terv.
- Hanem?
- A faluban, ahol leszálltunk éjszakázni...
- Kicsaltál a hegyek közé! – ugrott be a férfinak az az éjszaka.
- Amikor megleptük a házigazdánkat a hegyen egy nővel.
- Igen. Akkor... akartunk először...
- Értem. Csakhogy közbejött az a pasas. Visszakísért minket a faluba.

- Pontosan. Ha akkor sikerül lelöknünk a szakadékba, reggel a falusiak jelenlétében megtalálhattuk volna a holttestedet, és sírva visszarepülünk vele Kabulba. Sajnálatos baleset. De az a fickó megzavart minket. Azután már improvizálnunk kellett.

- De hát melyikőtök agyából pattant ki ez az egész? Danieláéból, igaz? Neked sosem jutott volna eszedbe egy repülőgép szándékos megrongálása.

- Hát...

- Meséld el! Már nem vesztesz vele semmit.

Chiara a pilótára nézett, de az csak ingerülten vállat vont. Az asszony belekezdett.

- Miután nem volt alkalmunk akkor éjjel belelökni egy

szakadékba, ki kellett találnunk valamit. Valójában nem akartunk elmenni Kandahárig. Arról volt szó, hogy Daniela üzemzavart szimulál, és ránk kiabál, hogy ugorjunk. Te mész majd elsőnek. Úgy rendezem hátul a gép törzsében a helyzetet, hogy így történjen. Daniela pedig megrongálta az ernyődet.

- *Te* adtad oda nekem... És előtte begyógyszereztél légibetegség ellen. Kába voltam a tablettáktól.

- Igen, ez az én feladatom volt, ő a gépet vezette.

- De te szétlőtted a repülőt!

- Ez nem volt megtervezve. Ügyetlen voltam. Leszakadt az ajtó, és besüvített a szél. Daniela később azt mondta, látta a műszereken, hogy minden rendben, és ráébredt, hogy ez a megfelelő alkalom. Eldobta a füstgránátot. A füstben rángatni kezdte a gépet, levette a fordulatszámot, majd megint gázt adott. Láttam, hogy halálra rémültél.

- Az biztos.

- Azután rád adtam a megrongált ejtőernyőt. De a csikk, amit a ránduláskor elejtettél, rossz helyre repült. Lángra lobbant a rongy a benzineshordó tetején. Akkor kilöktelek a gépből.

- Én meg kizuhantam – bólintott Carmine, s közben tovább feszegette a béklyókat. Mintha lazultak volna egy leheletnyit. – De még láttam felrobbanni a gépet, láttam a gerinc mögött a fekete füstöt, hallottam a robajt, mielőtt elájultam. Hogy éltétek túl?

Chiara felsóhajtott, és ivott egy korty konyakot.

- Nem zuhantunk le. Madzsid nagyon gyorsan reagált. Kigurította a gépből a benzineshordót a lángoló rongyokkal. A hordó robbant fel a hegyoldalon. Azt hallottad.

- Madzsid! Ez az – vont a szemöldökét Grimaldi. –

Madzsid is benne volt?

- Nem.

- Viszonyod volt veled?

- Madzsid Ikkal fülig szerelmes volt belém – legyintett Chiara.

- Bármit megtett volna, ha megkérem rá. Szerintem gondolkodás nélkül végzett volna veled is, ha azt kérem tőle. De viszonyom nem volt vele. Soha nem feküdtünk le.

- Flörtöltetek.

- Azért flörtöltem vele, hogy leplezzem a Danielával való kapcsolatomat. Ő sosem jutott eszedbe, igaz?

- Hát nem.

- Madzsid jó ember volt. Nem tudott semmiről, s boldog volt, hogy eljöhet velünk Afganisztánba. Talán azt remélte, kikezdhet velem útközben. Ő próbált lebeszélni téged az útról, emlékszel?

- Emlékszem hát!... De ha nem volt benne, hogyan magyaráztátok volna meg neki, hogy meghaltam a faluban?

- Már mondtam, hogy baleset lett volna. Szakadékba kellett volna zuhannod.

- Kedves – grimaszolt a férfi. – Ikkal pedig az első ijedség után repesett volna az örömtől, hogy megözvegyült a nő, akit imád. Ő lett volna az utolsó, aki kutakodni kezdett volna a halálom miatt.

- Erre számítottunk.

- És a repülőgép? Ha én kiugrom, ő...

- Amint kiugrottál, Daniela megoldotta volna a „technikai problémát”, és továbbrepülünk. – Chiara hátradőlt, és ismét ivott egy kortyot. Egyre magabiztosabbnak tűnt. – Tettünk volna pár kört a hely felett, ahol kiugrottál, hogy Madzsid is lássa a szétzúzódt holttestet, azután irány vissza Kabulba...

- Kabulba?

- Persze. Nem mentünk volna el Kandahárba.

- Nem is volt *üzlet*? - csodálkozott Carmine.

- De volt. Sokat is buktam rajta, de nem akartunk több kockázatot vállalni. Madzsid megértette volna, hogy a haláloz után semmi kedvem üzletelni.

- Ez marha jó!... És hogyan adtátok be Ikbálnak ezt az üzemzavart?

- Már mondtam. Véletlenül lőttem bele a gépbe. Rosszul is elsülhetett volna, de végül így lett a legjobb. Madzsidnak kétsége sem volt afelől, hogy tényleg valami fontos alkatrészbe eresztettem golyót, és azért ömlött a füst a pilótafülkéből. Elhitte, hogy ugranod kellett, és a benzineshordó is hitelesen lángolt. Madzsid csúnyán meg is égette magát, amikor kilökte a gépből. Tulajdonképpen ő mentette meg az életünket. Az ostoba szivarod majdnem megölt minket.

- Mindig mondtad, hogy a dohányzás halált okozhat.

Grimaldi vetett egy gyors oldalpillantást Sikorára, ám az elmerült a gondolataiban. A férfi biztos volt benne, hogy most is pörög az agya, és a kiutat keresi. Chiara közben szomorúan elmosolyodott.

- Daniela végül egyenesbe hozta a gépet, és kihajította az ablakon a füstgránátot. Madzsid repesett a megkönnyebbüléstől, hogy mégsem zuhanunk le. Meg sem fordult a fejében, hogy amit látott, annak egy része megtervezett volt.

- És Kabulban nem akarta jelenteni a dolgokat?

- Nem. Nagy nehezen megtaláltuk a testedet a hegyek között, és kétszer is elrepültünk feletted. Nem mozdultál a hóban, és olyan szögben álltak a lábaid... szóval elképzelhetetlennek tűnt, hogy túlélted. Madzsid vigasztalt. Meg sem fordult a fejében,

hogy hazudok. A saját szemszögéből szerencsés balesetnek gondolta a halálodat. Engem meg ápolgatott. Visszarepültünk Kabulba. Amíg Madzsid elvitt egy hotelba, Daniela visszaadta a repülőgépet és kifizette a kárt.

- Mit mondtatok Ikbálnak?

- Azt, hogy bejelentettük a halálodat. Amikor jó pár nap múlva rájött, hogy mégsem, már annyira benne volt, hogy senki sem hitt volna neki, hát inkább hallgatott.

- És otthagytatok.

- Igen.

- Nem kerestek engem az ENSZ gépén, amikor visszautaztatok Pesavarba?

- Nem repülővel mentünk. Elsírtam Madzsidnak, hogy nem tudnék most megint repülőgépre ülni, ezért szerzett egy kocsit. A Haibár-hágón át, autóval utaztunk vissza Pesavarba.

- De Kabulban nyoma volt, hogy odaérkeztem. Az ENSZ Herculesén...

- Nem. Az utaslistán nem szerepeltél. Emlékezz csak vissza: mindent Daniela intézett. Más nevet írt be a tiéd helyett, és egy barátja útlevelét adta oda, amit elemelt Pesavarból. Amíg beszálltunk, ott jópofizott a kanadai őrmesterrel, aki a beszállásnál a listát kezelte. A pasas még csak nem is emlékezett volna rád, ha utóbb valaki rákérdez. Darabra megvoltunk, az útleveleket alig nézte, a nevek stimmeltek. És persze senki sem tudta Ahmeden, a gép tulajdonosán kívül, hogy Kabulból valójában négyen szálltunk fel Kandahár felé. Ő viszont nem számít. Pénzért az anyját is eladná.

Carmine lassan megértette, hogy az amerikaiaknak miért nem sikerült igazolniuk a történetét. Papíron sosem hagyta el

Pakisztánt. Fejcsóválva nézte a feleségét.

- Tehát el sem hagytam Pesavart?

- De. Csak nem velünk. Amikor Adrianát elvittem a német iskolába, hogy vigyázzanak rá, amíg mi elutazunk, azt mondtam nekik, hogy haza kell repülnöd pár hétre Olaszországba, nekem meg Afganisztánban akadt dolgom. Így tehát semmi nyoma nem volt annak, hogy beléptél Afganisztánba.

- De annak sem, hogy elhagytam volna Pakisztánt!

- Azt ugyan ki ellenőrizte volna? A barátaink? Miért tették volna? Miért ne hihették volna el a feleségednek, hogy hazautaztál, mert valami munkát kell elintézned?

Grimaldinak el kellett ismernie, hogy ebben van igazság.

- És utána?

- Madzsidot könnyen meggyőztem arról, hallgasson. Elmagyaráztam neki, hogy valójában körözött műkincsek kicsempészésére készültünk. Fekete úton voltunk Afganisztánban. Megértettem vele, hogy ő is nyakig benne van, hiszen senki sem fogja elhinni, hogy nem tudott róla. Aztán elmondtam neki, hogy téged valójában megöltünk, és amikor az okra kérdezett rá, azt feleltem, azért, mert őt szeretem. Először rettenetesen mérges lett, de azután felülkerekedett benne a férfi. Imádott engem. És persze azt hitte, hogy immár friss özvegyként az övé leszek végre.

- Óriási! A nagy tudású muzeológust is a farka vezeti.

- Most ezen mit csodálkozol?

- És hogy magyaráztad meg neki, hogy én...

- A visszatérésünk után azt mondtam, az ismerősök eleve úgy tudták, te Olaszországba utaztál, ezért nem fognak keresni. Madzsid elhitte. Szerelmes volt - vont vállat a nő. - Tartotta a

száját, mert magának akart. Én pedig folyamatosan hitegettem. Úgy gondolta, hamarosan a helyedre léphet.

- Tehát amikor nélkülem értél vissza Pesavarba, és elhoztad Adrianát...

- Senki sem lepődött meg. Úgy tettünk, mintha mi sem történt volna. Mindenki azt hitte, még Olaszországban vagy.

Grimaldi hátrahajtotta a fejét, és a mennyezetre bámult. Valami az eszébe jutott.

- Ikbal veszélyt jelentett számotokra.

- Igen - bólintott az asszony. - Ő volt az egyetlen, aki tudta, mi történt valójában veled. Minden nappal bűdösebb lett neki a történet. Főleg, hogy nem voltam hajlandó lefeküdni vele. Téged pedig azután, hogy ténylegesen megszabadultunk tőled, most már hivatalosan is meg kellett hogy öljünk. Hiszen amíg nincs holttest, nem zárhatják le az ügyet. Afganisztánban megoldható lett volna az egész, ha az eredeti terv szerint a szakadékbba zuhansz, és vissza tudunk vinni Kabulba. Na de a hegyek között? Nem szállhattunk le érted. Erre nem gondoltunk, amikor sebtében kitaláltuk a B tervet. Ezért hallgattuk el a repülőbalesetet.

- De ha már az ENSZ Herculesén sem tüntettetek fel az utaslistán, hogy magyaráztátok volna meg, mit keresek Afganisztánban?

- Mi sem egyszerűbb. Mindenki tudta, mennyire féltékeny vagy. Nem bíztál Ikbalban. Az eredeti terv szerint azt mondtuk volna, hogy még nekem is azt mondtad, Olaszországba utazol. Közben meg utánunk lopakodtál. Csak a Herculesbe való beszállásnál találkoztunk, és akkor már nem tudtunk elküldeni. De hát máshogy alakult, nem volt szükség erre a

magyarázkodásra.

- No és az a másik név, amit bediktáltatok az enyém helyett?

- Azt nyilván *te* adtad meg a kanadaiaknak, amikor magad is bejelentkeztél a kabuli gépre. Éppen azért használtál álnevet, hogy ne vegyük észre idő előtt a jelenlétedet.

- De együtt szálltunk be!

- Mert véletlenül már beszállás előtt találkoztunk. Azt mondtam volna, jól össze is vesztünk a féltékenységed miatt. Mondom, az eredeti tervre, hogy baleset áldozata leszel egy szakadék mélyén, megvolt minden válaszuk.

- De ha már meghaltam, akár el is mondhattátok volna a hatóságoknak, hogy kiestem a gépből.

- Nem. Már mondtam: az ernyő össze volt vagdalva. Ha akkor valami csoda folytán mégis megtalálják a hulládat, azonnal nyomozás indul. Ez volt az, amire nem gondoltunk, amikor menet közben kellett improvizálnunk, és kitaláltuk a géphibát. Utána meg már csak rohantunk vissza Kabulba és Pesavarba. Nyugtattunk kellett Madzsidot is. Annyi mindenre kellett gondolnunk!

- Ezért csak Pakisztánban tűnt fel, hogy nem áll rendelkezésre a hullám, és elvarratlanok a szálak?

- Valahogy úgy.

- Szóval kellett egy másik holttest.

- Igen.

- Ki volt az?

Chiara megvonta a vállát.

- Ikkal?! - világosodott meg váratlanul a férfi elméje.

- Igen - sóhajtott fel a nő két korty között. - Kicsaltam a városból. Azt hitte, most végre az övé leszek. Ehelyett leütöttük,

és az autódban a szakadékba löktük. Az útleveledet, ami a gépen maradt, betettük a zsebébe. Napokig eltartott, mire felfedezték. Már a körmömet is lerágtam várakozás közben. Azután egyszer csak felhívtak a követségről. Elmentem a kórbonctanra, és Madzsid tetemére azt mondtam, te vagy az. Végül is eléggé hasonlítottatok egymásra.

Grimaldi hitetlenkedve meredt a feleségére.

- Elképesztő vagy. És ezt a követség bevette?

Chiara felnevetett. Már látszott rajta a konyak hatása.

- Bevette? Egy fiatal attaséhelyettes érkezett oda Iszlámábádból. Zokogó özvegy, egyértelműen felismert férj, elárvult gyermek. Madzsid testét már erősen kikezdték a varjak, napokig hevert a tűző napon. Borzalmas látvány volt, az anyja sem ismerte volna fel. A zsebében viszont ott volt az útleveled, a feneke alatt a kocsid, és a felesége azt mondja: úristen, ez Carmine! Ki *kételkedhetett* volna? Gyorsan kiállították a papírokat, én meg, éppen a szörnyű állapotára hivatkozva, elhamvasztattam a testet.

- De abban az időben én elvileg Olaszországban voltam. Nem kérdezte meg senki, hogyan kerülhettem akkor Pakisztánban egy szakadék aljára?

- A barátoknak azt mondtam, váratlanul visszatértél, mert meg akartál lepni. Valami csip-csup dolgon összevesztünk, és te dühösen elhajtottál a kocsival. Senkivel sem volt időd találkozni.

- Nem ellenőrizte senki a történetet?

- Miért tette volna? Hittek nekem. Végül is csak egyszerű autóbaleset volt! Tragédia történt ugyan, de csak egy baleset, senkinek sem jutott eszébe büntényre gyanakodni. Ha pedig nincs bűncselekmény, nincs nyomozás, és senki sem néz utána,

vajon tényleg beléptél-e előző nap Pakisztánba.

- Nem lett volna egyszerűbb, ha engem löktök be a kocsival a szakadékba? Még csak el sem kellett volna hagyni Pakisztánt.

- Ha előbb eszünkbe jut, biztosan ezt választjuk. Csakhogy Afganisztán volt a terv, és ott nem sikerült első éjjel végezni veled. Utána már kapkodtunk. A repülőgépes tervet alig fél perc alatt kellett megbeszelnünk. Így sikerült, Carmine. Néha a legnyilvánvalóbb megoldás nem jut az ember eszébe.

Grimaldi egyre távolabbinak érezte magától a nőt.

- És Madzsid eltűnése? Nem tűnt fel valakinek legalább a munkahelyén?

- Dehogynem. Egyszer még a rendőrség is keresett a múzeumban, hogy tudok-e valamit Madzsid Ikbáról, de azt mondtam, már jó ideje nem láttam. Nem forszírozták, hiszen mindenki tudta, friss özvegy vagyok, minek piszkáljanak feleslegesen. Amúgy sem voltam más, mint az egyik kollégája a sok közül. Miért éppen rajtam keressék? Aztán meg amúgy is napokon belül hazarepültünk Padovába Danielával és Adrianával.

- Itt mi volt?

- Apád összetört. Még egy póttemetést is kellett szerveznem, hogy megbékéljen végre.

- Hogy tudtad megtenni ezt vele? És Adrianával.

- Apáddal sosem voltam túl jó viszonyban - legyintett a nő. Most azonban könny futotta el a szemét. - Adriana nagyon megszenvedte. Hónapokig sírva aludt el.

Grimaldi torka elszorult, de igyekezett elhessegetni magától az érzelmeket. Nem engedhette meg magának, hogy gyenge legyen.

- Madzsid útlevele hogy került hozzád?

- Honnan tudsz róla?

- A széfből hoztam el. Ott van az asztalon, a kabátomból vettétek ki. Azt hittem, vele talállok itt.

Chiara elnevette magát.

- Vele? Ugyan már. Sosem érdekelt. Az útlevelét akkor vettem el, mielőtt lelöktük a szakadékba a kocsival. Nem akartunk olyasmit nála hagyni, ami kétséget ébreszthetett.

- Miért hoztad haza? El kellett volna égetned.

Az asszony vállat vont.

- Elmaradt. Azután valahogy elcsomagoltam, amikor sietve elhagytuk az országot. Amikor később, már itthon megtaláltam, magam sem tudom, miért, de bedobtam a széfbe.

- Amikor a kezembe akadt, azt hittem, vele terveztétek ki az egészet, és vele csaltál meg... Mikor jöttél rá, hogy...

- Hogy a nők vonzanak? Daniela élesztette fel bennem ezt a különös vágyat. Magam sem hittem volna.

- Tudod, hogy velem is kikezdett?

- Kicsoda? - hökkent meg az asszony

- Daniela. Kabulban megcsókolt.

- Ja, arról tudok.

- Tudsz?!

- Kiterveltük. Annyira féltékeny voltál Madzsid Ikbakra, hogy ezt meglovagoltuk. El akartuk altatni az esetleges gyanakvásodat Danielával kapcsolatban.

Carmine elképedten nézett maga elé.

- Velem is bajod volt? - kérdezte később. - Mármint az ágyban.

A nő vállat vont.

- Különös, hogy ez annyira érdekli a férfiakat, ha elhagyják őket.

- Engem nem elhagytak - jegyezte meg Carmine. - Meg akartatok ölni. Miért? Miért nem váltunk el?

Az asszony ezúttal hosszan a szemébe nézett, mielőtt válaszolt.

- Adriana.

- Mi van vele?

- Soha nem tudtam volna lemondani róla.

- *Mi!?* - hökkent meg a férfi. - De hát ő az én lányom!

- Éppen ezért nem mondtál volna le róla.

Grimaldi sápadtan nézett a felesége szemébe.

- Azért akartál megölni, mert csak így tarthattad meg Adrianát? A gyerekeket akartad elvenni?!

- Talán lett volna más megoldás?

Megint csend támadt.

Odakinn már kivilágosodott, de a köd csak nem akart felszállni. Kavargott az ablak előtt, és a tó vizét is belepte.

A férfi lopva körbenézett.

A cserépkályhában ropogott a tűz.

Az asztalon, a konyakosüveg mellett ott hevert a Viola White-től elvett hangtompító Glock.

A fegyver tele volt, Carmine új tárat tett bele indulás előtt. A pilótánő még mindig elgondolkodva bámult maga elé. Láthatóan a problémán rágódott. A sarokban álló számítógépen továbbra is az interjú képei peregtek. Chiara a negyedik pohárka konyakot döntötte magába.

Az ajtó rémisztő csattanással kivágódott.

Fegyverét előrszegezve testes férfi rontott be a nappaliba.

Fekete dzsekit, fekete nadrágot és ellenzős sapkát viselt. A pisztoly csövén hangtompító meredezett.

A tapasztalt profi két másodperc alatt felmérte a helyzetet. Láta a Carmine Grimaldi csuklóján és bokáján feszülő köteleket, az asztalon, a nőktől távol heverő fegyvert, a kényelmesen hátradőlt Danielát. Agya elraktározta, feldolgozta a sok apró momentumot, és meghozta a döntést.

– Ne mozduljanak! – üvöltött a nőkre, és sarkával berúgta az ajtót.

Daniela Sikora ahhoz képest, milyen gyorsan reagált hajnalban, Carmine beléptekor, most megbénult az ijedségtől. Chiara kissé élénkebb volt, de őt az ital lassította le.

Miután túljutott az első rémületen, méltatlankodva felkiáltott.

– Maga meg ki a fene?

Grimaldi az állával az ajtó felé intett.

– Engedd meg, hogy bemutassam Mr. Red Brownt a CIA-tól. Azért jött, hogy megöljön.

Chiara hitetlenkedve rázta a fejét.

Az ügynök mindig is vevő volt az akasztófahumorra. Odabólintott a mérnöknek.

– Üdv, Grimaldi. Lekötözték?

– Olasz szokás. A kemény szexet szeretik a hölgyek.

– A feleségét megismerem a képről, de kit tisztelhetek a másokban?

– Ő Daniela Sikora. A nejem élettársa.

Brownnak a szeme sem rebkent. Carmine felfogta, hogy az ügynök már tudott a dologról.

– Hol az afgán?

– Milyen afgán?

- Ikkal.

- Meghalt. Ő volt a hulla a pakisztáni szakadékba zuhant kocsimban.

- Ne szívasson!

- Én is csak most tudtam meg - sóhajtott Carmine, miközben a kezét kétségbeesetten próbálta kirángatni a hurokból. A titkos ügynökre nem számított. Most már mindannyian halálos veszedelemben voltak.

Brown az asztalhoz lépett, közben a fegyvert a két nőre szegezte. Végignézett a tárgyakon, és felismerte White tárcáját.

- Ezt elteszem - süllyesztette a zsebébe a tárcát.

- Szolgálja ki magát.

- No és ez mi? - emelte fel a hangtompítós Glockot. - Ez volna White-é?

- Igen.

Red Brown megvizsgálta a fegyvert, kiugratta a tárat, ellenőrizte, hogy tele van-e, majd visszaütötte a helyére.

- Mit akar ez az ember? - kérdezte halkán Chiara.

- Szívem - mondta szelíden Carmine -, jobb, ha most befogod a szádat. Mr. Brown hamarosan elmondja majd, mit óhajt.

Brown eltette a saját fegyverét, és már White pisztolyát fogta rájuk, mialatt tovább turkált az asztalon. Felemelte Ikkal útlevelét.

- Hát mégis itt van?

- Csak az útlevele.

- Ne hazudjon!

- Merek én hazudni? - kérdezte a félelemtől kissé rekedten az olasz. - A széfben találtam otthon. Chiaráék Ikkalt lökték le a szakadékba, de elhozták az útlevelét.

Brown töprengve bámulta a mérnököt, és mélyen a szemébe nézett. Lassan megcsóválta a fejét.

- Nem hiszem. Bár logikus lenne azok után, amiket a vallomása tartalmazott.

- És akkor maga szerint hol van Ikbál?

- Félek, hogy valahol kint a ködben. De egyszerre csak egy problémát - jutott dűlőre, és a fegyverrel a hálószoa felé intett. - Indulás, hölgyeim, befelé!

- Mit akar? - kérdezte sipítva Daniela.

- Befelé!

- Szerintem menjetek - javasolta Grimaldi. - Nem viccel.

A két nő, mint a holdkórosok, lassan felállt, és a hálószoa felé indult. Brown ránézett a mérnökre, majd észrevette a cserépkályha párkányán a kisméretű fényképezőgépet.

- Működik? - szólta Chiara után.

- Igen. Friss benne az elem.

- Minek az magának? - kérdezte gyanakodva Grimaldi.

- Digitális? - hagyta figyelmen kívül a kérdést az amerikai.

- Az.

- Helyes.

Az ügynök felvette a Kodakot, megvizsgálta, majd elindult a nők után. Carmine a székből pontosan belátott a hálóba.

Brown megállt a küszöbön, és visszafordult hozzá.

- Mondja csak, Grimaldi, maga jobb- vagy balkezes?

- Nincs benne az aktámban, Brown?

- Biztos benne van, csak most nem hoztam magammal. Szóval?

- Jobb. Miért?

- Mindegy - legyintett az ügynök, és visszafordult az ágy

mellett toporgó nőkhöz.

– Vetkőzni! – adta ki az utasítást.

– Mit képzelsz?!

Brown kissé felemelte a fegyver csövét.

– Vetkőzni!

Grimaldi látta, hogy a két asszony összenéz, azután vonakodva megoldották a fürdőköpenyek övét. Rossz érzés fogta el. Meg akarja erőszakolni őket ez a vadbarom?

A két nő anyaszült meztelenül állt az ágy mellett, és próbálták takargatni magukat.

A férfi azonban közönyösen nézte őket, és a franciaágyra mutatott.

– Feküdjenek le!

Chiara és Daniela szót fogadott. Hanyatt feküdtek. Brown egy pillanatig tanulmányozta őket, a fényképezőgép keresőjén át is megvizsgálta a látványt.

– Feküdjenek közelebb egymáshoz! Ez az. Maga ölelje át a vállát...

– Mi a jó büdös francot csinál? – mordult fel Grimaldi, és a félelem ízét érezte a szájában.

Brown azonban ügyet sem vetett rá, csak dirigált tovább:

– A bal lábát dobja át az ő combján! Helyes. Most maga is karolja át! Szorosabban! Még szorosabban!

Egy perc múlva elégedetten szemlélte meg az eredményt. Miközben a Glockot rezzenetlenül rájuk szegezte, fél kézzel felkapta a padlóról a paplant, és rádobta a rémülettől reszkető nőkre. Hasig betakarta őket, és a lábukról kissé félrehúzta a takarót.

– Remek – jelentette ki mosolyogva, és meglengette a kamerát.

Visszahátrált a hálószoza küszöbére.

A fényképezőgépet a nyakába akasztotta, azután különösebb sietség nélkül két kézre fogta a fegyvert, és tüzelni kezdett.

- Héééé!!! - üvöltött fel a borzalomtól elvékonyodott hangon Carmine.

Chiara és Daniela esélytelen volt.

Az első lövedékek a pilótánő homlokába és a feleség arccsontja alá fúródtak, azonnal végezve velük, és véres permettel terítették be a falat. De ez nem volt elég Brownnak. Még öt-öt lövést eresztett meg mindkét testbe, amelyek a becsapódó lövedékektől újra és újra megrándultak.

Aztán leengedte a Glockot, és félrefordított fejjel, hosszasan tanulmányozta a művét. Elégedetten bólintott, és visszament a nappaliba. Halk, nyugodt hangon úgy magyarázott Grimaldinak, mint professzor a figyelmes tanítványnak.

- Carmine Grimaldit megcsalták. A felesége elhagyta, és meg akarta ölni Afganisztánban. A férj azonban viszontagságos úton visszatért. Senki sem tudja, hogyan jutott el végül Olaszországba, ám most mégis itt van. A nyaralóba jött a neje után, hogy kérdőre vonja. Csakhogy az ágyban meglepte a feleségét és annak szeretőjét. Aki történetesen egy nő volt. Carmine Grimaldit férfiúi önérzetében porig alázta a látvány, és a tudat, hogy a felesége egy *nő* miatt hagyta el. Képtelen volt uralkodni magán, és erős felindulásában mindkét asszonnyal végzett. Összesen tizenkét lövést adott le. A testek elhelyezkedéséből és a szituációból a tapasztalt nyomozóknak – akik mellesleg nagy valószínűséggel szintén olasz *férfiak* lesznek – tökéletesen egyértelmű, hogy mi történt. Kicsit még együtt is éreznek majd Carmine Grimaldival. Szegény ördög. Megcsalták, és most

elveszítette a fejét. Nem volt bűnöző típus. – Red Brown könnyedén vállat vont. – Ezt az is bizonyítja, hogy amikor ráébredt, mit tett, ugyanazzal a fegyverrel a nappali karosszékében ülve agyonlőtte magát. A tizenharmadik golyóval. És egy még maradt is a tárbán.

Carmine érezte, hogy megdermed a félelemtől.

Időt nyerni!, sikoltotta az agya. Beszéltetni kell Brownt, aztán majdcsak lesz valami!

– Ezért kérdezte, hogy jobbkezes vagyok-e?

– Igen. Nem árt tudni, nem balkezes-e az illető, akinek a halántékához illesztjük a pisztolyt.

– Nem lesz löpornyom a kezemen.

Az ügynök elmosolyodott.

– Sokat nézte a CSI-t, mi? Nyugi, mire ideérnek a zsaruk, elég lőpor lesz a kezén.

– És kötélnyomok a csuklómon.

– Valóban. De ki tudhatja, mikor keletkeztek? Senki sem tudja, hogyan került maga ide. Bárhol járhatott, bármi érhetette, akár meg is kötözhatték valamikor.

Grimaldi lázasan kereste a kiutat. A kötelek nem engedtek. Csak hogy beszéljen, a háló felé intett az állával.

– Miért ölte meg őket?

– Nem maradhatnak tanúk, barátom – mondta szelíden az amerikai. – Maga meghalt Pesavar mellett egy autórongsban. Most visszajött, bosszút állt. Sosem raboskodott Kandahárban, és sosem látta azt a börtönt Dubrovnik mellett.

– Ez a baj? Horvátország?

– Tagadjuk az ilyen objektumok létezését. Erre jön maga, és bumm! Személy szerint sajnálom magát. Sokáig én voltam a

legkardosabb ellenfele, tudja? Biztos voltam benne, hogy maga tálib terrorista, aki azért bújt az autóbalesetben meghalt Grimaldi bőrébe, hogy valami nagyot dobjon Európában. Nos, tévedtem. Maga tényleg az *igazat* mondta a kihallgatásokon. Rosszkor volt rossz helyen. Csak egy dolog zavar, tudja? Sun. Maga ölte meg?

Carmine úgy gondolta, neki már mindegy. Goran Vuković azonban talán még megúszhatja.

– Én voltam.

– Meglepő – csóválta a fejét az amerikai. – Végig azt hittem, az a horvát fegyőr tette. Maga nem gyilkos típus.

– Mostanra azzá tettek.

– Rendben – csapott a térdére Brown. – Jól elbeszélgettünk, de most már mennem kell. Essünk túl rajta!

– Miért játszotta el ezt a színjátékot a fényképezőgéppel? – kérdezte gyorsan Carmine.

– Ha eleve a Glockkal terelem be őket, meglett volna az esélye, hogy sarokba szorított állatként rám támadnak. Elrontották volna a szép beállítást – sóhajtott fel Brown. – Így viszont bemasíroztak a lányok, akár a marhák a vágóhídra. Azt hitték, valami perverz állat vagyok. És most pontosan úgy néznek ki, mint akiket álmukban értek a lövések. De most már fejezzük ezt be, Grimaldi!

– Ne!

– Ne kezdje ezt – sóhajtott az amerikai. – Eddig olyan jól csinálta. Ne rontsa el a végét.

Odalépett Grimaldi mellé, és ballal belemarkolt a hajába. Szilárdan tartotta a fejet, és a Glockot a férfi jobb halántékához illesztette. A cső túl hosszúnak bizonyult, ezért lecsavarta a végéről a hangtompítót. A tarkón markolta a hajat, nehogy az

esetleg gellert kapó lövedék a kezébe fúródjon. Kicsit igazgatta a pisztolycső és a fej szögét, hogy minél hitelesebb legyen. Carmine már nem is kísérelt meg ellenállni. A fejének nyomódó hideg cső megbénította.

Brown elégedetten felmordult.

– Így jó lesz. Ne mozduljon, most repül a kismadár!

Egy lépést tett hátra, és készült, hogy meghúzza a ravaszt.

A szeme sarkából észrevette a sarokban álló számítógépet. A monitoron még mindig az interjú ment, az utolsó percek peregtek. Brown fülelni kezdett, de nem hallott semmit, hisz Daniela levette a hangot.

– Hát ez meg mi?

Amikor végre megértette, hogy mit lát, a halántékán jeges verejték ütközött ki. Elengedte Carminét, és pár lépéssel a számítógépnél termett. Feltekerte a hangerőt.

Egy perc múlva megpördült, és Grimaldi szemébe nézett.

– Mi ez?

Carmine megértette, hogy alighanem ez az utolsó reménye a túlélésre. Megpróbált könnyednek tűnni.

– Interjú.

– Ki készítette?

– Egy tévés barátom.

– Mikor?

– Éjjel.

– Hol van a felvétel?

– Több is van. Melyikre kíváncsi?

– Mit mondott el, Grimaldi?

Carmine érezte, hogy ezen a válaszon sok múlik.

– Mindent elmondtam, Brown. *Mindent*. Magáról is beszéltem.

Az interjú nyolcvanhárom perces, és ma este megy adásba.

– Este?!

– De déltől már beharangozzák.

Brown az órájára nézett, majd gyorsan kivette a számítógépből a lemezt. Tőle szokatlanul némi tanácstalansággal nézte hol a diszket, hol a fegyvert. Egy perc is eltelt, aztán döntésre jutott.

Kisietett a rönkházból.

* * *

Grimaldi rögtön tépni, rángatni kezdte a köteleit, de hiába. A felesége és Daniela alapos munkát végeztek. Őrjöngve próbált kiszabadulni, közben a faliórát figyelte. Kilenc óra volt.

Már negyed tíz is elmúlt, amikor Red Brown visszatért a házba. Méretes fémkoffert cipelt. Grimaldi ismét megdermedt. Az ügynök először ellenőrizte a béklyókat a csuklóján és a lábán. Azután egy szó nélkül az asztalhoz lépett, kinyitotta a bőröndöt, és kivett belőle egy laptopot.

Nem lepte meg, hogy amikor öt perc elteltével sikerült létrehozni a biztonságos adatátvitelt, a főosztályvezetőt nem az irodájában találta. A washingtoni ember hálóköntösben ült egy sötét nappaliban, az arcára jórészt árnyék vetült. Csak oldalt égett egy rojtos ernyővel tompított állólámpa.

Brown egy apró hallgatót dugott a bal fülébe, hogy a pár méterre üldögélő Grimaldi ne hallhassa a Washingtonból érkező mondatokat. A dróton lógó kicsiny mikrofont a szája elé húzta, de a főnöke megelőzte:

– Tudja, hogy itt hajnali fél négy múlt, Bob?

- Új fejlemény van, uram.
- Megtalálta azt az átkozott digót?
- Küldök valamit, amibe érdemes lenne belenéznie.

Az ügynök csatolta a diszken lévő filmanyagot, és átküldte azt az adatkapcsolaton keresztül. A főosztályvezető komor képpel nézte a saját monitorát, és maga is az egérrel dolgozott. Alig öt percen belül megváltozott az arckifejezése. Ismét a webkamerába nézett.

- Eleget láttam. Mennyire veszélyes ez ránk, Bob?

Az ügynök megütközött a kérdésen.

- Ezt *önnek* kell eldöntenie, uram.

- Ki csinálta a felvételt?

- Egy olasz tévés. Ma hajnalban. Több másolat is van róla. Délben, azaz alig két és fél óra múlva beharangozzák, és este lemegy a tévében.

- *A kurva életbe!*

Brown megvárta, míg a főnöke kidühöngi magát, és esetleg talál valami megoldást. A főosztályvezető hangosan gondolkozott.

- Ha ezek után végzünk vele, csak igazolnánk a sztoriját. Fejek hullanának Washingtonban.

- Tisztelettel megjegyzem, uram, éppen ezért keltettem fel.

- Jól tette, Bob. A tévésekhez hozzáférhetünk?

- Nagyon forró talaj, uram. Visszautalnék a Naszri-ügyre. Nem hiszem, hogy az olasz titkosszolgálat együttműködné velünk. Véleményem szerint a felvételek nem elérhetők. Pár másolatot talán össze tudnánk szedni, de mindössze két és fél óránk van rá. Én pedig jelenleg harmincmérföldnyire vagyok Padovától, ráadásul egyedül... - Red tehetetlenül széttárta a

kezét.

- Letagadhatnánk – vetette fel a főosztályvezető.

- A felvételen Grimaldi olyanokról beszél, amiket csak az tud, aki valóban ott járt. Szakértők hada fogja megerősíteni, hogy az elmondott módszereket csakugyan alkalmazzuk. Dubrovnikot ízekre fogják szedni. A sajtó követelni fogja, hogy hallgassák ki Vukovićot, és kerítsék elő a történetben szereplő afgánokat is. Három nap, és a szenátus vizsgálóbizottságot állít fel. A lavina úton van, uram.

A férfi elrágódott a helyzetértékelésen. Az idő azonban haladt, és Brownnak még dolga volt.

- Uram?

- Igen?

- Mi legyen vele?

- Grimaldival?

- Igen.

A főosztályvezető eltöprengett. Ha életben hagyja, meg fogja erősíteni a történetet. Ha nem, akkor csak a már elkészült interjúval kell megküzdeniük, nem egy hús-vér emberrel. De éppen a főszereplő halála – vagy nyomtalan eltűnése – fogja a közvélemény szemében tökéletesen hitelessé tenni a történetet.

Egy biztos: ő már mindenképpen belebukik.

- Hagyja futni.

- Megismételné? – lepődött meg az ügynök.

- Hagyja futni!

- Értettem, uram – könnyebbült meg Brown, majd a hálósobára esett a pillantása. – Uram, van még egy kis gond.

- Hallgatom.

- Grimaldi nejét és annak a szeretőjét mint szemtanúkat már...

szóval...

– Ó, a rohadt életbe!

A főosztályvezető még egyszer átpörgette magában a lehetőségeket. Grimaldi elvileg már csak egyetlen esetben ronthatott volna ezen az elcsesztett műveleten. Ha megölik. Most azonban gyökeresen megváltozott a helyzet: a mérnök egy újabb, politikailag és jogilag vállalhatatlan esemény szemtanújává vált. Szemtanújává annak, hogy a Cég egy ügynöke két embert likvidál egy szövetséges országban.

A washingtoni ember agya villámgyorsan dolgozott. A kocka nagyot fordult az elmúlt egy percben. Most már a mérnök halála tűnt a sok rossz közül választható legjobb megoldásnak. Ha nem él, a nyaralóban történtek nem kerülnek napvilágra. Az emberek és a média csak elmondásból értesülnek majd az afganisztáni történetről is. Csak Grimaldi interjúja marad. Három nap múlva már betéve tudja majd mindenki a mondatait. És meg fogják unni. Lesz más botrány. A Cég és a kormány következetesen tagadni fog. A Dubrovnik melletti fegyház már üres. Vukovićot elintézik a horvátok. Nem lesz Grimaldi sztorija mellett semmiféle bizonyíték. Pár hónap, és a hírszerzés egyik legendájává válik majd az egész. Egy év, és összeesküvés-elméletek gyártói gondolják majd tovább a történeteket. Összekeveredik a valóság és a képzelet.

Két év, és senki nem emlékszik már semmire.

Kivéve, ha Grimaldi úgy lép a nyilvánosság elé, hogy két véres holttestet is fel tud mutatni... és elismétli az interjúban hallottakat. Megspékelve azzal, hogy az általa Red Brown néven ismert amerikai ügynök a szeme láttára végzett a két nővel. Mindenképpen ég a ház, most már csak az a kérdés, mit lehet

eloltani, és hogyan.

Koncot adnának a médiának. Azt pedig nem lehet.

– Végezzen vele!

– Értem, uram – keményedett meg ismét Brown gyomra. Már azt hitte, megússza. – Más utasítás?

– Tüntessen el minden nyomot. A hullákat vigye el a háztól, és rejtse el, de úgy, hogy senki se akadhasson rájuk. A házat gyújtsa fel, hogy ne maradjon nyom. Azután menjen vissza Padovába, és takarítsa ki rendesen az ottani házat. Ha kell, gyújtsa fel azt is. Ha pedig végzett, jöjjön be a hidegről. Beszédem lesz magával.

Brown gyomrát immár a félelem szorongatta. Ő is kezdett túl sokat tudni.

– Igen, uram.

– Vonalban maradok, amíg elintézi. Menjen!

Az ügynök ellépett a laptoptól, és kezében a Glockkal megindult Carmine felé. Szánakozó tekintettel nézett az olaszra.

– Sajnálom. Én megpróbáltam, de...

Grimaldi a szeme sarkából észlelte a mozgást, de mire végiggondolta, mit lát, addigra kivágódott a bejárati ajtó. Az érkező alak a vállához szorított vadászpuskával toppant be.

Ezúttal Red Brownt is meglepte a dolog, és félúton megtorpant a nappali közepén.

A jövevény szemvillanás alatt felmérte, hogy Grimaldi megkötözve ül a széken, és Brown egy pisztollyal éppen feléje tart. Az amerikai fordulni kezdett, és az érkező felé lendítette a Glockot, ám a vadászpuska abban a pillanatban fejhasogató csattanással elsült.

A jókora sörétekkel töltött golyók betérítették Brown testét. Egyik szemére megvakult, s ólomlövedékek fúródtak a

mellkasába és a karjaiba is. A Glockot markoló ujjai közül az egyik koppanva a földre hullott. Pontosan az elejtett pisztoly mellé. Alig fél másodperces különbséggel a másik puskacső is felvillant, és a lövedékek megint Brown felé süvítettek. Ez a lövés azonban már rosszabbul sikerült, csak pár sörét találta el.

Az ügynök üvöltve rohanni kezdett az ajtóban álló jövevény felé. Az rémülten maga elé emelte a kiürült puskát, de ez nem állította meg a tébolyult amerikaiat. Nekirontott a támadónak, a falnak lökte, rátaposott, és már kint is volt a házból. Széles vérnyomot maga után hagyva bevetette magát a ködbe burkolódzott fenyőfák közé.

Eltűnt a tejszerű homályban.

Carmine Grimaldi tátott szájjal meredt az ajtóra, azután a bejárat mellett feltápászkodó férfira emelte a tekintetét. Idős ember volt, fehér haja kilógott a vadászkalap alól. Zöld pantallót és terepszínű zubbonyt viselt. A lábán vasalt vadászcizma. Carminétől kapta ajándékba két évvel azelőtt, amikor végre kiváltotta a vadászengedélyt.

- Apa? - kérdezte hitetlenkedve a mérnök.

- Megint nekem kell kihúznom a szarból, fiam?

- Apa!

Lamberto Grimaldi a fiához lépett, és megölelte. A szemében könnyek csillogtak. Ahogy felemelte a fejét, észrevette a vérben úszó hálószerűt.

- Ugye nem te voltál, fiam? Kérlek, mondd, hogy nem te tetted!

- Nem én voltam. Ő végzett velük.

- Akire rálőttem?

- Igen. Eltaláltad?

- El. Nem hiszem, hogy messzire jut. Ennyi sörét ilyen közelről egy szarvassal is végez. Egy embernek sem kell sokkal több. Fegyver volt nála, azt hittem...

- Meg akart ölni. Ha tíz másodpercet késel...

- Jaj, fiam! - mondta elfúló hangon az idős ember, és megint átölelte Carminét.

- Nem bírtál szót fogadni, hogy maradj otthon?

- Megpróbáltam, de nem tudtam nyugodtan ülni. Oldozz már el!

Lamberto előhúzta a vadászkését, és elmet szette a köteleket. Grimaldi felkászálódott, és dörzsölni kezdte a csuklóit.

- Hogy kerültél ide?

- Tudtam, hogy idejössz. A telefonbeszélgetésünkből egyértelmű volt, hogy utánuk mész a tóhoz. Éreztem, hogy segítségre lesz szükséged.

- Adriana?

- Vigyáznak rá, nyugodj meg. Ők pedig - intett a hálószoa felé - már amúgy sem akarják elvinni. Mi a fene történik itt, fiam?

- Majd később elmondom, apa. Most töltsd meg a fegyvert, és őrkdj, nehogy visszajöjjön!

- De...

- Csináld már!

A tekintete a laptopra esett.

- A fenébe!

Öt lépéssel a számítógépnél termett, és maga felé fordította a monitort. A képen egy dolgozószoba homályba borult képe látszott, és egy férfi ült a fotelban. Grimaldi jól megnézte magának az alakot. A főosztályvezető egy pohár whisky tartott

a kezében, és a saját laptopjára meredt. Csakhogy Brown gépének webkamerája nem Grimaldit mutatta. A monitoron látszó férfi saját gépén továbbra is a fal látszott, amerre a lencse nézett. Grimaldi felkapta a Brown által ledobott fényképezőgépet. Az asztal mellett állva négy-öt fotót készített a monitoron látszódó férfiről.

Közben látta, amint az apja megtölti a fegyverét, és kilép az ajtón. A sötét nappaliban ülő illető láthatóan nem tudta, mi zajlik Olaszországban. Brown kihúzta a mikrofont, így hangot nem kapott. Grimaldi most visszadugta a csatlakozót, és a dugót is a fülébe illesztette. Csak amikor ezzel megvolt, akkor fordította maga felé a kis kamerát. A washingtoni ember láthatóan megmerevedett, ahogy őt látta feltűnni a képen Brown helyett. A billentyűzet felé nyúlt.

- Ki ne kapcsolja! - förmedt rá Grimaldi, és felmutatta a Kodakot. - Lefényképeztem magát.

A férfi mozdulata elakadt.

- Igen, barátom. Jól hallotta. Lefényképeztem magát a rohadt kis washingtoni szobájában. Most már *személyesen* is érintve van. Fogalmam sincs, ki maga, de annyit el tudok majd mondani este a híradóban, hogy a kivégzésem előtt magától kért és kapott engedélyt Brown. És ott lesz mellette a fényképe, egy szép nagy „Ki ismeri ezt az embert?” felirattal. Amikor a tévé bemutatja az interjú után, valaki csak felismeri majd. Ha máshol nem, Amerikában. Nem igaz?

A főosztályvezető megnyalta a száját.

- Hol van Brown?

Ebben a pillanatban Lamberto visszatért. A puskáját a vállán hozta, és a fiára nézett.

- Tizenöt métert tudott még futni. Halott.

Grimaldi bólintott, és ránézett a főosztályvezetőre.

- Meghalt.

- Megölte?

- Önvédelem volt. Az életemre tört.

- Mit akar?

- Kopjon le! Ezt a meccset elvesztette.

- Biztos benne? - próbált időt nyerni a washingtoni ember.

- Nálam van az egyik ügynöke holtteste, két CIA-igazolvány, két fegyver, amivel olasz állampolgárokat öltek meg. Továbbá ez a laptop, aminek a segítségével most beszélgetünk. Nem úgy néz ki, mintha kereskedelmi forgalomban is kapható lenne. - A főosztályvezető láthatóan megrázkódott. Vajon mi lehet még a merevlemezen?

Az amerikai megnyalta a száját.

- Mit akar?

- Már semmit. Tönkretettek. Maga, az emberei meg a kibaszott hazája. Most megtapasztalja, milyen a börtön, ahová engem záratott. Ha esetleg meg akarná úszni azt a húsz-huszonöt évet, akár a szájába is vehetne egy pisztolycsövet.

- Megalkudhatnánk.

- Persze. Csakhogy nekem nem kell semmi. Nézze a híradókat!

Carmine indulatosan a klaviatúrára csapott, és megszakította az összeköttetést. Becsukta a gépet, és a hóna alá vette. Az apja épp kilépett a hálóból. Sápadt volt.

- Mindkettő meghalt.

- Tudom.

Az öreg megállt mellette.

- És most, fiam?
- Most? Most hazamegyünk, apa. Látni akarom a kislányomat.

Copyright © Réti László, 2014
© Ulpus-ház Könyvkiadó, 2014
ISBN 978-963-383-139-7

Felelős kiadó Kepets András
Felelős szerkesztő Palkó Katalin

Minden jog fenntartva. A könyv, illetve egyes részeinek másolása, terjesztése tilos. A könyv bárminemű felhasználása kizárólag a kiadó előzetes, írásbeli hozzájárulásával végezhető, kivéve a szabad felhasználás esetköreit. A kiadó előzetes, írásbeli engedélye szükséges különösen a jelen kiadvány lefordításához, többszörözéséhez, terjesztéséhez, digitalizálásához, feldolgozásához, átdolgozásához, az egyes részleteknek az idézés szabályait meghaladó átvételéhez. A jelen kiadványt a mindenkori hatályos szerzői jog védi, melynek megsértését adott esetben a Büntető Törvénykönyv is büntetni rendeli.

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Célpont Párizsban

Kaméleon

A parfümőr

Az elnök

A hasonmás

Vérvonal